YASUTAKA TSUTSUI

kẻ trộm giấc mơ

Trần Hà Thương dịch

SKY novel

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ

KẺ TRỘM GIẤC MƠ

Tác giả: Yasutaka Tsutsui

Người dịch: Trần Hà Thương

Phát hành: Skynovel

Xuất bản: NXB Phụ Nữ 10/2018

—★—

ebook©hotaru-team

Không chỉ là Tiến sỹ tâm lý học hàng đầu Nhật Bản, ứng cử viên sáng giá cho giải Nobel Sinh lý và Y khoa, mà Chiba Atsuko còn mang trong mình một bí mật to lớn, cô chính là Paprika - thám tử giấc mơ lừng danh.

Do sự xuất hiện của thiết bị điều trị tâm lý DC Mini cho phép nhiều người có thể xâm nhập giấc mơ của nhau cùng một lúc, Paprika và những người bạn phải dấn thân vào một cuộc chiến nguy hiểm khi ranh giới giữa thế giới hiện thực và trong mơ trở nên mong manh vô cùng!

YASUTAKATSUTSUI

Sinh năm 1934 tại Osaka, tốt nghiệp Đại học Doushisha chuyên ngành Văn học.

Những tác phẩm tiêu biểu bao gồm:

Oinaru joso, Kyojin tachi (đoạt giải thưởng văn học Izumi Kyoka), Asa no gasuparu (đoạt giải thưởng lớn cho tác phẩm khoa học viễn tưởng Nhật Bản), Watashino guranpa (Đoạt giải thưởng văn học Yomiuri)...

Về cuốn

Kẻ trộm giấc mơ

Xuất bản lần đầu năm 1993, được dịch ra nhiều thứ tiếng.

Được chuyển thể thành truyện tranh năm 2003, phim hoạt hình

“Paprika” năm 2006.

Phần một

1.

Tokita Kousaku chậm chạp bước vào phòng điều hành. Thân hình anh dễ phải nặng đến hơn trăm ký. Không khí trong phòng nóng nực và đặc quánh.

Phòng điều hành của Tập đoàn tài chính Viện Nghiên cứu Tâm thần học thường chỉ có hai cán bộ thường trực là Tokita Kousaku và Chiba Atsuko, nhưng có tới năm chiếc bàn làm việc. Bàn của hai người được đặt trong góc, cạnh cửa sổ. Phòng điều hành ngay sát phòng nhân viên, vì cửa kính ngăn cách hai bên lúc nào cũng mở toang nên phòng điều hành nhìn giống như phần mở rộng của phòng nhân viên vậy.

Chiba Atsuko đặt chiếc bánh mỳ sandwich cùng tách cà phê cô mới mua ở cửa hàng tiện lợi trong Viện lên bàn. Cô không muốn ăn. Đã từ rất lâu, mọi bữa trưa của Atsuko đều như thế này. Thực ra cũng có nhà ăn chung để bệnh nhân và nhân viên trong Viện dùng bữa, nhưng thức ăn thường dở đến không thể nuốt nổi.

Vì chẳng có cảm giác thèm ăn nên Atsuko không phải lo lắng về chuyện tăng cân, cô luôn giữ được vẻ ngoài xinh đẹp cần thiết để sẵn sàng tiếp nhận phỏng vấn với đài truyền hình bất cứ lúc nào, thế nên có thể coi đó là một điều may mắn. Nhưng đáng tiếc thay, ngoài việc sử dụng sắc đẹp vì mục đích trị liệu cho bệnh nhân, cô chẳng mảy may quan tâm gì tới diện mạo của bản thân cũng như đài truyền hình.

“Đang có tin đồn bệnh tâm thần phân liệt có khả năng lây nhiễm nên mọi người hoảng hốt lắm”, Tokita nói, đặt thân hình đồ sộ của mình vào chỗ ngồi bên cạnh Atsuko. Một chuyên viên trong Viện đã nhiễm chứng hoang tưởng. “Giờ ai cũng sợ không dám đụng đến máy quét và máy chiếu nữa.”

“Phiền thật nhỉ”, bản thân Atsuko chẳng nhớ đã trải nghiệm chuyện đó bao nhiêu lần, từ xưa đến nay ai ai cũng biết các chuyên viên tâm lý đều sợ bị nhiễm bệnh tâm thần phân liệt. Thậm chí còn có người ba hoa rằng bệnh có thể lây qua màng nhầy như mụn rộp. Từ khi những máy móc trị liệu tâm thần tân tiến như máy quét và máy chiếu được đưa vào sử dụng, nỗi lo ngại đó càng lúc càng trở nên có căn cứ hơn. “Chỉ những chuyên viên không muốn thấu hiểu bệnh nhân hay có xu hướng thích ‘đổ thừa’ mới hay lo lắng thế. Mà đúng ra, trải qua chuyện đó họ mới có cơ hội tự chữa trị cho bản thân trên cương vị một nhà tâm thần học chứ.”

“Đổ thừa” ở đây nghĩa là, khi không thể kết nối với bệnh nhân, bác sỹ trị liệu thường đổ lỗi cho những bất ổn về tâm lý mà bệnh nhân đang gặp phải. Đó chính là cơ sở của việc chẩn đoán bệnh tâm thần phân liệt hai mươi năm trước.

“Trời ơi, lại ngưu bàng xào cà rốt với gà chiên kiểu yuan* nữa à!”, Tokita mở nắp hộp cơm bento mẹ làm cho, bĩu đôi môi dày, phàn nàn với vẻ bất mãn. Anh sống cùng mẹ trong căn hộ dành cho chuyên viên của Viện. “Mất cả hứng ăn.”

Atsuko ngó vào hộp bento cỡ bự của Tokita, cảm giác thèm ăn bắt đầu trỗi dậy. Chắc chắn là cơm hộp rong biển đây rồi. Dưới đáy hộp là một lớp cơm trắng mỏng, bên trên trải rong biển khô tẩm

nước tương, rồi lại thêm một lớp cơm nữa, đó là hộp cơm rong biển ngày xưa cô đã ăn không biết bao nhiêu lần. Trong hộp cơm ấy là những món ăn gia đình quen thuộc Atsuko vẫn hằng mong mỏi, là hương vị của những bữa cơm do chính tay mẹ cô nấu. Atsuko vốn không phải người khảnh ăn, thậm chí bây giờ cô còn cảm thấy mình sắp chết đói tới nơi luôn rồi.

“Thế để tôi ăn hộ cho”, cô quả quyết, nhanh chóng với tay qua. Atsuko dùng cả hai tay định nhấc hộp bento lớn đan bằng tre của Tokita lên, nhưng Tokita cũng phản xạ rất nhanh. “Còn lâu nhé”, anh nhấn hộp cơm trên tay Atsuko xuống.

“Anh vừa nói không muốn ăn còn gì”, Atsuko khá tự tin vào độ khỏe của đầu ngón tay mình. Cô cố giằng cho bằng được hộp bento từ tay Tokita.

Ngoài hộp cơm này ra, trong Viện không còn gì có thể thỏa mãn nổi cái dạ dày của Tokita nên anh cũng hừng hực quyết tâm. “Đã bảo bỏ tay ra cơ mà.”

“Ối chà chà”, Viện trưởng Shima Toratarou đứng trước hai người họ, mặt nhăn lại. “Hai ứng cử viên số một cho giải Nobel Sinh lý học và Y khoa lại đi tranh nhau cơm hộp thế này ư?”, ông rầu rĩ.

Shima Toratarou hay có thói quen rời phòng Viện trưởng, dạo quanh phòng các nhân viên rồi bất chợt bắt chuyện với mọi người. Vài nhân viên giật bắn mình khi bất thần có tiếng người từ phía sau, điều này chẳng tốt cho tim mạch của mọi người chút nào nên nhiều khi Viện trưởng cũng bị lời ra tiếng vào lắm.

Dù cấp trên cong môi buông lời mỉa mai, hai người kia vẫn không ai chịu nhường ai, tiếp tục giằng co trong thầm lặng. Trong một

thoáng, Shima quan sát cảnh ấy với vẻ thất vọng thấy rõ, nhưng có lẽ sau khi thông cảm rằng trí óc thiên tài thường đi đôi với hành vi con nít, ông khẽ gật đầu vài lần.

“Cô Chiba, lát nữa đến phòng Viện trưởng gặp tôi nhé”, Shima khẽ nói, đoạn chắp hai tay sau tấm lưng hơi khòng của ông và thong thả đi bộ quanh phòng nhân viên như mọi khi.

“Nhưng dù là bác sĩ trị liệu đi chăng nữa, mắc chứng hoang tưởng giống bệnh nhân cũng đâu phải chuyện tốt đẹp gì”, Tokita nói, bất đắc dĩ chia nửa phần cơm của mình ra nắp hộp. “Cậu Tsumura lẫn lộn giữa nỗ lực tìm kiếm độc lập siêu việt và nỗ lực tìm kiếm độc lập thực nghiệm ở bệnh nhân. Cũng giống như người nhà họ hay mắc chứng hoang tưởng như chính người bệnh vậy đấy.”

Thế lại càng nguy hiểm hơn. Bởi trong mắt bệnh nhân, bác sĩ trị liệu trông sẽ chẳng khác gì một kẻ bịp bợm, cũng tương tự như việc họ cảm thấy bị lừa gạt khi người nhà tỏ ra thấu hiểu những vấn đề của họ. Tự mình phải phân tích anh chàng Tsumura này thôi, Atsuko thầm nghĩ.

Cô chỉ đến phòng điều hành vào giờ ăn trưa. Phòng nghiên cứu của Atsuko nối liền với phòng khám, chất đầy những thiết bị PT* nhìn như thể buồng lái máy bay, hơn nữa còn có các trợ lý ngồi làm việc ở đó, đi ra đi vào không ngừng nên cô không tài nào thoải mái thư giãn được. Phòng nghiên cứu của Tokita Kousaku chắc hẳn cũng trong tình trạng tương tự.

Trên đường quay trở về phòng nghiên cứu, Atsuko đi qua phòng khám tổng hợp, cửa mở toang ra phía hành lang, cô thấy bốn năm chuyên viên đang túm tụm quanh anh chàng Tsumura nọ, ầm ĩ tranh

luận chuyện gì đó. Giờ cô đã hiểu tình trạng “hoảng loạn” mà Tokita vừa nhắc tới là như thế nào. Không còn từ nào chính xác hơn để miêu tả tình trạng các chuyên viên bây giờ. Tsumura đưa cánh tay phải lên, bàn tay duỗi thẳng hơi chếch về phía trước như trong tư thế chào kiểu Đức Quốc xã. Một vài chuyên viên trong đám người đang cãi cọ quanh Tsumura cũng giơ tay lên. Chẳng việc gì phải ồn ào đến vậy, Atsuko thầm nghĩ, cô cảm thấy có gì đó bất thường đang diễn ra ở đây.

Khi cô quay lại phòng nghiên cứu, trợ lý trẻ Kakimoto Nobue đang đội chiếc máy thu có hình dáng giống mũ bảo hiểm, nhìn vào màn hình và theo dõi giấc mơ của bệnh nhân đang ngủ trong phòng khám bên cạnh. Atsuko bước vào nhưng cô ấy chẳng hề để ý, đôi mắt vẫn trống rỗng vô hồn.

Atsuko vội vàng dừng màn hình lại liên tục ấn nút quay ngược vài lần. Nếu đột ngột tắt máy thì rất nguy hiểm vì có khả năng Nobue sẽ bị mắc kẹt bên trong tiềm thức của bệnh nhân. Giấc mơ của người bệnh bắt đầu tua lại trên màn hình hiển thị.

“Ối”, Kakimoto Nobue giật mình, vội vã tháo máy thu ra. Nhận ra Atsuko đang đứng ngay bên cạnh, cô trợ lý trẻ đứng dậy chào, “Chị đã về ạ.”

“Suýt thì nguy to đấy, em không biết sao?”

“Em xin lỗi”, có vẻ chính bản thân cô ấy cũng không tự ý thức được mình đã chìm đắm vào giấc mơ của người bệnh. “Em chỉ định quan sát một chút thôi.”

“Không đâu, em vừa bị xâm nhập ngược lại đấy. Chị đã nói với em rồi còn gì, khi giám sát giấc mơ, đội máy thu trong một thời gian

dài là việc cực kỳ nguy hiểm.”

“Ôi”, Nobue liếc nhìn Atsuko, ánh mắt có chút bất mãn.

Atsuko cười lớn. “Em định bắt chước chị chứ gì? Còn nửa tỉnh nửa mơ thế kia nữa.”

Nobue quay về chỗ ngồi của mình ở ngay cạnh đó, nhìn màn hình máy chiếu với vẻ không hài lòng và buồn bã nói, “Sao chị làm được còn em thì không? Có phải vì em luyện tập chưa đủ không ạ?”

Thật lòng mà nói, năng lực tinh thần của Kakimoto Nobue vẫn chưa vững. Dù sở hữu đủ tiềm năng để trở thành chuyên viên tâm lý đi chăng nữa, cũng có nhiều người phải bó tay trước việc cùng trải nghiệm giấc mơ với bệnh nhân và truyền tải cảm xúc tới miền vô thức của họ. Nếu những chuyên viên dạng này cố làm những việc quá sức mình, họ sẽ mắc kẹt trong tiềm thức của người bệnh và không thể trở về thế giới thực được nữa.

“Cũng có thể. Nhưng từ giờ em phải cẩn thận giùm chị nhé. Anh Tsumura nhìn màn hình chiếu thôi cũng đã nhiễm chứng hoang tưởng của bệnh nhân luôn rồi, em không nghe mọi người đang đồn ầm lên sao?”

“Vâng.”

Bệnh nhân ở phòng bên cạnh là một người đàn ông trên dưới sáu mươi tuổi, ông ta đang mơ về những con đường ở trung tâm thành phố phồn hoa nhộn nhịp có lẽ của vài chục năm về trước. Không biết những con phố này trong quá khứ trông ra sao nữa. Trong giấc mơ của người bệnh, chúng là một đống hoang tàn đổ nát, hỗn loạn, rõ nét không chút mờ nhòe. Nếu truyền tải cảm xúc

tới bệnh nhân nhờ máy thu, có lẽ có thể biến những con đường ấy thành một nơi vô cùng thoải mái dễ chịu, thậm chí liên kết được với những khát khao thầm kín của ông ta về một thời thanh xuân trong sáng. Hay phải chăng quang cảnh ấy thể hiện nỗ lực của bệnh nhân, muốn được quay trở về quá khứ nơi ông ta có thể gắn kết với xã hội, muốn tạo lập lại mối quan hệ giữa bản thân mình với thế giới bên ngoài?

Khi Atsuko đang định nhờ Kakimoto Nobue đi gọi người đưa Tsumura qua, chuyên viên Osanai Morio bước vào. Điển trai, độc thân, người đàn ông này còn sở hữu học vị tiến sĩ nên các nữ chuyên viên trong Viện không lúc nào ngớt lời bàn tán. Nhưng vì anh ta hay bỏ bê nghiên cứu để tập trung vào hoạt động chính trị nên tiếng tăm cũng chẳng tốt đẹp gì. Kakimoto Nobue hình như không ưa nhân vật này lắm.

“Tiến sĩ Chiba, về chuyện của Tsumura, chẳng hay cô có nghĩ vấn đề không phải ở anh ấy mà ở máy chiếu không?”

“Đương nhiên Tsumura phải chịu trách nhiệm cho việc đó. Nếu anh ấy không đụng vào máy chiếu thì sự việc đâu đến nông nỗi này.”

“À, hẳn rồi. Ý cô là có những chuyên viên tâm lý dù sử dụng máy chiếu sai cách cũng không bị ảnh hưởng gì đúng không?” Osanai gật gù mỉm cười, ra vẻ ta đây đã biết tỏng cô sẽ phản biện như thế.

“Anh đã biết vậy còn hỏi làm gì?”, Nobue nói như muốn nhổ vào mặt Osanai. Cô có lòng tin gần như tuyệt đối vào Atsuko.

Atsuko không muốn hạ mình tham gia vào cuộc tranh luận vô bổ này. Cô thản nhiên đáp, “Mong anh đừng quên nguyên tắc nghiên

cứu cơ bản của Viện.”

“Vận dụng tối đa các thiết bị PT. Nguyên tắc đó tôi đã thuộc nằm lòng rồi. Thực ra tôi muốn nói với cô về hiệu quả từ việc quan sát những hình ảnh phản chiếu tiềm thức của các bệnh nhân tâm thần phân liệt cơ”, anh ta lờ Nobue đi, bắt chước Atsuko chậm rãi nhả từng lời. “Bệnh nhân tâm thần phân liệt không hề cố che đậy tiềm thức của mình như bệnh nhân mắc chứng rối loạn lo âu, không những thế họ còn nói lên tiềm thức của mình và hành xử dưới sự điều khiển của nó. Cô không thấy việc nhìn vào tiềm thức của những người như thế là vô ích hay sao?”

“Nhưng tiềm thức đó là của bệnh nhân tâm thần phân liệt. Thế nên chúng ta mới phải nghiên cứu cách họ liên kết *siginifiant** với *signitié** còn gì? Đúng như anh nói đấy, người bệnh chỉ phát ngôn theo đúng tiềm thức của bản thân họ thôi, chính vì thế, nếu không nhìn sâu vào tiềm thức của bệnh nhân thì làm sao biết được những lời họ nói thực sự có ý nghĩa như thế nào?”

Atsuko tự thấy nực cười. Osanai đã nói xong những điều muốn nói, mỉm cười nhìn ra cửa sổ như thể chẳng buồn nghe ý kiến của Atsuko. Bên ngoài cửa sổ, bãi cỏ rộng chừng vài trăm tsubo* thênh thang trải ra trước mắt. Đằng xa, một rặng cây rậm rạp che khuất bức tường bao quanh Viện, xa hơn nữa là tòa nhà cao tầng nằm giữa trung tâm thành phố.

“Thôi thì, đấy là lập luận của cô Chiba”, Osanai đáp, nhưng nét mặt và cử chỉ của anh ta như thể có ý nói thêm rằng “Và tôi thì không quan tâm”.

“Đợi đã”, cô cố nén cơn giận. Để trở thành một chuyên viên tâm

lý xuất sắc, kiểm soát cơn giận là một phần trong quá trình tôi luyện bản thân của Atsuko. “Không chỉ là lập luận thôi đâu, đó còn là cơ sở các nghiên cứu của chúng ta. Hơn nữa lập luận này đã được chứng minh và tất cả mọi người đều thừa nhận nó. Tôi không hiểu tại sao bây giờ tôi lại phải đứng đây giảng giải cho anh như thế này. Thôi đủ rồi, mau đưa Tsumura đến đây. Tôi sẽ chữa trị cho anh ấy.”

Osanai nghiêm mặt lại. Có vẻ anh ta đã nhớ ra không ai có thể đọ được Atsuko trong tranh biện tay đôi. “Không không, việc nhỏ nhặt này đâu cần phiền tới cô Chiba. Tôi và Hashimoto sẽ chữa cho Tsumura, chỗ bạn bè với nhau cả mà.”

Osanai nhanh chóng rời khỏi phòng. Atsuko bắt đầu nghi ngờ chính anh ta là người đã phao tin đồn bệnh tâm thần phân liệt có thể lây nhiễm chứ chẳng phải ai khác. Nhưng cô vẫn không hiểu ý đồ của Osanai là gì khi đến tận đây để nói này nói nọ trong khi bản thân anh ta thừa biết hoàn toàn có thể tránh được những nguy hiểm tiềm tàng trong việc sử dụng máy chiếu.

“Chỉ chữa thôi thì đâu giải quyết được gì”, Atsuko lẩm bẩm. “Phải tự mình phân tích thật kỹ anh chàng Tsumura này mới được.”

“Người đó hình như sợ chị Chiba trực tiếp trị liệu phân tâm cho Tsumura hay sao ấy”, Kakimoto Nobue nói.

2.

Shima Toratarou rời chiếc bàn làm việc trong phòng Viện trưởng, mời Atsuko ngồi xuống chiếc ghế bành trong khu vực tiếp khách, còn ông gần như ngả hẳn người trên chiếc ghế sofa phía bên phải Atsuko. Với vị trí ngồi như thế, đầu của Viện trưởng Shima hơi chếch bên dưới mặt Atsuko một chút, chỉ cần ngước mắt là ông có thể nhìn ngắm gương mặt kiều diễm của cô. Shima Toratarou không hề cố gắng che giấu sự ngưỡng mộ của bản thân dành cho nữ bác học trẻ tuổi.

“Cậu Osanai vừa đến tìm cô đúng không?”

“Ồ? Anh ta cũng tới đây nữa sao?”, Atsuko thầm nghĩ, chắc Osanai đã đến tìm Viện trưởng trước khi tới gặp cô.

“Cậu ta nói rằng không thể có chuyện tất cả mọi chuyên viên trong Viện đều phải nghe theo những lý luận của cô Chiba và giúp cô nhận giải Nobel”, Viện trưởng Shima khẽ cười.

“Osanai đến để nói về chuyện Tsumura đúng không ạ? Chắc anh ta phải trình bày dài dòng về những nghi ngờ của anh ta về thiết bị PT lắm đấy nhỉ?”

“Dù phản đối đi chăng nữa thì vẫn có bệnh nhân đang được chữa khỏi nhờ các thiết bị máy móc đó. Biết làm sao được bây giờ.” Shima Toratarou khẽ chau mày. “Thực tế, đã có nửa số bệnh nhân tới được giai đoạn hồi phục, từ trước đến nay làm gì có cơ sở nào dám mơ đến chuyện nửa số bệnh nhân tâm thần phân liệt hồi phục

đâu chứ. Phải không, Tiến sĩ Chiba? Chính thực tế này đã chứng minh những lý luận của cô hoàn toàn chính xác.”

“Thiết bị PT chủ yếu do Tiến sĩ Tokita phát triển, tôi chỉ là người sử dụng chúng thôi. À mà Viện trưởng, số bệnh nhân đạt đến giai đoạn hồi phục hiện giờ chiếm hai phần ba số bệnh nhân tâm thần phân liệt trong Viện rồi, chứ không chỉ một nửa nữa đâu.”

“À, đúng là vậy. Quả thực rất tuyệt vời”, mặt Viện trưởng bỗng hơi nhăn lại. “Mà tại sao lại có nhiều bệnh nhân trong giai đoạn hồi phục tự liên hệ bản thân với Viện trưởng của cơ sở mình điều trị thế nhỉ? Có vài người bệnh bắt chước tôi, trông gớm ghiếc lắm. Nhìn cảnh ấy quả thực làm người ta sởn cả gai ốc, cô Chiba ạ.”

“Đó gọi là ‘giai đoạn đất sét’ của bệnh nhân, trong thời kỳ này họ rất dễ uốn nắn và chịu ảnh hưởng bởi người khác”, Atsuko cười lớn. “Tức là họ chỉ đang muốn có được ý thức độc lập siêu việt, thường bác sĩ và y tá hay bị bệnh nhân bắt chước lắm.”

Shima Toratarou mê mẩn ngắm nhìn nụ cười của Atsuko như thể bị hớp hồn, mãi mới định thần lại được. Ông hỏi Atsuko, nét mặt có chút bồn chồn lo lắng, “Cậu Osanai không nói gì khó nghe với cô đấy chứ?”

Atsuko bình thản nói dối, “Không đâu ạ.”

“Cậu ta có nói gì đó về ảnh hưởng từ việc sử dụng các thiết bị PT, nhưng toàn thuật ngữ chuyên môn khó nhằn thôi. Tôi mới bảo cậu ta đi tìm cô Chiba mà thảo luận vấn đề đó, quan trọng là cậu ta có dám trực tiếp tới gặp cô hay không. Chẳng ngờ tôi vừa dứt lời cậu ta đã vội vã đi ngay, nên tôi cứ nghĩ Osanai sẽ hấp tấp nói những điều không phải với cô. Dù sao tôi đã là chuyên viên tâm lý

lớp trước, không thể nào theo kịp những học thuyết lý luận mới mẻ ngày nay, nên bất đắc dĩ phải trả lời cậu ta như vậy.”

“Không có vấn đề gì đâu”, Chiba Atsuko đưa mắt nhìn quanh văn phòng Viện trưởng của một Viện Nghiên cứu đang được cả thế giới chú ý tới, mọi thứ vô cùng tối giản nhưng vẫn mang vẻ trang nhã.

Căn phòng được thiết kế theo phong cách cổ điển, giản dị và rộng rãi. Giá sách kê kín ba bức tường, chất đầy những công trình nghiên cứu tâm thần học cổ điển. Còn có cả sách bản gốc của Kraepelin*, nhưng tuyệt nhiên không có cuốn nào được xuất bản gần đây. Có lẽ nên thay đổi các đầu sách một chút chăng, Atsuko lo biết đâu khách đến thăm nhìn vào lại có ấn tượng không tốt.

“Anh Osanai hình như đang toan tính điều gì đó, Viện trưởng nên cẩn thận”, cô lo lắng cho vị trí của người lãnh đạo tốt tính hiền lành. “Tất nhiên một mình Osanai cũng chẳng làm được gì. Có ai đó đang giật dây từ phía sau và muốn dồn tôi vào cái bẫy thất bại.”

“Ý cô là Viện phó ư?”, Shima xoay người trên ghế với vẻ bứt rứt bồn chồn, có lẽ ông cảm thấy bị động chạm khi Atsuko đề cập tới vấn đề lục đục nội bộ chăng? Dù gì Shima Toratarou cũng là Chủ tịch của tổ chức đã sáng lập ra Viện Nghiên cứu. “Có tin đồn Inui đang nhắm vào ghế Chủ tịch thì phải.”

Đó không đơn thuần chỉ là lời đồn. Chắc hẳn Shima cũng đã nghe chuyện Inui họp bàn với các giám đốc khác và hiện giờ đang lén lút lên kế hoạch gì đó. Nhưng có vẻ như ông không hề có động thái nào cả. Tokita Kousaku lúc nào cũng toàn tâm toàn ý cho việc nghiên cứu, người lo lắng bất an chỉ có Atsuko mà thôi. Trong Viện Nghiên cứu nơi vô số kẻ thù rình rập này, Tokita và cô có thể

chuyên tâm công tác được như bây giờ là nhờ có Viện trưởng Shima. Hơn nữa Atsuko cũng dành rất nhiều thiện cảm cho ông.

“Thôi nào, tôi đâu có gọi cô tới đây để bàn luận mấy chuyện vặt vãnh thế này”, hiểu lầm biểu cảm trên gương mặt Atsuko, Shima vội vã ngồi thẳng lên.

Nhưng đó đâu phải chuyện vặt vãnh, Atsuko ngước lên nhìn, tâm trạng pha lẫn chút ngạc nhiên. Khi ánh mắt hai người chạm nhau, trong một thoáng Shima ngập ngừng lo lắng như thể không biết nên mở lời thế nào cho phải. Có vẻ là chuyện khó nói ra.

Cuối cùng, Shima đứng dậy và tiến về phía bàn làm việc. Atsuko khẽ mỉm cười. Chỉ những lúc không biết phải thuyết phục thế nào để đối phương chấp thuận, Viện trưởng Shima rụt rè mới ngồi sau chiếc bàn lớn đầy quyền uy trong văn phòng để nói ra những điều cần nói.

“Tôi rất hiểu nghiên cứu của cô Chiba hiện giờ đã tới giai đoạn nước rút, dù vậy mong cô thông cảm giúp tôi, việc tôi sắp nhờ cô, tuy vô lý và ngớ ngẩn nhưng tôi đã trăn trở suy nghĩ về nó cả trăm ngàn lần rồi”, Shima miết những đầu ngón tay gầy trơ xương lên mặt bàn. “Tôi muốn giao công việc lần này cho Paprika.”

“Ôi…”, Atsuko thở dài chán nản. Mấy giây trước cô còn tự lên quyết tâm, dù Viện trưởng Shima có nói gì đi chăng nữa cô cũng sẽ cố gắng hết sức mình để giúp ông, vậy mà nguyện vọng ông vừa thốt ra, nhẹ nhàng như một trò đùa, nhưng đối với Atsuko là một việc hoàn toàn bất khả thi. “Paprika đã giải nghệ từ lâu rồi.”

“Ừ, tôi biết chứ, biết rõ là đằng khác. Cô ấy đã ngừng làm việc từ khoảng năm năm, à không, sáu năm về trước đúng không nhỉ?

Nhưng lần này, bất chấp tất cả tôi vẫn muốn Paprika tái xuất. Bệnh nhân này là một nhân vật quyền cao chức trọng, không thể gửi anh ta tới một cơ sở trị liệu tâm thần bất kỳ được."

"Gần đây cũng không ít ông to bà lớn đi phân tích tâm thần có ai để ý gì đâu."

"Nhưng nhân vật này đang ở trong thế bí, xung quanh có rất nhiều kẻ chỉ mong anh ta thất bại, mà có lẽ đó cũng là một nguyên do dẫn tới chứng rối loạn lo âu. Người này là bạn thân của tôi từ thời cấp ba cho đến khi lên đại học, tên là Noda Tatsuo, năm nay năm mươi tư tuổi. Không giấu gì cô, đến tận bây giờ anh ta vẫn là người bạn tôi trân trọng nhất. Noda đang là Giám đốc của một hãng ô tô, hiện giờ đang tiến hành dự án phát triển một loại phương tiện hoàn toàn không gây hại cho môi trường. Có rất nhiều người, cả trong lẫn ngoài công ty phản đối dự án này. Thế nên hiện giờ không những nhân viên trong hãng mà cả chính phủ đều theo sát nhất cử nhất động của anh ta. Nếu giờ tin Noda mắc chứng rối loạn thần kinh rò rỉ ra ngoài, người ta sẽ nghi ngờ tính năng của chiếc xe mà bản thân anh ta còn không trực tiếp thiết kế, công ty cũng sẽ bị ảnh hưởng rất nặng nề. Tất nhiên Noda cũng không phải tay mơ trong ngành kinh doanh nên chắc đây không phải lần đầu anh ta rơi vào tình cảnh này, tôi nghĩ căn nguyên gây ra bệnh tình của anh ta hẳn là một điều gì đó khác."

"Vâng, tôi cũng cho là vậy." Bạn thân của Viện trưởng Shima, bằng tuổi với ông, hiện tại đang phát triển xe hơi tuyệt đối thân thiện với môi trường. Những thông tin đó chẳng biết tự lúc nào đã khơi lên trong Atsuko một sự tò mò thích thú nhất định dành cho người

đàn ông tên Noda này. “Sự chống đối từ các đối thủ xung quanh có lẽ đã gây không ít phiền hà cho Noda, nhưng những rắc rối đó cũng chỉ có thể làm ông ấy suy nhược thần kinh, chứ không đủ để phát bệnh rối loạn lo âu được.”

“Tôi cũng chẩn đoán như thế”, biết Atsuko đã bắt đầu có hứng thú, Shima thật thà ngay lập tức tươi tỉnh hẳn lên. “Vậy nên nhất định phải trị liệu cho Noda bằng phân tâm học, mà việc đó tôi vốn không giỏi giang gì. Dù bác sĩ trị liệu là ai đi chăng nữa, quá trình này chắc chắn sẽ mất rất nhiều thời gian. Chính vì vậy tôi muốn Paprika, hay thám tử giấc mơ Paprika đảm nhiệm việc chữa trị cho anh ta.”

“Ngay cả thám tử giấc mơ cũng không thể đơn giản muốn chữa là chữa được. Sẽ tốn kha khá thời gian đấy”, Atsuko cảm thấy khó xử. Có vẻ cô đã hết đường thoái thác mất rồi. Nhưng nếu cô chấp nhận lời thỉnh cầu của Viện trưởng Shima, nghiên cứu của cô sẽ bị gián đoạn ở giai đoạn quan trọng nhất. Vì nghiên cứu mang tính thử nghiệm nên cô không biết cụ thể khi nào sẽ hoàn thành, nhưng chắc cũng sắp rồi. “Hơn nữa Paprika sáu năm nay đã không làm việc với tư cách thám tử giấc mơ, cô ấy cũng không còn trẻ trung như xưa nữa. Dù bây giờ sử dụng các thiết bị PT đã không còn là điều cấm kỵ nhưng cách trị liệu này vẫn còn nhiều rủi ro. Tôi không chắc liệu cô ấy có làm được không.”

Viện trưởng Shima đương nhiên nhận thức rõ điều ấy. Thế nên ông chẳng nói thêm lời nào, chỉ lặng lẽ nhìn Atsuko với đôi mắt hơi ướt và đợi những mâu thuẫn nội tâm trong cô qua đi.

“Nếu đã vậy, Viện trưởng hãy nghe yêu cầu này của tôi trước

nhé.”

Nghe Atsuko nói vậy, Shima liền ngồi thẳng người lại, sắc mặt vui tươi hẳn lên. “Được chứ. Chỉ cần cô đồng ý điều trị cho Noda, có gì xin cô cứ nói.” Shima không kiếm cớ thoái thác với những lời kiểu như “Miễn tôi có đủ khả năng”, ông vốn là người rất đỗi ngay thẳng thật thà.

“Thế thì, tôi mong Viện trưởng thừa nhận bản thân mình cũng đang trong thế bí không khác gì người bạn Noda Tatsuo của ông.”

Shima Toratarou ngỡ ngàng nhìn Atsuko, bối rối không hiểu cô đang nói gì.

“Đầu tiên, Viện trưởng hãy thử nói chuyện với từng người một trong Hội đồng quản trị. Thời gian này Viện trưởng đã quá bận rộn với công việc mà bỏ qua các vị ấy. Thứ hai, xin Viện trưởng hãy sớm tổ chức một cuộc họp Hội đồng quản trị, chủ đề cuộc họp có thể nghĩ sau nhưng trước hết hãy cứ định ngày đi ạ.”

“Được rồi”, tuy chưa hết ngạc nhiên, Shima vẫn gật đầu chấp thuận lời đề nghị của Atsuko. “Việc đó tôi có thể làm được.”

Quả nhiên Viện trưởng còn quá xem nhẹ tình hình. Atsuko thở dài, có phần chán nản trước phản ứng của ông. “Thế Viện trưởng muốn gặp Paprika ở đâu ạ?”

Shima hí hoáy ghi địa chỉ vào mảnh giấy nhớ bằng chiếc bút Meisterstück loại ngòi to nhất, hớn hở nói: “Ở Roppongi có một quán bar bài trí kiểu cổ điển tên Radio Club, chỉ có cánh đàn ông mới hay tới đó thôi. Quán này rất hợp với những người thích kín đáo riêng tư như tôi và Noda. Giờ tôi sẽ gọi điện cho anh ta, cô báo Paprika đi gặp Noda tối nay luôn nhé?”

“Muộn một chút có được không?”, để thám tử giấc mơ tái xuất, Atsuko còn cả đống việc phải thu xếp.

“Noda chắc cũng thích vậy hơn.”

“Vậy 11 giờ đêm nay nhé.”

“Rồi, 11 giờ”, Shima viết lên hai mẩu giấy nhớ và đưa một tờ cho Atsuko. Sau đó ông mở ngăn kéo bàn làm việc, chìa ra một chiếc túi đựng hồ sơ chứa vài tài liệu cần thiết. “Đây là các tài liệu về Noda, bao gồm hồ sơ bệnh án do tôi tự tổng hợp nữa.”

“À, cô Chiba này”, Shima gọi với theo khi Atsuko chuẩn bị ra khỏi phòng. Ông nhấc điện thoại lên và bấm số văn phòng của Noda. “Tôi ghen tỵ với Noda đấy, được gặp cả Paprika ngày nào.”

Tám năm trước, khi Shima Toratarou mới nhậm chức Chủ tịch Hội đồng quản trị và lên làm Viện trưởng, chính Paprika đã chữa trị chứng rối loạn lo âu cho ông.

3.

Để giảm thiểu tắc nghẽn giao thông quanh khu vực Ginza, luật đô thị mới đã được ban hành, cho phép các hàng quán mở cửa muộn, lượng khách khứa bị mời ra ngoài khi đêm vẫn chưa về khuya đã dần ít đi. Roppongi bây giờ yên tĩnh hơn trước nhiều. Đồ ăn, dịch vụ giải trí đắt đỏ cũng khiến người trẻ e dè không dám tới khu vực này nữa. Radio Club nằm ở tầng hầm của một tòa nhà ba mươi bảy tầng, tọa lạc ngay chính giữa một tổ hợp những công trình kiến trúc chọc trời. Radio Club có giá thuê mặt bằng cao cắt cổ nhưng hầu như lúc nào cũng vắng, thậm chí còn chẳng có hệ thống hội viên. Tuy vậy, khách ở đây luôn là những gương mặt quen thuộc, nhìn vào cứ ngỡ họ là hội viên dù không có hệ thống chính thức nào cả.

Chưa đến 11 giờ Noda Tatsuo đã tới đây, yên vị trên chiếc ghế có lưng tựa dài bên trong một buồng biệt lập. Các căn buồng khác xếp thành một hàng, đối diện là quầy pha chế. Thế nhưng buồng Noda đang ngồi cũng cách xa cả quầy pha chế, tựa như một căn phòng riêng lọt thỏm trong quán. Radio Club bây giờ chỉ có một người khách duy nhất là Noda. Chàng nhân viên tên Jinnai đứng sau quầy lau ly rượu, thỉnh thoảng liếc nhìn vị khách nọ. Khi ánh mắt họ giao nhau, anh mỉm cười và khẽ cúi đầu. Bồi bàn duy nhất trong quán, Kuga phương phi béo tốt đứng bên cạnh cửa, im lìm không nhúc nhích, chìm đắm trong những suy tư riêng của bản thân. Đối tượng

khách khứa của quán có lẽ cũng được định hình bởi sự chuyên nghiệp của bộ đôi phục vụ này. Bản nhạc “P.s I love you” xưa cũ dìu dặt vang lên.

Noda được giảm giá thức uống nên theo gợi ý của Jinnai, ông nhâm nhi một ly Usquaebach có pha thêm đá, đó là loại whiskey thượng hạng đã được ủ tới hai mươi bảy năm. Noda uống rượu trong lúc chờ đợi Paprika. Shima đã giải thích rằng, nữ chuyên viên tâm lý nọ có biệt danh kỳ lạ như thế là bởi vào thời việc sử dụng các thiết bị PT cho mục đích trị liệu vẫn còn bị cấm, cô ta đã dùng cái tên đó rồi. Thậm chí ông còn hết lời ca tụng sự quyến rũ chết người của cô nàng Paprika này nữa chứ.

Noda không lo lắng gì trước viễn cảnh được chữa trị bằng thiết bị PT. Dù không mấy tín nhiệm kỹ thuật công nghệ của khoa học thời hiện đại, ông tin tưởng tuyệt đối vào Shima Toratarou với tư cách một bác sĩ trị liệu tâm lý. Nói thẳng ra, Noda chẳng còn biết trông cậy vào đâu, vả lại Viện trưởng Viện Nghiên cứu Tâm thần học Shima Toratarou là một cái tên rất quyền lực trong giới Tâm thần học Nhật Bản.

Uống nhiều không tốt. Rượu ngon nên Noda đã định gọi ly thứ hai nhưng dừng lại kịp thời. Ông đã ngà ngà say, phấn khởi mong chờ giây phút được gặp mỹ nhân, ngóng đợi khoảng thời gian không phải dành cho công việc, mà hoàn toàn được thả lỏng mình trước đối phương. Không biết đêm nay đã bắt đầu trị liệu ngay chưa, nhưng dù sao tỉnh táo vẫn là thượng sách. Bởi Shima đã sắp xếp điểm hẹn hôm nay với Paprika ở đây, nên có lẽ uống một chút cũng tốt. Rượu luôn khiến con người ta cởi mở hơn. Noda cảm thấy

biết ơn Shima vì đã chọn quán bar này. Người trong công ty ông không một ai đặt chân đến đây hết. Phải chăng Shima cũng dự liệu được điều đó?

Noda cảm thấy nếu cứ thảnh thơi ngồi trong quán thì cơn hoảng loạn sẽ chẳng đời nào ập đến. Nhưng không thể lơ là cảnh giác. Cảm giác khủng khiếp ấy có thể xâm chiếm tâm trí ông bất cứ lúc nào, không ai biết trước được, chính điều đó khiến vấn đề trầm trọng thêm. Nhưng mỉa mai thay, ấy lại là nguyên nhân rõ ràng duy nhất của chứng rối loạn lo âu mà ông mắc phải. Cảm giác bồn chồn bởi không biết được khi nào cơn hoảng loạn không rõ nguồn cơn sẽ tới, thực ra cũng tệ ngang ngửa với những giây phút ông phải đối mặt với cơn hoảng loạn thực sự, thứ được người ta miêu tả rằng "ngay cả đại trượng phu cũng khó lòng chịu đựng".

Cơn hoảng loạn đầu tiên xuất hiện từ ba tháng trước. Sau khi dùng xong bữa trưa, Noda định gọi taxi đi từ chi nhánh về công ty. Đầu tiên mắt ông hoa lên. Rồi vùng cơ ở cổ cùng phần gáy cứ nặng dần, đầu ông choáng váng. Trước đó đã có vài lần ông hoa mắt chóng mặt, nhưng vì nghĩ là do tê cứng vai nên ông cũng chỉ xoa bóp khu vực đó, không để ý gì thêm. Nhưng rồi những cụm từ như "ngập máu não", "chảy máu dưới màng nhện" lần lượt xuất hiện trong tâm trí Noda. Gần đây có rất nhiều người quen trạc tuổi ông đã qua đời vì mấy bệnh kiểu đó. Ông nghe nói những người đó không chịu thừa nhận bản thân đang lão hóa, cố tình "lờ đi có chọn lọc" các dấu hiệu bất thường trong cơ thể để rồi chết bất đắc kỳ tử vì đột quỵ. Noda cảm thấy tệ hại, thậm chí ghê sợ. Tưởng tượng đến viễn cảnh mình gục xuống chết ngay tại đây, mồ hôi ông túa ra

như tắm vì sợ hãi. Bỗng nhiên ông cảm giác mạch mình đập nhanh hơn, nhịp tim lùng bùng trong tai ông như tiếng trống. Nỗi hoảng sợ làm nhịp thở ông gấp gáp hơn, cổ họng khô khốc. Ông cố gom hết sức bình sinh để không kêu lên nhờ người tài xế taxi giúp mình, trái lại còn cứng cả chân tay, gắng gượng không bật ra tiếng kêu để che giấu cơn hoảng loạn. Đến bản thân ông sau này nghĩ lại cũng phải tự phục mình, nhưng khi đã kiềm chế được cơn hoảng loạn này rồi, ông lại lo lắng không biết đợt tiếp theo sẽ đến lúc nào. Có thể coi ông gặp may khi cơn hoảng loạn đầu tiên ập đến khi ông đang ngồi trên xe taxi. Nhưng lỡ như lần sau khi đang ở công ty mà chuyện tương tự xảy ra thì sao? Chỉ nội viễn cảnh ấy thôi cũng đủ dấy lên trong lòng Noda một nỗi lo mới. Phải có đối sách gì đó ngay lập tức. Và trong lúc ông vẫn đang trăn trở chưa biết nên làm gì, nỗi lo sợ của ông đã trở thành hiện thực. Cơn hoảng loạn thứ hai xảy đến ngay trong công ty.

May mắn thay, lúc đó Noda đang ở trong văn phòng Trưởng ban phụ trách phát triển dự án, vốn là phòng làm việc dành riêng cho ông. Thế nhưng trong lúc chống chọi với cơn hoảng loạn, ông bị giằng xé giữa mong muốn gọi người đến giúp và hy vọng không ai nhìn thấy bản thân ông bây giờ. Khi ấy chuông điện thoại không reo, cũng chẳng ai bước vào phòng, nhưng giả như có, Noda chắc chắn sẽ chẳng quan tâm đối phương là ai mà cầu xin sự giúp đỡ. Nỗi sợ cái chết trong ông đã lớn đến mức có thể sẵn sàng gạt đi mọi e ngại trong lòng.

Dù tự nhận thức được rằng các bệnh nhân mắc bệnh về thần kinh hay tâm lý không nên đọc tài liệu liên quan tới bệnh tình của

mình, Noda vẫn cứ mua nhiều đầu sách về chủ đề này, hằng đêm khi vợ và con trai đã ngủ say, ông lặng lẽ tự mình ngồi nghiền ngẫm. Cuối cùng, ông cũng chỉ hiểu được các triệu chứng mình gặp phải ứng với chứng rối loạn lo âu, nhưng không cách nào tìm hiểu được nguyên nhân hay có khả năng tự trị liệu cho bản thân.

Noda biết trong nhiều trường hợp, thuốc an thần có tác dụng rất tích cực, ông thừa nhận mình cần bác sĩ để được kê đơn. Nhưng không hiểu vì cớ gì ông không nhớ ra người bạn Shima Toratarou của mình, cứ băn khoăn ngập ngừng mãi vì sợ thiên hạ biết chuyện ông đi bác sĩ trị liệu tâm lý. Nhưng rồi có lần nhờ một tài liệu nọ, ông tìm hiểu được chứng rối loạn lo âu có thể làm suy giảm nhận thức, từ đó dẫn đến các bệnh trầm trọng hơn như tâm thần phân liệt. Từ dạo đó, Noda hạ quyết tâm đi khám bác sĩ. Sau khi nghiền ngẫm tới lui để tìm một bác sĩ có thể giữ bí mật và cơ sở y tế sẽ không tiết lộ cho ai biết chuyện ông tới khám, cuối cùng Noda cũng nhớ ra người bạn thân chí cốt mà đến tận bây giờ ông vẫn gặp gỡ vài lần trong năm, người có thể giữ kín những bí mật kiểu này hơn bất kỳ ai khác.

“Thực ra, việc phần lớn mọi người trên thế gian này có thể sống thoải mái không ưu tư muộn phiền mới là hiện tượng bí ẩn cần giải thích đấy.”

Khi Shima lắng nghe câu chuyện của ông và cười xòa, Noda bỗng cảm thấy sự thanh thản lan tỏa từ sâu trong tâm trí, đồng thời thấm thía niềm hạnh phúc vì có được một người bạn tốt đến vậy. Thế nhưng Shima lại có chút e dè bởi hình như ông đã đánh giá hơi cao sự mạnh mẽ cũng như trí tuệ của Noda. Ông nhấn mạnh rằng

chứng rối loạn lo âu có thể được chữa trị bằng cách chuyển hóa bệnh này thành “trải nghiệm chủ quan”, dựa vào bản lĩnh của người bệnh. Chứng rối loạn lo âu của Noda chắc chắn sẽ tự khỏi. Hơn nữa, sau khi đọc một cuốn sách, Noda nhận ra nguyên nhân phát bệnh liên quan tới những vấn đề về mặt tâm lý phát sinh trong độ tuổi trung niên. Nói cách khác, ông cảm giác chuyện này khác với khi một người con đột nhiên trở thành một người cha, hay khi một nhân viên được lên chức quản lý và phải đảm nhiệm nhiều phần việc hơn, hoặc khi một người cảm thấy mình không theo kịp thời đại bởi những phát minh công nghệ tiên tiến. Tất cả những vấn đề đó chắc chắn đều đã được giải quyết xong xuôi từ mười, hai mươi năm về trước. Vả lại, kể cả trong lĩnh vực giao thiệp với người khác, trong quá khứ đã có nhiều lần Noda vượt qua cửa ải này. Nếu so những việc đó với những vấn đề mà hiện giờ Noda đang gặp phải, hẳn ông có thể tự mình giải quyết nó dễ dàng nhờ vào những kinh nghiệm sống mình tích lũy được.

Sau cuộc gặp gỡ với Shima Toratarou, Noda bắt đầu lén trộn thuốc được kê đơn với vitamin để uống. Thời gian tiếp theo ông không thấy bệnh tái phát nữa, nhưng sau khi tạm ngưng dùng thuốc khoảng hai ngày, cơn hoảng loạn thứ ba đã ập đến dữ dội khi ông đang trên đường về nhà vào một buổi đêm khuya khoắt. Lần này Noda không kiềm chế nổi, phải nhờ tài xế taxi chạy ngay tới bệnh viện cấp cứu gần đó. Nhưng xe vừa tới nơi thì bệnh có dấu hiệu dịu lại, Noda thay đổi điểm đến, trực tiếp tới nhà riêng của Shima. Shima dường như cũng biết bệnh tình của bạn mình có căn nguyên sâu xa gì đó, ông hứa sẽ lập tức lên kế hoạch điều trị. Sau khoảng

một tuần, đêm nay Shima đã sắp xếp cho Noda một cuộc gặp với chuyên viên tâm lý có cái tên rất cổ tích, “Paprika”, người được chính Shima chứng nhận là “Thám tử giấc mơ kỳ cựu nhất”.

Tầm 11 giờ 5 hay 6 phút gì đó, bản nhạc đang phát chuyển thành bài “Satin Doll”.

Cánh cửa to bản bằng gỗ sồi nặng nề mở ra, một cô gái dáng vẻ chẳng ăn nhập gì với nơi này bước vào quán. Cô mặc một chiếc áo phông đỏ và quần jeans. Kuga chào khách với vẻ thăm dò, cô gái nói gì đó với anh ta. Kuga hơi giật mình khi biết cô nàng nhỏ bé này là vị khách Noda đang chờ. Bản thân Noda cũng thấy bất ngờ, còn Jinnai chỉ tròn mắt nhìn.

Cô gái được dẫn tới trước mặt Noda Tatsuo, hơi nghiêng đầu một chút và tự giới thiệu. “Tôi là Paprika.”

Noda Tatsuo ngây người ra từ nãy đến giờ, hấp tấp đứng dậy, “Ồ, ra là cô đấy sao.”

“Anh là anh Noda phải không ạ?”

“Vâng, là tôi đây”, Noda càng lúc càng sửng sốt bởi vẻ mảnh mai yếu đuối của cô gái trước mặt, chỉ vào chiếc sofa đối diện chỗ ngồi của ông. “Mời cô.”

Cô gái mang biệt danh Paprika ấy có tàn nhang lấm tấm nơi khóe mắt, gương mặt dễ thương ưa nhìn, vô cùng thu hút. Dưới ánh đèn dìu dịu, Noda có thể thấy màu da hơi rám nắng của Paprika. Cô hơi cựa quậy trên ghế, hình như cũng cảm giác nơi này không phải dành cho mình.

Noda tự hỏi, không biết con trai ông và cô gái này, ai lớn tuổi hơn. Đoạn ông bắt chuyện với Paprika, người vẫn đang dáo dác

nhìn quanh quán. “Xin thứ lỗi, không biết tôi có thể gọi cô đây là…”

“Paprika là được rồi”, cô gái đáp có phần cụt lủn.

Chắc cô cố tình nói như thế để Noda có thể dùng biệt hiệu “Paprika” mà không thấy ngượng miệng. Noda nhẹ nhàng nhắc lại tên cô gái: “Paprika. Vậy cô muốn uống gì không?”

“Cho tôi giống như của anh đi.”

Noda gật đầu với Kuga, người túc trực cạnh bàn từ lúc nãy. Anh ta hướng ánh nhìn ngập ngừng về phía Noda, có ý hỏi “Ông để cho cô gái này uống loại whiskey thượng hạng như thế thật đấy ư?”. Sau đó anh ta khẽ gật đầu rồi rời đi.

Thoạt nhìn, Noda để ý thấy Paprika không mang gì theo cả. Chắc Shima Toratarou đã đưa các tài liệu liên quan đến bệnh trạng của ông cho cô rồi chứ nhỉ? Noda băn khoăn không biết có phải trình bày dài dòng về bản thân và những triệu chứng ông mắc phải thêm lần nữa hay không.

Như thể đọc được những suy nghĩ của Noda, Paprika nãy giờ bồn chồn lo lắng bỗng mỉm cười. “Anh Noda đang tiến hành sản xuất một loại xe hơi hoàn toàn không độc hại với môi trường đúng không ạ? Tôi muốn nghe thêm về chuyện đó.”

Cách mở đầu câu chuyện hơi nhàm chán nhưng tuyệt đối không có gì thất lễ. Noda tự nhủ, chắc chắn cô gái này phải rất thông minh. Có lẽ vẻ ngoài có phần yếu đuối kia cũng chỉ để tạo ấn tượng ban đầu giúp Noda dễ mở lòng hơn mà thôi.

“Thực ra bấy lâu nay vẫn có loại xe sử dụng LNG* cực kỳ thân thiện với môi trường.”

Noda thả lòng người, bắt đầu giải thích như thể đang giảng bài cho học trò của mình. Vả lại dường như Paprika cũng muốn như vậy. “Nhưng rõ ràng trong khí gas được thải ra vẫn chứa nitrogen oxide* và carbon monoxide*. Để loại bỏ hoàn toàn những thành phần độc hại ấy, bây giờ chúng tôi đang triển khai sản xuất một loại phương tiện mới, hoàn toàn không gây hại gì cả. Nói triển khai vậy thôi, thực ra sản phẩm đã hoàn thiện rồi.”

“Vậy ra chiếc xe không còn ở giai đoạn chế tác nữa, bây giờ bên công ty anh đang tiến hành sản xuất nó như một mặt hàng tiêu thụ đúng không? Chắc hẳn có nhiều người phản đối chuyện này lắm.”

“Đúng như cô nói đấy. Đối thủ cạnh tranh trong ngành tất nhiên không chấp nhận, người trong công ty cũng đố kỵ hiềm khích nhiều”, Noda khẽ cười.

“Thực ra vấn đề đó tôi đã chuẩn bị tâm lý ngay từ đầu rồi”, ông thêm vào như thể muốn gạt đi nghi ngờ của đối phương về chuyện bệnh của ông từ đó mà ra.

“Vất vả cho anh quá”, dường như đã nhìn thấu tâm tư của Noda, Paprika nói nhẹ nhàng, tỏ ý sẽ không đề cập tới các vấn đề liên quan tới công việc nữa. Cô nhấp một ngụm ly whisky thêm đá Kuga vừa mang ra, khẽ cảm thán “Ôi chao, Usquaebasch!”

Kuga, người đang đứng cạnh bàn, thoáng giật mình thêm lần nữa, đoạn anh ta kính cẩn cúi đầu, “Sự hài lòng của quý khách là vinh hạnh của chúng tôi.”

4.

Nhìn vào kiểu tóc và trang phục của Paprika, ai cũng chỉ thấy một cô nàng giản đơn không có gì nổi bật. Nhưng sau khi trò chuyện lại thấy sự thông minh khôn khéo toát ra từ ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt và những lời nói của cô.

“Không biết tôi uống thêm ly nữa có được không?”

Nghe Noda hỏi vậy, Paprika liền đáp, “Vâng, xin anh cứ tự nhiên”, nhưng ngay sau đó gương mặt cô lại mang biểu hiện của một bác sĩ tâm lý. “A, nhưng đây là ly thứ mấy rồi? À, ly thứ hai, ly tiếp theo là ly thứ hai đúng không nhỉ. Vậy thì được, anh cứ uống đi.”

Vẻ lúng túng ngập ngừng của Paprika có chút gì đó thú vị, Noda lại càng cảm thấy thoải mái hơn. “Lát nữa sẽ bắt đầu trị liệu nên chắc hạn chế thì tốt hơn phải không, uống nhiều cũng không tốt lắm.”

Paprika nhìn Noda, nhã nhặn mỉm cười.

“Anh Noda ra dáng quý ông lắm. Vậy tôi cũng dừng ở đây thôi, mặc dù rượu ngon nên vẫn hơi thòm thèm.”

“Lần sau tôi lại mời cô nhé”, Noda bỗng hạ giọng xuống. “Mà tiện thể, Shima chưa nói nên tôi không biết, chúng ta sẽ tiến hành trị liệu ở đâu vậy?”

Paprika dáo dác nhìn quanh quán. Có lẽ đối với một chuyên viên tâm lý, không khí nơi này không phù hợp để bàn luận chuyên sâu.

Cô uống cạn rượu trong ly rồi gật đầu với Noda “Chúng ta đi thôi.”

Khi cả hai cùng đứng lên, khúc nhạc “P.S I love you” lại dìu dắt ngân vang. Paprika bước ra ngoài trong khi Noda tính tiền ở quầy.

“Anh Noda không khỏe chỗ nào à?”

Hình như loáng thoáng nghe được vài câu trong cuộc đối thoại vừa rồi, Jinnai lo lắng hỏi thăm vị khách của mình. Noda hơi ngập ngừng bối rối. “Sao anh hỏi thế?”

“Người vừa nãy chẳng phải y tá sao?”

Khi Noda ra tới vỉa hè, Paprika đã ngồi trong một chiếc taxi đỗ ngay cạnh đó. Ở trung tâm thành phố, xe cộ càng ngày càng thưa thớt. Paprika hẳn đã nói trước điểm đến cho người tài xế, nên khi Noda vừa yên vị, anh ta đã ngay lập tức lái xe thẳng hướng mạn Asakusa. Tầng trên của những tòa nhà cao tầng dọc hai bên đường chủ yếu dành cho các hộ dân cư, nhưng gần đây đã trở thành khu vực đầu tư của đám người giàu có, hoặc đại bản doanh của những doanh nghiệp lớn.

“Về nhà tôi sẽ quét giấc mơ của anh. Ở đó máy móc lắp đặt sẵn cả rồi.”

Paprika nói. Hơi thở cô ngọt ngào - một mùi hương đặc trưng chỉ những người phụ nữ trưởng thành mới có. Noda hơi giật mình, lại một lần nữa băn khoăn về tuổi tác của Paprika. “Trị liệu cho tôi có mất thời gian lắm không?”, ông ướm hỏi mối lo ngại lớn nhất trong lòng.

“Heidegger* đã từng nói, lo lắng bất an thuộc về bản tính của con người, bởi thế chúng ta nên giữ lại phần đó trong tâm hồn. Nếu anh có thể thuần hóa được sự bất an, sống chung với nó, thậm chí lợi

dụng biến nó thành ưu điểm, anh sẽ không còn cần tới trị liệu nữa. Chính phương pháp đó sẽ giúp ta biết được căn nguyên bệnh tình của anh."

"Tôi e là mình không có nhiều thời gian đến thế."

"Tôi biết chứ. Anh phải lo chuyện công ty, rồi cả gia đình nữa. Nhưng anh bắt buộc phải thả lỏng, đừng nóng vội làm gì. Về cơ bản, nếu chúng ta tìm ra nguyên do, chắc chắn bệnh của anh chữa được. Dù sao đi nữa, tình trạng hiện tại của anh giống như anh đã rơi vào túi áo. Túi có đáy mà, nên hiếm có trường hợp nào mắc bệnh tâm lý trầm trọng hơn lắm."

Noda nhẹ nhõm hẳn. Có vẻ chứng rối loạn lo âu của ông sẽ không chuyển sang tâm thần phân liệt.

Chiếc taxi dừng lại trước khu chung cư mười mấy tầng ở Shinanomachi. Đó cũng là nơi ở của Shima Toratarou, hình như tất cả cán bộ chủ chốt của Viện Nghiên cứu Tâm thần học đều sống ở đây. Nhà ở của những chuyên viên chiếm vài tầng trong khu nhà. Thế có nghĩa, cô Paprika này là một trong những thành viên cốt cán trong Hội đồng quản trị của Viện, bởi lẽ các căn hộ này người ngoài bỏ tiền túi ra cũng không thể mua được. Tuy vậy, Noda không hề hối hận gì về thân thế của cô khi tiến vào tiền sảnh rộng đến choáng ngợp, chỉ lặng lẽ đi theo Paprika về phía thang máy. Shima Toratarou đã cảnh báo trước rằng, chuyện hỏi danh xưng thật của Paprika là điều tối kỵ.

Thế nhưng Noda ngay sau đó đã biết được họ của cô. Trước lối vào căn hộ trên tầng mười sáu, tọa lạc ở phía đông của tòa nhà, ông có thể thấy tấm bảng tên bằng vàng, khắc dòng chữ

“1604/Chiba” nằm ngang, được viết bằng kiểu chữ Gothic.

Căn hộ của Paprika rộng đến mức chỉ nhìn qua cũng đoán được ngay chủ nhân nơi này phải là người nắm nhiều quyền hành trọng trách trong tay. Phòng khách được trang trí với những món đồ nội thất xa hoa. Có tám tấm kính ngăn cách căn phòng với ban công bên ngoài. Đứng bên cửa kính phóng tầm mắt ra xa có thể thấy khung cảnh về đêm của Shinjuku.

“Cô Paprika đây chắc phải là VIP rồi.”

Noda cảm thán, nhưng Paprika chẳng hùa theo. Ngoài phòng bếp ra, căn phòng này là nơi duy nhất cô có thể thoải mái thư giãn những khi không ngủ. Paprika mau chóng dẫn Noda vào phòng khám tối om nằm trong góc căn hộ. Ngoài một chiếc giường dành riêng cho bệnh nhân, còn có một chiếc giường khác và tủ đựng quần áo có vẻ như thuộc quyền sở hữu của Paprika. Rất nhiều máy móc thiết bị PT xếp thành hàng bên cạnh chiếc giường giản dị dành cho bệnh nhân. Hai, ba màn hình phản chiếu một biểu đồ bất động. Trong phòng không có bất cứ chiếc cửa sổ nào.

“Anh không mắc chứng sợ không gian hẹp đâu đúng không?”

“Vâng. Tôi chỉ hơi sợ độ cao một chút thôi.”

“Tôi sẽ ghi nhớ điều này. Không biết bây giờ anh có ngủ được luôn không?”

“Tôi thường xuyên trong trạng thái mệt mỏi, nên ở chỗ nào tôi cũng ngủ được ngay”, Noda Tatsuo hơi bối rối trước tình huống và bầu không khí có chút lạ lùng này. “Nhưng không biết có ngủ được không khi một tiểu thư khả ái như cô Paprika đây nhìn tôi như thế.”

“Nói anh thả lỏng người chắc cũng vô ích nhỉ. Thôi, trước hết anh

cứ thử ngủ đi đã.”

Noda đưa chiếc áo khoác vừa cởi cho Paprika. Giờ để ý Noda mới thấy cô gái này cao gần bằng ông. Paprika cầm chiếc áo treo lên móc rồi cất vào tủ đựng quần áo. Noda lần lượt đưa cho cô cà vạt rồi đến áo sơ mi. Với tác phong nhanh nhẹn và thái độ chuyên nghiệp như một nữ y tá thực thụ, Paprika sắp xếp y phục của Noda đâu ra đấy. Chính nhờ vậy mà khi cởi quần dài ra ông cũng không cảm thấy có gì ngượng ngập.

“Anh Noda sành điệu ghê, quần áo anh mặc toàn đồ cao cấp”, mãi đến khi Noda nằm ngay ngắn trên giường chỉ với áo trong và quần cộc trên người, Paprika mới mỉm cười nói. “Khi ngủ lúc nào anh cũng vậy hết à?”

“Tôi ghét pyjama lắm, tại người hay ra mồ hôi trộm”, Noda trả lời. “Lúc nào lên giường cũng gần như trần như nhộng.”

“Nếu như thế dễ ngủ hơn thì anh cứ cởi áo ba lỗ và quần đùi ra đi. Mặc mỗi đồ lót thôi cũng được.”

“Thôi thôi, không cần đâu”, Noda cười, thò chân vào tấm chăn trắng muốt mát lạnh trải trên giường. Trong phòng rất mát, gối cứng và có mùi hồ vải.

Noda đưa mắt nhìn theo Paprika, người đang liên tục di chuyển trong căn phòng dưới ánh sáng của màn hình, tất bật chuẩn bị gì đó. Ông cảm giác ngờ ngợ, tựa hồ trước kia đã từng có một trải nghiệm tương tự như thế này. Tiếng nhạc dường như vọng ra từ một kênh truyền hình cáp. Là bản “Giấc ngủ trưa của thiên sứ” của Rameau*.

Paprika đội lên đầu ông một vật giống mũ chụp tóc khi tắm của

nữ giới. Vật đó trong suốt, mạch điện chằng chịt trên bề mặt nhìn như thể bản đồ thành phố, đằng sau mũ có nối dây cáp. Noda đã tưởng tượng Paprika sẽ sử dụng một thiết bị nhìn như chiếc mũ bảo hiểm cứng ngắc để quét giấc mơ, nên khi nhìn thấy chiếc mũ trùm đầu kia ông nhẹ nhõm hẳn.

“Chắc thứ này là mũ Gorgones* nhỉ?”

“Anh Noda tinh tường quá. Nhưng anh nhìn xem bây giờ làm gì còn lằng nhằng dây dợ nữa đâu, chỉ còn một sợi dây cáp duy nhất thôi. Trong thời gian tới chắc cũng chẳng cần đến sợi dây đó nữa.”

“Vậy là máy cảm biến ư?”

“Anh cứ nghĩ thiết bị này là sự kết hợp giữa bộ phận cảm biến sóng não siêu nhạy và máy xử lý thông tin cục bộ là được. Ngày xưa chỉ để phân tích sóng não ở phần vỏ thôi mà người ta cũng phải xuyên que điện cực qua xương sọ đấy, nhưng bây giờ chỉ đội cái này lên là đủ rồi.”

“Tất cả những thiết bị này đều chưa được bày bán trên thị trường ư?”

“Mọi máy móc ở đây đều đang trong giai đoạn hoàn thiện. Thế nên căn phòng mới bừa bộn thế đấy.”

Không biết ai là người đã phát triển các loại máy móc này nhỉ? Nếu không phải Paprika, chắc hẳn người đã tới cần phòng này và lắp đặt các thiết bị kia phái là một nhân vật đình đám, ứng cử viên cho giải Nobel của Viện Nghiên cứu Tâm thần học. Nhưng liệu người đó có tới một nơi riêng tư thế này mà lắp đặt máy móc không? Noda gắng gượng chống lại nỗi bất an bỗng chốc ập đến, nói nhẹ bẫng như buông lời mỉa mai “Kỹ thuật tiên tiến nhất hiện giờ

ấy nhỉ.”

“Đúng đấy.”

Paprika nói như thể đó là chuyện hiển nhiên, không có gì phải bàn cãi thêm. Noda cảm thấy dịu lại đôi chút và ngả đầu xuống gối. “Nếu Gorgones chỉ có thế này thì chắc tôi ngủ ngon thôi.”

“Tôi cũng nghĩ thế. Vừa nãy mới uống rượu, nên tôi mong anh có thể ngủ mà không cần dùng đến thuật thôi miên hay thuốc ngủ”, Paprika nhẹ nhàng ngồi xuống trên chiếc ghế bên cạnh giường Noda và gợi chuyện với ông. “Anh có hay mơ không?”

“Toàn mơ thấy mấy thứ dị hợm quái đản thôi.”

“Mơ nhiều mới tốt. Người hay mơ đầu óc thường thông tuệ hơn. Người thú vị mới mơ những giấc mơ thú vị, kẻ nhàm chán thì giấc mộng cũng nhàm chán nốt. Tôi đang trông chờ xem giấc mơ của anh Noda sẽ như thế nào đây.”

“Cô có vẻ hay đi vào giấc mơ của bệnh nhân nhỉ.”

“Hôm nay mới là buổi đầu tiên nên tôi sẽ không làm thế đâu. Tôi vẫn chưa quen với giấc mơ của anh, vả lại chúng ta gặp nhau chưa lâu, nếu tôi xuất hiện trong giấc mơ của anh Noda chẳng phải hơi kỳ cục ư?”

“Cách trị liệu này có vẻ vui nhỉ?”

“Bệnh anh nhẹ nên mới nói vậy được thôi, chứ nhiều người họ còn ghét cả thám tử giấc mơ nữa ấy. Thôi, tôi có lẽ không nên ở đây nữa. Anh Noda ở một mình dễ ngủ hơn đúng không?”

“Đúng là vậy nhưng tôi muốn nói chuyện với cô lâu thêm chút nữa”, vì cảm giác Paprika lớn tuổi hơn vẻ ngoài của mình, bây giờ

Noda lại muốn được cô dỗ dành chiều chuộng.

Paprika mỉm cười và đứng dậy. “Không được đâu, anh phải ngủ đi. Với lại tôi cũng đói rồi, phải vào bếp lấy gì ăn đây.” Có lẽ chỉ nói vậy để giục Noda ngủ nhanh hơn, Paprika bước ra khỏi phòng.

Quả nhiên không hổ danh bác sĩ trị liệu tâm lý xuất sắc nhất, Noda Tatsuo thầm nghĩ. Chỉ nói chuyện thôi đã đủ làm đối phương yên lòng. Thái độ ấy, biểu hiện ấy, làm cho người mới gặp lần đầu cũng cảm giác như cô gái này là họ hàng thân thích. Cách nói chuyện của cô rất khéo léo, khiến đối phương có thể mở lòng nói bất cứ chuyện gì, nhưng không như các cô gái trẻ hiện thời, Paprika tuyệt đối không nói câu nào khiến người khác phải phật ý. Dù trẻ trung xinh đẹp, ở cô gái này vẫn toát ra vẻ hiền hậu như người mẹ, chính điều đó khiến đàn ông phần nào bớt hứng thú với cô trên tư cách một người phụ nữ, hơn nữa còn khiến đối phương rất đỗi yên tâm. Noda thở dài đầy thỏa mãn. Chắc chắn không có chuyện ông sẽ bị lên cơn hoảng loạn ngay ở đây đâu.

Vài lần trong tháng, Noda về nhà vào lúc 4 hay 5 giờ sáng, Vợ ông từ trước đến nay vốn quá bận rộn với chuyện dạy dỗ hai đứa con trai, chưa một lần tỏ ra quan tâm tới việc chồng mình trở về muộn như thế. Noda biết rõ, kể cả mình đi đến tận 7 giờ sáng mới về chắc vợ ông cũng chẳng mảy may lo lắng gì, bởi lẽ hơn ai hết, vợ ông hiểu rõ với bản chất của Noda, ông sẽ không bao giờ ngoại tình.

Ông hồi tưởng lại lời Paprika nói, “Bởi anh bệnh nhẹ thôi”. Có lẽ từ góc nhìn của bác sĩ tâm lý, bệnh của Noda chẳng nhằm nhò gì. Nhưng đối với bản thân ông, bây giờ là thời điểm vô cùng quan

trọng, không thể chỉ vì bệnh nhẹ không ảnh hưởng tới công việc ở công ty mà bình tĩnh cho qua được. Nhất định phải giấu kín, không thể để các đối thủ biết được bí mật này. Tới khi chúng biết, Noda đã phải hoàn toàn hồi phục rồi.

Dạo trước, cứ nghĩ đến đối thủ trong ngoài công ty, ông lại không ngủ được. Còn hiện tại khi đã quá quen với việc cạnh tranh đấu đá, Noda ung dung lên chiến lược tác chiến thôi, nhưng chính bởi hoạt động não quá nhiều mà gần đây ông thường xuyên ngủ gật. Noda dần thấm mệt. Ý thức nứt vỡ như thể muốn tách rời ra. Giữa các mảnh ý thức trôi dạt, những thứ vô nghĩa bắt đầu xuất hiện trong đầu ông.

5.

Noda Tatsuo tự mình tỉnh giấc. Nhưng có lẽ ông chỉ tưởng vậy mà thôi, dễ chừng thực chất Paprika đã làm gì đó tác động đến giấc ngủ của ông cũng nên. Cô gái ấy đang ngồi ở vị trí mà chỉ cần Noda hơi chếch cổ sang phía bên phải một chút sẽ chạm mặt với cô. Paprika đội một vật giống như mũ bảo hiểm, có lẽ là máy thu, và hướng về phía điều khiển. Ánh sáng từ màn hình hắt lên mặt cô.

“Không biết mấy giờ rồi nhỉ?”

Paprika cởi máy thu ra, mỉm cười nói với Noda. “Mới gần 2 giờ đêm thôi. Giai đoạn ngủ REM* đầu tiên vừa kết thúc xong. Anh hay thức giữa giấc vào giờ này à?”

“Không phải đâu. Tôi cứ nghĩ cô dùng gì đó để kích thích tôi chứ.”

“Không, tôi có làm gì đâu. Vậy đúng là giấc mơ ban nãy làm anh tỉnh dậy rồi. Anh có nhớ mình vừa mơ gì không?”

“Có”, Noda ngồi dậy trên giường và hỏi Paprika. “Nhưng cô có biết tại sao tôi lại nhớ được không?”

“Nếu anh thức dậy trong lúc ngủ REM, hầu như anh sẽ nhớ giấc mơ của mình thôi. Vậy đêm nay mình phân tích giấc mơ ban nãy xem sao nhỉ.” Paprika mở tủ, mang quần áo của Noda ra và đặt chúng lên mép giường. “Nhưng giấc mơ buổi sáng mới thú vị cơ.”

“Giấc mơ vừa rồi ngắn quá, không biết sau khi phân tích có biết thêm được gì không”, Noda chậm rãi mặc quần áo.

“Tất nhiên là có chứ. Giấc mơ ngắn nhưng cô đọng thông tin. Nói theo ngôn ngữ nghệ thuật thì ấy là phim ngắn. Còn giấc mơ ban sáng kéo dài đến cả một tiếng là phim dài.”

“Haha. Có cả số liệu vậy nữa cơ à. Thú vị thật.”

“Anh đến đây ngồi đi, chúng ta cùng thưởng thức phim ngắn nghệ thuật nào.”

Paprika vỗ vỗ vào mép giường, ra hiệu cho Noda vừa mới mặc quần áo xong. Ngồi đó có thể thấy được màn hình phản chiếu những hình khối mờ mờ màu mực.

“Với kỹ thuật ngày nay mà hình ảnh chỉ đen trắng thôi ư?”

“Nhưng cũng đâu cần phải có màu?”, Paprika nhấn nút chạy và khởi động đoạn phim.

Một lớp học hiện ra. Ánh nhìn của Noda trong mơ hướng về phía bục giảng. Một người đàn ông gầy guộc tầm sáu mươi tuổi đang giảng bài trên đó. Giọng nói nghe không rõ, không biết được ông ta đang nói gì.

“Phòng học ở đâu vậy anh?”

“Là lớp học thời cấp hai”, Noda cảm giác có gì đó hơi kỳ cục khi tự xem lại giấc mơ mình vừa trải qua. Bởi bên cạnh còn có Paprika, ông ngượng ngập xấu hổ như thể bị người ngoài phát hiện ra dấu vết những lần thủ dâm ngày trước của mình. “Nhưng không hiểu sao khi đang mơ, tôi cứ tưởng đây là công ty chứ chẳng phải lớp học thời cấp hai.”

“Không biết tại sao nhỉ. Người đang nói ở đây là ai thế?”, Paprika dừng màn hình lại.

“Đúng rồi, chắc do có ông ta nên tôi mới nghĩ đây là công ty. Người này là Sukenobu, thành viên Hội đồng quản trị công ty tôi.”

“Quan hệ giữa hai người không được tốt ư?”

“Ừ thì, có thể coi là kình địch. Ông ta lo sợ việc tôi thăng tiến trong công ty, ngoài ra cũng ghen tức với thành công của loại xe hoàn toàn không gây hại cho môi trường. Bởi sản phẩm vẫn trong giai đoạn hoàn thiện, ông ta đang bắt tay với Bộ trưởng Bộ Công nghiệp và Thương mại để cản trở quá trình sản xuất.”

“Tại sao ông ta lại làm thế?”

“Vì ghế Giám đốc nhiệm kỳ sau đấy. Chuyện đó còn lâu mới đến, nhưng chính thế nên ông ta e ngại tuổi tác của tôi. Tôi trẻ hơn ông ta những gần mười tuổi mà.”

“Sao lại sợ chuyện đó?”

“Chắc lo mình sẽ chết sớm hơn, hay già yếu rồi bị ép nghỉ hưu. Mấy chuyện kiểu thế.”

Màn hình lại chuyển động. Sukenobu vừa nói vừa viết lên bảng đen. Nào là “Basho”, rồi “Lối lên miền Oku”, trên bảng còn ghi dòng chữ lớn “Khách lữ hành bách đại”.

“Chắc là giờ học Quốc ngữ nhỉ.”

“Cổ văn. Ngày xưa tôi tệ khoản này lắm. Tiết nào cũng bị giáo viên trêu.”

“Giữa giáo viên Quốc ngữ của anh Noda và Sukenobu có điểm nào tương đồng không?”, Paprika dừng màn hình lại.

“Không đâu. Giáo viên hay đổi người, thầy giáo, cô giáo, người già người trẻ đủ cả, bao nhiêu người dạy như thế làm sao có điểm

chung được. Cùng lắm cũng chỉ có chuyện ai dạy cũng trêu tôi thôi.”

Màn hình tiếp tục chuyển động. Sukenobu đứng trên bục giảng, quay xuống hỏi Noda gì đó. Noda đứng dậy trả lời. Đoạn phim dừng lại.

“Chuyện này thực ra không có thật đâu, tôi đọc nhầm ‘Hakutai no Kakyaku*’ thành ‘Hyakudai no Kakyaku’. Nhưng mà không hiểu tại sao nữa. Gần đây tôi đã đọc ‘Lối lên miền Oku’, cách đọc đúng của từ ‘bách đại’ phải là ‘Hakutai’ cũng biết mà.”

Màn hình phản chiếu hình ảnh Sukenobu đang mắng Noda.

“Nào, vấn đề là cảnh tiếp theo đây.”

“Ừm”, Noda biết rõ chuyện gì sắp xảy ra.

Các bạn cùng lớp cười ầm lên khi Noda bị mắng. Âm thanh cười cợt vang lên như những tiếng sóng lăn tăn, làm xôn xao cả lớp học. Khi Noda đưa mắt nhìn xung quanh, gương mặt của tất thảy các bạn trong lớp đã biến thành mặt thú dữ. Gấu, hổ, sói, linh cẩu. Màn hình dừng lại.

“Tại sao mọi người đều biến thành thú hoang cả thế?”

“Tôi không biết.”

“Anh có nhớ gương mặt nào trong đây không?”

“Tôi làm gì có người quen nào là thú hoang. Chỉ có con gấu, nom hơi giống ủy viên Ban Quản trị của công ty đối thủ.”

“Người đó tên gì vậy?”, Paprika cẩn thận ghi lại từng lời Noda nói.

“Anh ta tên là Segawa. Nhưng tôi không nghĩ anh Segawa có liên quan gì tới vấn đề của tôi đâu.”

“Trong mơ hay xuất hiện những nhân vật mà bình thường khi tỉnh táo chúng ta chẳng chú ý mấy. Anh thử nghĩ xem, nếu đúng là người trong giấc mơ có vấn đề thật, chẳng phải mình sẽ sốc quá mà tỉnh dậy luôn không?”

“Quả đúng là vậy. Giờ cô nói tôi mới để ý, giữa tôi và Sukenobu cũng không có mâu thuẫn gì to tát lắm. Chỉ mong ông ta bớt nghĩ tôi hay ra vẻ kiêu căng hợm hĩnh thôi.”

“Đúng là anh tự tin thật mà, hơn nữa cũng là nhân vật đức cao vọng trọng nữa.”

“Người đức cao vọng trọng mà cũng mắc chứng rối loạn lo âu cơ à?”

“Cái đó sao tôi biết được”, Paprika lại khởi động màn hình.

Bộ phim ngắn nghệ thuật chuyển sang cảnh tiếp theo.

Là đám tang. Một tấm ảnh thờ một người đàn ông trung niên được đặt giữa những bông hoa. Người phụ nữ mặc tang phục nói gì đó với Noda. Người đó trẻ và xinh đẹp, có nét nhang nhác Paprika.

“Người phụ nữ này là ai vậy?”, cô dừng màn hình lại.

“Vợ của một người trong công ty tên Nanba. Thực ra ở ngoài đời tôi chưa gặp vợ cậu Nanba bao giờ.”

“Vậy người phụ nữ này giống ai thế?”

“Tôi không quen. Nói đúng ra, người này khá giống cô đấy.”

“Vậy người đàn ông trong ảnh này thì sao?”

“Là Nanba.”

“Anh ta mất rồi ư?”

“Người thật ở ngoài đời vẫn khỏe lắm. Hôm nay giờ nghỉ trưa tôi còn gặp mà.”

“Anh ta cũng là kẻ thù trong công ty luôn sao?”

“Không có chuyện đó đâu. Là nhân vật chủ chốt của dự án phát triển xe hơi không gây hại đấy. Cậu ta là Trưởng phòng Phát triển mà.”

“Cấp dưới của anh nhỉ?”

“Cấp dưới thật nhưng tôi không có cảm giác đó. Nanba là đồng nghiệp, là đối thủ cạnh tranh, là người để tôi thảo luận mọi vấn đề.”

Paprika lại cho màn hình chạy, nhưng đoạn phim chỉ lướt qua gương mặt những người dự đám tang, sau đó đột ngột dừng lại.

“Anh tỉnh dậy đúng chỗ này này. À, sau khi Nanba chết, nhìn người đến viếng, anh thấy tất cả mọi thứ đều thật quá bị sốc nên mới giật mình thức giấc.”

Sau đó Paprika tua lại giấc mơ ngắn vừa rồi thêm hai lần nữa.

“Để tôi pha cà phê rồi chúng ta cùng uống ngoài phòng khách nhé”, cô đứng dậy, bộ dạng hơi uể oải.

Noda không phản đối. Khi trở lại phòng khách, ông phóng tầm mắt ra ngoài tấm kính lớn, nhìn bao quát khung cảnh Shinjuku khi đêm về. Đã hơn 2 giờ đêm nhưng phố phường vẫn không mất đi vẻ náo nhiệt hào nhoáng.

“Vẫn còn nhiều tàn vương của buổi ngày nhỉ”, Paprika nói và đặt tách cà phê xuống mặt bàn.

“Tàn vương?”

“Là tàn dư trong nhận thức có liên kết với những sự kiện xảy ra

trong ngày, theo cách nói của Freud.”

“Là chuyện công ty hay Sukenobu và Nanba phải không?”

Paprika rót Blue Moutains vào tách của Noda theo kiểu các nhà khoa học rót chất lỏng từ bình thí nghiệm. “Anh Noda có nói ngày trước hay bị giáo viên Quốc ngữ trêu chọc nhỉ?”

“Đúng là vậy.”

“Anh nói thế đến hai lần. Như bình thường người ta không nói ‘bị trêu chọc’ đâu đúng không?”

“Cô nói phải. Thông thường nên nói ‘bị mắng’ mới đúng. Tôi nghĩ vô hình trung bản thân đã liên tưởng tới cách Sukenobu đối xử với mình ở công ty.”

“Anh từng bị Sukenobu cười chê rồi à?”

Noda cầm tách cà phê trên tay và gật đầu. “Giờ cô nói vậy, tôi không cảm thấy ông ta đụng chạm đến tôi bao giờ. Nói đúng ra, đối với Sukenobu phải dùng từ ‘cạnh tranh’ mới đúng”. Chất lỏng nóng ấm màu hổ phách đi thẳng qua tâm vị, thẩm thấu vào lồng ngực ông. “Cà phê ngon thật đấy.”

Paprika vẫn nâng niu tách cà phê trên tay, lặng lẽ nhìn cảnh vật chìm trong màn đêm, dường như đang nghĩ gì lung lắm.

“Tôi có thể phát biểu ý kiến với tư cách một kẻ nghiệp dư không?”

“Anh cứ tự nhiên.”

“Bản thân biết câu trả lời đúng, nhưng lại nói với giáo viên một kiểu khác, việc này cũng tương tự như khi tôi lên kế hoạch tác chiến với Sukenobu. Tất cả chỉ nhằm mục đích cho đối phương thấy sơ

hở của mình, vậy nên quả thực đúng là còn sót lại ‘tàn vương của buổi ngày’, nhưng có lẽ giấc mơ cũng phần nào thể hiện cảm nhận của tôi, thường nhìn Sukenobu trên phương diện một kẻ yếu thế hơn mình.”

“Thật vậy sao”, Paprika gật đầu cười, tỏ ra hứng thú trước lời bình luận của Noda. “Nếu anh còn suy nghĩ gì thì cứ nói tiếp đi.”

“Tôi không biết tại sao Nanba lại chết. Vả lại, tại sao trong mơ tôi lại gặp vợ của Nanba, dù chưa gặp cô ấy lần nào?”

“Jung* gọi người phụ nữ lạ mặt xuất hiện trong giấc mơ của nam giới là Anima.”

“Nghĩa là gì thế?”

“Bản chất Anima là phần nữ tính ẩn tàng trong tiềm thức người nam. Còn người đàn ông xuất hiện trong giấc mơ của phụ nữ được gọi là ‘Animus’.”

“Nhưng trông người đó có nét giống cô mà.”

Lần đầu tiên, Paprika đỏ mặt trong buổi tối hôm đó. Cô nói, giọng hơi có chút bực bội. “Anh mới gặp tôi chưa lâu, đơn giản chỉ là ấn tượng ban đầu với tôi tình cờ trùng hợp lẫn vào Anima thôi. Không có cơ sở thuyết phục như tàn vương của buổi ngày đâu.”

“Ngẫm lại mới thấy,” Noda bình thản trao đổi ánh nhìn với Paprika, “nếu Anima chính là bản thân tôi, là hình ảnh người nữ được lý tưởng hóa bên trong tôi, không lẽ giấc mơ ban nãy đã phản chiếu nỗi sợ hãi mất đi Nanba của tôi ở tâm thế một người đàn bà ư?”

“Ở công ty, vị trí của Nanba như thế nào?”

“Nhiều người không ưa cậu ta lắm. Lúc nào cũng đơn độc một mình. Bản chất là con người của tính toán và kỹ thuật nhưng cậu ta cũng hơi nghệ sĩ, cứng đầu và không biết lắng nghe người khác. Nanba không thể hiểu nổi các chiến thuật, thỉnh thoảng còn xung đột ý kiến với cả tôi nữa.”

“Anh Noda có bao giờ cảm thấy muốn che chở cho Nanba chưa?”

“Thực ra bây giờ tôi chẳng biết làm sao với cậu ta cả. Dù đối với tôi, Nanba là một người rất quan trọng.” Chợt nhận ra dáng vẻ mệt mỏi của Paprika, Noda nói, “Muộn quá rồi, tôi dông dài mãi thế này có sao không?”

“Cảm ơn anh. Tôi xin lỗi. Nói thật sáng mai tôi phải dậy sớm, giờ cũng còn việc phải làm cho xong.”

“Vậy đêm nay tới đây thôi”, Noda lập tức đứng lên. “Tôi rất mong tới buổi trị liệu tiếp theo.”

“Tôi sẽ liên lạc sau.”

“Này, Paprika”, Noda nói khi sắp sửa ra về. “Phần phía sau của giấc mơ đêm nay, có lẽ phân tích xong rồi nhỉ. Nanba nhiều kẻ thù, nên phải để ý đến cậu ta nhiều hơn?”

Paprika mở to mắt và cười. “Jung có lẽ sẽ lý giải theo cách đó. Nhưng tôi nghĩ chứng rối loạn lo âu của anh Noda có căn nguyên từ những ngày anh còn học cấp hai cơ.”

6.

Chiba Atsuko cuối cùng cũng có thể trở về phòng làm việc của mình vào lúc hơn 1 giờ chiều. Từ đêm qua đến tận sáng nay, cô mải xem xét danh mục câu hỏi từ các báo và nghĩ câu trả lời.

2 giờ chiều sẽ có buổi họp báo với ký giả, Các tòa soạn đã đưa trước cho cô danh sách các câu hỏi có khả năng sẽ được đưa ra trong buổi phỏng vấn. Ngoài ra Atsuko luôn phải chuẩn bị cả phần trả lời cho Tokita Kousaku, vì con người này chẳng biết cách nói chuyện thế nào cho rõ ràng rành mạch. Đã vậy, lần nào cũng xuất hiện những câu hỏi bất ngờ không có trong danh sách, nên Atsuko lại phải tự đặt ra câu hỏi rồi trả lời.

Photo các câu trả lời ra hai bản xong, cô nhờ Kakimoto Nobue đưa Viện trưởng Shima Toratarou và Tokita Kousaku mỗi người một bản, sau đó tự thưởng cho mình một tách cà phê. Atsuko không ưa gì các buổi họp báo với ký giả. Lần nào cũng thế, y như rằng chỉ có các nhà báo mới thuộc mảng Khoa học hay Đại cương, vừa vào nghề nên còn tràn trề nhiệt huyết, tới buổi họp báo mong học hỏi thêm điều gì đó và đặt những câu hỏi nhàm chán rỗng tuếch mà thực ra đã được lặp đi lặp lại từ các buổi phỏng vấn trước rồi. Đám nhà báo cũng chỉ mong Atsuko đưa ra các câu trả lời súc tích dễ hiểu cho những câu hỏi vô vị đó mà thôi. Đặc biệt là lần này, vì thông tin về việc Tokita và Atsuko đang là ứng cử viên sáng giá cho giải Nobel Sinh lý học và Y khoa bị rò rỉ ra ngoài, nhất định các ký

giả từ mảng Xã hội vốn nổi tiếng chưa bao giờ ngần ngại khi đưa ra các câu hỏi khiếm nhã sẽ kéo tới hàng đàn. Chuẩn bị sẵn phản hồi cho những câu hỏi dạng đó để Tokita Kousaku ngây ngô không gặp phải rắc rối gì trong buổi phỏng vấn cũng là nhiệm vụ của Atsuko.

Viện trưởng Shima thường nhắc nhở mọi người, việc thành quả nghiên cứu của Viện được xã hội công nhận, cũng như để mọi người biết được nghiên cứu có ý nghĩa như thế nào là rất quan trọng, nhưng trước đây, khi quan sát tình hình các buổi họp báo, Atsuko chỉ nhìn thấy viễn cảnh mình sẽ trở thành trò cười của thiên hạ, không hơn không kém. Trong mắt cô, đám nhà báo chẳng hề có ý định tìm tòi về những miền tri thức vượt xa tầm hiểu biết của họ từ Atsuko, một người phụ nữ trẻ trung xinh đẹp. Họ chán ghét việc lĩnh hội một điều gì đó có ích từ cô, và chỉ chăm chăm đào bới ra những nét đậm chất phụ nữ Nhật Bản truyền thống ở Atsuko mà thôi.

Khoảng trước 2 giờ 5 phút, nhân viên văn phòng tới gọi Atsuko. Vừa đặt chân tới phòng hội nghị nơi buổi họp báo sẽ diễn ra, chưa gì cô đã thấy hơn hai trăm ký giả và nhiếp ảnh gia đang xôn xao bàn tán, vẻ bồn chồn lo lắng thể hiện cả ra ngoài. Không khí trong phòng gần như sôi lên sùng sục.

Vị trí ngồi đã được Shima Toratarou quyết định từ trước. Như mọi khi, Chiba Atsuko ngồi chính giữa, Tokita Kousaku bên trái và và Shima bên phải. Chỗ ngồi trong góc dành cho Trưởng phòng Katsuragi, người sẽ điều hành buổi họp báo hôm nay. Khi Atsuko tới, ba thành viên còn lại đã có mặt đủ cả. Trong đám nhà báo mảng Xã hội, có vài người mới nhìn thấy Atsuko lần đầu, buột miệng “Ồ” lên, trầm trồ cảm thán trước nhan sắc chim sa cá lặn vượt xa những

lời đồn đại về cô. Hôm nay Atsuko mặc một bộ vest màu xanh đậm.

Katsuragi đứng dậy, tuyên bố khai mạc buổi họp báo, giới thiệu ba nhà khoa học sẽ trả lời câu hỏi ngày hôm nay. Tiếp theo, Shima Toratarou đứng lên, chào hỏi mọi người với sự dí dỏm một cách thông minh của ông. Dù buổi họp được tổ chức do lời đề nghị khẩn thiết từ phía tòa soạn, Shima vẫn nhấn mạnh sự vinh hạnh và cảm kích của các thành viên khi được có mặt ở đây, nhưng không đề cập gì tới chuyện Tokita và Atsuko trở thành ứng cử viên của giải Nobel. Nhưng ngay khi Katsuragi vừa mời các phóng viên đưa ra câu hỏi, một nam nhà báo có vẻ làm trong mảng Xã hội đã dồn bọn họ vào thế bí.

“Hai anh chị nghĩ khả năng mình thắng giải Nobel là bao nhiêu phần trăm?”

Trước câu hỏi quá đỗi ngớ ngẩn và vô lý, cả ba người lặng im không biết nói gì. Thấy vậy, nhà báo nọ lại hướng câu hỏi về phía Atsuko.

“Tôi không nghĩ mình có thể trả lời câu hỏi này.”

“Tôi có thể hỏi tại sao không?”

“Bởi đây không phải câu hỏi tôi có thể trả lời được.”

Vài người bật cười, một ký giả trong mảng Khoa học, gương mặt khá quen thuộc thường xuyên xuất hiện trong các buổi họp báo trước đặt một câu hỏi khác, giọng điệu như thể hối lỗi vì chưa gì đã để cậu phóng viên lần đầu tới Viện Nghiên cứu đưa ra một câu hỏi thiếu chuyên nghiệp đến vậy.

“Tôi xin dành câu hỏi này cho Tiến sĩ Tokita. Tất cả mọi người đều biết anh được đề cử giải Nobel bởi thành công vang dội do thiết

bị PT mang lại, tuy đã hỏi nhiều lần nhưng chúng tôi vẫn chưa biết rõ nguyên lý hoạt động của thiết bị ấy. Nhân cơ hội này tôi xin hỏi lại một lần nữa, liệu anh có thể giải thích một cách đơn giản để chúng tôi cũng có thể hiểu được không?”

Câu hỏi này có ghi trong danh mục câu hỏi, nhưng Atsuko đành phải giao phó phần trả lời cho Tokita thôi. Bao gồm cả Tokita, chỉ có ba người trên thế giới này hiểu rõ về nguyên lý của thiết bị PT. Tokita lại vốn không phải người nhanh mồm nhanh miệng, làm sao có thể giải thích với đám nhà báo này về cách hoạt động của cổ máy kia được chứ. Atsuko nghĩ mà rùng mình, Shima Toratarou ngồi bên cạnh cũng trong tâm trạng tương tự. Tokita Kousaku ngập ngừng mở lời, dường như anh đang nỗ lực hết sức để diễn đạt sao cho dễ hiểu nhất có thể nhưng thực ra đây là lần đầu tiên anh phải giảng giải thứ gì đó cho người khác.

“Vâng, để giải thích dễ hiểu thì, hồi tiểu học và cấp hai, tôi thuộc dạng người mà thời ấy cả thiên hạ gọi là ‘otaku’. Tôi chỉ biết cắm đầu chơi điện tử, dần dà bắt tay vào lập trình game, táy máy linh kiện bán dẫn rồi làm nhiều thứ lắm, nhưng người cha đã khuất của tôi sinh thời rất muốn con mình sau này làm bác sỹ, nên tôi vào khoa Y. Đại khái sau đó tôi nghiên cứu Tâm thần học, đồng thời vẫn tiếp tục mày mò máy tính điện tử. Cùng lúc ấy tôi cũng có hứng thú với điện não đồ, nên mới nảy ra ý tưởng kết hợp tất cả mọi thứ với nhau. Tôi nghĩ biết đâu mình có thể tạo hệ thống ‘slit-no-check’ cho việc xử lý hình ảnh máy tính kiểu phao bằng cách sử dụng bó sợi thì sao? Khi tôi dùng thiết bị này để quét não, những thứ khác không phải sóng não cũng hiện ra.”

“Xin lỗi Tiến sĩ nhưng tôi vẫn chưa hiểu lắm”, ký giả mảng Khoa học ban nãy mới đặt câu hỏi sốt ruột nói. “Hệ thống ‘slit- no-check’ là gì vậy?”

“Xem nào, không biết phải nói sao nhỉ. Tính hiệu quả của việc truyền dòng điện qua khe hẹp, hay nói cách khác là điện cực trong khe hẹp mà dòng điện đi qua, tỷ lệ giữa dòng điện trung bình chạy qua khe hẹp và dòng điện được bơm vào ấy mà, nếu sử dụng bó sợi để đồng hóa mã chuyển đổi trên không gian đồ họa tạo từ nén fractal, chúng ta sẽ không phải kiểm tra độ chuẩn xác, khe hẹp và lõi khoan nổi cũng không cần thiết nữa.”

“Đ-đợi đã”, ký giả mảng Khoa học lại cuống quýt chặn lời Tokita, “Anh có thể giải thích từng khái niệm một không, đầu tiên là bó sợi, có phải là các sợi chúng ta hay thấy ở máy nội soi dạ dày không? Gộp các sợi đó vào nhau thì thành bó sợi, tôi hiểu vậy có đúng không ạ?” Atsuko vô tình bật ra một tiếng thở dài. Bởi tiếng thở dài khá lớn, sự chú ý của đám nhà báo lại hướng về phía cô.

“Cô Chiba vừa thở dài là sao ạ?”, Tokita cười, cố gắng bao che sơ hở của đồng nghiệp.

“Đây mới là vài điều cơ bản nhất về nguyên lý của thiết bị PT thôi, nếu phải giải thích từng cái một sẽ mất vài tiếng đồng hồ, nhưng nếu để trả lời thắc mắc về bó sợi, các vị cứ tưởng tượng nó giống như một đường truyền. Vậy nên khi gộp các sợi lại thành bó, xếp chúng thành hàng ngang, rồi tiếp tục chồng lên một đường chéo nữa, chúng ta sẽ có một điện trường vô hạn nên không cần kiểm tra dữ liệu nhập vào hay sử dụng lõi khoan nổi nữa”, Tokita Kousaku gật gù, như thể đang tự tán thưởng bản thân vì đã tìm

được cách giải thích đến cả trẻ con tiểu học cũng hiểu. “Tới đây đã được chưa ạ?”

Hình như vẫn chẳng ai hiểu cả nên không có người nào đặt câu hỏi gì thêm.

“Tôi không hiểu gì cả”, một ký giả trung niên đứng dậy, gượng gạo cười trừ bởi não bộ vẫn chưa thể phân tích hết những điều Tokita vừa trình bày. “Nhưng thưa Tiến sĩ Tokita, nếu chúng tôi không hiểu thì sao có thể viết được những bài báo giải thích rõ ràng cặn kẽ cho độc giả đây?”

“Anh nói có lý”, Tokita Kousaku gật đầu, vẻ khó xử hiện ra trên gương mặt.

“Thế nên Tiến sĩ có nghĩa vụ làm thế nào để tất cả chúng tôi đều hiểu được.”

“Vâng, tôi biết.”

“Tiến sĩ Chiba hẳn nhiên cũng nhận thức rõ điều đó đúng không?”, nhà báo nọ chĩa mũi nhọn về phía Atsuko

“Tôi cũng muốn cố gắng hết sức.”

“Ừm... ‘muốn’ nghĩa là sao thưa cô?”

“Các thiết bị PT, bao gồm cả những bộ phận nhỏ nhất của chúng, phần lớn mới được phát triển gần đây, thậm chí còn chưa biết gọi tên là gì. Nguyên lý cũng là nguyên lý mới, vẫn chưa có định nghĩa chính xác để đem ra giải thích.”

“Phiền thật nhỉ. Vậy thì…”, hai bên cánh mũi ký giả nọ phập phồng, hắng giọng rồi nói tiếp, “Xin thứ lỗi vì đến bây giờ mới giới thiệu, tôi là Chủ nhiệm phụ trách mảng Khoa học và Nhân văn của

tờ Shinnichi.”

Nói đoạn ông ta dừng lại một chút như để xem phản ứng của mọi người. Atsuko tiếp lời, không lỡ một nhịp, “Suy nghĩ đó trong anh bắt đầu từ bao giờ thế?”

Mọi người bật cười trước câu đùa của cô, bầu không khí trong phòng họp báo đã bớt căng thẳng hơn nhưng ông Chủ nhiệm kia lại tỏ ra hơi cáu kỉnh. “Ý tôi là, tôi biết các vị phải giữ bí mật nghề nghiệp, nhưng xin đừng giải thích nhập nhằng để che mắt cánh ký giả chúng tôi.”

“Thôi thôi, được rồi”, Shima Toratarou nói lớn, cố trấn tĩnh ông chủ nhiệm đang tức tối muốn tranh luận gay gắt hơn. “Không phải bí mật nghề nghiệp hay gì đó đâu, cậu Tokita đây đã viết luận văn đầy đủ đàng hoàng rồi. Viết bằng tiếng Anh nên các học giả nước ngoài cũng đọc được, ai cũng có thể sử dụng kết quả nghiên cứu hết. Tôi sẽ nhờ người giản lược bài luận văn đó cho dễ hiểu rồi gửi các vị sau.”

“Dù sao được nghe chính Tiến sĩ Tokita đây giải thích vẫn tốt hơn nhiều”, ký giả mảng Khoa học tỏ vẻ tiếc nuối rồi chuyển sang câu hỏi tiếp theo. “Nhân đây tôi muốn hỏi, xâm nhập vào ý thức của bệnh nhân không phải điều duy nhất thiết bị PT vừa được phát triển có thể làm, các vị có nghĩ đến chuyện tính năng của cỗ máy có thể bị lợi dụng để gây hại cho người bình thường không? Để điều tra hành vi phạm tội thì đã đành, nhưng nếu doanh nghiệp dùng nó nhằm tác động lên suy nghĩ của nhân viên hoặc chính phủ thao túng suy nghĩ của người dân thì sao? Câu hỏi này dành cho Tiến sĩ Tokita và Tiến sĩ Chiba.”

Tokita có vẻ vẫn chưa thèm đọc qua câu hỏi mẫu Atsuko chuẩn bị cho, nhìn mặt như sắp khóc tới nơi, bắt đầu cằn nhằn như mọi khi, “Lúc nào chẳng thế. Phải có sự tách biệt rạch ròi giữa nghiên cứu khoa học và cảm nhận của người dân chứ.”

“Khi không muốn ý thức của bản thân phản chiếu lên màn hình, mọi người hoàn toàn có quyền từ chối chuyện đó”, Atsuko vội vã chen ngang. “Nếu tất cả mọi thứ được tiến hành mà không cần sự cho phép, chắc chắn sẽ xảy ra hành vi phạm pháp. Ở thời điểm hiện tại, những người có khả năng sử dụng máy thu vẫn còn hạn chế. Vả lại, nếu máy chiếu cảm nhận được người sử dụng nó đang có mục đích bất chính, việc xâm nhập vào suy nghĩ của bệnh nhân sẽ không thể thực hiện được.”

“Cậu Tokita đây đã yêu cầu tất cả các thiết bị PT mới được phát triển bắt buộc phải có tính năng đó đấy.”

“Cái đó giống như ba định luật dành cho robot của Asimov* ấy mà.

Không ai phản ứng gì trước tiếng lầm bầm nghe như đứa trẻ bị ngắn lưỡi của Tokita. Cánh ký giả có vẻ đã từ bỏ hy vọng được nghe những lời nói bình thường của một công dân đã trưởng thành từ anh rồi.

“Tôi được biết Tiến sĩ Chiba đã có những đóng góp không nhỏ cho phát minh của Tiến sĩ Tokita trong nhiều năm nay”, một nữ ký giả đeo kính tầm ba mươi tuổi mở lời, bên dưới nụ cười của cô ta ẩn chứa chút tò mò. “Chỉ là thắc mắc đơn thuần của phụ nữ thôi, giữa cô và anh Tokita không nảy sinh chuyện tình cảm nam nữ chứ?”

Đám ký giả cười hả hê. Thực ra bọn họ chỉ muốn xóa đi mặc cảm về sự thiếu hiểu biết của mình qua việc âm thầm cười nhạo vóc dáng phương phi của Tokita Kousaku, cố tình hạ thấp Atsuko, người có cả tài lẫn sắc bằng cách tạo tin tình cảm tầm phào giữa cô và Tokita.

“Câu hỏi của nhà báo đơn giản chỉ xoay quanh chuyện tôi đã đóng góp thế nào cho việc phát triển cỗ máy PT của anh Tokita, nên tôi xin phép được giải đáp vấn đề đó trước”, Atsuko vẫn giữ nguyên nụ cười hiền hòa trên gương mặt. “Hồi đó tôi vẫn là sinh viên Y khoa, được Viện trưởng Shima chỉ định hỗ trợ anh Tokita, khi ấy còn là trợ giảng trong trường.”

“Từ lúc ấy cô Chiba đã là một bác sỹ trị liệu tâm lý xuất sắc rồi”, Shima Toratarou nói thêm vào.

“Vì các nghiên cứu của anh Tokita chủ yếu đã bước vào giai đoạn sắp hoàn thành, tôi chỉ cần chọn bệnh nhân để thử nghiệm quét hình ảnh trong não, sau đó phân tích và lý giải các hình ảnh đó. Thỉnh thoảng anh Tokita và tôi cũng thử quét não của nhau. Thiết bị PT được anh Tokita phát triển là một công cụ phát hiện, lưu trữ những hình ảnh trong tiềm thức một cách rất chân thật và đáng tin cậy, chắc chắn có thể hỗ trợ các bác sỹ trị liệu tâm lý một cách hiệu quả nhất.”

“Ừm, nếu hai vị thân nhau đến thế, ý là tới mức có thể nhìn vào tâm tư của nhau, tôi nghĩ mối quan hệ giữa hai vị không chỉ đơn thuần là quan hệ giữa hai đồng nghiệp khác giới nữa”, nữ ký giả sốt sắng chen ngang như thể chẳng còn chút kiên nhẫn nào.

V.

"Cha mẹ ơi, đâu đâu cũng có những người cứ nhìn một người đàn ông vụng về không đẹp mã đứng chung với mỹ nhân là thể nào trong đầu cũng vẽ ngay ra một chuyện tình kiểu Jean Cocteau*." Tokita Kousaku bỗng nhiên làm mình làm mẩy, làu bàu than thở khiến cánh ký giả giật mình chú ý. "Hay nói thế giới trong tiểu thuyết của Victor Hugo thì đúng hơn nhỉ? Đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ. Hồi nhỏ tôi cũng vừa béo vừa vụng, nên thường xuyên bị gán ghép với bạn nữ xinh xắn nhất lớp. Mà tôi đoán mọi người làm vậy cũng chỉ vì muốn hạ thấp những bạn gái dễ thương vượt ngoài tầm với của đám con trai bọn tôi mà thôi."

Nhìn Tokita trề đôi môi đỏ dày bóng nhẫy, phụng phịu như một đứa trẻ con đang chuẩn bị ăn vạ ra đây, nhiều người trong đám ký giả bụm miệng cười. Những điều Tokita vừa than vãn ban nãy chính là một hình thức bắt nạt ác ý mà bất cứ ai cũng đã từng nghe qua hoặc tự mình trải nghiệm trong thời niên thiếu.

"Thực ra tôi cũng thích các bạn gái dễ thương lắm chứ. Nhưng các vị biết đấy, tôi cứ bị gán ghép mãi như thế, bị đẩy vào người bạn nữ rồi còn bị ép hôn này nọ. Dù có thích thật đi chăng nữa thì như vậy cũng là quá đáng. Tôi bị các bạn gái ghét bỏ xa lánh từ dạo ấy. Thế nên tôi chẳng còn muốn giao du với ai nữa, cứ chúi mũi chơi điện tử trên máy tính cả ngày thôi."

Không biết có phải anh đang diễn để cho nữ ký giả nọ biết ý mà

dừng hay không, nhưng kể cả là diễn thì cũng hơi quá đà. Tokita chẳng màng đến thể diện của bản thân nữa, cứ luôn miệng càu nhàu rên rẩm như đứa trẻ con, khiến đám ký giả hết chịu nổi.

“Thưa anh, tôi hiểu rồi, tôi hiểu rồi. Xin thứ lỗi vì câu hỏi khiếm nhã”, một ký giả mảng Khoa học đứng lên, vừa gượng cười vừa cúi đầu mấy lần liền, những mong Tokita sẽ thôi cằn nhằn.

Nữ ký giả nọ bất ngờ vì bị đồng nghiệp đánh giá câu hỏi của mình là “khiếm nhã”, giận dữ đập tay lên bàn đánh “bộp”.

“Mời cô tiếp tục”, ký giả mảng Khoa học hướng về phía Chiba Atsuko. “Tôi cho rằng để có thể được áp dụng vào việc điều trị tâm lý, thiết bị PT đã trải qua rất nhiều giai đoạn thử nghiệm đúng không ạ?”

“Đầu tiên chúng tôi thu lại giấc mơ của bệnh nhân, rồi chỉ tập trung vào việc tìm ra mối liên kết bất thường giữa *signifié* và *signifiant* của giấc mơ đó. Ví dụ, trong mắt tôi, anh đơn thuần là một ký giả chuyên viết về các đề tài khoa học, nhưng đối với bệnh nhân nọ, có khi anh lại là điệp viên mật gián của nước nào đó cũng nên. Thế nên cũng tương tự như trò chơi ‘Liên tưởng’ trên truyền hình, khi người bệnh nghe thấy từ ‘nhà báo của tờ Shinnichi’ mà lại nghĩ đến hình ảnh điệp viên, không phải nội dung người ta đã biết ngay từ đầu bị ẩn đi, mà ngay cả chính bản thân người bệnh cũng không hề biết hình ảnh đó ám chỉ điều gì. Thông qua giấc mơ của người bệnh, chúng tôi thay họ khám phá ra mối quan hệ bất thường giữa những liên tưởng đó. Chỉ nhiêu đó thôi cũng khiến việc trị liệu trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.”

“Trong một bệnh viện mà đồng thời có tới hai mươi bệnh nhân

đang bước vào giai đoạn hồi phục, hay nên nói là hồi phục hoàn toàn nhỉ", Viện trưởng Shima Toratarou chen ngang, công bố đầy tự hào. "Bởi thành quả này chưa từng có tiền lệ, học giả trong giới tâm thần học trên toàn cầu đều vô cùng kinh ngạc. Không biết có vị nào ở đây còn nhớ không?"

"Sau đó, chúng tôi đã tìm ra cách xâm nhập vào giấc mơ của người bệnh để chữa trị cho họ."

Khi Atsuko vừa mở miệng nói tiếp, ký giả mảng Khoa học lại nói chêm vào. "Nhưng chẳng phải sau khi các vị công bố với giới học giả về phát minh này, mọi người đã kết luận cách trị liệu này rất nguy hiểm, thành ra không ai được phép mang thiết bị PT ra ngoài cơ sở nghiên cứu và sử dụng nó hay sao?"

"Chính nó", đột nhiên Chủ nhiệm mảng Khoa học và Nhân văn của báo Shinnichi ban nãy xô ghế đứng phắt dậy, "Chính là chuyện đó. Từ thời thiết bị PT bị cấm, tôi đã nghe qua chuyện nó được sử dụng để thử nghiệm chữa trị các bệnh và hội chứng tâm lý khác ngoài tâm thần phân liệt ở bên ngoài Viện nghiên cứu."

Cả hội trường xôn xao huyên náo. Dù chuyện này không hề bị rò rỉ ra ngoài hay được công khai trên mặt báo, bên dưới vẫn có người gật đầu đồng tình. Thấy vậy, Atsuko đã hiểu ngay tin đồn này do chính ký giả báo Shinnichi thậm thụt lan truyền cho nhau bên trong tòa soạn.

Nhận thấy bầu không khí xung quanh đang xoay chuyển theo chiều hướng xấu, Chủ nhiệm mảng Khoa học và Nhân văn ngạo nghễ hếch cằm về phía Atsuko. "Thế nào thưa cô Tiến sĩ? Thiết bị đã được lén lút mang ra ngoài Viện để thử nghiệm trị liệu cho các

bệnh nhân mắc các bệnh không phải tâm thần phân liệt, vậy có khác nào thí nghiệm trên người thật đâu?" Dường như mới nhận ra việc thử nghiệm thiết bị PT trên đối tượng không phải con người là một việc bất khả thi, vị Chủ nhiệm nọ lầm bầm vẻ thảng thốt. "Xin hỏi, đó có phải sự thật không ạ?"

"Tôi cũng biết về sự tồn tại của lời đồn đó", Viện trương Shima chỉ mỉm cười và thản nhiên phủ nhận thông tin sai lệch. "Đó chỉ là lời đồn tai bay vạ gió mà thôi. Vả lại, tôi cho rằng tin đồn đó càng thể hiện kỳ vọng to lớn của mọi người vào hiệu quả của việc trị liệu bằng thiết bị PT, cùng mong mỏi của gia đình và bản thân bệnh nhân vào cơ hội hồi phục nhờ phát minh này nữa."

"Haha, giờ ngài lại phủ nhận sao", Chủ nhiệm mảng Khoa học và Nhân văn nói đầy tiếc nuối, như thể không còn bằng chứng nào xác thực hơn những lời Shima vừa thốt ra. "Thực ra chúng tôi cũng đã nghi ngờ thông tin này một phần cũng chỉ là đồn thổi."

"Tôi cũng muốn hỏi đôi lời về chuyện đó", một ký giả trẻ tuổi, dáng vẻ nhanh nhẹn, dường như không màng đến việc phải cư xử sao cho đúng vai vế tuổi tác, vẫn yên vị trên ghế mà bắt đầu nói. "Dạo gần đây tôi có nghe được tin đồn rằng từ năm, sáu năm trước, thời thiết bị PT vẫn còn bị cấm, một cô gái trẻ đã sử dụng cỗ máy này để chữa trị cho các nhân vật quyền cao chức trọng trong xã hội, những bệnh nhân này nếu để người ngoài biết về bệnh tình của mình, họ sẽ có nguy cơ gặp rắc rối. Khi tôi tự tìm hiểu thì được biết, vì luật cấm thiết bị PT đã bị bãi bỏ, nên giờ mọi người bắt đầu truyền tai nhau bí mật này. Nhưng dù nghe chuyện này từ ai đi chăng nữa, tất cả mọi phiên bản đều có một điểm chung: nhân vật

chính của câu chuyện luôn là một mỹ nhân mang bí danh Paprika. Điều này khiến tôi hết sức tò mò", ánh mắt anh ta hướng về Chiba Atsuko đầy ẩn ý.

"Đồn, chỉ là đồn thôi", Shima Toratarou trả lời câu hỏi của anh nhà báo nọ với tiếng cười gượng gạo và giọng ông bắt đầu run run. Atsuko cũng hiểu rõ, đối với Viện trưởng Shima chân chất thật thà, việc nói dối để che giấu hành vi phạm pháp trong quá khứ là một hành vi trái với lương tâm, là một gánh nặng trong lòng ông. "Là đồn thổi cả thôi, không có chuyện như vậy đâu."

"Nói mới nhớ, tôi cũng có nghe qua về chuyện đó", ký giả mảng Xã hội đã đưa ra câu hỏi về khả năng giành giải Nobel của Atsuko và Tokita lên tiếng. "Nữ thám tử giấc mơ mang bí danh Paprika đó hình như còn xâm nhập vào giấc mơ của cánh đàn ông, rồi trị liệu tâm lý cho họ thông qua hành vi giao cấu."

"Tôi cũng biết chuyện đó", ký giả mảng Khoa học nói thêm vào. Bây giờ không ai thèm đứng lên nữa, cứ ngồi nguyên trên ghế giống như quan tòa phán xử. "Cô gái mang bí danh nghe như bước ra từ truyện cổ tích Paprika, lén lút trốn tránh pháp luật để làm thám tử giấc mơ, một công việc tưởng như chỉ xuất hiện trong truyền thuyết hay tiểu thuyết khoa học viễn tưởng, thời đó chỉ khoảng mười tám tuổi, hơn nữa lại là một giai nhân nghiêng nước nghiêng thành."

"Ban nãy Viện trưởng Shima cũng kể rằng Tiến sĩ Chiba Atsuko từ khi còn học ở khoa Y đã là một nhà trị liệu tâm lý xuất sắc rồi", Chủ nhiệm ban Khoa học và Nhân văn thăm dò liếc về phía Atsuko trên bục phát biểu, biểu cảm trên gương mặt ông ta như chó săn

rình con mồi.

“Tôi cũng biết truyền thuyết về cô gái Paprika này, cứ nghĩ đó chỉ là một trong những câu chuyện cổ tích liên quan tới thiết bị PT mà thôi, nhưng hôm nay tới đây rồi bỗng cảm giác rất có thể chuyện này là thật. Trước kia tôi chưa bao giờ nghĩ đến khả năng việc này có liên quan gì tới cô Chiba.”

“Mong Tiến sĩ Chiba phát biểu rõ ràng”, nữ ký giả ban nãy lại hống hách nói to. “Cái cô Paprika đó có phải Tiến sĩ Chiba không, mong cô trả lời cho.”

Atsuko cảm thấy máu nóng dồn lên mặt vì quá giận dữ trước sự khiếm nhã của nữ ký giả kia. Thế nhưng cô vẫn còn chút tự tin bởi mặt mình chưa hề biến sắc, sự xáo động trong cô vẫn chưa thể hiện ra ngoài.

“Giống như lời Viện trưởng Shima vừa nói, cô gái tên Paprika ấy hoàn toàn chỉ là sản phẩm của trí tưởng tượng mà thôi.”

“Có thật vậy không?”, nữ ký giả này bình thường luôn có mặt trong các buổi họp mặt nhà báo mảng Xã hội, tiếp tục đặt ra những câu hỏi ấu trĩ như mọi khi.

“Tôi khẳng định chỉ có hai người là tôi và Tiến sĩ Chiba đây quản lý thiết bị PT. Không hề có cô Paprika nào ở đây hết”, Tokita Kousaku nói, có phần hơi ngọng nghịu bởi ngắn lưỡi. “Giờ sao đây, các vị lại muốn tiếp tục à? Làm gì có ai có khả năng xác nhận sự thật ngoài tôi và cô Chiba đây nữa? Các vị định hỏi đi hỏi lại mấy câu y chang nhau, chỉ khác cách dùng từ thôi chứ gì? Tôi cũng thích mấy thứ kiểu như thế lắm đấy”, anh khiêu khích đám ký giả với vẻ hiếu thắng trẻ con trên gương mặt, phấn khích vặn vẹo vai và

nhìn quanh các gương mặt trong hội trường.

Thôi chịu rồi, cánh nhà báo chỉ còn biết cười gượng.

“Nếu cô gái đó chỉ khoáng mười tám tuổi”, Atsuko cười khúc khích. “Tầm năm sáu năm trước, tôi đã hai mươi tư rồi. Hơn nữa mười tám tuổi chẳng phải mới vào đại học thôi ư, sao có thể làm chuyên viên trị liệu tâm lý được cơ chứ?”

“Thực tế, bây giờ thiết bị PT chỉ cần có sự cho phép thì hoàn toàn có thể được sử dụng một cách hợp pháp, vậy nên coi như các hành vi trái phép trong quá khứ chưa hề xảy ra đi”, anh chàng ký giả trẻ tuổi chốt lại vấn đề, khuôn mặt nhợt nhạt vô cảm với những đường nét cân xứng tựa như chiếc mặt nạ Noh*. “Với lại hiện giờ chẳng phải còn có vấn đề nghiêm trọng hơn phát sinh trong Viện hay sao? Việc xâm nhập giấc mơ của bệnh nhân tâm thần phân liệt bằng thiết bị PT, không phải chỉ đơn thuần quan sát trên màn hình, điều đó nghĩa là hòa làm một với bệnh nhân. Chẳng phải đến cả bác sĩ cũng dễ bị mắc bệnh tâm thần phân liệt đó sao? Tôi thậm chí đã được rỉ tai thông tin rằng một chuyên viên trị liệu ngay trong Viện Nghiên cứu đã bị phơi nhiễm tâm thần phân liệt từ bệnh nhân. Chuyện này chẳng hay có phải sự thực không?”

Atsuko một lần nữa giận mờ cả mắt. Nhất định kẻ đã rò rỉ thông tin ra ngoài là Phó Chủ tịch Hội đồng quản trị Inui Seijirou và chuyên viên Osanai chứ chẳng còn ai vào đây.

“Chắc chắn không có chuyện đó”, Atsuko khẳng định chắc nịch. Phải phủ nhận hoàn toàn và dò ra được nguồn tin từ nhà báo này. “Tôi tò mò không biết ai là người đã nói ra chuyện này. Anh nghe được thông tin này từ đâu vậy?”

Ký giả nọ mặt vẫn không mảy may biểu lộ cảm xúc, bình tĩnh thẳng lưng trả lời Atsuko. “Tôi không thể tiết lộ nguồn thông tin, nhưng người đó đã khẳng định chắc chắn có chuyện này.”

Cánh ký giả lại xì xào ầm ĩ.

Atsuko khiêu khích đám nhà báo, “Tôi không nghĩ nhân viên trong Viện lại nói những chuyện tầm phào kiểu đó. Lại càng không thể tin được các vị ký giả đây lại tuyệt đối tin tưởng những lời đồn đại vô căn cứ từ những người ngoài Viện.”

Bị dồn ép, gương mặt của người ký giả trẻ thoáng ửng đỏ. “Cô nói vậy là sao? Nghe như thể cô đang buộc tội tôi nói lời xằng bậy vậy.”

“Nhưng mà”. Atsuko vừa cười vừa hướng ánh mắt quanh đám ký giả. “Chuyện anh vừa nói chẳng có nghĩa lý gì cả. Các vị có tin nổi không? Tâm thần phân liệt mà cũng lây nhiễm được.”

Vài người cười to, họ không biết rằng bệnh tâm thần phân liệt dù không thể lây nhiễm, nhưng những người ở bên cạnh bệnh nhân tâm thần phân liệt có thể chịu ảnh hưởng từ các liên hệ hoang tưởng của người bệnh.

“Nhưng tôi đã nghe tin đó từ một người biết rõ tường tận mọi thứ về Viện Nghiên cứu này”, ký giả nọ giận dữ lên tiếng.

“Nhân vật ‘biết rõ Viện Nghiên cứu này nhất’ ấy có phải người trong Viện không?”

“Tôi chưa hề nói vậy.”

Ngọn nguồn của lời đồn sắp sửa bị phanh phui, nên dù cũng thấy hơi tội nghiệp cho anh nhà báo trẻ nọ, Atsuko vẫn tiếp tục khiêu

khích. “Đúng là đặc quyền của ký giả có khác, không chứng thực được nguồn tin mà vẫn khăng khăng khẳng định đó là sự thật cho bằng được.”

“Không không, tôi vẫn chưa hề nói đó là sự thật. Chẳng phải tôi đã nói tôi chỉ muốn xác minh điều đó hay sao?”

“Chúng tôi cũng muốn xác minh một chuyện. Có đúng người tiết lộ thông tin đó với anh là người trong Viện không?”

“Đã nói tôi không thể…”

“Thôi nào thôi nào”, Shima Toratarou vốn có tư duy “một điều nhịn bằng chín điều lành”, lập tức chen vào hòa giải. “Thẳng thắn mà nói, việc chuyên viên tâm lý chịu ảnh hưởng từ người bệnh là hoàn toàn có khả năng. Nhưng đó chỉ là các bác sĩ tay nghề non kém chưa đủ trình độ mà thôi, còn chuyên viên trong Viện Nghiên cứu này, ai nấy đều rất xuất sắc, nên tuyệt đối không có chuyện đó đâu. Nhất là chuyện bác sỹ bị phơi nhiễm tâm thần phân liệt do thiết bị PT thì càng không có.”

“Người cung cấp cho tôi thông tin này lại khẳng định chắc chắn có thể lây nhiễm bệnh tâm thần do thiết bị PT.”

Tay ký giả nọ đỏ bừng mặt mũi, ngay khi anh ta vừa định nói thêm thì Tokita Kousaku chen vào, rên rẩm như thể đã chán ngấy tất cả tới tận cổ. “Ôi trời đất thiên địa quỷ thần ơi! Đấy, chính vì thế đấy! Tôi đã nói bao nhiêu lần mà có ai chịu hiểu cho tôi đâu. Những thành tựu nghiên cứu hoàn toàn mang tính khoa học sẽ chẳng bao giờ nhận được sự ủng hộ từ phía người dân cả. Vấn đề ở đây là mọi người ai nấy đều không quan tâm đến điều cốt yếu, mà toàn chăm chăm chú ý vào những sản phẩm phụ, các chi tiết nhỏ lẻ vặt

vãnh thôi. Hôm nay không một ai trong các vị chịu nghe trọng điểm ở đây là gì. Tôi cũng chuẩn bị cho thiết bị PT vào dĩ vãng rồi, không phải nói để huênh hoang hay gì đâu. Với tốc độ phát triển của công nghệ kỹ thuật ngày nay, chuyện đó cũng là bình thường thôi, nhưng mấy người đúng là hết thuốc chữa thật rồi."

Các ký giả chỉ còn biết câm lặng tức tối, không thể phản bác lại lời càu nhàu tưởng như bất tận của Tokita. Chiba Atsuko đã nguôi giận, cô tiếp tục suy nghĩ tìm cách điều tra nhân vật trong Viện đã rò rỉ thông tin ra ngoài.

8.

Atsuko gỡ chiếc máy thu trên đầu xuống, tâm trí mệt mỏi rã rời bởi cứ phải lang thang rong ruổi mãi trong thế giới nội tâm kỳ dị méo mó của những bệnh nhân tâm thần phân liệt. Những hình ảnh vặn vẹo quái gở ấy trực tiếp xuyên thấu vào tiềm thức của cô. Trong thế giới đó, một người mẹ vì lăng loàn mà có nhiều con hiện ra trong hình hài con chó cái. Atsuko nhận ra phép ẩn dụ ấy qua hình ảnh một con chó đang cặm cụi làm việc trong nhà bếp. Thỉnh thoảng cô vẫn xâm nhập vào giấc mơ của các bệnh nhân đang tiến vào giai đoạn hồi phục và trị liệu tâm lý cho họ. Từ bên này tấm kính có thể nhìn thấy một người đàn ông tầm bốn mươi tuổi, thiếp đi trên chiếc giường ở phòng khám bệnh kế bên buồng làm việc của Atsuko.

“Người này từng nói có một con chó chỗ bậc thang đá ở đền Inari hay chào anh ta”, Kakimoto Nobue ngẩng mặt lên từ màn hình máy chiếu, mỉm cười với Atsuko.

“Gần giống với giấc mơ của người bình thường rồi đấy nhỉ. Cho chị xin cốc cà phê với”, Atsuko tua lại các hình ảnh tĩnh từ giấc mơ mới thu được, vừa quan sát màn hình máy chiếu vừa ghi chép lại những điều mình nghĩ. Bộ nhớ của máy chiếu đã được trang bị thêm chức năng cứ mỗi giây sẽ tự động thu lại một hình ảnh tĩnh trong giấc mơ người bệnh.

“Nobue ơi, em cứ về trước đi cũng được.”

Kakimoto Nobue có vẻ vẫn chưa muốn về. Cô vừa rót cà phê vừa nói, “Giờ ít trường hợp bị đồng hóa với người hay vật khác rồi nhỉ?”

“Ừ, đúng là vậy”, Atsuko uống cà phê và nhìn vào màn hình. Lướt thấy hình ảnh con cá nướng trên đĩa đã bị ăn mất một nửa, và con cá đó trông có vẻ đang thét lên rất to, bỗng dưng cô nhớ tới Tokita Kousaku. Cá nướng là món khoái khẩu của Tokita. Chẳng hiểu vì lẽ gì, Atsuko đột nhiên rất muốn gặp anh. Cô xóa các đoạn cắt một giây đi.

Atsuko đứng dậy, “Chị qua phòng Tokita đây.”

Nhìn Atsuko cởi áo choàng trắng, trở lại với bộ vest xanh lính thủy cô đã mặc trong buổi họp báo, ánh mắt Kakimoto Nobue chỉ còn thiếu nước ngây dại đi.

“Ôi, quá đẹp, quá lộng lẫy. Một mình em nhìn thì phí quá. Sao chị không chịu lên tivi nhiều hơn chứ.”

Atsuko cảm thấy có chút không thoải mái khi người đồng nghiệp cùng giới tỏ ra si mê mình, cô vội vã bước ra ngoài hành lang. Không có ai cả. Đã hơn 9 giờ tối rồi.

Mở cánh cửa từ bên ngoài hành lang, đầu tiên sẽ thấy căn phòng nhỏ dành cho người trợ lý của Tokita tên Himuro. Mở thêm một cánh cửa nữa mới thấy phòng nghiên cứu của Tokita Kousaku nằm lọt thỏm trong góc. Căn phòng nhỏ chỉ khoảng bốn tsubo lờ mờ tối, các dãy kệ xung quanh chất đầy những chiếc máy LSI thông dụng, chip tùy biến, thiết bị điện tử mẫu vẫn chưa được gửi đi, và những hộp nhỏ chứa cả đống thứ không tên. Cả mặt bàn và sàn nhà đều rải rác linh kiện điện tử và dụng cụ lỉnh kỉnh. Hai bên mép bàn bừa

bộn nào ống CRT với vài chục màn hình đang lập lòe phản chiếu biểu đồ và bảng biểu. Chỉ có một lối đi nhỏ xíu tới chiếc bàn đủ để một người lách qua. Himuro đang nhập bản thiết kế vào máy quét hình ảnh, nhác thấy Atsuko liền vội vàng đứng dậy.

“A, Tiến sĩ Chiba. Tiến sĩ Tokita đang tiến hành thực nghiệm. Chị đừng vào thì hơn.”

Himuro cũng béo phì giống Tokita nhưng vóc người cậu nhỏ hơn một chút, hai người đứng cạnh nhau dễ làm người ta liên tưởng tới chồn to chồn nhỏ. Chắc chính Tokita Kousaku đã giao cho anh chàng otaku Himuro trọng trách canh cửa đây mà. Quả là ngoan cố, cậu ta còn cố tình đứng chặn trước cửa không cho Atsuko đi vào căn phòng trong góc.

Bao giờ cũng thế, trăm lần như một, Atsuko đã nắm rõ cách đối phó với anh chàng này. Cô tiến sát lại gần Himuro, đến mức cảm nhận được cả hơi thở của cậu ta trên mặt mình. “Ôi chao, lại chắn đường người ta như thế. Có ai lấy mất ông thầy quý hóa của cậu đâu cơ chứ.”

Đoạn cô khẽ chạm ngón tay trỏ vào đầu mũi Himuro, mặt anh chàng đỏ bừng như quả cà chua. Cậu ta cúi xuống và lầm bầm gì đó không rõ nghĩa. “Anh Tokita vẫn như mọi khi thôi, vẫn cái IC lưỡng cực ấy”, rồi chầm chậm về lại ghế của mình.

Phòng của Tokita Kousaku cũng trong tình trạng giống như căn phòng nhỏ ngoài kia, thậm chí còn tối hơn, diện tích sàn rộng hơn chừng ba lần, và độ bừa bộn hỗn loạn cũng gấp ba lần. Cách anh bày bừa cũng không phải dạng vừa. Đầu bó sợi xoăn thòi ra giữa đống nắp giấy của những cốc ramen ăn liền, bình sứ đựng đường

thì nắp một nơi bình một nơi, ống CRT bị tách ra. Chip bán dẫn chất thành đống trong cốc uống cà phê. Linh kiện và dụng cụ điện tử rải rác khắp chốn. Người ta thường bảo chỗ làm việc của thiên tài thì phải bừa, nhưng dù thế đi chăng nữa, ai nhìn vào đây cũng không khỏi choáng váng, tự nhủ với bản thân cách sắp xếp và bài trí đồ vật trong căn phòng này chắc hẳn là sản phẩm của sự điên rồ. Vài chục chiếc màn hình phản chiếu những bảng biểu hay bản thiết kế đủ màu sắc, và cả những bàn vẽ đồ họa CAD có độ phân giải cao. Ánh sáng từ màn hình và máy chiếu rọi vào bóng dáng Tokita đang chăm chú cặm cụi làm gì đó với máy khắc tia laser mini, mồ hôi chảy dọc trên trán.

Atsuko còn phân vân không biết mình có nên gián đoạn công việc của Tokita khi anh đang bận rộn như vậy hay không, thì bất chợt anh ném dụng cụ đang cầm trên tay xuống bàn làm việc. “Cô đấy à.”

“Bây giờ có tiện không?”

“Không vấn đề gì đâu, tôi cũng đang định mở cửa sổ cho thoáng.”

Tokita chậm chạp đứng dậy, kéo tấm rèm dày ra và mở tung cả hai cánh cửa sổ. Từ căn phòng này nhìn ra cũng có thể thấy khu vườn thênh thang bạt ngàn của Viện Nghiên cứu và ánh đèn từ những khu nhà trong trung tâm thành phố. Một cơn gió nhẹ thoảng qua, mang theo hương cỏ vào phòng.

“Tôi đến để cảm ơn anh”, Atsuko từ từ bước về phía Tokita Kousaku, anh đứng bên cửa sổ và quay lưng lại về phía cô.

“Tôi đâu có làm gì”, bản chất Tokita vốn ngại ngùng nhút nhát,

anh đáp lời cô mà không hề quay đầu, vẫn hướng tầm mắt về phía những tòa nhà xa xăm.

“Thôi nào, phòng tối thế này, quay lại cũng có nhìn rõ mặt người đâu”, Atsuko bật cười.

“Ừ nhỉ”, Tokita ngoan ngoãn quay đầu lại.

Cô không nhìn rõ gương mặt anh.

“Nhờ tài diễn xuất tuyệt đỉnh của anh mà buổi họp báo hôm nay mới kết thúc tốt đẹp được đấy.”

“Nói chuyện kiểu trẻ con là nghề của tôi rồi mà”, Tokita lại đưa mắt nhìn ra vườn.

“Hôm nay anh tận dụng được bản chất của mình để diễn kịch rồi đấy. Này, sao anh cứ không chịu nhìn tôi vậy?”

“Vì tôi mới phát hiện ra cô dường như đẹp lạ thường dưới sắc trời nhập nhoạng tối. Ở chỗ tối thế này, vẻ kiều diễm của cô trở nên ma mị, đến mức làm người ta phải rụt rè e sợ.”

Atsuko nhẹ nhàng ôm lấy tấm lưng rộng lớn của Tokita Kousaku và dựa đầu lên bờ vai anh. “Tôi chỉ muốn nói cảm ơn thôi. Cảm ơn anh. Lúc đó nếu cứ bị hỏi mãi như thế, chắc chắn tôi sẽ bị dồn vào thế bí, chẳng biết phải nói gì, rồi cứ thế khẳng định nghi ngờ của đám nhà báo đó.”

“À, với cả…”, Tokita im lặng một lúc rồi chậm rãi mở lời. “Không biết ai đã tiết lộ chuyện Tsumura cho cánh nhà báo nữa.”

“Chắc không có chuyện chính Tsumura làm thế đâu nhỉ. Giờ anh ta thế nào rồi?”

“Nghe bảo đang tĩnh dưỡng ở nhà riêng trong chung cư.”

Tsumura cũng sống trong tòa chung cư dành cho nhân viên của Viện Nghiên cứu Tâm thần học như Atsuko và Tokita. Người ngoài không được phép vào trong, hơn nữa tòa chung cư cũng được giám sát cẩn mật. Vả lại, kể cả có người trông thấy Tsumura đi chăng nữa, nhìn bên ngoài anh ta hoàn toàn không có dấu hiệu gì bất thường cả.

“Kể ra cũng kỳ lạ thật, anh Tsumura giỏi vậy mà…”

“Cậu ta không có chấn thương tâm lý nào sao?”

“Cũng là người cả thôi, ai chẳng có tổn thương tâm lý. Thế nên chắc có ai đó đã tác động lên anh ta rồi. Tôi cũng muốn bàn với anh Tokita về chuyện đó. Chúng ta có cách nào phát hiện ra tổn thương tâm lý của Tsumura qua chiếc máy thu anh ta đã sử dụng không?”

“Chuyện đó đơn giản mà. Chỉ cần nghiên cứu đoạn băng thu lại giấc mơ của bệnh nhân cậu ta đã xâm nhập vào là được.”

“Đúng là vậy nhỉ. Nhưng chẳng phải như thế đồng nghĩa với việc chúng ta phải truyền đoạn băng tái hiện ám ảnh tâm lý của Tsumura dưới dạng giấc mơ của bệnh nhân tâm thần phân liệt vào tiềm thức của anh ta, trong khi bản thân Tsumura không nhận thức được điều đó hay sao?”

“Chỉ cần tìm ra những hình ảnh có tác động mạnh trong giấc mơ của bệnh nhân, rồi tạo một chương trình để máy thu của Tsumura có thể phản chiếu lại được tiềm thức của cậu ta một cách ngắt quãng là xong. Cũng đơn giản mà.”

“Cái gì với anh cũng đơn giản nhỉ”, Atsuko bật cười. “Anh thì cái gì cũng đơn giản rồi, nhưng tôi muốn hỏi trong Viện Nghiên cứu này còn ai có thể làm được chuyện đó ngoài anh không.”

“Nếu có đoạn băng thu giấc mơ đó trong tay, chắc Himuro cũng có thể lập trình được. Không biết có ai nhờ cậu ta làm việc đó không nữa. Để tôi hỏi thử xem thế nào.”

Nhìn Tokita chuẩn bị tiến về phía cửa ra vào, Atsuko hoảng hốt. “Từ từ đã! Phải điều tra bí mật thôi chứ.”

“Vậy à, thế tôi sẽ tự tìm hiểu. Mọi thứ cậu ta làm đều lưu lại trong lịch sử hệ thống mà.”

“Nhờ anh đấy.”

“Nhưng không biết làm thế với Tsumura thì có ích lợi gì nữa? Có người được lợi từ việc này sao?”

“Ai mà biết được. Chắc có đấy. Những người được lợi khi danh tiếng của Viện xấu đi ấy.”

“Là ai mới được chứ?”

“Bây giờ tôi đang định điều tra đây.”

“Thú vị nhỉ. Lần này lại làm thám tử sự thật à?”

“Anh ngây thơ quá”, Atsuko lại cười.

“Với lại, nếu kết hợp thiết bị Daedalus tôi đang làm và máy thu, mọi thứ sẽ còn đơn giản hơn nhiều”. Daedalus - một phát minh mới nhất của Tokita - là thiết bị Gorgones hoàn toàn không cần kết nối với dây cáp. Tokita còn chưa tiến hành thử nghiệm mà đã chuyển sang chế tạo thiết bị mới luôn.

Atsuko sửng sốt không nói nên lời.

“Anh…”, cô hỏi sau giây lát, “Anh định làm gì với thứ đó. Nó có chức năng gì?”

“Chẳng phải cô mới là người nghĩ ra ứng dụng cho những phát

minh của tôi sao? Nếu được tận dụng đúng cách, những thiết bị này sẽ rất có ích cho việc trị liệu.”

“Từ từ đã, việc này nguy hiểm quá.”

“Nói cô nghe nhé, ước mơ ngày bé của tôi là hiện thực hóa việc hai người có thể đi vào giấc mơ của nhau đấy.”

Atsuko bắt đầu có cảm giác hơi chếnh choáng. “Anh mới nói phải kết hợp hai thứ với nhau đúng không? Kích cỡ vật đó sẽ thế nào?”

“Cái đó hả”, thấy vẻ hoang mang trên gương mặt Atsuko, Tokita phấn khởi hẳn lên. “Kích cỡ chắc cũng giống máy tính bỏ túi thôi, nếu đã có nền tảng nguyên lý chắc chắn rồi thì muốn thu nhỏ bao nhiêu cũng được. Tôi cũng tự hỏi không biết có ai nảy ra sáng kiến gì không nên cũng mày mò tìm hiểu, có hôm xâm nhập đúng vào máy tính của lớp nghiên cứu sinh học ở một trường đại học nào đó và lấy trộm được mẩu vật từ một người đang nghiên cứu kỹ thuật sinh học. Tôi đã áp dụng nghiên cứu đó để tạo ra những nguyên tử cơ bản có thể xử lý mọi thứ, kỹ thuật này thậm chí còn có thể giúp thu nhỏ các thiết bị với kích cỡ như ý muốn nữa”.

“Cái đó là nguyên tử sinh hóa có chức năng tự lắp ráp của protein đúng không? Vậy nó nhỏ hơn bao nhiêu lần so với con chip silicon* chúng ta đang sử dụng?”

“Độ dài một nguyên tử là một trăm angstrom*, nên dung lượng bộ nhớ sẽ gấp một trăm lần chip silicon.”

Atsuko chăm chú nhìn Tokita, “Anh quả đúng là thiên tài! Phát minh lần này mà được công bố, cả thế giới sẽ dồn sự chú ý vào anh đấy.”

Tokita lại ngượng ngập nhìn ra vườn.

“Thực ra tôi cũng không nói trước được gì. Thấy cô ngạc nhiên như vậy, tôi cũng mừng lắm, nhưng tôi thực sự không muốn nghe đánh giá của thiên hạ chút nào. Cô biết đấy, nhiều người vì công việc của họ được đánh giá cao mà ngủ quên trên chiến thắng, rồi suốt ngày chỉ nói mãi về chuyện đó. Kết cục là họ chẳng làm thêm được gì khác cả.”

Atsuko lại vòng tay ôm lưng Tokita.

“Thiên tài nói vậy là đúng rồi.”

Hai người cứ giữ nguyên tư thế đó một lúc, Atsuko cảm nhận được thân thể Tokita đang đông cứng lại. Dường như anh đang có điều gì khó nói.

“Sao thế?” Atsuko hỏi.

“Ngày cô còn làm trợ lý cho tôi, lúc cô đi vào giấc mơ của tôi ấy, tôi còn nghĩ đến chuyện xâm hại cô vì tất cả chỉ là mơ thôi, cô còn nhớ không?”

Atsuko bật cười. “Đúng là có chuyện đó nhỉ. Nhưng anh chỉ nghĩ thôi chứ có làm gì đâu.”

“Sự thật là đến bây giờ tôi vẫn hay có giấc mơ đó.”

“Thế anh có xâm hại tôi trong mơ không?”

“Biết là mơ rồi nhưng tôi không sao làm được. Cái đó gọi là gì nhỉ? Sự chống cự ấy.”

“Lucid dream* ư?”

“Không phải đâu. Biết là mơ nên nghĩ xâm hại cũng không sao mới gọi là ‘lucid dream’. Còn sự kiềm chế bản thân như vậy tôi gọi là lý trí trong mơ hay ‘dreason*’. Thế có nghĩa là vì tôi yêu cô ư?”

Atsuko lại ôm Tokita chặt hơn. Hai cánh tay cô siết chặt phần bụng của anh. “Đúng rồi đấy. Thế nên bây giờ anh hãy nói thật rõ ràng rằng anh yêu tôi đi.”

“Tôi không nói được đâu. Mỗi lần định nói tôi lại nghĩ đến truyện Người đẹp và Quái thú. Hôm nay tôi cũng bảo rồi đấy.”

“Dù anh không nói thì hai chúng ta đều hiểu mà. Nhưng chắc tôi phải tỏ tình trước thôi nhỉ. Tôi đã từng thầm mỉa mai anh, ‘Đồ béo ú như thế ai mà thèm’, nhưng tất cả cũng chỉ để che giấu cảm xúc của riêng tôi mà thôi. ‘Gương mặt cũng chẳng bảnh bao gì cho cam, nếu cưới nhau sẽ chênh lệch ngoại hình đến thế nào chứ’, tôi còn nghĩ cả những chuyện đó cơ. Nhưng tôi yêu anh, yêu đến mức không thể kìm nén nổi nữa. Dù có lẽ anh cũng biết cả rồi.”

“Ừm ừm”, Tokita Kousaku cứ ấp úng mãi, giọng nghe như thể sắp khóc tới nơi, cuối cùng anh cũng chầm chậm quay đầu lại. “Biết lâu rồi, nhưng đây là lần đầu tiên được nghe chính miệng em nói.”

Hai tay Atsuko ôm lấy gương mặt anh. Cô tiến lại sát gần anh. Kousaku rụt rè đặt tay lên vòng eo Atsuko. Bọn họ hôn nhau. Đôi môi dày, lúc nào cũng bóng lên, ươn ướt như môi trẻ con của anh dịu dàng đến tan chảy.

Khi hai người buông nhau ra, Kousaku lại đưa mắt nhìn bên ngoài cửa sổ, “Trời tối thế này nên em mới dám hôn tôi đúng không?”

9.

Noda Tatsuo rời bữa tiệc, chạy vào toilet, xả nước lạnh và rửa mặt. Tâm trạng ông đã dịu lại phần nào, nhưng gương mặt phản chiếu trong gương vẫn còn tái xanh.

Chỉ là tiệc nhậm chức của Giám đốc nhà cung cấp linh kiện xe hơi, chẳng quan trọng đến thế, Noda cùng Chủ tịch và Giám đốc điều hành mảng Kinh doanh Sukenobu chỉ định đến dự một lát rồi về, nhưng bữa tiệc được tổ chức ở một khách sạn hạng nhất, xa hoa thịnh soạn vượt quá mục đích của nó. Vì nhiều nhân vật tai to mặt lớn trong ngành cũng đến, Chủ tịch bị kéo lại hỏi chuyện, cả Noda và Sukenobu dù muốn cũng không về được. Lâu rồi mới có dịp nên có rất nhiều đối tác bắt buộc phải tiếp chuyện. Đúng lúc này, Noda bắt đầu cảm thấy bất an. Hay nói đúng hơn, chính bởi tác động của thời điểm hiện tại, sự bất an trong Noda mới cơ hội bộc phát. Trong đầu tưởng tượng cảnh mình bị tấn công bởi một cơn hoảng loạn ngay tại đây, trước mặt bao nhiêu người trong ngành, Noda lạnh toát cả sống lưng, mồ hôi bắt đầu túa ra như tắm. Cứ thế này chẳng chóng thì chày cơn hoảng loạn cũng sẽ thật sự diễn ra. Noda vội vã rời khỏi bữa tiệc.

Từ ngày được Paprika phân tích giấc mơ đến giờ, cơn hoảng loạn của ông chưa một lần tái phát. Nhưng quá trình trị liệu chứng rối loạn lo âu của ông không đơn giản chỉ vì thế mà có thể kết thúc. Ví dụ như đêm nay, cũng giống như lần trước, có những khoảng

thời gian và địa điểm nhất định làm dấy lên trong lòng ông nỗi lo sợ về nguy cơ một cơn hoảng loạn có thể bất ngờ bùng phát bất cứ lúc nào. Thuốc giúp giảm chứng lo âu Paprika kê cho ông cũng hết mất rồi.

Noda không muốn quay trở lại bữa tiệc nữa. Ông tới quầy lễ tân, báo với người nhân viên ông đã quen mặt rằng mình đang chuẩn bị ra về, nhận lấy túi giấy có ít quà kỷ niệm. Noda ngồi trên chiếc ghế sofa bằng da màu đen bên ngoài lối vào phòng tiệc, hút điếu thuốc đợi Chủ tịch và Sukenobu. Ngoài sảnh thông thoáng, Noda cảm thấy thoải mái hơn.

Cuối cùng cũng được giải phóng, Chủ tịch bước ra ngoai. “Cậu Sukenobu vẫn chưa xong cơ à?”

“Ban nãy thấy Chủ tịch bên Aoyama Seiki tóm được anh ấy, rồi nói gì đó tôi cũng không rõ nữa.”

Chủ tịch ngồi xuống chiếc ghế bành đối diện Noda. Ông là Chủ tịch thứ hai của công ty, hơn Noda những mười lăm tuổi nhưng nhìn vẫn trẻ trung, da dẻ hồng hào.

“À mà, người đó tên gì vậy? Giám đốc quản lý bên Teisan ấy.”

“Anh Segawa ạ?”

“Đúng rồi. Segawa”, Chủ tịch mỉm cười. “Cậu ta cũng đến nhỉ?”

“Vâng. Anh ta có đến.”

Dường như Chủ tịch cũng biết Segawa là một người cật lực phản đối việc sản xuất xe hơi không thải khí hại.

Segawa vừa nói chuyện với Sukenobu vừa bước ra khỏi bữa tiệc. Sukenobu cầm chiếc túi có quà lưu niệm, nhưng Segawa

không lấy. Nghe nói anh ta luôn là người lưu lại bữa tiệc đến phút chót.

Sukenobu nhìn sang phía Noda và Chủ tịch, bộ dạng có vẻ hoảng hốt. Chủ tịch quay lưng lại phía bọn họ nên hai người đó không để ý. Bởi không nhận ra người ngồi đối diện Noda là ai, Segawa lững thững tiến lại phía Noda, dường như sắp sửa buông lời mỉa mai như mọi lần. Vóc dáng Segawa đẫy đà, béo rụt cả cổ.

“Chào anh Noda. Dạo gần đây không hay gặp anh ở mấy chỗ như này lắm nhỉ. Anh Koreeda buồn lắm đấy.”

Koreeda là tên một vị tai to mặt lớn trong Bộ Công nghiệp và Thương mại quốc tế Nhật Bản.

Segawa tỏ ra bất ngờ khi Chủ tịch quay đầu lại.

“Ôi Chủ tịch, anh sắp về rồi à. Vậy tôi xin phép.”

Chủ tịch cười nhẹ, nhìn theo Segawa bước về phía toilet.

“Xin lỗi đã để hai người phải đợi”, Sukenobu ngồi phịch xuống ghế bành, mồ hôi túa ra trên cái đầu hói bóng loáng của hắn ta. “Cậu Noda có vẻ biết rõ anh Segawa quá nhỉ.”

Noda chỉ cười trừ, thầm nghĩ chính Sukenobu mới là người nãy giờ toàn nói chuyện với Segawa. Có lẽ hắn ta cũng có chút bồn chồn vì sợ Chủ tịch phát hiện mình vừa rời bữa tiệc vừa nói chuyện thân mật với một người nắm nhiều quyền hành ở công ty đối thủ. Sukenobu vốn là kiểu đàn ông hay để ý những tiểu tiết tủn mủn. Chủ tịch cũng chỉ cười cho qua.

Mọi người nhất trí uống một ly ở quầy bar yên tĩnh trong khách sạn trước khi về nhà, rồi cùng nhau đi xuống quán bar dưới tầng

hầm chỉ dành cho hội viên. Sukenobu là một trong số đó.

Ba người ngồi trong góc phòng, trò chuyện nơi quầy bar chẳng có ai ngoài họ. Cuối cùng lại chuyển sang chủ đề xe hơi vô hại với môi trường. Sukenobu bấy lâu nay cũng trợ giúp trong việc kinh doanh phân phối những chiếc xe hơi này.

Bỗng nhiên, Sukenobu bắt đầu phàn nàn về Nanba, rằng ban ngày ban mặt mà cũng phải nghe cậu ta than phiền hết cái nọ đến cái kia. Khiển trách hành vi trẻ con của Nanba cũng là một cách chỉ trích vòng vo gián tiếp hướng tới Noda, người luôn để mặc Nanba như thế. Noda cứ để Sukenobu luôn miệng nói, không lấy cớ hay biện hộ gì cả. Nếu làm vậy chắc chắn sẽ rơi ngay vào bẫy của Sukenobu. Noda như mở cờ trong bụng. Với những tình huống như thế này, Noda tự tin vào tài phản công vào lúc đối phương không ngờ tới nhất của mình.

Chủ tịch cũng không định bao che gì cho Nanba, ông nghe Sukenobu kể chuyện, thỉnh thoảng lại nói “Tệ quá nhỉ” ra chiều cảm thông. Đương nhiên biết rõ Chủ tịch không ưa gì Nanba nên Sukenobu mới không thèm cẩn trọng lời ăn tiếng nói như thế.

Bản thân Noda trưa nay cũng mới cãi nhau với Nanba. Noda đưa ra một thỏa hiệp nhỏ để tránh một thỏa hiệp lớn hơn, nhưng dẫu biết lý do là vậy rồi, Nanba vẫn không đồng ý. Chỉ có thể là vì cậu ta đang muốn chọc giận Noda mà thôi. Cuối cùng Noda cũng phát chán vì cuộc tranh luận của hai người chẳng đi đến đâu cả. Ông còn nghĩ, mình chiều cậu ta quá rồi, chiều đến mức Nanba bây giờ như đang muốn thử thách giới hạn chịu đựng của Noda vậy.

Dù thế, ông không muốn vào hùa với Sukenobu, bởi theo ông,

một người sếp mà nói xấu nhân viên của mình sau lưng cũng chẳng ra gì. Vả lại, cấp trên có quyền định đoạt sự nghiệp của cấp dưới thì cần gì phải nói xấu sau lưng họ cơ chứ.

“Chủ tịch, thế còn cậu Kinichi ở phòng Phát triển thì sao?”, Noda tấn công Sukenobu một cách bất ngờ. Kinichi là cháu trai của Chủ tịch, tốt nghiệp khoa Kỹ sư của một trường đại học công lập, nhưng trước chạy chân bàn giấy cũng lâu rồi.

Chủ tịch vui mừng ra mặt. Ông đã nhắm chức Trưởng phòng Phát triển cho cháu mình từ lâu, nhưng vì có Nanba nên điều này thành ra bất khả thi.

“Ừ, đúng rồi đúng rồi, chẳng phải có cậu Kinichi đấy sao”, Sukenobu đột nhiên lớn giọng vì thoáng bối rối trước phát ngôn của Noda, đoạn quay sang lườm ông như thể muốn nói “Ghi điểm rồi đấy nhỉ”, nhưng ngay lập tức nhận thức được mình đang hành xử không đúng mực, hắn ta nhanh chóng biện hộ. “Không phải đâu, không phải tôi không để ý gì đến cậu Kinichi đâu.”

Vậy nhưng đến trong mơ Noda cũng không nghĩ thế, làm gì có chuyện Sukenobu lưu tâm gì đến cậu cháu trai ông Chủ tịch.

“Công bằng mà nói, cậu Nanba cũng có nhiều chiến tích đấy chứ”, Chủ tịch lựa lời nói. Dường như ông đang nghĩ thầm trong đầu, mình đã xuôi theo ý kiến của hai nhân vật quan trọng trong công ty rồi, bây giờ để họ tự nghĩ nữa là xong. Nhìn mặt Chủ tịch có vẻ hài lòng thỏa mãn.

“Thôi nào, bỏ qua chủ đề ấy đi, nhé”, Sukenobu cúi đầu trước Noda đầy ẩn ý.

Trên đường cao tốc về nhà, Noda nghĩ về Nanba. Dù đúng là có

tài năng, nhưng cậu ta không phù hợp với vị trí quản lý. Chắc hẳn tự bản thân Nanba cũng nhận thức được điều đó. Hay là không nhỉ? Có khi cậu ta còn cho rằng nếu muốn mình hoàn toàn có thể trở thành Chủ tịch cũng nên.

Noda nhận ra mình không hề muốn bao bọc che chở Nanba, ngược lại với những kết luận ông đã rút ra từ việc phân tích giấc mơ của mình khi tới chỗ Paprika hôm nọ. Dù chuyện đó sớm muộn gì cũng xảy ra, nhưng ban nãy Noda đã chẳng hề do dự mà lợi dụng Nanba làm công cụ ghi điểm, chắc chắn cậu ta phải từ bỏ cái chức Trưởng phòng Phát triển kia thôi. Noda nghĩ, Nanba gieo nhân nào gặp quả nấy, nên ông không cảm thấy tội lỗi gì cả. Hơn nữa ông còn gạt đi trong đầu các cách tàn bạo hơn để đẩy Nanba ra khỏi vị trí của mình rồi.

Nanba là người có tự trọng cao, nếu bị thay đổi chức vụ chắc cũng không nổi xung lên rồi làm mấy chuyện điên rồ. Mà cậu ta cứng đầu cứng cổ như thế, chắc cũng chẳng thèm buồn bã thất vọng gì đâu. Noda lại chuyển sang nghĩ về Sukenobu. Hẳn lúc này hắn ta cũng đang nghĩ tới khoảnh khắc bị Noda nẫng tay trên chiến thuật đề bạt chức vụ của Nanba cho cháu trai ngài Chủ tịch. Vậy tiếp theo hắn còn nghĩ gì nữa? Noda nhớ tới ánh mắt đầy ẩn ý Sukenobu hướng về phía ông, có lẽ hắn đã nảy ra kế hoạch gì đó rồi. Nếu là hắn ta thì rất có khả năng.

Sao thế này? Noda vừa tự mình xác minh bản thân không cảm thấy mặc cảm tội lỗi gì đối với Nanba, thế mà tại sao ông lại thấy bất an đến nhường này? Noda sửng sốt trước cơn hoảng loạn ập đến bất ngờ. Ông cũng thường nghĩ tới Sukenobu thật nhưng mọi

khi ông đâu cảm thấy bất an trước động thái của một người vốn dĩ ông vẫn khinh thường. Khi gặp mặt hay nói chuyện với Sukenobu, chưa bao giờ ông lo lắng về sự xuất hiện của cơn hoảng loạn. Thế nhưng nó đang thực sự ập đến.

Noda bắt đầu túa mồ hôi, tim đập nhanh hơn. Ông tự xoa dịu và thuyết phục bản thân rằng đây đơn thuần chỉ là chứng lo âu quá độ, đợi một lúc sẽ qua thôi, nhưng hoàn toàn không có hiệu quả, bởi cơn đau đến mức tưởng chừng như làm ông đột tử ngay tại chỗ đang thực sự hiện hữu và thổi bay hết mọi lý lẽ hay logic thông thường. Ông không tin tưởng tim mình khỏe mạnh hoàn toàn nữa. Có khả năng xuất huyết não cũng nên. Khi nghĩ đến việc mình có thể chết ngay trong chiếc xe limousine xa hoa này, nỗi khiếp đảm kinh hoàng tràn ngập tâm trí Noda. Biết đâu cảnh vật trên con đường về nhà rất đỗi thân quen đang lướt qua ô cửa kính và ánh đèn lập lòe trong những tòa nhà đô thị kia lại là những thứ cuối cùng ông nhìn thấy. Bỗng dưng Noda nghẹn lời, một xúc cảm hao hao nỗi nhớ dâng trào trong lòng ông, dường như cảnh vật ngoài kia là những thứ quý giá không thể nào thay thế được. Rồi ông lại bực mình vì những thứ đó, ngay cả khi ông chết đi rồi chắc chúng vẫn thản nhiên tồn tại như thế mà thôi. Thấm thía sự phi lý của cái chết, Noda bắt đầu khó thở và không tỉnh táo nổi nữa. Nguy rồi. Ông không thở được. Chỗ này cách xa căn hộ của Paprika quá, nhà đã ở ngay trước mặt rồi.

“Tôi, thấy, mệt, lắm”, ông cố gượng nói từng chữ một với tài xế. “Anh, đến nhà thì, gọi, người, nhà, giúp tôi, với.”

Phát hiện ra sự bất thường trong giọng nói của Noda, anh tài xế

lo lắng đáp, “Được ạ.”

“Đừng, đừng nói, chuyện này, với ai”, nếu tiếp tục nói biết đâu chừng ông có thể đánh lạc hướng bản thân một chút. “Không được, nói, với ai, đâu đấy, xin, anh.”

“Tôi rõ rồi.”

Nằm trong khu dân cư cao cấp nổi danh từ mười năm trước, ngôi nhà của Noda lọt thỏm giữa những căn hộ khác. Dù chỉ là ngôi nhà một tầng rộng chưa đến một trăm tsubo đi chăng nữa, có nhà ở khu này đã là dấu hiệu của người có quyền thế trong xã hội. Người tài xế vội vã xuống xe, gọi người nhà của Noda qua hệ thống liên lạc nội bộ lắp ở cửa ra vào. Vài giây sau đó, vợ ông Ito và con trai Torao lao ra khỏi nhà.

“Mình bị đau ở đâu?”

Người tài xế và Torao dìu Noda vào phòng tiếp khách ngay cạnh sảnh. Noda không thể nói được gì, vật lộn cố gắng để hít thở. Vợ ông liên tục hỏi hết câu này đến câu khác.

“Mình không nói được à? Sao thế? Không thở được à? Mình ơi?”

Đặt Noda nằm xuống sofa, bà nới lỏng chiếc cà vạt trên cổ ông.

“Giờ em gọi bác sĩ Kuroi ngay đây.”

Nghe vợ nói vậy, Noda gắng hết sức bình sinh mấp máy môi. Vợ chồng nhà ông bác sĩ hình như ghen tị với gia cảnh nhà Noda, đã thế lại hay có thói ba hoa chuyện thiên hạ. Ông ta mà đến thì gay to.

“Đừng, có, gọi.”

“Nhưng mà…”

“Không, phải. Bệnh, tâm lý, thôi.”

“Mình bị bệnh tâm lý ư?”, vợ ông đang ngồi thụp lau mồ hôi trên trán cho chồng, nghe vậy liền lùi về phía một chút. “Tại sao mình không nói với em?”

“Thế phải làm sao bây giờ hả bố?”, Torao nói người tài xế đừng đi vội, quay lại hỏi.

Noda rút từ túi áo ngực trên bộ vest ra tấm danh thiếp Paprika đã chuẩn bị cho ông phòng khi có chuyện bất trắc. Trên đó có ghi số điện thoại của Paprika, “địa chỉ liên lạc trong trường hợp khẩn cấp”.

“Ôi, mình còn chuẩn bị cả những thứ thế này nữa sao”, vợ ông như thể sắp khóc tới nơi.

Torao ra chỗ yên tĩnh gọi điện thoại, nói địa chỉ nhà cho đối phương rồi quay trở lại.

“Giọng phụ nữ nghe máy, bảo sẽ cho người đến ngay lập tức.”

“Cho người đến” ư? Vậy không phải là Paprika sao? Có lẽ căn phòng đó cũng không phải do Paprika sở hữu. Noda vật vã hít vào thở ra, lồng ngực phập phồng và nghĩ về điều đó.

Thấy người tài xế đã không còn ở trong phòng nữa, Noda lại cố sức nói.

“Tài, xế, tài xế…”

“À, tài xế về rồi. Vẫn là xe limousine bình thường mình hay đi, nên công ty trả tiền xe mà đúng không?”

“Không. Bịt, miệng.”

“Tiền chứ gì? Con biết rồi!”, Torao đuổi theo người tài xế.

Một tiếng sau, Paprika mới tới nơi. Cơn hoảng loạn của Noda lúc ấy cũng đã qua.

10.

Noda Tatsuo đang đứng một mình trên con đường quê. Cảm giác thân thuộc vô cùng, nên chắc chắn đây là khung cảnh quê nhà của Noda. Xa xa phía cuối con đường, có bóng ai đó ngồi trên chiếc xe đạp đỏ đang tiến về phía ông. Nỗi bất an bắt đầu dấy lên trong lòng Noda. Trước khi ông kịp phủ nhận sự tồn tại của chiếc xe đạp đỏ và người đang ngồi trên đó, Paprika bước vào giấc mơ của ông.

“Ai kia?”

Noda trả lời với giọng nói của một cậu thanh niên, “Mari không biết hả? Sukenobu đấy.”

Noda hình như nhầm Paprika với Mari, có lẽ là một người bạn thời thơ ấu của ông.

Người đang đạp xe đạp kia, quả thực nhìn giống hệt Sukenobu, nhân vật đã giảng dạy Quốc ngữ trong giấc mơ hôm trước của Noda. Nhưng người đó không phải Sukenobu, mà là một người bạn từ thuở thiếu thời của Noda, Mari hẳn cũng biết rõ người này, tuy vậy trong giấc mơ của Noda, anh ta đã bị hoán đổi với Sukenobu.

“Không phải Sukenobu đâu.”

Paprika nói, giọng nghe như trẻ con. Noda xao động. “Nhìn kỹ lại xem”, Paprika hét lên nhưng không kịp, giấc mơ đã chuyển cảnh mất rồi.

Noda đã bước vào giai đoạn ngủ REM cuối cùng của buổi sáng. Paprika đã túc trực cạnh ông cả buổi tối để khám phá những bí mật

trong góc khuất tâm trí ông.

Khi nhận được cuộc gọi từ gia đình Noda, Chiba Atsuko vừa mới từ Viện Nghiên cứu về phòng. Mệt bã người nhưng cô quyết định đi ngay. Dù vậy, cũng phải mất chút ít thời gian để biến thành Paprika. Thay đổi kiểu tóc, cách trang điểm, rồi phiền phức nhất là gắn tàn nhang dưới mắt. Cô phải lấy nhíp gắn từng đốm tàn nhang thật chặt, sao cho chúng không rơi ra kể cả khi rửa mặt. Đây là một quá trình rất quan trọng, bởi nó không những thay đổi diện mạo, làm cô trẻ ra đáng kể, mà còn giúp cô có thời gian để chuẩn bị tâm lý hóa thân thành Paprika.

Cô cũng phải rất cẩn trọng khi ra khỏi khu chung cư. Từ sau buổi họp mặt ký giả đó, nhiều nhà báo bắt đầu nghi ngờ Paprika chính là Chiba Atsuko. Dù họ có lẽ không cho rằng đến tận bây giờ cô vẫn lén lút hành nghề thám tử giấc mơ, nhưng Atsuko vẫn là ứng cử viên cho giải Nobel, nên việc có người nằm vùng theo dõi cô âu cũng là điều dễ hiểu.

Chiba Atsuko đi từ gara ra đường lớn. Bây giờ gọi điện thoại chờ taxi tới cũng nguy hiểm nên cô quyết định trực tiếp bắt xe chạy ngoài đường.

Khi trở về khu chung cư cùng Noda Tatsuo, cô dùng mật khẩu và dấu vân tay để mở cổng sau. Nhân viên trực từ ngày trước đã giám sát sảnh ra vào qua máy quay có lẽ đã biết rõ mối quan hệ giữa Chiba Atsuko và Paprika, nhưng giả dụ trong trường hợp cánh nhà báo cũng đang theo đuôi cô, có khả năng họ sẽ phát hiện ra thân thế của Noda Tatsuo.

Về phòng, cô tiến hành kiểm tra Noda, cho ông đội thiết bị

Gorgones lên đầu và để ông ngủ. Paprika cài đặt đĩa mềm để lát nữa dậy phân tích, sau đó cũng chìm vào giấc ngủ. 5 giờ sáng, một tĩnh điện yếu làm cô thức giấc. Paprika nhanh chóng đội máy thu lên đầu và bước vào giấc mơ của Noda.

Noda đang bước đi trên bờ biển buổi đêm. Một con tàu hình dáng kỳ lạ lướt đi vun vút trên mặt biển.

“Cẩn thận đấy, ◇#☆!”

Noda dường như đang mải chú ý để không bị con tàu kia phát hiện, ông siết chặt nắm tay, gọi Paprika bằng một cái tên ngoại quốc xa lạ. Ông đang náu mình trên cát.

“Cái gì thế?”

“★△ đấy”, Noda nói gì đó mà đến chính ông dường như cũng không hiểu nổi.

Trong trạng thái nửa tỉnh nửa mơ, kể cả trên màn hình Paprika đang theo dõi hay trong giấc mơ của bản thân, Noda cũng nhầm cô với một người phụ nữ nước ngoài mặc đồ lặn, vóc người cao ráo tên Mari. Paprika không thường xem phim hành động, nhưng cũng ngờ ngợ đoán ra đây là một cảnh trong bộ phim Điệp viên 007.

Một cuộc phiêu lưu xuẩn ngốc đến mức điên rồ bắt đầu. Hai người băng qua những con sông nối nhau ra biển, sải tay ngụp lặn bơi về phía thượng nguồn. Sau khi họ tới nơi, bỗng dưng một thứ không rõ là thuyền hay rồng xuất hiện, chiếc đèn pha có hình dạng như tròng mắt lóe sáng, lửa phun ra từ đằng miệng. Noda và Paprika không còn cách nào khác phải rút súng tiểu liên, chiến đấu chống lại con quái vật.

“Mơ gì mà buồn cười thế này.”

Đến lúc này, Paprika nhận ra bản thân mình đã hoàn toàn biến thành Ursula Andress*. Khi cô tập trung chú ý theo dõi suy nghĩ và cảm nhận của Noda, bất ngờ thay ông đang vui vẻ tận hưởng giấc mơ của mình.

Sau đó, Nanba, người được đưa tang trong giấc mơ hôm trước của Noda xuất hiện, nửa người trên trồi lên từ đầu con quái thú và bắt đầu xả súng vào Noda với khẩu tiểu liên trong tay. Nanba là cấp dưới của Noda, Trưởng phòng Phát triển, cũng là người đáng lý ra Noda muốn bảo vệ. Nhưng hiện giờ ông đang tận hưởng trò chơi sát phạt với đối thủ là Nanba, không hề cảm nhận được sự lo lắng sẽ bắn phải anh ta hay nỗi lo sợ cho tính mạng của bản thân mình. Có lẽ khi đấu khẩu với Nanba, Noda Tatsuo cũng vui vẻ như thế này chăng.

“Đây là bộ phim nào nhỉ?”

Khi Paprika hỏi vậy, Noda bắt đầu lờ mờ nhận thức được có lẽ đây chỉ là mơ. Ông bắt đầu hành xử một cách khó hiểu, hét một tràng những điều không ai lý giải nổi khi trườn mình ra khỏi dòng sông.

Họ đứng trên bờ một dòng sông nhỏ, bên cạnh có đường quốc lộ rộng thênh thang. Phía xa xa, những thửa ruộng canh tác trải dài về phía rặng núi. Hai bên đường rải rác những cửa tiệm của chốn thôn quê. Hai người đang đứng phía sau một cửa hàng bán thuốc lá cũ kỹ. Noda dường như rất sợ việc phải đứng im ở đây. Paprika theo ông vòng ra phía trước tiệm thuốc lá, nơi có biển báo bến xe bus.

“Anh hay bắt xe bus chỗ này nhỉ?”

Trong mắt Noda bây giờ lại phản chiếu hình ảnh cô thiếu nữ

Paprika xinh xắn, mặt lấm tấm tàn nhang. Noda gật đầu và trả lời.

“Ừm. Từ đây bắt xe bus... đến trường cấp hai.”

“Vậy à…”, bản thân Paprika cũng đang nửa tỉnh nửa mê, không thể phản ứng ngay được.

Cô muốn quay trở lại phía sau tiệm thuốc lá, vì Noda dường như có cảm giác không lành với nơi đó. Nhưng Noda đã tới lớp học thời cấp hai, lớp học xuất hiện trong giấc mơ hôm trước của ông. Lần này, một người đàn ông mập mạp béo tốt đứng trên bục giảng, hình như đang dạy Toán.

“Ai thế?”, Paprika đứng bên Noda và hỏi.

“Segawa…”

Trong trí nhớ của Paprika, Segawa là một nhân vật chức vụ cao trong công ty đối thủ, cạnh tranh với Noda. Trong giấc mơ lần trước, nhân vật này đã xuất hiện trong diện mạo người bạn mặt gấu cùng lớp của Noda.

“Không phải... con gấu ư?”

“Không phải đâu, là #◇◎…”

Khuôn mặt của các thành viên trong lớp mờ nhạt, nhìn không rõ.

Segawa lia lịa viết những dãy số trên bảng đen và thuyết giảng những điều vô nghĩa. “Tổng của các số nguyên dương bắt đầu từ 1 trong cấp số cộng dạo này không hay gặp anh lắm nhỉ, do vậy tổng của các số lẻ là 1 + 2 + 3 +...+ n = mong anh lắm đấy! Và điều này có nghĩa là, ôi! Xin chào ngài Chủ tịch, về sớm vậy ư?”

Giáo viên đó chắc hẳn cũng là một người khác dưới lốt Segawa. Paprika tập trung kích thích cảm xúc của Noda đối với Segawa.

Cô đứng dậy và hét to. “Mau tẩn cho lão ta một trận!”

“Được!”, Noda đứng dậy.

Vẻ sợ hãi lộ rõ trên gương mặt Segawa đang đứng trên bục giảng, gương mặt gã thay đổi thành một khuôn mặt già nua. Phòng học cũng biến thành phòng họp trong công ty.

Nhân vật có tuổi đó dường như đã nói được một lúc, “... Như vậy không được đâu. Quy định của công ty không cho phép vả lại cũng còn nhiều thứ khác. Nhỡ đâu lại có nạn nhân…”

“Ai đây?”

Noda giờ đây hoàn toàn không còn nhận thức được bản thân mình đang mơ, nhìn người đang nói với vẻ sợ sệt thấy rõ.

“Who is he?”, Paprika hỏi lại với phát âm tiếng Anh của một học sinh cấp hai.

“He is…”, Noda bắt đầu trả lời nhưng không thể phản ứng lại bằng tiếng Anh. Ông chỉ đứng đó thì thầm, “Nhưng chết rồi kia mà.”

Theo *signifiant* của Noda, nhân vật lớn tuổi đang chỉ trích quy định của công ty kia là cố Chủ tịch của ông.

“Cắt, cắt!”

Ai đó bỗng dưng lớn giọng. Một người đàn ông Paprika không biết mặt đang đạo diễn phân cảnh buổi họp trong bộ phim. Người quay phim là Nanba. Gương mặt những nam diễn viên trong phòng họp đều mờ ảo không rõ nét, sau tiếng hô, mọi người đều thoải mái và trở về với bản chất thật của mình. Cả căn phòng rộ lên huyên náo. Trường quay là một phòng tiệc xa hoa nhìn như trong phim của Visconti*. Nhìn cách ăn mặc của mọi người và sự vắng bóng

phụ nữ, có vẻ đây là bữa tiệc của công ty.

Mũ thợ săn, kính râm, ria mép, đạo diễn trong giấc mơ của Noda trông hệt như các đạo diễn phim ảnh kiểu mẫu thường thấy, nhưng nhìn ông ta không có vẻ kệch cỡm như đang cố tình bắt chước. Paprika cảm nhận được người đạo diễn đó chắc chắn là một "bóng âm", là cái tôi tiềm tàng của Noda. "Bóng âm" đó thể hiện giấc mơ trở thành đạo diễn phim ảnh thuở thiếu thời của Noda Tatsuo.

"Anh từng có thời làm đạo diễn nhỉ?"

Paprika vừa định xác minh thông tin đó với Noda, giấc mơ bỗng chốc chuyển sang điểm nhìn của đạo diễn. Noda, giờ đã vào vai đạo diễn, hét lên với Paprika.

"Tại vì ★▲# mà. Rồi. Chuẩn bị!"

Trước khi tiếng hô "Bắt đầu" cất lên, Paprika hét lại, "Người quay phim là ai vậy?", chắc chắn người đó không phải Nanba. Dường như tiếng hét của Paprika đã gây một cú sốc cho Noda. Ông lẩm bẩm nói mớ và mở mắt. Trên tư cách một thám tử giấc mơ mà nói, đây là một thất bại, nhưng Paprika hiểu rằng mình đang tiến một bước gần hơn tới bản chất vấn đề.

"Xin lỗi anh nhé. Tôi lại lỡ đánh thức anh dậy mất rồi", Noda nằm trên giường nhìn Paprika, ánh mắt vẫn còn mơ hồ chưa tập trung được.

"Giờ anh muốn thế nào? Ngủ tiếp nhé?"

"À, Paprika này", thay vì trả lời câu hỏi của cô, Noda nói với vẻ biết ơn vô hạn.

"Cô đã xuất hiện trong giấc mơ của tôi nhỉ. Cảm giác tuyệt vời

lắm.”

Bởi đây chỉ đơn thuần là việc trị liệu, Noda cảm động đến vậy làm Paprika thấy khá khó xử. “Vậy thì không ngủ nữa, anh cho tôi hỏi vài câu nhé.”

“Ừ”, giọng Noda vẫn đang mơ màng.

Paprika tua lại giấc mơ.

“Anh từng là đạo diễn phim à?”

Noda ngại ngùng, “Giấc mơ thuở thiếu thời ai cũng có thôi mà.”

Paprika không đụng chạm gì đến chuyện Nanba, cho đoạn hình ảnh tĩnh nhảy về cảnh trước.

“Chủ tịch trước có công nhận anh không?”

“Cũng có đấy. Chủ tịch mất cũng được sáu năm rồi. Nhưng trước đây ông ấy không phải người tập trung nhân viên lại rồi thuyết giáo thế kia đâu.”

“Anh rất tôn trọng ông ấy phải không?”

“Quả đúng là thế, tôi ước Chủ tịch có thể dạy cho tôi thêm nhiều điều nữa. Nhưng đúng là ông ấy có hay chỉ trích vấn đề quy tắc trong công ty thật.”

“Vậy là hình tượng ‘ông già thông thái’ nhỉ?”

“Đó là gì?”

“Là một nguyên mẫu trong học thuyết của Jung, chỉ những người già xuất hiện trong giấc mơ và chỉ dạy cho chúng ta những điều mình cần phải làm, một dạng nhân cách hóa những trí tuệ và hiểu biết tiềm tàng trong chính chúng ta ấy mà.”

“Vậy ngài Chủ tịch đang ám chỉ việc làm chính trị trong công ty là

không chấp nhận được đúng không?”

“Không phải đâu, chuyện khác cơ. Ban nãy trong giấc mơ của anh, Chủ tịch đã đề cập tới từ ‘nạn nhân’ có đúng không?”

“Đúng là ngài ấy có nói”, mặt Noda bỗng co rúm lại đau đớn vẻ như mới nhớ lại điều gì đó. “Dù tôi cũng không biết rõ điều ấy nghĩa là gì”

Paprika cho đoạn băng nhảy về cảnh trước. “Giờ học Toán của Segawa, cái này mang ý nghĩa gì nhỉ?”

“À. Đêm qua, tôi có gặp anh ta ở bữa tiệc”, Noda cười. “Chắc là tàn vương của buổi ngày đấy thôi.”

“Cũng đúng một phần, nhưng tại sao lại là Toán?”

“Vì anh ta là kẻ hay tính toán mà.”

“Segawa có giống giáo viên dạy Toán thời cấp hai của anh Noda không?”

“Không giống chút nào.”

“Vậy không biết đây thực sự là ai nhỉ. Anh thử nghĩ về một người bất kỳ anh gặp hồi cấp hai xem. Một người học giỏi Toán, mà lại giống con gấu ấy.”

“Có một cậu tên Takao, học toán siêu lắm, lại mập ú. Nhưng tôi không chơi với cậu này mấy.”

Nếu chỉ là một người bạn cùng lớp bình thường, đáng lý ra cậu ta có thể xuất hiện trong giấc mơ của Noda với dáng vẻ thật của mình. Cậu ta đã đội lốt Segawa, chắc hẳn Takao là người Noda không muốn nghĩ tới.

Lại chuyển cảnh.

“Phía trước là tiệm bán thuốc lá đấy.”

“À, chỗ này có bến xe bus. Từ nhà đến trường đi bộ ra đây mất chừng mười hai mười ba phút gì đó”, Noda bỗng dưng nói nhiều đến lạ. Hình như ông định che đậy điều gì đó.

“Chỗ này là phía sau tiệm thuốc lá, bên dòng suối nhỏ. Có chuyện gì xảy ra ở đây thế?”

Noda rầu rĩ. “Ừm, hồi xưa tôi và nhóm bạn hay cãi nhau lắm.”

“Ai là người khởi xướng trước? Có phải cậu Takao vừa rồi không?”

“Ừ, Takao cũng đánh nhau nhiều.”

“Anh cũng thế nhỉ?”

“Không, tôi không đánh nhau”, mồ hôi hột túa ra trên trán ông.

11.

"Trông anh mệt quá", Paprika nói. Cô cẩn thận không để cho bản năng phòng vệ của Noda phải phản ứng thái quá, dẫn đến việc trị liệu bị chậm trễ. Khoảng đất trống sau tiệm thuốc lá chắc chắn đã khơi gợi nỗi bất an trong Noda Tatsuo, nếu Paprika không ở đó, có lẽ ông đã tỉnh dậy và cảnh đó sẽ hoàn toàn bị lãng quên.

"Mặt anh mướt mồ hôi kìa."

"Thực ra người tôi còn ướt hơn mặt cơ", Noda lại ngượng ngùng nói. "Xin lỗi vì đã làm ướt ga trải giường của cô nhé."

"Anh đi tắm đi."

"Hay là vậy nhỉ", Noda ngồi dậy, nhớ ra đây không phải bệnh viện mà là nhà riêng của Paprika. "Nhưng sử dụng nhà tắm ở nhà riêng của một cô gái trẻ thế này…"

"Lại nữa hả", Paprika khẽ mỉm cười. "Lúc nào anh cũng để ý mấy điều nhỏ nhặt vậy nhỉ, đúng là quý ông tử tế lịch lãm có khác."

Trong lúc Noda đi tắm, Paprika thay ga trải giường. Sau đó cô chuẩn bị bữa sáng với thịt ba chỉ xông khói, trứng, bánh mỳ và cà phê. Nhà hết rau nên cô không làm được salad, thay vào đó cô mở lon măng tây đóng hộp ra. Nghĩ tới việc ăn sáng cùng Noda, Paprika thấy vui vui, khe khẽ ngân nga câu hát từ bài "P.s I love you". Cô bắt đầu cảm mến tính cách của Noda. Càng trị liệu, cô càng có cảm tình với người đàn ông này hơn.

"Chúng ta vừa ăn sáng vừa tiếp tục nhé", Paprika nói với Noda,

người vừa bước ra phòng khách trong bộ áo choàng tắm.

Lần đầu tiên Noda được ngắm nhìn khung cảnh thành phố trong ánh mặt trời từ phòng khách, ông phải bật lên một tiếng cảm thán. “Tuyệt vời, thật mỹ lệ.” Noda lại nghi ngờ không biết đây có phải nơi ở thực sự của Paprika không, nhưng ông quyết định không nói gì cả.

“Tiếc là buổi sáng không có ánh mặt trời rọi vào phòng. Tại đằng kia là phía tây mà.”

Paprika ngồi đối diện với Noda, lúc này cô đã mặc áo sơ mi trắng chỉnh tề. “Bữa sáng ở đây cũng giống như ở nhà tôi nhỉ”, Noda nói. Paprika nghĩ thầm, chắc vợ Noda cũng không làm salad rau.

“Anh còn nhớ hôm qua chúng ta đã chiến đấu cùng nhau thế nào không”, Paprika cười khúc khích.

“007 chứ gì. Tôi nhớ chứ”, Noda hơi ngọ nguậy vẻ ngại ngùng. “Phim đó tên Dr.No, là tập đầu tiên trong series 007 đấy.”

“Anh xem khi nào vậy?”

“Chắc là thời cấp hai. Tôi một mình vào thành phố để xem đấy. Phim hay quá nên tôi xem đi xem lại tận hai lần, còn trễ cả chuyến bus về nhà nữa.”

Noda nói chuyện một lúc về quê ông ngày trước. Ông sinh ra trong một ngôi làng nhỏ dưới chân rặng núi Kantou thuộc tỉnh Yamanashi, gia đình ông đã cư trú ở đó qua nhiều đời, bố Noda là bác sĩ.

Paprika quay trở lại câu chuyện 007. “Anh Nanba cũng xuất hiện nhỉ.”

“Chúng ta đã đánh nhau với tay đó phải không? Chắc cũng là tàn vương của buổi ngày thôi.”

Paprika mỉm cười gượng gạo, thầm nghĩ mình đã lỡ chỉ cho Noda một khái niệm để rồi ông cứ tùy tiện áp dụng mãi xếp mọi thứ vào “tàn vương của buổi ngày” thì làm sao phân tích được gì nữa.

“À mà, lúc trước đấy Mari có xuất hiện, cũng là cô phải không Paprika?”

“Đúng rồi. Anh còn nhớ chiếc xe đạp đỏ không?”

“Ừ nhớ chứ. Màu đỏ nổi bần bật gây chú ý thế mà.”

“Quả đúng là máy chiếu cũng cần chức năng hiển thị màu thật nhỉ. Chỉ nhìn màn hình thì làm sao biết được đó là xe đạp màu đỏ cơ chứ.”

“Đúng vậy đấy. Cô cho tôi một ly cà phê nữa được không?”

“Mời anh. Trong mơ Sukenobu là người đạp chiếc xe đó, nhưng anh Noda có nhớ ai hồi cấp hai hay đi xe đạp đỏ không?”

Noda chăm chú nhìn những dãy nhà cao tầng của Shinjuku bên ngoài cửa sổ không chớp mắt. “Tôi nhớ rồi. Có một người trong lớp không bao giờ đi bus, lúc nào cũng chỉ đi cái xe đạp đỏ đó đến trường thôi. Là bạn cùng lớp của tôi. Để xem nào, à đúng rồi, tên là Akishige.”

“Anh có thân với người đó không?”

“Làm gì có chuyện. Thằng đó là đại ca trong lớp, thủ lĩnh của nhóm đầu trâu mặt ngựa, là đứa chuyên đi bắt nạt người khác đấy.”

“Vậy là ký ức về anh ta đã chồng lên hình ảnh của Sukenobu. Trong giấc mơ hôm trước, lúc Sukenobu bị biến thành giáo viên

Quốc ngữ, anh đã nói rằng anh không bị Sukenobu ‘mắng’, mà chỉ ‘trêu chọc’ mà thôi đúng không?”

Noda nhìn Paprika có phần kinh ngạc. “Ra vậy. Hóa ra phân tích giấc mơ là thế này ư?”

“Đúng rồi đấy.”

“Ban nãy tôi có nói Segawa là Takao nhỉ?”

“Phải.”

“Vậy Nanba cũng không phải Nanba đúng không?”

“Chắc chắn là thế.”

Noda trầm ngâm suy nghĩ, “Vậy không biết là ai nhỉ?”

“Takao có bị Akishige bắt nạt không?”

“Không, nó ranh như cáo. Tại nó giỏi Toán nên lẽ ra phải bị Akishige bắt nạt trước tiên, nhưng nó chủ động tiếp cận Akishige và làm đàn em của thằng đó.”

“Anh có bị bắt nạt không?”

“Cũng có đấy, nhưng không còn lưu lại ký ức gì kinh hoàng lắm. Hay là có nhỉ?”, mồ hôi lại lấm tấm trên trán Noda.

“Lần trước lúc phân tích giấc mơ anh Noda có nói, anh không bị Sukenobu ‘bắt nạt’ mà giống như đang ‘cãi nhau’ với ông ta nhiều hơn. Có lẽ anh cũng tranh cãi với người tên Akishige này chăng?”

“Không, tôi không nhớ có chuyện đó. Mà khoan đã. Có thể cô nói đúng”, giọng Noda bắt đầu lạc đi.

“Anh không cần phải cố nhớ làm gì đâu. Càng cố nhớ khả năng ký ức giả được tạo ra che lấp sự thật càng cao thôi. Nhưng chúng ta cũng sắp tiếp cận được mấu chốt của vấn đề rồi. Anh muốn thêm

bánh mỳ không? Mứt Fauchon này ngon lắm.”

“Thôi tôi no rồi.”

“Tôi hỏi này, lần tới bao giờ anh đến được?”

Được lời như cởi tấm lòng, mặt Noda rạng rỡ hẳn lên.

“À, cái đó thì, bất cứ lúc nào. Đêm nay cũng được luôn.”

“Vợ anh không lo lắng gì sao?”

“Đến công ty tôi sẽ gọi về báo. Tôi đi chữa bệnh nên có gì đâu mà phải lo.”

“Thế ư, vậy tối nay anh đến nhé”, Paprika nói tiếp, có vẻ hào hứng nhiệt tình hơn mọi khi.

“Bây giờ anh đang cố gắng nhớ lại những thứ trong quá khứ đã gây tổn thương cho anh về mặt tinh thần, nhưng tiềm thức của anh chống cự quá mạnh mẽ, trái tim anh bị giằng co giữa hai thế đối lập, nên rất có thể nỗi bất an sẽ lại trỗi dậy, kéo theo những cơn hoảng loạn ập tới. Chỉ một bước nữa thôi, tất cả mọi thứ sẽ được sáng tỏ. Chỉ cần anh nhớ ra được mọi thứ, bất an sẽ không còn nữa. Với lại, lúc sáng sớm nay, anh đã quen với việc tôi do thám giấc mơ của anh rồi, nên đêm nay nếu tôi có xuất hiện anh cũng đừng ngạc nhiên quá nhé.”

“Thật vậy ư?!”, mắt Noda sáng lên. “Nếu vậy thì vui nhỉ?”

“Còn vui hơn nữa là vì tôi sẽ đi vào giấc mơ của anh trong khi anh còn nửa tỉnh nửa mê, nên bản thân anh cũng sẽ nhận thức được đây là mơ.”

“Cùng với cô sao?”

“Đúng rồi.”

“Chắc vui lắm đây”, Noda hơi cựa quậy thân mình vì phấn khởi, nhấn mạnh thêm lần nữa. “Hẳn phải vui lắm. Tất cả mọi người khi quen rồi đều thế à?”

“Những người có ý chí mạnh và mắc bệnh nhẹ đều vậy cả. Khách hàng của tôi hầu hết toàn những người có ý chí mạnh mẽ và triệu chứng bệnh vẫn còn nhẹ thôi.”

“Tôi cứ nghĩ trị liệu tâm lý phải là quá trình mệt mỏi khổ sở hơn nhiều cơ”, Noda chăm chú nhìn Paprika. “Chả trách Shima lại ganh tỵ. Chắc bệnh nhân không ai quên được cô đâu nhỉ?”

“Chuyện đó sao tôi biết được. Nguyên tắc của tôi là không gặp gỡ khách hàng sau khi kết thúc quá trình trị liệu.”

Noda nói với vẻ tiếc rẻ, “Chắc vì những vị đó toàn là người ai ai cũng biết đúng không?”

“Những người đó nếu bị phát hiện có liên quan tới chuyên viên tâm lý thì phiền phức lắm.”

“Nhưng khi mọi chuyện kết thúc êm đẹp rồi, cô sẽ gặp tôi một lần cuối chứ? Cô đã hứa với tôi sẽ cùng đi uống ở Radio Club rồi mà?”

“Tôi đã nói vậy ư?”

“Ừ”, Noda khẳng định chắc nịch.

Paprika nhịn cười và đứng lên, tiến tới phía tủ đựng thuốc.

“Anh hết thuốc rồi đúng không? Tôi đưa anh lượng thuốc đủ dùng cho hôm nay nhé.” Hôm nay chắc chỉ cần liều lượng của một ngày là được, Paprika đang rất tự tin vào buổi trị liệu đêm nay.

“Này, trước kia anh thân với cô gái tên Mari lắm phải không?”, Paprika hỏi khi Noda sắp sửa đi về. Cô mới nhớ ra mình chưa hỏi

han gì Noda về Mari.

“À, Mari ấy hả?” Noda nhìn về phía xa xăm như đang mải mê hồi tưởng.

“Mari là cô bé ở làng bên, xinh lắm, tôi thích mê. Xinh đến mức tôi còn chẳng dám mở lời trò chuyện lấy một lần. Hôm nay trong mơ lần đầu tiên tôi mới được nói chuyện với cô ấy đấy”, Noda nhìn Paprika, khẽ mỉm cười. “Nhưng đó là cô mà nhỉ.”

Sau khi Noda đi, Paprika tẩy trang và ngủ một giấc ngắn. Cô có kỹ thuật đã được mài dũa nhiều năm, nên cứ mệt là lúc nào cũng ngủ ngay được. Cô dậy lúc 10 giờ, trang điểm cho gương mặt của Chiba Atsuko. Việc này không tốn thời gian mấy, chỉ bằng một phần năm khoảng thời gian so với lúc hóa trang thành Paprika. Cô khoác lên mình bộ đồ công sở màu mơ bình thường cô vẫn hay mặc, xuống hầm gửi xe và ngồi vào ghế lái. Xe của cô là một chiếc Marginal Carolina màu xanh rêu.

Cô chuẩn bị đi từ bãi đỗ xe vào Viện Nghiên cứu. Trong khoảng tối phía trước cửa kính ngăn cách tòa nhà và bãi đỗ xe, ký giả trẻ hôm trước trong buổi họp báo đã hỏi những câu làm người ta khó xử đang đứng đó. Nhìn thấy Atsuko, anh ta gượng cười và cúi đầu trước mặt cô vẻ hối lỗi. “Thành thật mong cô thứ lỗi vì đã hỏi những câu thất lễ.”

“Ôi, anh đến tìm tôi ư?”, Atsuko mỉm cười thân thiện, nụ cười làm bất kỳ ai cũng phải buông bỏ sự đề phòng cảnh giác. “Anh có gì muốn hỏi thêm sao?”

“Không hẳn, tôi đến đây vì có điều muốn nói cho cô biết”, anh ta dáo dác nhìn xung quanh. “Để bù đắp cho sự thất lễ của tôi hôm

trước ấy mà, cô sẽ nghe chứ?”

Chẳng biết vì lẽ gì cảm xúc của anh chàng ký giả này đối với cô đã thay đổi, Atsuko nghĩ. Nếu không phải vậy thì anh ta quả có tài diễn xuất tuyệt vời so với độ tuổi của mình.

“Là gì vậy? Nơi đây chỉ nhân viên trong Viện mới vào được, tôi xin lỗi vì bắt anh phải đứng nói chuyện thế này.”

Dường như đã chuẩn bị tinh thần sẽ nhận sự đối xử lạnh lùng từ phía Atsuko nhưng rồi lại được nghe những lời tử tế, anh nhà báo nọ cảm động chìa danh thiếp ra. “Cảm ơn cô nhiều. Tôi là Matsukane, làm ở mảng Xã hội của tờ Tin tức Buổi sáng. Thực ra tôi muốn nói về chuyện Paprika”. Vẻ mặt Atsuko không có gì thay đổi, vậy mà anh chàng ký giả vội vã nói thêm vào ngay. “Không không, tôi đã nói hôm trước rồi, tôi không có ý định tìm hiểu thêm về thân thế thực sự của Paprika nữa. Nhưng dạo gần đây, có nhiều ký giả mảng Xã hội thuộc tòa soạn tôi đang đồn ầm lên về sự xuất hiện của Paprika ở Roppongi. Thế nên tôi nghĩ có người nên đề phòng.”

“Ôi”, Atsuko cười khúc khích, “Anh nói với tôi để làm gì, tôi có phải Paprika đâu.”

“Vâng, đúng là vậy nhưng mà…”, anh ta gượng cười và nhìn lên trần nhà của bãi đậu xe. “Thế nên tôi nói thế này để giả dụ như nếu cô có biết Paprika thì hãy cảnh báo cô ấy thôi.”

“Cảm ơn lòng tốt của anh, nhưng tại sao anh lại phản bội đồng nghiệp của mình để nói cho tôi biết điều này?”

Anh nhà báo đanh mặt lại. “Như tôi vừa nói ban nãy, tôi muốn xin lỗi vì những điều tôi hỏi cô hôm trước. Vả lại…”, anh ta bỗng im bặt không nói gì thêm nữa.

“Vả lại sao nữa?”, Atsuko mỉm cười động viên. “Không biết anh có thể nói cho tôi tên nhân vật trong Viện đã tiết lộ cho anh những điều kỳ lạ không?”

“Cái đó thì”, lời đã treo ngay đầu lưỡi, nhưng rồi Matsukane lại chần chừ nhìn xuống đôi giày dưới chân.

“Sắp tới có lẽ tôi sẽ nói với cô. Để tôi điều tra chắc chắn xong xuôi đã. Thế nên…”, anh nhà báo với khuôn mặt điển trai đứng thẳng dậy, nhìn thẳng vào mắt Atsuko, “Mong cô cẩn thận cho.”

“Vâng, nhưng cẩn thận cái gì mới được chứ.”

“Lần tới, lần tới tôi sẽ đến”, nhìn thấy xe của nhân viên khác tiến vào, anh ta hơi khom người xuống, bước về phía lối ra bên lề tường.

Anh ta cảnh báo mình như vậy, không rõ đã biết được bao nhiêu phần sự thật rồi. Chiba Atsuko mở cửa kính, trong đầu ngổn ngang bao suy nghĩ không tên.

12.

Bước vào phòng nghiên cứu, Atsuko thấy Kakimoto Nobue đang ngồi nói chuyện với Hashimoto, một chuyên viên tâm lý tầm tuổi Osanai và Tsumura. Hai người chuyện trò say sưa tới mức đầu gối suýt chạm vào nhau. Có vẻ Atsuko là chủ đề bàn tán trong câu chuyện vừa rồi của họ, Hashimoto hơi bối rối nhưng vẫn bình thản đứng lên.

“Xin lỗi vì lại làm phiền chị thế này.”

“Lúc nào chẳng thế, anh đừng khách sáo làm gì.”

“Không đâu, tôi cũng đi thăm bệnh nhân bây giờ đây”, Hashimoto nhìn đồng hồ đeo tay và rời khỏi phòng. Kakimoto Nobue hướng ánh mắt có chút hờn trách về phía Atsuko, lúc này cô đã mặc thêm áo blouse trắng.

“Chị ơi, anh Tsumura không chỉ nhìn vào máy chiếu mà còn sử dụng cả máy thu nữa đúng không?”

“Hình như thế.”

“Mọi người thuộc các phòng nghiên cứu khác, ai cũng có cơ hội điều trị cho bệnh nhân bằng máy thu, vậy sao chị không để cho em làm?”

“Hashimoto lại nói gì với em đúng không? Tsumura cũng bởi chưa luyện tập đủ mà đã sử dụng máy thu nên mới thành ra như vậy đấy. Sao mọi người ai cũng muốn dùng cái máy đó đến thế không biết.”

“Chẳng qua chị không tin tưởng em thôi.”

“Đây không phải vấn đề tin tưởng hay không.”

Kakimoto Nobue im lặng một lúc rồi chuyển chủ đề.

“Hôm trước lúc đọc bài báo hôm chị đi họp với cánh ký giả, em đã nghĩ tới chuyện giả trang thành Paprika rồi đi ra ngoài đấy”, Kakimoto nói, suy nghĩ có vẻ mông lung lắm.

“Để làm gì vậy?”

“Để người ta không nghi ngờ chị nữa, xóa sạch nghi ngờ của truyền thông về chuyện thân phận đích thực của Paprika là chị.”

Cô bé này đang muốn trở thành Paprika đây mà. Atsuko cố nhịn cười.

“Chắc ai cũng tin em là Paprika thật mất.”

“Dạo này em cũng bị bám đuôi nhiều lắm đấy nhé. Chứng tỏ người ta cũng thừa nhận khả năng em có thể là Paprika thật còn gì. Dù có lẽ chị nghĩ rằng vị trí đó ngoài tầm với của em đi chăng nữa”, Kakimoto Nobue nhìn thẳng vào mắt Atsuko.

Atsuko cẩn trọng chú ý tới ánh mắt của Nobue. Có khả năng cô bé bị bám đuôi bởi những kẻ nghi ngờ tất cả những nữ nhân viên trong Viện là Paprika thật, nhưng dường như không phải vậy. Atsuko cảm giác Nobue đang tự ảo tưởng rằng mình bị bám đuôi. Những điều cô ấy nói và cả cách nói chuyện đều có vẻ hơi khang khác so với mọi khi. Atsuko hoảng sợ. Phải chăng có người đã làm gì với máy chiếu của Nobue rồi? Nguy hiểm ngày càng cận kề. Cần phải kiểm tra lại tất cả máy thu, máy chiếu, bộ nhớ và đĩa mềm của bản thân thôi.

Atsuko tự nhủ phải đề cao cảnh giác, ngay lập tức nhờ Nobue photo và đóng tập một xấp dày tài liệu và bản thảo để cô bé tránh xa thiết bị PT ra. Làm hết chỗ đó chắc cũng phải mất ba bốn tiếng. Atsuko đi mua bánh mỳ kẹp và cà phê ở quầy bán hàng, khi tới phòng điều hành đã thấy Tokita Kousaku vừa ăn xong bữa trưa, đang ngồi uống trà với vẻ mặt cau có.

“Trà ở đây hôm nào cũng pha dở phát khiếp lên được ấy.”

“Nobue hôm nay làm sao ấy”, Atsuko nôn nóng thảo luận ngay vấn đề đang gặp vướng mắc với Tokita.

“Kakimoto cũng thế nữa hả”, Tokita bình thường vốn không quan tâm gì đến thế sự cũng tỏ vẻ ngán ngẩm.

“Tiềm thức của Tsumura bây giờ cũng bị kích thích bởi ảo giác, làm anh ta ba phút một lần phải chịu các cơn chấn thương tâm lý liên tục với nhịp độ một phần hai mươi giây một cơn.”

“Ai lập trình thế? Cậu Himuro đúng không?”

“Chương trình được tạo từ phân hoạch hệ thống của Himuro. Nhưng kể ra có làm vậy cũng chẳng được tích sự gì nên chắc có ai nhờ vả cậu ta rồi. Hỏi han một hồi kiểu gì Himuro cũng khai hết thôi.”

“Anh đừng làm thế. Đánh động kẻ địch rồi chẳng biết chúng sẽ làm gì đâu.”

“Nếu cần thiết thì lúc nào tôi cũng tra hỏi được thôi”, có vẻ như Tokita Kousaku đã quá sẵn sàng cho việc “tra khảo” cậu em trai vóc người phì nhiêu y hệt mình, “Kiểu gì cũng phun ra hết.”

“Anh vẫn chưa làm gì đúng không?”

“Ừ, à tối qua tôi làm xong máy ‘DC mini’ rồi đấy.”

Tokita nói với giọng điệu như thể mình chỉ đơn giản mới viết xong một bài tiểu luận. D trong Daedalus*, C trong Collector*. Tokita rút từ trong túi ra một vật nhỏ xíu hình ống, đường kính đáy tầm sáu, bảy mi-li-mét, chiều cao khoảng một xen-ti-mét rồi đặt lên góc bàn của Atsuko.

“Đây là thứ kết hợp giữa Daedalus và máy thu mà hôm trước anh nói tôi nghe sao? Dây cáp đâu rồi?”

“Không cần dây cáp, cũng giống như Daedalus ấy.”

“Ôi”, Atsuko thở dài đầy thỏa mãn. “Cuối cùng cũng xong rồi nhỉ.”

“Ừ, vì chúng ta muốn truyền giấc mơ của hai người sang não bộ của nhau, nên sử dụng bó dây ở đây là không cần thiết. Đã mất công dùng nguyên tử hóa sinh rồi thì cũng nên áp dụng độ rộng tự nhiên của mức năng lượng để dẫn truyền xinap*.”

“Xin lỗi vì đã hỏi một câu ngốc nghếch thế này, nhưng tóm lại anh sử dụng dòng điện lưu truyền trong cơ thể đúng không?”

“Đúng rồi đấy. Chúng ta áp dụng gợn sóng phi tuyến bằng cách tăng tính dẫn điện của điện sinh học. Qua việc thay đổi chỉ số BTU*, dòng điện sinh học cho phép chúng ta tạo ra một cách khác để chuyển giao sóng não dựa vào dân truyền xinap.”

“Nếu thứ này không cần dây cáp thì phạm vi hoạt động của nó thế nào?”

“Cái đó tôi cũng chưa biết. Nhưng chắc chắn ngay cả khi có vật cản thì thiết bị này cũng hoạt động được trong phạm vi một trăm mét. Tùy vào tần suất sử dụng có thể xảy ra phản vệ.”

“Phản vệ, ý là quá mẫn, trái ngược với miễn cảm đúng không? Vậy là sử dụng càng nhiều thì phạm vi hoạt động của thiết bị càng được mở rộng nhỉ. Làm sao gắn nó lên đầu được đây?”

“Cứ gắn bình thường thôi.”

“Gắn bình thường là thế nào?”

“Làm sao để đầu nhọn này tiếp xúc với da đầu là được rồi. Mà không, cũng chẳng cần phải tiếp xúc đâu. Cứ gài vào tóc là được rồi.”

“Nhỡ người ta hói thì sao?”

“Dùng băng dính gắn tạm thôi.”

“Hôm nay anh định công bố về DC Mini với Hội đồng quản trị à?”, chiều nay lúc 1 giờ sẽ có cuộc họp.

“Ơ, vậy cô không muốn tôi nói à?”, Tokita tỏ vẻ bất mãn.

“Tôi nghĩ cứ để quan sát thêm một thời gian xem thế nào.”

Khi Atsuko đang giải thích với Tokita như thế, Owada bước vào, ông ta là Chủ tịch không thường trực của Viện, đồng thời là Giám đốc Bệnh viện tổng hợp Owada. Ông không mảy may liếc nhìn chiếc bàn bình thường mình vẫn để trống mà tiến thẳng tới chỗ Atsuko đang ngồi.

“Không biết anh Shima định xử lý vụ Paprika như thế nào?”

“Chủ tịch Shima có nói đã bưng bít mọi chuyện trước giới truyền thông rồi.”

“Phải thế chứ. Không thì gay to.” Sáu năm trước, Owada đã nhờ Paprika chữa trị chứng loạn thần kinh chức năng cho Bộ trưởng Bộ Nông nghiệp. Trong số tất cả các thành viên hội đồng quản trị,

Owada rõ ràng là người theo phe Shima nhất. “Mà tiện thể, anh Inui đã nói, nếu định giấu cho kín thì phải để cô Chiba rời Hội đồng quản trị.”

“Lại cái gì nữa vậy?”, Tokita Kousaku giận dữ nói. “Thời còn bị cấm, tất cả các vị trong Hội đồng quản trị, hết người này đến người khác nhờ Paprika chữa trị cho người quen kia mà.”

“Thế nên bây giờ cô Chiba càng phải nghiêm túc cẩn trọng. Nếu cô ra khỏi Hội đồng quản trị, việc cô đã từng là Paprika sẽ bị phanh phui. Người sẽ không gặp phiền phức gì khi sự thật bị phơi bày chỉ có Inui, kẻ chưa hề nhờ cậy Paprika lần nào mà thôi.”

Atsuko lắc đầu, “Tôi không muốn làm chuyện như vậy.”

“Rắc rối to rồi đây”, Tokita hơi trề môi dưới rồi cười toét miệng như đứa trẻ.

Đúng lúc đó, Osanai, người được Phó chủ tịch rất đỗi tin tưởng bước vào phòng.

“A anh Owada, anh đến rồi à. Anh Inui muốn anh đến phòng Phó chủ tịch có chút việc.”

“Tôi qua ngay đây.”

“Đừng mềm lòng đấy nhé”, Atsuko nói với Owada khi ông chuẩn bị rời đi.

Owada đã bước ra ngoài sảnh, quay lại cười ranh mãnh, mắt hấp háy.

Gần 1 giờ, hai chủ tịch không thường trực cuối cùng cũng tới, mọi người đã tề tựu đông đủ trong phòng họp. Chủ tịch Shima Toratarou ngồi phía trước, bên cạnh là Thư ký trưởng Katsuragi,

các thành viên còn lại ngồi đâu tùy thích. Owada, Tokita Kousaku, Chiba Atsuko ngồi một bên, đối diện là ba thành viên còn lại. Thành ra cứ như thể hai phe theo Chủ tịch và Phó chủ tịch đang trực diện lườm nguýt nhau vậy. Ngồi đối diện Tokita là Phó chủ tịch Inui Seijirou, đồng thời là Hội trưởng Hội Tâm thần học Nhật Bản. Chòm râu của ông ta đã lấm tấm sợi bạc. Với diện mạo toát ra vẻ tỉ mẩn xét nét, nhìn Inui giống một kẻ tôn sùng công lý tới mức cuồng tín như Abraham Lincoln.

“Như các vị đã thấy, tôi chưa vạch ra các vấn đề phải bàn luận cho ngày hôm nay”, Katsuragi nói, ông là người đứng đầu văn phòng Thư ký, đồng thời cũng là thành viên trong Hội đồng quản trị. Nghe vậy, Inui Seijirou cất tiếng nói lạnh lùng khiến người ta liên tưởng ngay tới một dạng kim loại xỉn màu, “Hay ý anh là không viết được.”

Hotta, Chủ tịch Ngân hàng Aiwa ngồi bên phải Inui cất tiếng cười phỉnh nịnh.

“Cái đó cũng có phần đúng”, Shima Toratarou cười và nói.

“Tôi nghĩ cũng có thể thông cảm cho lý do tại sao anh Katsuragi không viết được. Hầu hết mọi người ở đây đều muốn có một cuộc họp giữa các thành viên trong Ban Điều hành, nên các vị hẳn cũng đã biết trước nội dung của buổi họp hôm nay rồi, đâu cần phải viết ra làm gì nữa.”

“Nhưng vẫn phải thông báo cho Bộ Văn hóa về nội dung cuộc họp ngày hôm nay nên tôi cũng phải nghĩ dần thôi”, Katsuragi cười khổ.

“Không vui vẻ gì lắm đâu”, Inui vẫn giữ nguyên vẻ mặt đăm

chiêu. “Đáng lẽ chúng ta nên thấy hổ thẹn vì phải lén lút tổ chức một cuộc họp như thế này.”

“Nhưng cái thời tất cả mọi người đều nhờ vả Paprika, đâu có ai nghĩ việc này đáng hổ thẹn”, Owada nói. “Ai cũng tò mò muốn biết hiệu quả chữa trị của thiết bị PT được tới đâu.”

“Cứ lôi chuyện xưa ra nói mãi thì có tác dụng gì”, Ishinaka cáu kỉnh nói. Ông ta là Chủ tịch của Công ty Bất động sản Ishinaka, đóng góp rất nhiều tiền của cho Viện Nghiên cứu. Diện tích đất rộng lớn để xây Viện và khu chung cư cao cấp cho nhân viên cũng là nhờ công Ishinaka cả.

“Vì bây giờ cô Chiba Atsuko đang là ứng cử viên cho giải Nobel nên quá khứ phạm pháp của Paprika mới bị làm rùm beng lên.”

“Vậy anh Ishinaka cũng cùng quan điểm rằng chuyện Paprika nên được công bố ư?”, Chủ tịch Shima bối rối. “Việc này đương nhiên sẽ làm ảnh hưởng đến uy tín của cô Chiba, đồng thời cũng gây thiệt hại cho việc nghiên cứu.”

“Quả đúng là vậy”, Ishinaka ngập ngừng. “Tôi cũng rất quan ngại về vấn đề này.”

“Chủ tịch”, Inui Seijirou hướng về phía Shima Toratarou. “Cái thói giấu nhẹm này rồi sẽ lây lan, càng ngày sẽ càng có nhiều bí mật. Chuyện cậu Tsumura cũng thế. Thiết bị PT có vấn đề hay không cũng nên thông báo nhanh, nếu không Chủ tịch sẽ sớm phải chịu trách nhiệm đấy.”

“Thiết bị PT không có vấn đề gì cả”, Atsuko vội vã chen vào khi Tokita Kousaku còn chưa kịp cất tiếng. “Chúng ta sẽ sớm biết được nguyên nhân phát bệnh của anh Tsumura thôi.”

“Về chuyện Paprika”, Hotta cẩn trọng nói. “Cô Chiba hồi đó vẫn chưa phải thành viên Hội đồng quản trị nên vụ Paprika cũng chỉ là hành vi sai phạm trong quá khứ, thế nên…”, anh ta dừng lại giữa chừng như thể muốn nói, “Còn lại các vị tự điền vào chỗ trống đi.”

“Các vị muốn tôi rút ra khỏi Hội đồng quản trị?”, gương mặt Atsuko bối rối, dường như không biết phải phản ứng thế nào.

Hotta luống cuống, “Thôi thì, chỉ đến khi vụ Paprika lắng xuống đã. Tạm thời, tạm thời thôi. Nếu cô Chiba không phải thành viên Hội đồng quản trị, thân phận thật của Paprika có bị phát hiện thì cũng không gây tổn thất gì cho công ty. Mà cũng đúng lúc nhiệm kỳ ba năm của cô Chiba sắp hết.”

“Đây là cách cái Viện này trả ơn Paprika đấy ư?”, Tokita nãy giờ im lặng cũng phải cất tiếng.

“Viện có thể phát triển, thiết bị PT cũng ngày càng tân tiến đều là nhờ các bệnh nhân được Paprika chữa trị đã dốc không biết bao nhiêu tiền của vào đây. Nhờ những bước tiến trong công nghệ mà mới có những thực nghiệm, những cuộc phiêu lưu khoa học phản ánh được tâm trạng cảm xúc của mọi người.”

“Lại chuyện đó nữa sao”, Inui Seijirou nhìn Tokita cáu giận. “Lúc nào cũng lặp đi lặp lại một câu cũ rích. Cậu phát ngôn như thế, rồi cô Chiba cũng tin tưởng vô điều kiện vào độ an toàn của thiết bị PT như thế, lại càng thể hiện rằng hai người hoàn toàn không nhận thức được vấn đề. Hai cô cậu cần phải hiểu rằng, trên cương vị một nhà khoa học, chỉ biết huênh hoang tự mãn vào tài năng của bản thân là một việc cực kỳ đáng hổ thẹn.”

13.

"Nào nào, anh Inui", Viện trưởng Shima Toratarou mỉm cười, cố gắng kìm lại quan điểm đạo đức khoa học mang hơi hướng cuồng tín của Inui Seijirou. "Tôi cũng có trách nhiệm vì cứ giục cậu Tokita và cô Chiba phải liên tục có những phát kiến mới."

"Ban nãy anh Inui đề cập tới vấn đề nhận thức trong kỹ thuật khoa học", Owada bức xúc. "Có phải Tiến sĩ Tokita và Tiến sĩ Chiba chỉ biết bừa bãi sử dụng các thành tựu công nghệ không đâu? Cái họ đã làm được là áp dụng những thành tựu tân tiến đó để trở thành những người đầu tiên chữa trị thành công bệnh tâm thần phân liệt, chính vì thế mà họ mới trở thành ứng cử viên cho giải Nobel Sinh lý học và Y khoa đấy."

"Vấn đề chính là ở chỗ đó, anh Owada à", nghe đến chữ Nobel, nét mặt Inui Seijirou thay đổi hẳn. Khóe miệng nhếch lên, lỗ mũi nở ra, vẻ nham hiểm thoáng hiện trên gương mặt. Hình như ông ta không có thiện cảm gì với giải Nobel. "Như anh vừa nói ban nãy đấy, bệnh nhân tâm thần phân liệt cũng là người, cách chữa trị bằng phương thức xâm nhập hẳn vào tiềm thức suy nghĩ của người bệnh, thậm chí còn có thể áp dụng được cho người thường như vậy, trên quan điểm y học mà nói, chắc chắn gây ra nhiều tranh cãi. Dù cậu Tokita có khẳng định hiệu quả của thiết bị PT đến thế nào đi chăng nữa, bệnh nhân hồi phục hoàn toàn nhờ cách chữa trị này vẫn chưa có bất cứ ai. Không biết rõ hiệu quả thế nào mà đã nhanh

nhanh chóng chóng chuyển sang phát triển thiết bị mới ngay, chẳng phải là quá hấp tấp sao? Hơn nữa chi phí còn đắt đỏ."

"Chi phí đắt đỏ đâu ra thế?", Tokita ngạc nhiên, không ngờ sẽ phải tiếp nhận một lời chỉ trích như vậy. "Làm gì có chuyện tôi dùng nhiều đến mức đó."

"Phó chủ tịch cũng xem báo cáo thu chi của Viện trong buổi họp trước rồi mà", Shima Toratarou thắc mắc. "Sau đó mọi thứ còn được kiểm kê lại đầy đủ, Bộ Văn hóa và Công nghệ cũng thông qua rồi."

"Cái này chúng tôi trước cũng không biết chi tiết, nhưng tôi có nghe anh Yamanobe nói rằng có nhiều đơn đặt mua LSI và đủ các thứ khác từ Cơ sở Nghiên cứu Kỹ thuật điện tử Tokyo". Yamanobe là nhân sự thuộc Ban Cố vấn Thiết bị y tế, đồng thời cũng là người kiểm kê sổ sách vô cùng thân thiết với Inui.

"Tôi đâu có dùng nhiều LSI đến thế", Tokita Kousaku cúi đầu xuống lầm bầm, không thể khẳng định bản thân không dùng tới LSI. "Chắc là do bên đó đột ngột tăng giá đó thôi, tôi sẽ không đặt hàng bên Sở Nghiên cứu nữa."

"Kể ra bây giờ đang yên đang lành tự dưng lại không mua hàng ở đó nữa cũng dở", Trưởng thư ký Katsuragi gãi đầu cười khổ. "Bấy lâu nay Viện ta vẫn quan hệ tốt với bên đó, cũng còn phải tính chuyện sau này nữa."

"Tôi cũng mới đọc bài viết tường thuật buổi họp báo hôm nọ, thiết bị mới được phát triển là sao vậy?", Ishinaka hỏi. Không như Inui, Ishinaka và Hotta đều ủng hộ việc phát triển công nghệ máy móc. "Giải thích toàn từ chuyên môn khó nhằn nên chúng tôi không hiểu rõ lắm, tóm lại là cỗ máy đó có chức năng gì?"

“Bây giờ vẫn chưa thể nói chuyện này được”, bị Atsuko cản từ trước, Tokita dằn dỗi đáp cụt lủn. “Có nói thì kiểu gì Phó chủ tịch cũng nói thành quả của tôi là thứ đến Chúa trời cũng phải e sợ cho xem.”

“Chúng tôi thì đã đành, nhưng anh cũng phải nói đôi lời với Chủ tịch chứ”, Hotta cố tình trưng ra vẻ mặt bối rối. “Chủ tịch, ngài có lẽ cũng biết rồi, mọi việc trong Viện tất cả đều phải được thông báo cho Viện trưởng.”

“Không không, riêng cậu Tokita này cứ để kệ cậu ấy muốn làm gì thì làm chính ra lại hay hơn. Tôi cũng nghe nói cậu ấy đang tạo một thiết bị tên Daedalus bằng cách gỡ dây cáp ra khỏi Gorgones. Các vị phải hiểu rằng thiên tài hay tùy hứng phát minh ra những thứ vĩ đại lắm.”

Nhìn Shima Toratarou tỏ vẻ tự hào về người học trò của mình, Inui hằm hằm tức tối.

“Cậu có phát minh cái gì đi nữa thì xin cũng đừng quên tích hợp chức năng không gây hại cho cộng đồng.”

Nghe Inui nói vậy, Chiba Atsuko bất giác thấy nhói lên trong lòng. Không biết Tokita đã thiết lập chức năng vô hiệu hóa xâm nhập cho DC Mini chưa nữa. Tokita vốn không quan tâm để ý đến mấy chi tiết kiểu này, nên có lẽ anh vẫn chưa làm. Ngồi ghế bên cạnh, Tokita đờ người ra trong giây lát, Atsuko rút ra ngay được kết luận DC Mini vẫn chưa có chức năng vô hiệu hóa xâm nhập. Cô còn biết rõ những sai lầm Tokita có khả năng mắc phải hơn cả bản thân anh.

“Mà nhân tiện, bốn tháng tới người hết nhiệm kỳ không chỉ có cô Chiba nhỉ”, Hotta nói nhẹ bẫng. “Tất nhiên cũng không ai ngăn cản

việc tái bổ nhiệm ngài Shima làm Chủ tịch, nhưng chúng ta có nên nghĩ theo một hướng mới không? Các vị ban nãy nghe Phó chủ tịch Inui đây phát biểu nên cũng hiểu rõ rồi, bây giờ để đảm bảo tính công bằng, tôi nghĩ hay là Chủ tịch Shima nhường lại vị trí cho ngài Inui?", phát ngôn này rõ ràng đã được tính toán từ trước.

Đã có dự cảm thế nào chuyện này cũng xảy ra, Atsuko nhanh chóng đáp trả với giọng điệu sắc bén.

"Chức Chủ tịch là do Bộ trưởng Bộ Giáo dục bổ nhiệm cơ mà."

"Thực ra trước đó Hội đồng quản trị cũng có thể bỏ phiếu bầu vị trí Chủ tịch", Ishinaka khẽ nói.

"Trong trường hợp đó, Bộ trưởng Bộ Giáo dục chỉ là người thông qua quyết định của Hội đồng quản trị thôi."

"Nói cách khác là tôi nên tự nguyện từ chức nhỉ", Shima Toratarou vẫn cười xòa.

"Đây là lần đầu tiên các vị đề cập tới vấn đề này với Chủ tịch ư?", Atsuko nhìn Hotta chằm chằm. "Nếu là vậy thì tôi e có phần hơi đường đột."

"Vâng, đúng là tôi hấp tấp, chưa suy nghĩ kỹ càng mà đã phát ngôn như thế. Tôi chỉ đơn thuần phát biểu cảm nghĩ của mình sau khi nghe những gì ngài Inui nói từ đầu buổi họp đến giờ. Nói thế này có lẽ có chút khiếm nhã, nhưng trước đó tôi cũng chưa hề thảo luận gì với ngài Inui", Hotta trưng ra một vẻ bối rối rất kịch. "Thế nên cho đến buổi họp lần tới, tôi mong mọi người bỏ thời gian ra suy nghĩ liệu chúng ta có nên tự bầu vị trí Chủ tịch hay không."

Có lẽ cũng lo sợ cho tiền đồ tương lai của bản thân, Owada lặng im không nói gì nữa.

“Nếu anh Shima không làm Chủ tịch nữa, tôi xin rút khỏi Hội đồng quản trị”, Tokita nói như chẳng có chuyện gì to tát.

“Tôi cũng xin rút”, Atsuko nhanh chóng tiếp lời.

“Tại sao thế?”, Inui Seijirou lặng lẽ hỏi với vẻ bất an trên gương mặt. “Liệu hai cô cậu có thể nói cho tôi biết lý do hay không?”, đoạn ông ta hướng ánh nhìn về phía Shima Toratarou.

“Shima, anh nhìn xem, hai học trò của anh hành xử bướng bỉnh trẻ con như vậy là đủ biết bấy lâu nay anh nuông chiều họ đến thế nào. Người trẻ bây giờ là thế đấy, rút ra khỏi Hội đồng quản trị là cũng rời Viện Nghiên cứu luôn. Đầu tư không biết bao nhiêu chi phí tiền của cho nghiên cứu của họ, rồi nếu chẳng may có vài thứ không như ý muốn thì lập tức nhảy dựng lên đòi nghỉ việc, sau đó mang công trình nghiên cứu đi chỗ khác.”

Shima Toratarou kinh ngạc, rướn người về phía trước, “Cậu Tokita và cô Chiba đây đều không phải hạng người như thế.”

“Tất cả các công trình của tôi, kể cả thiết bị PT, tôi để lại hết cho mấy người đấy”, Tokita nhếch môi cười.

Inui dường như không chấp nhận nổi vẻ ung dung tự tại ấy. “Cậu Tokita à, kiêu căng tự phụ là không tốt đâu. Chuyện cậu vừa nói là lẽ đương nhiên. Chắc cậu nghĩ chính cậu là người tự tay phát triển mọi thứ, nhưng đó chỉ là sự tự mãn che lấp tâm trí cậu mà thôi. Sự thật không phải vậy đâu. Mọi thứ cậu làm đều có công sức của tất cả các nhân viên trong Viện, từ những nhân vật cung cấp tài trợ tiền bạc, những người sắm sửa thiết bị, những chuyên viên tâm lý chạy thử chương trình, cho đến các cô lao công quét dọn. Đó không phải thành quả của một mình cậu, mà là của toàn bộ cái Viện Nghiên

cứu này. Nếu cậu định nghỉ thì cậu còn phải để lại hết tất cả các thiết bị vẫn đang trong quá trình hoàn thiện nữa cơ", Inui gay gắt.

"Thôi nào thôi nào", Ishinaka ngạc nhiên, vội vã kìm Inui lại. "Chuyện vẫn chưa đến mức đó mà."

"Nếu cả hai người cùng nghỉ bây giờ thì rắc rối to", Hotta nghiêm túc nói, bắt đầu xoa dịu Tokita và Atsuko đang nóng nảy và thất vọng, "Vẫn chưa biết liệu Hội đồng quản trị có tự bầu Chủ tịch không, nên các vị đừng nóng vội quá làm gì. Mới chỉ là giả thuyết thôi mà."

"Tôi thành thực xin lỗi cậu Tokita và cô Chiba vì đã để cảm xúc nhất thời lấn át mà nói ra những lời không hay", Inui cúi đầu trước hai nhân viên trẻ tuổi, gượng cười khổ sở trước phát ngôn gay gắt vừa rồi của mình. "Đã có tuổi rồi mà vẫn không biết tiết chế bản thân, tôi rất lấy làm hổ thẹn."

"Anh Inui nói vậy cũng chỉ vì nghĩ cho Viện thôi", Shima nói với Tokita và Atsuko. "Hai người đừng quan trọng hóa vấn đề quá."

"Làm sao bây giờ hả Chủ tịch?", Katsuragi từ nãy đến giờ chỉ lo lắng cho bản báo cáo nộp lên Bộ Văn hóa và Công nghệ, hướng ánh mắt về phía Shima. "Chúng ta cũng phải tiến hành thảo luận gì đi chứ", tất cả mọi vấn đề, bao gồm cả cách xử lý vụ Paprika đều bị trì hoãn. Các thành viên bắt đầu bàn tới chuyện chỉ định người đảm nhiệm chức giám sát sổ sách thay Yamanobe nay đã luống tuổi. Trách nhiệm này được giao cho Inui, người vốn có hiểu biết kinh nghiệm trong vấn đề chọn kiểm toán viên. Nhưng vị trí kiểm toán viên của Viện cuối cùng sẽ được chọn ra bởi Hội đồng ủy viên gồm bảy mươi người.

“Về chuyện kiểm toán viên”, khi cuộc họp kết thúc, Chiba Atsuko nói với Tokita Kousaku khi hai người sánh vai nhau đi tiên hành lang. “Nếu người được chọn mà có quan hệ thân thiết với Phó chủ tịch Inui thì tệ lắm đấy.”

“Sao thế?”

“Anh không thấy có gì lạ à? Chuyện khối lượng hàng nhập từ Viện Nghiên cứu Công nghệ Tokyo tăng đột biến ấy.”

“Ừ, thế nên tôi mới nói không mua hàng bên đó nữa mà”

“Nghe anh nói thế xong, Katsuragi có vẻ hoảng hốt nhỉ.”

“Vậy sao?”

“Tôi nghĩ chắc chắn có gì đó không ổn. Nếu bây giờ họ lợi dụng bản tính vô lo vô nghĩ của anh rồi giới hạn lượng linh kiện mua vào, việc đó sẽ trở thành thủ đoạn để hạ bệ anh đấy.”

“Ừ, biết đâu là thế?”

“Cần phải nhờ một người đáng tin cậy giám sát tình hình giúp chúng ta thôi. Tôi sẽ thử bàn luận với Shima rồi hỏi xem trong Viện có ai tin tưởng được hay không.”

“Nhưng còn chuyện này nữa, ai trong Hội đồng quản trị cũng biết nếu chúng ta thôi việc thì mọi công trình nghiên cứu của Viện sẽ chẳng tiến triển đến đâu cả nên mới cuống cuồng lên như thế đúng không? Vậy mà không hiểu sao nhìn Phó chủ tịch như thể muốn cả Chủ tịch lẫn tôi và cô nghỉ việc luôn ấy. Dù có tôn sùng đạo đức khoa học đến thế nào đi chăng nữa, nếu cứ ca mãi một điệp khúc như vậy thì làm sao Viện đi lên được đấy.”

“Này”, khi vòng đến chỗ rẽ để tới phòng thí nghiệm riêng của mỗi

người, Atsuko dừng lại ở góc hành lang trước cửa phòng y tế, nhỏ giọng thì thầm với Tokita để những y tá và chuyên viên tâm lý hay tọc mạch đi qua không nghe thấy.

“Trước kia Inui cũng được đề cử giải Nobel một lần rồi đúng không?”

“Ừ có đấy”, Tokita tròn mắt, nhìn lên bóng đèn huỳnh quang trên sàn nhà. “Tôi cũng được nghe kể về chuyện đó. Mà từ lâu lắm rồi cơ, hồi bọn mình vẫn còn là trẻ con ấy.”

“Lúc nãy ông ta cũng nói anh phải để lại hết thành tựu nghiên cứu của mình, bao gồm cả những phát minh còn dang dở đấy, anh có nhớ không?”

“Chẳng lẽ ông ta muốn chiếm đoạt những phát minh đó làm của riêng? Lý nào lại thế!”, Tokita lỡ miệng nói to, vội vã nhìn xung quanh rồi cười với Atsuko.

“Thôi, nói chuyện sau vậy.”

“Ừ để sau đi.”

Trong lòng hối hận vì đã quên không xác nhận với Tokita liệu anh đã thêm chức năng vô hiệu hóa xâm nhập cho DC Mini hay chưa, Atsuko quay trở lại phòng thí nghiệm. Kakimoto Nobue đang tua lại giấc mơ của bệnh nhân Atsuko mới chữa trị ngày hôm qua. Cô ấy vẫn chưa photo được một tờ bản thảo luận văn nào.

“Em không được xem giấc mơ này đâu, nguy hiểm lắm”, Atsuko vội vã tắt màn hình đi. “Em làm sao thế? Chỗ bản thảo này cần được nộp gấp kia mà.”

Nobue cúi đầu xuống trong thoáng chốc rồi đột ngột đứng dậy,

tát thật mạnh vào má Atsuko với lực tay của một kẻ sắp hóa điên. Chính vì Atsuko nghĩ Nobue là người mình có thể tin tưởng được nên đã lơ là cảnh giác.

“Đừng tưởng mình đẹp rồi suốt ngày ra vẻ ta đây ghê gớm lắm.”

14.

Người quản lý bước ngay ra sảnh khi nhìn thấy Noda, có vẻ như Paprika đã thông báo trước hôm nay có khách tới. Đã quá 11 giờ đêm. Noda Tatsuo băng qua sảnh, bước vào thang máy trong góc phòng tiếp khách. Noda vừa bấm nút chọn tầng mười sáu, một người đàn ông khổng lồ, thân hình đồ sộ ngang với bề rộng của cửa thang máy lừng lững đứng ngay đằng sau lưng khiến ông hơi giật mình. Người này chắc chắn là nhà khoa học thiên tài đã phát triển thiết bị PT. Tấm ảnh chụp trên báo hơi mờ nên Noda không nhớ rõ đường nét gương mặt, nhưng bài báo lặp đi lặp lại rằng nhân vật này nặng hơn trăm cân nên riêng chi tiết đó vẫn còn lưu lại trong trí nhớ của ông. Anh ta ấn nút chọn tầng mười lăm, nhìn Noda với vẻ cảnh giác. Noda mỉm cười thân thiện và cúi đầu chào, “Tôi được Viện trưởng Shima giới thiệu, hiện đang chữa trị chỗ cô Paprika. Tôi tên là Noda.”

Anh ta trông có vẻ ngạc nhiên lắm, “Paprika? Cô ấy lại bắt đầu chữa trị nữa ư? Tệ thật nhỉ”, nói “Tệ thật nhỉ” nhưng lại cười sảng khoái, lồng ngực rung rung.

Chàng trai này thừa cân đến mức kinh hoàng, đã thế lại nói chuyện rất trẻ con, không biết cách đáp lại đối phương thế nào cho đúng, là kiểu người trong việc kinh doanh phải liệu mà tránh cho xa, nhưng chẳng hiểu sao Noda lại thấy anh ta thật dễ mến.

Ông không biết tại sao chàng thiên tài này lại nói “Tệ thật nhỉ” rồi

cười như vậy, bởi Noda không đọc những tờ báo đăng tải đủ loại lời đồn quanh chuyện Paprika, mà những bài báo nhỏ đăng trên tuần san cũng không xuất hiện trên mục lục giới thiệu.

Cửa mở ở tầng mười lăm, anh chàng to béo nọ bước ra, không cả một câu chào lấy lệ, hình như trong đầu còn mải suy nghĩ gì đó. Tiếp xúc qua cũng thấy anh ta là một người ngây thơ, không có tâm địa xấu xa. Noda Tatsuo biết vậy, bởi ông vốn là chuyên gia trong việc quan sát con người.

Noda đứng chờ một lúc trước căn phòng số 1604 ở góc tầng mười sáu. Cửa vừa mở, ông buột miệng to tiếng như người bố quát con gái cưng.

“Mặt cô làm sao thế?”

“Có tí rắc rối thôi, anh đừng để tâm làm gì.”

Chắc bị bệnh nhân đánh đây, Noda phỏng đoán. “Nhìn tệ quá.”

“Vậy ư?”, khu vực quanh mắt trái Paprika sưng lên, nửa con mắt còn đỏ mọng, “Anh uống cà phê không?”

Noda theo chân Paprika vào phòng khách, ngập ngừng đáp, “Nhưng lát nữa tôi còn phải ngủ mà.”

“Đúng rồi nhỉ, tôi quên mất, thế thì anh uống chút rượu nhé.” Đoạn cô bước tới tủ đựng rượu, lấy ra một chai Jack Daniels rồi pha rượu với đá. “Tôi sẽ xâm nhập vào giấc mơ buổi sáng của anh, nên giờ uống một chút thôi cũng được. Hôm nay tôi mệt, cũng muốn ngủ một giấc. Chúng ta làm với nhau một ly vậy.”

“Nghe được đấy”, Noda nói, giọng hứng khởi. Hiếm hoi mới có dịp được chiêm ngưỡng Paprika trong bộ đồ mặc ở nhà. Anh mắt

sắc sảo của Paprika trong phút giây khiến Noda yếu lòng, ông bối rối cúi đầu xuống, nhận ra mình không còn có thể coi cô gái trước mặt như con mình được nữa. “Nhưng chắc cô cũng không có tâm trạng uống rượu cho vui đâu nhỉ?”

“Không đâu, vui vẻ một chút cũng tốt chứ sao.”

Hai người ngồi đối diện nhau, uống rượu pha với đá, ở giữa là chiếc bàn kính. Sau lưng Paprika, màn đêm đã bao trùm phố phường. Có lẽ bởi Paprika đang trong trang phục ở nhà, căn phòng bất giác phảng phất hơi ấm thân quen của gia đình. Noda ngà ngà say. Paprika lặng im. Có đôi lúc lời nói chấp chới nơi đầu môi, nhưng cô không nói gì cả. Dường như cô có điều muốn nói với Noda, nhưng bối rối không biết có nên nói hay không.

Có vẻ Paprika đã quyết định không nói gì. Cô đặt cốc rượu pha đá vẫn còn đọng nước xuống mặt bàn rồi đứng lên. “Sáng nay anh dậy sớm, chắc giờ cũng mệt rồi. Ta đi ngủ thôi.”

Noda định đứng lên, nhưng không biết phải làm gì nên lại ngồi xuống. Đoạn ông gật đầu “Ừ, nên vậy.”

“Thế anh đi tắm trước đi. Anh không thích mặc pyjama nhỉ. Tôi chuẩn bị sẵn áo choàng tắm rồi đấy.”

“Tôi biết rồi.” Thân là người đĩnh đạc đàng hoàng, phải ngủ trước Paprika mới phải phép. Noda vội vã uống cạn cốc rượu rồi đứng dậy.

Ông cảm giác mọi sự thật lạ. Trong sự rối ren nhập nhằng của mối quan hệ giữa bệnh nhân và bác sỹ, giữa bố và con gái, giữa vợ chồng với nhau, và cả giữa một đôi tình nhân, trong một bối cảnh chẳng giống bệnh viện, chẳng giống nhà, ấp ủ một bầu không khí kỳ

lạ, khó lòng giải thích bằng lời. Đương nhiên Noda không hề có cảm giác mình đang ngoại tình. Ông bước từ phòng tắm vào buồng ngủ dành cho bệnh nhân. Trong căn phòng tối mập mờ, chỉ còn ánh sáng leo lét từ màn hình, Noda cởi áo choàng tắm và lên giường nằm. Paprika trong bộ đồ ngủ trắng toát bước vào phòng, đội chiếc mũ Gorgones lên đầu Noda.

Ông không ngủ được. Chỉ một lần thôi, trong bóng tối nhập nhoạng, ông muốn được ngắm nhìn Paprika trong bộ đồ ngủ trắng toát. Noda thoáng nghe tiếng mình nuốt nước bọt trong cổ họng.

Khi Paprika vào phòng, Noda đã nhắm mắt. Nhưng khi mắt ông khẽ mở, cô đã đứng bên cạnh giường, nhìn ông và cười. Từ dưới nhìn lên, Noda bỗng thấy bóng Paprika đổ xuống người ông to lớn lạ thường. Ánh đèn xanh từ phía sau rọi vào bộ đồ ngủ trắng muốt, Noda thấp thoáng thấy ngực cô sau lớp áo, vết sưng trên mắt cô như thể biến mất trong bóng tối. Paprika khi ấy làm người ta liên tưởng tới Phật bà Quan Âm, thần Vệ Nữ hay thần Hariti*. “Anh cứ nhìn thế làm tôi ngại đấy”, Paprika thầm thì, đôi chân hơi rám nắng hoàn mỹ lộ ra khi cô nằm lên giường. Rồi vẫn trong tư thế ấy, cô cho đĩa mềm vào trong ổ đĩa, đeo một thứ thiết bị gì đó lên cổ tay và vùi nửa khuôn mặt vào trong chăn.

Có lẽ vì tuổi tác chăng, Noda yên lòng khi nhìn thấy cảnh tượng ông vẫn hằng mong được thấy, ấy là Paprika trong bộ đồ ngủ màu trắng. Khi hơi thở của cô trở nên đều đặn, Noda cũng thiu thiu ngủ. Ông mơ vài giấc ngắn. Noda chỉ tỉnh giấc một lần để đi vệ sinh. Quay trở về phòng, ông mê mẩn ngắm nhìn Paprika vẫn đang chìm trong giấc ngủ say. Ông tưởng tượng gương mặt mình bây giờ,

chắc chắn đang toét miệng cười đến tận mang tai. Noda quay lại ngủ tiếp, lần này ngủ say không mộng mị.

Lại là một cuộc phiêu lưu kỳ quặc khác, cảm giác như thể phần tiếp theo của giấc mơ trước. Noda cũng phần nào nhận thức được đây chỉ là mơ, vì ông cũng thường hay gặp những giấc mơ dạng này. Dạo gần đây ông không hay ra rạp, nhưng xem bộ phim "Cyber Cyber" con trai ông mượn về, Noda ngạc nhiên trước những bước tiến vượt bậc trong thể loại phim phiêu lưu hành động, và rồi nhớ lại những ước mơ hoài bão thời trai trẻ. Những hoài bão ấy có lẽ đã tiếp nối trong hình hài giấc mơ.

Noda đang đi xuyên qua một khu rừng rậm. Chuyến phiêu lưu vẫn còn đang tiếp diễn. Ông đang mang trên người bộ vest Johnny Weissmüller* đã mặc trong bộ phim Jungle Jim. Trong cái nóng bức bối của khu rừng, nhiều sinh vật di chuyển mau lẹ từ bên này qua bên kia dưới những tán cây thấp, nhìn hơi giống những người ăn mày trong bộ quần áo rách tươm. Hình như Noda phải bắt một trong số những sinh vật này.

Ông đuổi theo một kẻ vừa trốn vào bụi rậm, nhưng trận đôi co giữa hai người yếu ớt, không để lại ấn tượng gì mấy. Gương mặt người đàn ông hơi giống lợn rừng, lại có nét hao hao con gấu.

À, là Segawa đây mà, Noda thầm nghĩ khi vật lộn với sinh vật nửa người nửa thú. "Không phải Segawa, ai nhỉ? Là ai nhỉ?", trong giấc mơ đêm qua chẳng phải vì chuyện ♦ ★ □ mà ông đã biết rồi hay sao?

"Đúng rồi, đây là Takao mà", giọng Paprika như động viên.

Chính thế. Segawa là Takao. Mình đang mơ, mình đang phải

“truy bắt” một ai đó. Paprika đã yêu cầu mình phải tìm ra ai là ai trong giấc mơ, thế nên mình mới cảm thấy áp lực đến vậy.

Gương mặt đối phương dần biến đổi, đường nét hao hao giống Takao. Người này nói, giọng nghe như thanh niên, “Takao đây.”

Noda vẫn đi xuyên qua khu rừng, lần này cùng với Paprika. Cô vẫn mặc chiếc áo đỏ và quần jeans như mọi khi, bởi Noda vốn quen nhìn thấy cô trong bộ trang phục ấy. Ông bối rối không biết Paprika này là do ông mơ ra hay chính Paprika đã vào trong giấc mơ ông.

“Xin lỗi anh, tôi vừa mới vào xong”, Paprika cười.

Không không, sao cô phải xin lỗi. Cô xuất hiện trong giấc mơ tôi, ấy là vinh hạnh. Noda khẽ nói. Hay nói đúng hơn, ông chỉ nghĩ trong đầu như thế mà thôi, nhưng dù gì đi nữa, Paprika vẫn hiểu điều ông muốn truyền tải. Hai người cùng xuyên qua rừng, đầu nhấp nhổm ngó qua những bụi cây thâm thấp, họ nhìn thấy những con quái thú có gương mặt của gấu, hổ, lợn rừng và sói.

“Bọn chúng là thứ gì thế?”, Paprika hỏi. “Đây cũng là cảnh trong phim 007 ư?”

“Không phải 007 đâu, là ▼◯ mà”, rõ ràng ông nhớ tiêu đề bộ phim, nhưng trong mơ chẳng thể cất nổi thành lời.

“Anh nói gì cơ”, Paprika ngồi kế bên ông hỏi lại.

Hai người không biết tự bao giờ đã trở thành khán giả trong rạp chiếu bóng, đang theo dõi bộ phim do chính họ thủ vai.

“Đây là phim The Island of Dr. Moreau. Ngày xưa tôi lên thành phố xem phim này một mình.”

“Vậy là anh nhầm lẫn giữa Dr.No và The Island of Dr.Moreau rồi.”

Lời nhận xét nhạy bén của Paprika như một loại gia vị mạnh, làm dạ dày Noda nhói lên. Có lẽ đây chính là nguồn gốc của cái tên Paprika* chăng.

“Nếu anh nói thế, chắc bộ phim anh tới rạp để xem một mình không phải Dr.No mà là The Island of Dr. Moreau nhỉ?”

Noda ngọ nguậy trên ghế với vẻ khổ sở, mặt hướng về phía màn hình. Dường như trên màn hình đang chiếu thứ ông không muốn thấy. Mặt Paprika biến thành mặt hổ.

Bên ngoài cửa sổ, những cánh đồng trải rộng thênh thang. Noda đang nhìn ra cảnh vật bên ngoài từ căn phòng trải chiếu tatami của một nhà trọ Nhật Bản truyền thống. Cánh đồng ngoài kia làm Noda nhớ tới phong cảnh quê ông. Trên đồng, một người đàn ông đang bán những bó rau củ mà mình trồng được cho khách.

“Ai vậy?”, Paprika hỏi. Cô đang ngồi ngay sau lưng ông, gương mặt đã quay trở về hình dạng ban đầu. Paprika tiến lại gần phía Noda, ngồi xuống chiếc ghế mây bên cửa sổ.

“Hình như là Nanba thì phải”, Noda cũng chịu không giải thích được tại sao Nanba lại bán rau giữa đồng.

Bên ngoài căn phòng ồn ào huyên náo, Paprika cười gượng “Vì có hổ vào nên người ta mới nhốn nháo lên như vậy đấy.”

“Công nhận nhỉ”, Noda tròn mắt. “Hổ vào nhà trọ thì đúng là gay to rồi còn gì.”

“Không biết nó đã sắp sửa vào tới đây chưa nữa.”

Chắc cũng sắp rồi. Thêm một trận đánh nhau không ra hồn nữa thì thôi đấy. Noda chán nản nghĩ.

“Này, tại sao tôi lại biến thành hổ vậy?”

Noda không biết trả lời câu hỏi của Paprika như thế nào. Ông cảm giác lưỡi mình như đang đông cứng lại.

Khi Noda đứng dậy mở cánh cửa Fusuma*, đứa con trai ông khi nó chừng bốn năm tuổi bước vào. Thằng bé mặc yukata. Ông đang nhớ lại lúc cùng cả gia đình đi tắm suối nước nóng.

“Đứa trẻ này có phải là con anh không?”, Paprika ngạc nhiên đứng dậy. “Người hôm trước gọi điện cho tôi là con trai anh à?”

“Ừ. Là thằng bé này, đây là nó mười năm trước”, Noda nhớ ra một điều quan trọng. “Mà tên của con trai tôi là Torao, nhưng Hán tự của chữ tora không trùng với Hán tự của chữ hổ*.”

Torao thời còn bé bỗng biến mất. Noda lờ đi Paprika đang ngồi trầm tư trên chiếc ghế mây. Cảnh vật lại một lần nữa thay đổi.

Hai người đang đứng trong sảnh của một tòa nhà. Không có ai cả. Đó là công ty của Noda, cửa kính đóng mở tự động. Paprika liên tục đưa ra những câu hỏi. Cả hai vẫn đứng đó, nhìn chằm chằm vào cánh cửa tự động.

“Anh không nhớ tại sao mình lại đặt tên cho con trai như thế ư?”

“Thì bởi cái tên đó khá được ưa chuộng mà. Nếu hỏi lý do tại sao tôi chọn nó thì…”

Cánh cửa mở ra. Sukenobu đi xe đạp đỏ tiến vào sảnh.

“Ừm, người đó không phải Sukenobu, không phải Sukenobu mà là…”

“Đúng rồi”, Paprika nói. “Là Akishige mà, đứa trẻ chuyên đi bắt nạt bạn học ấy.”

Sukenobu biến thành Akishige, người Noda cố quên nhưng không được. Cậu ta dựng xe đạp trong góc nhà, bắt chuyện với một cậu trai khác đang đứng đó.

“Ai thế?”

“Shinohara, đệ tử trong băng nhóm của Akishige”, Noda trả lời và bắt đầu bước. “À mà, câu hỏi lúc trước của cô ấy. Ngày xưa, tôi có chơi thân với một cậu tên Toratake. Tôi nghĩ mình đặt tên con trai mình theo tên cậu ấy.”

Không hiểu vì lẽ gì, Noda vội vã ra khỏi tòa nhà. Như thể không muốn cho Paprika thấy nơi này, ông lấy cớ mình vừa nghĩ ra những chi tiết quan trọng khác và nhanh chóng rời đi. Tất nhiên Paprika nhận ra điều đó, Noda cũng hiểu rằng Paprika đang cố vờ như mình không biết gì. Ông nói càng lúc càng nhanh, như thể đây không còn là mơ nữa. Như thể ông muốn nhanh chóng thoát khỏi giấc mơ này. Thực ra, có lẽ Noda cũng chuẩn bị thức giấc rồi. Chính vì thế nên mới có thể nói chuyện rành mạch được đến vậy.

“Tôi thường hay đi xem phim với Toratake. Hai đứa cũng xem chung Dr.No với nhau. Cậu ấy là con trai chủ một nhà trọ lớn, mê phim ảnh lắm. Ngày xưa chúng tôi còn hay mơ mộng, sau này làm phim cùng nhau, tôi làm đạo diễn còn cậu ấy bấm máy quay.”

Noda nói những lời ấy như thể đang cáo lỗi trước với Paprika, rảo bước trên phía bên trái của vỉa hè. Paprika đi bên cạnh ông, dáo dác nhìn khung cảnh xung quanh. Khi vòng qua tòa nhà, tiến gần tới ngã tư, cô đột ngột dừng lại, chỉ tay vào một tòa nhà nọ và lớn giọng nói. “Chỗ này có một cửa tiệm bán thuốc lá. Akishige và cậu Shinohara xuất hiện ban nãy nói chuyện với nhau ngay đằng

sau cửa tiệm kia đúng không?”

Bỗng chốc khung cảnh biến thành khu đất trống đằng sau tiệm thuốc lá bên bờ sông nhỏ, nơi Noda đã thấy trong giấc mơ đêm qua.

“▲◎∇!”, Noda hét lên những điều mà chính mình còn không hiểu rõ ý nghĩa. Giấc mơ chuyển cảnh. Đây là nơi làm ông bình tĩnh nhanh nhất: một góc trong cửa tiệm Okonomiyaki* thời sinh viên ông vẫn thường lui tới. Noda cảm giác có chút ngại ngần, nhưng giờ không phải lúc cho việc đó.

Nhưng Paprika, với tư cách người đồng hành trong giấc mơ của Noda, từ chối sự chuyển cảnh này. “Xin lỗi anh nhé”, trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, ngón tay cô nhấn nút tua lại. Khung cảnh lại trở về khu đất phía sau tiệm thuốc lá. Thủ lĩnh Akishige và hai đàn em Takao, Shinohara đang tung những cú đá thật lực vào Nanba, bây giờ đang sõng soài trên nền đất.

“Không phải Nanba, là ai thế?”

Noda hét lên trước câu hỏi lạnh lùng không khoan nhượng của Paprika, lại chạy trốn tới tiệm Okonomiyaki lần nữa.

Tua lại.

Khu đất đằng sau tiệm thuốc lá. Lần này người bị bắt nạt là con trai của Noda. Shinohara ngồi đè lên người Torao, khi ấy vẫn trong hình hài một cậu bé bốn hay năm tuổi, và siết cổ thằng bé.

“Dừng lại!”, Noda thảm thiết kêu lên, ngay lập tức lãnh một cú đấm của Shinohara. “Đúng thế, không phải Torao. Là Toratake.”

Noda Tatsuo mở mắt. Ông ngồi dậy, mặt đẫm mồ hôi. Ông bật

khóc. “Toratake chết rồi. Tôi giết cậu ấy rồi!”, Noda nói với Paprika vẫn đang hướng về phía màn hình.

15.

"Tôi xin lỗi vì đã làm anh khổ sở như thế", Paprika dỡ Gorgones trên đầu Noda ra. "Bởi anh sắp tỉnh giấc rồi nên tôi mới cố ép cho anh nhớ ra. Không phải anh giết anh Toratake, có đúng không?"

Mùi hương ngọt ngào nơi bờ ngực Paprika phảng phất quanh chóp mũi phập phồng của Noda. Cô vòng tay ôm chặt ông, trên người cô vẫn là bộ đồ ngủ màu trắng. Noda cố kìm nước mắt, trút ra một tiếng thở dài.

"Cậu ấy tự sát. Nhưng cũng chẳng khác nào chính tay tôi giết cậu ấy cả."

"Làm sao anh biết được. Anh hiểu sai nhiều chuyện lắm", Paprika vỗ về Noda với giọng điệu thản nhiên như thể chỉ đang đơn thuần thông báo sự thật. "Thôi nào, bây giờ anh đi tắm đi, rồi hai ta cùng ăn sáng. Vừa ăn vừa nói chuyện được không nào?"

Cô dỗ dành Noda như một bà mẹ tuổi trung niên dỗ con, nét mặt đã vui tươi hơn hẳn so với ngày hôm qua.

Nhớ ra rồi. Ông đã nhớ ra tất cả. Đứng dưới vòi hoa sen phun nước nóng, ông bình thản tới độ không thể hiểu nổi nguyên nhân vì đâu bấy lâu nay không thể kiểm soát được nỗi bất an trong lòng mình. Noda vốn dĩ tự tin vào sự dạn dày kinh nghiệm trong chuyện đối nhân xử thế, khi lo lắng bất an ập đến, ông còn nghĩ có lẽ nào não mình có vấn đề, nhưng dường như không phải vậy.

“Người bạn thân nhất của anh thuở ấy là anh Toratake nhỉ?”, Paprika ngồi đối diện Noda, bắt đầu đặt câu hỏi. Cô cố quay mặt đi để Noda không nhìn thấy con mắt trái vẫn sưng mọng.

“Ừ, cậu ấy là con trai của nhà trọ Toratake. Có khi chính vì lẽ ấy nên trong giấc mơ mới xuất hiện nhà trọ kiểu truyền thống. Mọi người còn nháo nhào cả lên vì có hổ đến nữa chứ”, Noda trả lời. Tại sao salad không rưới xốt mà vẫn ngon đến thế nhỉ, ông ngạc nhiên bởi lẽ với ông, đó là điều trước nay chưa từng có.

“Vậy tất cả những con hổ trước nay xuất hiện trong giấc mơ đều tượng trưng cho Toratake. Lúc chúng ta ở trong rạp, mặt tôi biến thành mặt hổ cũng là bởi anh thường hay đi xem phim với Toratake, anh đã định trả lời tôi như thế đúng không?”

“Ngay từ đầu, những giấc mơ đã gợi ý cho tôi nhớ về Toratake”, Noda nói, tự mình phân tích giấc mơ. “Trong đám học sinh đội lốt thú ở phòng học cũng xuất hiện một con hổ. Đám ma của Nanba trong mơ cũng biểu tượng cho cái chết của Toratake. Rồi cả việc tôi tận hưởng cuộc đấu súng giữa Nanba, khi ấy là Dr.No và bản thân tôi trong vai 007 cũng thể hiện rằng ngày xưa đã có thời tôi vô cùng thân thiết với Toratake. Nhưng tại sao thân đến như thế mà tôi không thể nào nhớ ra được cậu ấy? Tôi thấy lạ lắm. Mà nói mới nhớ, từ trước tôi đã hay mơ thấy hổ. Mỗi lần như thế, tôi vừa sợ lại vừa có cảm giác hoài niệm thế nào ấy.”

“Thế mà anh lại nhớ được Takao, cái cậu nhìn như con gấu ấy.”

“Đến cả Takao cũng xuất hiện trong ngoại hình của Segawa”, Noda tiếp tục hăng hái phân tích. “Những nhân vật trong giấc mơ, Sukenobu, Segawa, tôi và Nanba nhắc tôi nhớ đến lũ bạn cùng lớp

có thói bắt nạt ăn hiếp người khác thời học cấp hai.”

“Đúng rồi, nhưng chắc chắn giấc mơ không chỉ gợi cho anh nhớ về chuyện đó thôi đâu. Anh nghĩ sâu thêm một chút đi. Tôi bây giờ cũng rất tò mò”, má Paprika đỏ lựng lên, cô phấn khích vô cùng khi cuối cùng cũng sắp tìm ra chân tướng sự thật. Đối với một chuyên viên tâm lý mà nói, có lẽ không gì thỏa mãn hơn là giải đáp được những bí ẩn trong giấc mơ của người bệnh.

“Tất cả mọi thứ, từ giấc mơ trong rạp chiếu phim, rồi giấc mơ trong đó tôi làm đạo diễn còn Nanba quay phim, đều ám chỉ Toratake cả. Cảnh ở khu đất sau tiệm thuốc lá cũng thế. Akishige và đàn em của cậu ta là Shinohara cùng Takao, cứ không ưa đứa nào là lại dẫn nó đến khu đất đó để đánh đập ăn hiếp. Akishige không ưa gì Toratake, tại cậu ấy học giỏi. Có một hôm, Akishige bảo tôi dẫn Toratake đến đó. Không cần nói cũng thừa hiểu, nếu không làm theo lời nó, tôi sẽ là đứa bị đánh thay cho Toratake. Thế nên tôi đành dẫn cậu ấy đến. Trong lúc cậu ấy bị ba đứa kia hùa vào ăn hiếp, tôi chỉ đứng đó nhìn”, Noda Tatsuo rên lên đau đớn. “Chết tiệt! Dạo gần đây khi thỉnh thoảng nhớ lại cảnh tượng ấy, tôi cứ co rúm hết cả người lại.”

“Chắc vì chuyện với Nanba ở công ty nên anh mới cảm thấy áp lực như thế.”

“Đương nhiên là vậy rồi. Chuyện xảy ra như thể lịch sử lặp lại mà”, Noda đưa tách cà phê lên gần miệng, ngước lên nhìn Paprika. “Chứng rối loạn lo âu của tôi là do áp lực này mà ra ư?”

“Đúng rồi. Nhưng tất nhiên không chỉ có thế. Mà cậu Toratake cũng không chỉ vì mỗi lý do đó mà tự tử được.”

“Sau khi bị tẩn cho nhừ tử, người cậu ấy bê bết máu. Tôi đã dìu cậu ấy về nhà. Toratake biết tôi bán đứng cậu ấy, nhưng vẫn không oán trách lấy một lời. Tôi cũng chẳng nói gì. Từ lúc ấy, chúng tôi không còn là bạn nữa. Tôi nghĩ sự phản bội của tôi đối với cậu ấy là một cú sốc vô cùng lớn”, Noda nhìn vào khoảng không sau lưng Paprika. “Đúng rồi, có khi tôi đặt tên con là Torao với hàm ý muốn chuộc tội với cậu ấy.”

“Nhưng chẳng lẽ Toratake tự tử chỉ vì chuyện đó?” Paprika lặp lại, bởi một bên mắt sưng lên nên vẻ nghi ngờ trên gương mặt cô lại càng hiện rõ. “Anh có bao giờ suy xét lại chuyện này trên góc độ logic và quan điểm hiện thời của bản thân chưa?”

“Hả?”, Noda đơ người ra trong thoáng chốc. “Ý cô là sao?”

“Suy nghĩ của anh thời còn thanh niên chẳng lẽ không thay đổi chút gì khi anh trưởng thành, bất kể chúng vô lý và thiếu tự nhiên đến thế nào hay sao?”

“Nhưng chính do sự việc lần ấy, Toratake cứ bị ba đứa kia hành hạ mãi đấy.”

“Anh có ở đó khi Toratake bị đánh không?”

“Không”, Noda dần dà nghi ngờ ký ức của chính bản thân mình. Những ký ức tưởng chừng như hoàn hảo không sai sót, nhưng không biết bao nhiêu lần ông nhận ra mình đã lầm.

“Anh nói Toratake tự sát, vậy anh có đi đưa tang cậu ấy không?”

“Cái đó tôi không nhớ”, Noda lơ đãng hướng ánh nhìn vào khoảng không.

“Anh thấy không, bây giờ phân tích mọi sự theo logic thông

thường mới nhận ra chuyện này cứ có gì là lạ.”

“Nhưng chính Shinohara đã nói với tôi như thế mà. Đúng rồi, gã có gọi điện liên lạc với tôi để thông báo về buổi họp lớp.”

“Họp lớp?”, Paprika ngạc nhiên đáp lại.

“Có nghĩa là, Toratake không tự sát thời còn học cấp hai”, Noda nói khẽ, không còn tự tin vào trí nhớ của mình nữa. “Từ hồi tôi tốt nghiệp cấp hai, mãi đến lúc vào đại học rồi tôi mới nhận được thông báo họp lớp. Vì trong lớp chỉ có tôi theo gia đình chuyển lên Tokyo sống, các bạn học của tôi đều học ở trường gần làng bên, gặp nhau suốt nên không cần phải họp lớp.”

“Shinohara nói gì khi gọi cho anh?”

“Gã hỏi ‘Toratake tự sát rồi đấy, biết chưa?’”

“Có thật thế không?”, Paprika càng lúc càng nghi ngờ.

“Chắc chắn. Lúc ấy sốc ghê lắm nên tôi nhớ rõ mà.”

“Thế thì tại sao? Kể cả cậu ấy có tự sát đi chăng nữa, thì cũng là chuyện sau thời cấp hai, có liên quan gì tới anh đâu?”

Noda chán nản. “Đúng như cô nói đấy. Hà cớ gì bây giờ tôi cứ nghĩ mọi thứ đều là lỗi của mình thế nhỉ?”

“Vì anh đã kiềm chế tình cảm của mình với Toratake đấy”, Paprika đứng lên, bắt đầu dọn đĩa trứng chiên và thịt xông khói. Cô ra vẻ thản nhiên để không làm Noda sốc. “Cũng giống như bây giờ anh đang kiềm chế tình cảm của mình dành cho Nanba. Cảm xúc bị trấn áp quá nhiều, dần dà chuyển thành bất an.”

“Cảm xúc?”, Noda choáng váng trong giây lát. “Có nghĩa là, tôi có xu hướng đồng tính luyến ái ư?”

“À, cái đó ai chẳng có”, Paprika thản nhiên nói. “Anh uống thêm cà phê không?”

Nhìn Noda lặng im không biết nói gì, Paprika bật cười như người mẹ nhìn đứa con lần đầu tiên được giáo dục giới tính. “Ôi trời, sao anh có vẻ sốc quá vậy. Nhưng cái đó là giải thích theo học thuyết của Freud thôi. Nguyên nhân chứng rối loạn lo âu của anh đương nhiên không chỉ có thế. Có nhiều cách phân tích lắm, để xem nào…”, Paprika nghịch chiếc muỗng trên tay, nghĩ ngợi đôi chút, cúi đầu xuống rồi ngẩng lên nhìn Noda. “Đối với anh, có lẽ áp dụng tư duy xã hội để giải thích chắc sẽ dễ hiểu hơn. Nỗi bất an của con người còn có thể được phân tích trong phạm vi quan hệ con người. Trong giai đoạn đầu đời, ý tôi không muốn tập trung vào giai đoạn sơ sinh, mà là giai đoạn bước vào tuổi thiếu niên. Ngày còn bé, anh chỉ biết tới đau đớn và sợ hãi, nhưng khi chập chững trưởng thành, ngoài hai trải nghiệm cảm xúc không lấy gì làm dễ chịu kia ra còn bắt đầu xuất hiện nỗi bất an. Anh bị khước từ bởi một nhân vật quan trọng trong giai đoạn đầu của cuộc đời, đó là anh Toratake. Khi chuyển sang giai đoạn trưởng thành, đối tượng của nỗi sợ hãi bị khước từ và không được công nhận kia chuyển sang một nhân vật quan trọng khác, thậm chí đối tượng đó không phải là người, mà là một tiêu chuẩn thông thường của xã hội chẳng hạn. Tóm lại, nỗi bất an nảy sinh từ quan hệ giữa người với người, nó phát triển và tan biến trong khuôn khổ đó.”

Noda nghĩ ngợi một lúc rồi hỏi, “Lúc tôi mơ về đám tang của Nanba ấy, cô nói người vợ xuất hiện trong đó là Anima đúng không?”

“Phải rồi.”

“Đó là tôi ư? Nói cách khác, người phải lòng Nanba chính là tôi?”

“Đúng rồi, là phần nữ trong anh đấy.”

“Cô cho tôi một tách cà phê nữa nhé. Ra là vậy. Quả nhiên phải để ý đến Nanba nữa nhỉ.”

“Ơ từ từ đã, anh lo chuyện tình cảm của mình với Nanba đấy ư?”, Paprika cười và rót thêm Blue Mountain vào tách của Noda.

Ông cười gượng gạo, “Làm gì có, chẳng là Nanba không sớm thì muộn cũng bị Sukenobu gây rắc rối thôi.” Đoạn, ông kể cho Paprika nghe về cuộc trò chuyện giữa ông, Sukenobu và Chủ tịch ở quán bar trong khách sạn đêm trước nữa. Ông cũng đề cập đến mối nghi ngại của mình, rằng Sukenobu có lẽ đang toan tính điều gì đó.

Paprika mỉm cười đầy ẩn ý, “Lời giải đáp cho việc đó có lẽ cũng ẩn trong giấc mơ rồi nhỉ.”

“Mà tiện thể, tôi đã khỏi hẳn rồi sao?”

“Vâng, việc điều trị kết thúc tại đây được rồi.”

Noda nhìn thấy nét luyến tiếc thoáng qua trong đôi mắt Paprika khi cô nói thế. Trước nay đã có vài cô gái trẻ đem lòng cảm mến Noda, nhưng ông vẫn gạt đi, coi như biểu cảm luyến tiếc trên gương mặt Paprika khi ấy chỉ là do mình tưởng tượng ra.

“Khỏi nhanh thế này là nhờ ý chí và sự thông tuệ của anh đấy”, Paprika nói. “Nhưng vẫn còn một chuyện tôi muốn anh làm, ấy là anh phải cố gắng tháo gỡ khúc mắc với mọi người trong công ty. Chuyện này có lẽ tôi không cần phải nói. Với lại anh cũng cần phải điều tra sự thật về cái chết của Toratake nữa, việc này rất quan

trọng. Anh không thể cứ để mặc vấn đề ở đó mà không giải quyết được đâu. Anh làm được đúng không?”

“Được rồi, tôi sẽ thử hỏi Shinohara xem sao. Gã có vẻ quý tôi lắm, bao nhiêu lần gọi điện giục tôi về quê họp lớp.”

“Những đứa trẻ bị bắt nạt thì mãi không quên được chuyện trong quá khứ, nhưng những đứa trẻ đi bắt nạt người khác lại chẳng nhớ gì cả. Chuyện này cũng thường gặp mà.”

Khi chuẩn bị bước ra khỏi căn hộ, Noda Tatsuo bứt rứt không sao chịu thấu. Ông quay đầu lại, mặt đối mặt với Paprika.

“Có lẽ tôi sẽ không bao giờ quên được cô mất.”

“Cái đó, người ta gọi là ‘rapport’ đấy. Ý là bệnh nhân đem lòng yêu bác sỹ ấy mà”, cô nói và gỡ sợi chỉ vương trên ngực áo Noda. “Nhưng hiện tượng này bác sỹ cũng gặp. Tôi sẽ không bao giờ quên được anh đâu”, Paprika nói, đầu vẫn cúi xuống, không nhìn thẳng vào mắt Noda. “Anh Noda ơi, mặt mũi thế này nên tôi cũng hơi ngại, nhưng vì đây là lần cuối rồi, chúng ta hôn tạm biệt nhé.”

16.

"Noda mới quyên góp cho Viện mười triệu yên đấy."

Viện trưởng Shima đặt ống nghe điện thoại xuống, rạng rỡ thông báo với Chiba Atsuko khi cô bước vào văn phòng.

"Trời, nhiều đến thế sao!"

"Anh ta giàu nứt đố đổ vách mà. Thế chắc trị liệu thành công tốt đẹp rồi nhỉ?", Shima đứng dậy, mời Atsuko ngồi vào chiếc ghế bành, bản thân ông vẫn như thường lệ, ngồi xuống một góc ghế sofa.

"Tôi nghĩ ông ấy gần như hồi phục hoàn toàn rồi."

"Anh ta vui lắm đấy. Nhưng quả nhiên là Paprika có khác, chữa khỏi cho bệnh nhân trong khoảng thời gian ngắn như thế", Shima hơi ngập ngừng, như thể vòng vo để hỏi một câu quan trọng hơn, "Tôi cũng muốn biết cô đã chữa cho Noda như thế nào đấy."

"Thì cũng có gì đâu", hiểu được mối quan tâm thực sự của Shima, Atsuko cười. "Tôi và ông Noda cũng hợp tính nên mới suôn sẻ được vậy. Mà vì ông ấy mắc chứng rối loạn lo âu, tôi chỉ phân tích giấc mơ thôi, không làm những chuyện như hồi tôi chữa trị cho Viện trưởng đâu. Nhưng lúc chia tay, tôi có hôn tạm biệt ông ấy một lần."

"Hôn ư?", Shima Toratarou ấp úng. "Hôn trong mơ như lúc cô điều trị cho tôi?"

"Không, hôn thật ấy. Ông Noda hấp dẫn quá nên xảy ra rapport

ngược ấy mà.”

“Không thể chấp nhận được!”

“Xin lỗi Viện trưởng.”

Hai người nhìn nhau một lúc rồi bật cười. Nhưng Shima dù cười cũng không gạt được hết vẻ hờn ghen trên gương mặt ông.

“Viện trưởng”, Atsuko ngồi thẳng lên, “Chuyện buổi họp hôm trước ấy…”

“Ừ”, giọng Shima chùng xuống, nhìn Atsuko với ánh mắt hối lỗi. “Cô Chiba và cậu Tokita chắc buồn lòng lắm. Tôi cũng khá bất ngờ. May là họp Hội đồng quản trị sớm.”

Nhìn Shima có vẻ không muốn nói chuyện cho lắm. Ông vốn không giỏi chịu đựng những rắc rối phiền hà nảy sinh trong các mối quan hệ.

“Tôi biết Viện trưởng không thích những cuộc trò chuyện kiểu này”, Atsuko nói, “Nhưng chúng ta buộc phải bàn cách giải quyết vấn đề ngay thôi.”

“Ừm, đúng rồi. Bây giờ không chỉ cậu Tsumura mà cô Kakimoto cũng thành ra như thế, chắc Inui cũng thông báo hết với các thành viên Hội đồng quản trị rồi.”

“Tôi xin lỗi.”

Kakimoto Nobue sau lần nổi trận lôi đình trong phòng khám của Atsuko, hiện đang bị cách ly trong phòng bệnh riêng. Atsuko đương nhiên phải chịu trách nhiệm trong việc này bởi Kakimoto là trợ lý của cô. Buổi họp tiếp theo chắc chắn cô sẽ bị chất vấn.

“Đã liên lạc với người nhà cô ấy chưa?”

“Rồi ạ”, Atsuko cúi đầu ăn năn. “Tôi nghĩ đây chỉ là cơn bộc phát nhất thời, nên tạm thời chưa nói cô ấy đã phát bệnh được. Chẳng qua do Kakimoto có vẻ mệt mỏi căng thẳng quá nên tôi muốn cô ấy được điều trị hẳn hoi.”

Nhà Kakimoto ở Aomori, giờ cô ấy đang trọ một mình ở Komae. Atsuko ngẩng mặt lên, nói đầy quyết tâm. “Tôi sẽ chữa cho Kakimoto, chắc chắn sẽ hồi phục ngay thôi.”

“Nhờ cô đấy”, Shima khẩn thiết nhìn Atsuko, “Tôi không muốn thấy cô Chiba bị mọi người quở trách.”

“Chắc chắn sẽ khỏi thôi”, phải nhờ Tokita kiểm tra ngay hình ảnh trong chiếc máy chiếu Kakimoto Nobue đã nhìn vào, “Còn chuyện người thay thế anh Yamanobe nữa.”

“À, việc này Inui phụ trách nhỉ.”

“Người làm sổ sách chắc chắn phải do Viện trưởng chọn. Tôi không thể tin tưởng Viện phó được.”

“Ừm”, Shima nhíu mày, nếp nhăn trên trán ông xô lại với nhau. “Inui không chỉ muốn ép tôi thôi việc mà còn muốn cả cô lẫn cậu Tokita rời Viện nữa. Thật không thể hiểu nổi. Không biết anh ta định làm gì. Lại còn ngay trong lúc hai người có khả năng giành giải Nobel nữa chứ.”

“Thầy ơi”, Atsuko gọi Shima như ngày xưa và cúi người xuống. “Có phải ngày trước Inui cũng được đề cử giải Nobel không ạ?”

“Ừ, nhưng đó là chuyện của mười hai năm trước rồi. Khi ấy số lượng bệnh nhân mắc bệnh tâm lý tăng đột biến, chính Inui đã nghĩ ra một cách trị liệu rất hiệu quả, nhờ thành tựu đó mà anh ta đã trở

thành ứng cử viên nặng ký cho giải Nobel. Nhưng thời ấy hiểu biết của giới y khoa về tâm lý học vẫn còn hạn chế lắm, nên người nhận giải cuối cùng lại là một nhà nghiên cứu nội khoa đã áp dụng thành công lý thuyết của Inui", Shima nói và dần nhận ra điều Atsuko muốn ám chỉ. "Đúng rồi, từ dạo ấy tính cách anh ta thay đổi nhiều lắm, cứng đầu ương ngạnh hơn, cực kỳ nghiêm khắc với người khác, hơn nữa còn bắt đầu ám ảnh với công lý rồi đạo đức của y sĩ và nhà nghiên cứu đến mức phải gọi là cuồng tín luôn", Shima Toratarou đang ngả người ra trên ghế sofa ngồi thẳng dậy. "Chắc dạo gần đây anh ta cáu kỉnh hơn là bởi mọi người đều nói về chuyện hai cô cậu là ứng cử viên cho giải Nobel đây mà."

Shima tròn mắt trước những điều mình vừa nói. Atsuko tiến lại gần Shima, cô nhận thức rõ vẻ đẹp và mùi hương nước hoa Poison ma mị trên cơ thể mình. "Sự sùng bái chính nghĩa của Inui rất nguy hiểm. Hơn nữa ông ta cũng đang kiềm chế sự ghen tỵ của bản thân. Thầy cũng biết nhân cách ông ta vặn vẹo thế nào rồi mà."

"Đúng, đúng thế", Shima gật đầu hai ba lần, nhìn Atsuko với đôi mắt trống rỗng vô hồn như thể bị thôi miên. "Gần đây mặt anh ta sát khí đằng đằng như ma vương vậy."

"Lượng LSI anh Tokita mua rất ít thôi, nhưng không hiểu sao anh Katsuragi lại nói 'nhiều một cách phi lý'. Em nghĩ có gì đó không đúng."

"Phải rồi", Shima ngả về phía sau, lặng lẽ gật đầu như người vô hồn. "Vậy là đến cả Katsuragi cũng…"

"Tất nhiên cũng là đồng phạm cấu kết với nhau cả thôi. Mấy người đó đều muốn bẫy anh Tokita. Bây giờ quan trọng nhất là tìm

một người kiểm toán có thể giúp chúng ta kiểm tra sổ sách.”

Shima suy nghĩ một hồi.

Atsuko cảm thấy tội lỗi vì đã làm dấy lên nghi ngờ trong lòng người thầy tốt bụng hiền lành của mình, nhưng vẫn quyết tâm nói tiếp. “Chắc chắn họ đang toan tính điều gì đó. Tsumura và Kakimoto đã trở thành vật hy sinh cho âm mưu ấy. Em nghĩ có lẽ họ đã bí mật cài gì đó vào máy thu và máy chiếu, bây giờ đang trong quá trình tìm hiểu”, Atsuko nhẹ nhàng đặt tay lên đùi Shima. “Thế nên thầy ơi, chúng ta phải chiến đấu cùng nhau.”

“Thầy biết, thầy biết mà”, Shima Toratarou đứng dậy, loạng choạng bước tới cửa sổ. Tâm trí ông dường như không còn ở đây nữa. “Cùng nghĩ xem, đúng rồi, phải nghĩ cho thật kỹ”, Shima phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ, lẩm bẩm như thể nói mớ.

Atsuko cúi đầu chào, “Vậy em xin phép. Lần sau nếu có gì em sẽ lại tới đây thông báo cho thầy biết.”

“Được, được.”

Shima quay lại, cười mỉm nhìn người học trò cũ của mình. Atsuko gật đầu, bước về phía cánh cửa ngăn cách phòng Viện trưởng với căn phòng nhỏ cạnh đó. Trong căn phòng ấy có kê một chiếc giường nhỏ để Shima ngả lưng chợp mắt khi công việc mệt mỏi hoặc khi có chuyện không hay xảy ra. Thói quen ấy thoạt nghe có vẻ trẻ con, nhưng đó là một cách riêng để ông ổn định tinh thần.

Có điều, tính cách ôn hòa nhu nhược của Shima khiến ông trở thành một người đồng minh không đáng tin cậy trong mắt Atsuko. Cô bước qua hành lang, tiến tới cổng bệnh viện, tự nhủ rằng mình phải tự chiến đấu, rằng không thể trông cậy gì ở Viện trưởng Shima

được.

Bệnh viện và Viện Nghiên cứu cách nhau một lối đi ngắn. Cô lên tầng năm bằng thang máy. Khi Atsuko đang đứng trước quầy trực trong sảnh, y tá trưởng của tầng năm gật đầu chào cô và tiến lại gần.

“Cô Chiba.”

“Chào chị Hanemura, tôi muốn đến xem tình hình Kakimoto thế nào rồi ấy mà.”

“Ôi”, gương mặt y tá trưởng tái đi, lộ rõ vẻ bối rối. “Anh Osanai ra chỉ thị không cho phép ai được gặp Kakimoto.”

“Sao cơ, ý anh ấy là không để khách khứa vào thăm cô ấy ư?”

“Vâng, các bác sỹ khác cũng không được vào.”

Atsuko giận dữ nói, “Vậy là thế nào? Ai đã quyết định anh Osanai là người chịu trách nhiệm việc chữa trị cho Kakimoto?”

“Tôi không biết, nhưng tầng này do bác sỹ Osanai phụ trách mà.”

Atsuko trong lúc bối rối trước hành động của Kakimoto Nobue, không kịp suy nghĩ gì đã vội vã đưa cô ta lên phòng bệnh ở tầng năm. Chắc chắn việc này đã được tính toán ngay từ trước khi Kakimoto phát bệnh.

“Nhưng cô ấy là trợ lý của tôi, nên việc chữa trị phải do tôi đảm nhiệm mới đúng.”

“Bác sỹ đừng gây khó dễ cho tôi”, y tá trưởng mặt đỏ lựng lên như sắp khóc tới nơi. Y tá trưởng hơn Atsuko hai, ba tuổi, là mỹ nhân trong viện. Atsuko cũng nghe phong thanh lời đồn về mối quan hệ giữa Osanai và cô y tá này.

“Chị biết mà đúng không, tôi có quyền khám cho mọi bệnh nhân trong bệnh viện.”

“Tôi biết, nhưng bác sĩ Osanai đã nói lần này là ngoại lệ. Ngoài ra anh ấy còn nói triệu chứng bệnh của cô Kakimoto trở nặng hơn mỗi khi gặp bác sĩ Chiba.”

Các y tá đều nghi ngờ rằng Atsuko chính là người làm cho Kakimoto phát bệnh, việc này đương nhiên đã được Osanai tính toán dự liệu từ trước. Atsuko giận mờ mắt, nhưng vẫn cố bình tĩnh mỉm cười. “Chắc có hiểu lầm gì ở đây rồi, Kakimoto phát bệnh không phải do tôi đâu. Mà thôi, để tôi liên lạc trực tiếp với anh Osanai vậy. Cô cho tôi mượn điện thoại nhé?”

Nhưng Osanai hiện không ở Viện Nghiên cứu. Atsuko cúp máy, mừng thầm vì anh ta vắng mặt. Cãi nhau tay đôi trên điện thoại với Osanai sẽ chỉ làm giảm uy tín của Atsuko trong mắt y tá trưởng và bốn cô y tá đang dỏng tai lên nghe từ đằng xa kia.

Cô quay trở về Viện Nghiên cứu và tiến thẳng tới phòng của Tokita Kousaku. Atsuko cảm giác như mình đang bỏ bê công tác nghiên cứu để nhúng tay vào những việc chính trị tủn mủn, tất cả hòng đoạt được cái danh nhà khoa học đạt giải Nobel. Vả chăng có lẽ đúng thật là như thế, Inui Seijirou cũng muốn quở trách cô cũng nên, nhưng chẳng làm cách nào được, Atsuko thầm nghĩ, vừa đi vừa cười, miệng méo xệch đi. Vẫn còn thong dong mà cười được là tốt rồi, Atsuko tự nhủ và mở cửa phòng Tokita. Cảnh tượng trước mắt làm cô hết cười nổi.

Không thấy Himuro đâu cả. Trong căn phòng nhỏ với đủ loại màn hình lóe sáng, những chiếc hộp nhỏ rải rác khắp nơi, sàn nhà tung

tóe những con chip tự thiết kế. Nhìn như thể có ai đã lục tung căn phòng lên để tìm cái gì đó, hoặc ở đây vừa xảy ra một cuộc ẩu đả xô xát. Cửa phòng Tokita trong góc cũng mở. Atsuko bước vào và thấy Tokita Kousaku ngồi trên ghế, đầu tóc rối bù, thở hổn hển. Nhìn anh ta cũng thê thảm không kém gì tình trạng căn phòng bây giờ.

“Sao thế?”, chắc chắn đã có gì không hay xảy ra rồi. Atsuko rụt rè hỏi.

“Mất DC Mini rồi”, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy đôi mắt Tokita vằn lên những tia máu. Có lẽ anh đã lục tung cả phòng lên để tìm DC mini.

“Bị đánh cắp rồi”, cô bật thốt và khóc nấc lên. “Chắc chắn là vậy rồi. Bây giờ anh có tìm cũng không thấy đâu. Có bao nhiêu cái tất cả?”

“Năm, à không sáu. Một cái từ lâu đã không thấy rồi.”

“Anh làm tổng cộng sáu cái đúng không?”

Tokita yếu ớt gật đầu, dường như không còn sức lực.

“Làm sao bây giờ?”, Atsuko bật ra tiếng nấc nghẹn ngào như một người phụ nữ cố gắng níu kéo tình nhân, âm thanh bất lực mà cô ghét nhất. “Himuro đâu rồi?”

“Không biết. Từ sáng tôi đến đây đã không thấy bóng dáng cậu ta đâu. Tôi tìm rồi nhưng vẫn không thấy”, Tokita hướng về phía Atsuko với gương mặt rầu rĩ như muốn từ bỏ tất cả, anh gục đầu xuống. “Không biết đi đâu rồi.”

๓๙.

Trong cuộc họp quản trị buổi sáng sớm nay, Sukenobu tiến cử cho Nanba nhậm chức Trưởng phòng Kinh doanh xe hơi không độc hại. Ngoài Noda ra, tất cả các thành viên khác đều đồng ý. Ông rầu rĩ trở về văn phòng. Hiện giờ bởi Noda đã chính thức trở thành cấp trên của Nanba, Chủ tịch giao cho ông nhiệm vụ thông báo tin này cho cậu. Noda biết, thể nào cậu ta cũng khó chịu rồi nổi xung lên cho xem.

Đây phải chăng chính là sự trả thù của Sukenobu? Noda thầm nghĩ, nhìn xuống cảnh đường phố buổi ban trưa ngập tràn trong ánh nắng và cười. Quả là một cách trả đũa rất hợp với phong cách Sukenobu. Trong buổi họp, hắn ta đề bạt người cháu trai Kinichi mưu mẹo của Chủ tịch lên làm Trưởng phòng Phát triển, tự nhiên như thể chính hắn ta là người nghĩ ra ý đó. Không ai nghĩ rằng tính cách của Nanba phù hợp với chuyện kinh doanh, vậy mà mọi thành viên khác đều dễ dàng đồng ý với phương án này. Chắc chắn bởi hắn đã vận động hành lang rồi. Hắn chẳng nói gì cho Noda biết, đột ngột tấn công ông như thể đánh úp. Cách trả đũa này quả thực rất phù hợp với bản tính trẻ con hiếu thắng của hắn.

Sukenobu biết rằng Noda không thể can thiệp sâu vào chuyện thay đổi nhân sự. Dù gì ông cũng là người mở miệng gợi ý với Chủ tịch rằng “Để cậu Kinichi làm Trưởng phòng Phát triển thì thế nào ạ?”, nên đương nhiên ông cũng thấu tỏ mọi sự tình. Chủ tịch quá

hoan hỉ với sự thăng tiến của cháu trai, chẳng màng gì tới sự khổ sở bối rối của Noda khi phải thông báo cho Nanba chuyện này.

Đúng là gieo nhân nào gặp quả nấy, Noda nghĩ. Ông đã quá khinh suất khi chỉ nghĩ tới chuyện phản pháo lại Sukenobu mà không xem xét hậu quả. Nhưng bởi Noda biết sớm muộn gì cháu trai Chủ tịch cũng được chuyển sang mảng sản xuất, Nanba cũng không thể giữ vị trí của mình ở phòng Phát triển mãi được, bởi ông tin sự thay đổi này sẽ đem đến một bước tiến cho công ty. Vả lại, Nanba vẫn còn nhiều đất dụng võ, còn có thể tận dụng khả năng của mình ở nhiều lĩnh vực khác.

Quả vậy, Noda trước đây chưa bao giờ nghĩ về việc để Nanba nắm chức Trưởng phòng Kinh doanh, còn tay Sukenobu đã nghĩ xa hơn ông một bước rồi. Trưởng phòng Kinh doanh được hưởng chế độ đãi ngộ như Phó giám đốc, nên nhìn bề ngoài thì đó là một bước thăng tiến. Tự anh phát triển phương tiện không gây hại thì tự anh đi mà bán, dù gì cũng là thăng chức nên chẳng có gì để phàn nàn cả. Ra là vậy. Thực tế, Nanba cũng can thiệp khá nhiều vào phương án kinh doanh loại phương tiện mới này. Noda nhìn xuống đường, lắc đầu cười khẽ.

Ông nhớ lại hình ảnh Nanba bán rau trên đồng trong giấc mơ vài hôm trước. Đó tựa như một điềm báo về việc cậu ta sắp chuyển sang mảng kinh doanh. Noda từng băn khoăn không biết Sukenobu sẽ trả đũa ông như thế nào, nhưng hóa ra, như Paprika đã nói, lời giải đáp đã nằm ngay trong giấc mơ. Nếu Nanba trong mơ bán rau mình tự trồng, thì ngoài đời thực cậu ta cũng tự phụ trách bán sản phẩm xe hơi do mình tự sản xuất.

Noda đứng thẳng người và bật cười. Xe hơi không gây hại còn có biệt danh là “rau”. Noda tới bây giờ mới thấm thía được sự thần kỳ của tiềm thức, ông lắc đầu lần nữa.

Nhưng không thể cứ đứng đây tấm tắc mãi được, ông vẫn còn nhiệm vụ phải làm. Noda nhớ lại lời Paprika dặn, “Phải tìm ra lời giải cho những mối quan hệ trong hiện thực”. Ông nhờ thư ký gọi Nanba tới.

Nanba có thể cứng đầu và sẽ không chấp nhận sự thật ngay lập tức, nhưng dù sao nếu cậu ta không giữ nổi phép lịch sự và nguyên tắc ứng xử cơ bản, điều đó càng chứng tỏ cậu ta không phù hợp với chức Trưởng phòng Phát triển. Nanba bước vào phòng, đầu tóc quần áo vẫn chỉnh tề như mọi khi.

“Quản lý, có chuyện gì sao?”

“Ừm, sáng nay có buổi họp Hội đồng quản trị công ty, cậu đã được chỉ định làm Trưởng phòng Kinh doanh kế nhiệm. Mà trước hết cậu cứ ngồi đi đã.”

Noda nói nhanh, chìa tay về phía bộ bàn ghế tiếp khách, ngồi xuống đối diện với Nanba. Đôi mắt ông lảng tránh, không nhìn trực diện vào mặt đối phương. Khi chầm chậm ngẩng mặt lên, ông thấy đôi mắt Nanba lóe sáng, con ngươi vồn vã di chuyển như thể cậu ta đang phấn khích. Noda bối rối không biết phải phản ứng ra sao.

“Do Quản lý đề bạt tôi với hội đồng ư?”, Nanba hỏi, giọng lạnh lùng khô khan.

“Có lẽ vậy, nhưng tôi không cố ý”, chắc hẳn cậu ta đang không hài lòng với thay đổi nhân sự mới. Noda nghĩ và lảng tránh câu hỏi của Nanba.

Nanba vốn lúc nào cũng bình tĩnh, thỉnh thoảng lắm mới mỉa mai bóng gió được một câu. Ông chăm chú quan sát gương mặt vuông chữ điền của cậu ta.

“Tôi có nhờ Quản lý chuyện đó cũng lâu rồi, còn tưởng anh quên luôn rồi chứ”, bỗng nhiên giọng Nanba nghe vui vẻ hẳn. “Nhưng nếu được chuyển sang mảng kinh doanh ngay sau khi sản phẩm của chúng ta vừa hoàn thành thì tốt biết mấy. Mà dù gì đi nữa, trước nay tôi chưa từng dám mơ về điều này. Tôi cứ nghĩ phải qua một thời gian nữa mới có được cơ hội thăng tiến. Đương nhiên có được ngày hôm nay cũng là do Quản lý đã lưu tâm đến nguyện vọng của tôi. Nhưng quả thực, tôi cứ ngỡ anh quên chuyện đó lâu rồi, do muốn nhắc anh nhớ nên có lẽ nhiều lần làm anh khó chịu. Bởi chuyện này liên quan tới tiền đồ của tôi, nên lại càng khó nhờ vả hơn”, Nanba nói liến thoắng như một nhà chuyên môn thứ thiệt, thỉnh thoảng lại nhấn mạnh chỗ nọ chỗ kia như đang cố trình bày cho Noda hiểu.

Noda không nhịn nổi cười. Ông nghĩ lại thời điểm mới triển khai dự án, Nanba đã bao lần vòng vo xin chuyển sang mảng kinh doanh khi sản phẩm bước vào giai đoạn hoàn thành, nói đại ý rằng cậu ta đã có một hai ý tưởng về chuyện tiếp thị sản phẩm. Lúc đó Noda chỉ nghĩ tay này chắc nói chơi vậy cho vui, nên ông gạt đi luôn không nghĩ gì nhiều, rồi quên hẳn sự vụ đó luôn. Nanba bất mãn bởi không được giao nhiệm vụ như ý nguyện nên mới nhúng tay vào mọi việc, phản đối từng chính sách kinh doanh một.

“Có gì lạ sao ạ?”, Nanba nhìn bộ dạng Noda như vậy cũng bật cười theo. “Nếu anh cười vì đang tưởng tượng những sai lầm một

người không có máu làm ăn như tôi sẽ mắc phải khi lên chức Trưởng phòng Kinh doanh, thì đáng tiếc phải thông báo với anh sẽ không có chuyện như vậy đâu. Dù từ quan điểm của một người chinh chiến lâu năm trong nghề này như anh, giao cho tôi chức vị này chắc hẳn phải là một quyết định đầy tính mạo hiểm."

"Không đâu, cậu thật là, làm gì có chuyện ấy."

"Quản lý, tự tôi cũng biết rõ năng lực của bản thân tới đâu mà. Nhưng tôi đã suy nghĩ rất nghiêm túc về tiền đồ tương lai của mình."

Nanba không phải mẫu nhân viên mẫn cán thông thường cậu ta thông minh và cầu tiến hơn Noda tưởng nhiều. Chắc hẳn Nanba cũng hiểu, có làm Trưởng phòng Phát triển thêm vạn năm nữa cũng không có cơ bước chân vào Hội đồng quản trị. Một khi cậu ta đã làm Trưởng phòng Kinh doanh rồi, chắc chắn sẽ tự thuyết phục bản thân rằng mình giờ đã là dân marketing chuyên nghiệp, cần phải quyết tâm triển khai được những dự án xuất sắc. Hơn nữa, Nanba có thể tận dụng được tài hoạt ngôn của bản thân để tiếp thu được những kỹ năng cần thiết cho việc mở rộng mạng lưới quan hệ. Cậu ta vẫn nói liến thoắng, ánh mắt long lanh niềm vui và hy vọng. Gương mặt Nanba khi ấy bỗng có nét gì hao hao Toratake, làm Noda bỗng dưng thấy nhói lên trong tim.

"Mà, người kế nhiệm tôi là cậu Kinichi phải không?"

"Đúng rồi, cậu còn tính trước cả chuyện đó nữa kia à?"

"Cũng là lẽ đương nhiên thôi, tôi đâu phải thằng ngốc", Nanba cười ranh mãnh. Chắc chắn cậu ta đã dự tính trước việc chức vụ của mình sẽ bị nhượng lại cho cháu trai Chủ tịch, rồi chuẩn bị tinh

thần sẵn sàng chuyển sang một công việc mới.

Giấc mơ đó đã cố đánh động trí não của Noda, khiến ông nhớ ra nguyện vọng của Nanba, muốn tự mình bán xe hơi không gây hại cho môi trường (rau), một sản phẩm cậu ta tự phát triển (canh tác). Khi Nanba rời đi rồi, Noda mới bắt đầu hiểu trọn vẹn ý nghĩa của giấc mơ. Không thể tin được, ông kinh ngạc. Hướng giải quyết của mọi vấn đề đã nằm sẵn bên trong giấc mơ. Noda bỗng thấy nhẹ nhàng thảnh thơi, bởi cảm giác tội lỗi trong ông đã bốc hơi hoàn toàn.

“Bắt đầu nào”, Noda nói khẽ.

Bây giờ ông có thể gọi điện cho Shinohara được rồi. Dù Paprika đã khuyên ông phải tìm ra chân tướng sự thực, nhưng bởi lo lắng, rủi thay mình lại nghe được điều gì không hay, Noda ngần ngừ đã mấy ngày nay không dám nhấc máy gọi Shinohara.

Trước kia ông đã ghi lại số điện thoại của Shinohara từ danh sách bạn học cấp hai. Lần cuối ông nói chuyện với cậu ta là khoảng nửa năm trước. Khi ấy, Shinohara gọi điện để báo cho Noda biết về cuộc họp lớp sắp tới được tổ chức ở một nhà hàng mới mở trong làng, nay đã được nâng cấp lên thị trấn.

Shinohara thừa kế cửa hàng buôn bán phụ tùng kim khí của gia đình, thấy Noda liên lạc có vẻ ngạc nhiên lắm. “Bất ngờ quá, sao tự nhiên lại gọi thế? Mọi người ai cũng muốn gặp ông đấy!”

“Xin lỗi ông, tôi bận bịu quá, không làm sao mà đi được”, Noda không còn liên hệ Shinohara với hình ảnh một đứa trẻ trong băng nhóm bắt nạt bạn học nữa. “Tôi muốn hỏi ông mấy thứ.”

“Ừ, cứ hỏi đi.”

“Toratake mất được bao nhiêu năm rồi nhỉ?”

“Toratake gì cơ?”

Noda nói to lên một chút. “Ông cũng biết mà, cậu bạn thân nhất của tôi ấy. Dạo này chẳng hiểu sao tôi cứ hay nghĩ về cậu ấy, nên giờ tôi mới hỏi ông…”

“Ơ từ từ, ông nói cái gì đấy? Toratake vẫn sống mà, sống khỏe là đằng khác. Giờ đang làm chủ nhà trọ kìa.”

“Thật ư?”, Noda sững người.

Shinohara cười. “Ông nghe đâu ra tin Toratake chết rồi thế?”

“Ông nói gì kỳ vậy, chính ông gọi điện bảo tôi như thế mà?”

“Tôi nói thế bao giờ? Tôi chỉ gọi cho ông đúng một lần hồi ông học đại học để thông báo họp lớp với cả chuyện Takao mất thôi mà.”

Noda cứng họng không biết nói gì. Ông đã quên bẵng chuyện tên gọi của Toratake cũng là Takao. Hồi vẫn còn chơi thân, hai người vẫn gọi nhau là “Tatsuo” và “Takao”. Suốt ba mươi năm qua ông đã dằn vặt khổ sở biết bao nhiêu chỉ vì một nhầm tưởng trong phút chốc.

“Noda, ông hiểu nhầm cái gì rồi đúng không?”

Noda rời ống nghe ra xa một chút rồi lặng lẽ thở dài. “Ừ, nhầm thật.”

“Toratake mà nghe thế chắc giận lắm đấy. Cậu ấy mong gặp ông như thế cơ mà.”

Vậy Toratake có lẽ cũng không còn nhớ tới lỗi lầm xưa kia của ông nữa rồi. Noda là người duy nhất rời làng, nên cứ đau đáu mãi

về những nỗi niềm mà người ở lại đã quên đi từ lâu. Những rắc rối phiền phức dường như cũng đã được tháo gỡ khi mọi người cùng nhau tạo lập những mối quan hệ mới trong ngôi làng xưa, nay đã trở thành thị trấn.

“Takao làm sao mà chết vậy?”

“À, uốn ván đấy mà. Tội nghiệp.”

Toratake tự sát, có lẽ cũng chỉ là một ký ức sai lệch mà não ông tự sản sinh ra. Ngay từ đầu Noda đã không hỏi Shinohara nguyên nhân tại sao Takao qua đời.

Ông hứa với Shinohara rằng buổi họp lớp tiếp theo nhất định sẽ có mặt và cúp máy. Kể cả những giấc mơ cũng đã cố báo hiệu cho ông biết, rất có khả năng cái chết của Toratake cũng chỉ là do ông tự tưởng tượng ra mà thôi. Chính vì thế nên trong mơ, Toratake mới xuất hiện trong căn nhà trọ truyền thống đó dưới lốt một con hổ. Hơn nữa, chẳng phải cậu ta đã bước vào phòng Noda trong hình hài đứa con trai Torao của ông hay sao?

Buổi họp lớp năm nay, ông sẽ được gặp lại người bạn chí cốt ngày xưa. Noda cười khi những kỷ niệm thời trai trẻ ùa về. Bỗng chốc ông muốn chia sẻ niềm vui này với một ai đó. Đối phương chỉ có thể là Paprika thôi. Từ ngày hai người tạm biệt nhau đến giờ, ông rất muốn được gặp và trò chuyện với cô lần nữa. Noda cảm giác có chút tội lỗi, nhưng tự nhủ với bản thân rằng mình chỉ muốn báo tin này cho Paprika biết. Ông gọi vào số điện thoại bàn của cô, nhưng bởi đang là ban ngày nên đương nhiên Paprika không ở nhà.

18.

Tính tình ôn hòa của người đàn ông này chính là nguồn cơn của mọi tội ác, Osanai Morio nghĩ vậy khi nhìn Shima đang say ngủ, ánh đèn vàng từ ngọn đèn bàn phủ xuống gương mặt ông. Osanai vừa bí mật lẻn vào căn phòng nhỏ ở trong góc văn phòng Viện trưởng này. Shima Toratarou vốn cả tin, không phòng bị, ngay cả trong lúc ngủ cũng chẳng khóa cửa văn phòng cũng như phòng ngủ phụ nên Osanai mới có thể dễ dàng lẻn vào như thế.

Với Osanai, một cấp trên nhu nhược không thể tự mình đưa ra các quyết sách cho Viện không đáng để hắn phục tùng và tuân theo. Osanai căm ghét Viện trưởng đến tận xương tủy. Không gì đáng khinh hơn một kẻ chỉ biết an phận thủ thường, ngày đêm cầu mong sao cho không có chuyện chẳng lành xảy ra. Osanai đứng trong phòng, cả người run lên vì giận dữ khi nhìn người đàn ông đã luống tuổi trước mặt mình, gương mặt yên bình và thanh thản quá đỗi, vẫn chìm trong giấc ngủ đượm hơi thở ngọt ngào đến lợm họng mà lão đang đều đặn phả ra. Tại sao có thể ngờ nghệch đến như thế? Vậy mà cũng tự gọi bản thân là chuyên viên tâm lý được ư?

Nếu Shima phô trương sự thiếu phòng bị của bản thân một cách tự mãn đến vậy, lão ta đáng phải lãnh hậu quả do chính sự ngây ngô ấy gây nên. Rồi lão sẽ hiểu ra rằng, chính lão là nguồn cơn của mọi tội ác. Shima cũng chẳng qua chỉ ăn may có được hai học trò xuất sắc, thành tựu của lão trên tư cách Viện trưởng cũng chủ yếu

dựa vào công lao của hai người kia. Bây giờ khi Chiba và Tokita được đề cử giải Nobel rồi, lão lại được dịp phổng mũi vì bản thân là Giáo sư hướng dẫn của họ. Lão mải mê đắm mình trong hào quang tới mức bỏ qua thái độ tự cao tự đại, muốn sao làm nấy của học trò mình. Đã thế lão còn không quan tâm xem liệu những sản phẩm họ làm ra có phù hợp với tiêu chuẩn đạo đức hay không. Đã bao nhiêu lần Osanai trình bày thẳng thắn với Shima, nhưng lão già ngoan cố không chịu hiểu. Nói trắng ra, hắn không thể chịu đựng nổi mọi thứ thuộc về người đàn ông này.

Osanai rút DC Mini, thứ Inui Seijirou gọi là “hạt mầm ác quỷ” ra từ túi áo. Lão già Shima đã khuyến khích hai kẻ kia phát triển thứ thiết bị điên rồ này, trong khi thậm chí còn không lường trước được những hậu quả phi nhân tính có thể phát sinh từ nó. Đã vậy thì phải để lão trở thành nạn nhân của thứ hạt mầm ác quỷ này. Osanai có chung tư tưởng với Inui, hắn không hề mảy may cảm thấy cắn rứt lương tâm khi cài chiếc DC Mini trông như quả nhót lên đầu Shima. Himuro đã kể cho hắn tất cả mọi điều cần biết về DC Mini, từ cách sử dụng, tính năng, đến chuyện thiết bị này không có chức năng vô hiệu hóa truy cập. DC Mini hơi đung đưa một chút, nhưng vẫn bám chặt vào mái tóc mỏng và thưa của Shima.

Osanai quay lại văn phòng Viện trưởng, kết nối chiếc máy thu hắn mang tới với chiếc máy tính đặt ở góc bàn. Giờ hắn có thể xâm nhập vào tiềm thức của Shima khi lão ta đang ngủ. Nếu trước đây Shima đã từng mắc một chứng bệnh thần kinh nào đó, hẳn lão cũng dễ dàng bị ảnh hưởng bởi những ảo tưởng của bệnh nhân tâm thần phân liệt. Nhưng cũng giống như với trường hợp của Tsumura và

Kakimoto, nhất thiết phải có một kế hoạch tác chiến dài lâu để không ai nghi ngờ gì cả. Osanai nhẹ nhàng đút chiếc đĩa mềm có cài đặt chương trình Himuro đã lập trình riêng cho Shima Toratarou. Chương trình này sẽ mô phỏng ngắt quãng những giấc mơ của các bệnh nhân mắc chứng tâm thần phân liệt cấp độ nhẹ trong trí não Shima. Xong việc, Osanai bước ra ngoài hành lang và khóa cửa văn phòng lại. Hắn tìm thấy chiếc chìa khóa dính đầy bụi bặm, nằm lọt thỏm trong góc ngăn kéo bàn. Nhân viên trong Viện đi ngang qua hẳn sẽ thấy có gì là lạ, vì Viện trưởng của họ không mấy khi khóa cửa. Nhưng chắc cũng chẳng ai vì thế mà làm to chuyện lên đâu.

Osanai Morio đi dọc hành lang về phía khu điều trị và bắt đầu nghĩ về Chiba Atsuko. Hắn biết rõ mười mươi rằng cô và Tokita đang loạn lên tìm DC Mini và Himuro. Mỗi khi nghĩ về mối quan hệ thân thiết giữa hai người đó, Osanai lại cáu kỉnh bực bội. Dạo gần đây, càng lúc hắn càng cảm thấy nỗi si mê Atsuko rạo rực trong tâm khảm. Hắn bức bối khó chịu, bởi lẽ dù nỗi ham muốn trong hắn đã lên tới đỉnh điểm, hắn không có cách nào thổ lộ tình cảm ấy với nàng. Atsuko chắc chắn chỉ đơn thuần coi hắn là kẻ địch đứng bên kia chiến tuyến, là bầy tôi trung thành của Phó chủ tịch. Nàng sẽ nghĩ rằng tình yêu hắn dành cho nàng chỉ là một thứ công cụ giúp hắn chiếm đoạt giải Nobel.

Osanai nhìn thấy Tokita trong phòng Dược phẩm, nhưng cứ thế bước tiếp không nói một lời. Trong mắt hắn, Tokita Kousaku chỉ là một khối mặc cảm tự ti di động không hơn không kém. Những máy móc gã ta phát minh ra chính là hậu quả của thứ phức cảm tự ti đó. Tokita có thể sáng chế ra những thiết bị càng lúc càng mất hết tính

người như vậy, bởi những xúc cảm méo mó vặn vẹo đã châm mồi lửa cho nguồn năng lượng trong gã, làm gã lờ đi tất thảy luân thường đạo lý và chuẩn mực cơ bản trong xã hội.

Osanai có chung quan điểm với thầy mình, Inui Seijirou, rằng công nghệ không có vai trò gì trong lĩnh vực điều trị tâm lý. Bản thân thời đại văn minh khoa học kỹ thuật này đã tự sản sinh ra biết bao nhiêu bệnh tâm lý rồi. Dùng công nghệ tiên tiến để chữa trị cho bệnh nhân, đơn giản là sai lệch về mặt bản chất và đi ngược lại với quy luật tự nhiên. Đương nhiên, Osanai cũng phải công nhận tính năng của thiết bị PT và sử dụng nó cho việc điều trị cho bệnh nhân như các bác sỹ khác trong Viện. Thế nhưng với hắn, xâm nhập vào tiềm thức người bệnh vô tội vạ như Chiba Atsuko vẫn làm bấy lâu nay là vô nhân tính, vượt xa những giới hạn cho phép của ngành trị liệu tâm lý. Nếu cách hành xử coi trời bằng vung ấy mang giải Nobel về tay cô ta, điều ấy có nghĩa rằng khoa học nhân văn vì con người sẽ hoàn toàn mất đi ý nghĩa trước khoa học kỹ thuật. Bệnh nhân sẽ bị đối xử chẳng khác gì đồ vật. Liệu pháp phân tâm đầy tính người mà Osanai và những nhà khoa học khác dày công học hỏi rồi sẽ bị xem như những phép ma thuật bùa chú vô căn cứ thời xưa. Vậy nên cho đến khi thiết bị PT được đánh giá và sử dụng một cách chuẩn mực, nhất định bằng mọi giá phải ngăn Chiba Atsuko và Tokita Kousaku đoạt được giải Nobel. Hai thầy trò Inui và Osanai đều tin tưởng rằng, chỉ có cách đó mới có thể hướng Viện Nghiên cứu về với đúng quỹ đạo của nó.

Nói vậy nhưng trong thâm tâm, Osanai vẫn cho rằng hành động của Chiba Atsuko dễ cảm thông hơn Tokita Kousaku . Bởi lẽ dù gì đi

nữa, nàng cũng chỉ là đàn bà, mà đàn bà thì đâu có hệ tư tưởng độc lập. Chính vì thế nàng đương nhiên chỉ biết vui vẻ tiếp nhận giá trị sử dụng của thiết bị PT. Các nhà khoa học nữ xưa kia đã vậy, hắn cũng không trông chờ gì nhiều hơn. Chẳng phải do hắn miệt thị khinh thường gì nữ giới, đây đơn giản là vấn đề khác biệt bản thể giữa nam giới và nữ giới mà thôi.

Càng nghĩ tới Atsuko, Osanai càng không thể cưỡng lại được sự hấp dẫn khuynh quốc khuynh thành của nàng. Ôi, làn da màu lúa mạch khỏe khoắn ấy. Cơ thể dẻo dai, căng tràn nhựa sống mà hắn chưa một lần có cơ hội chiêm ngưỡng ấy. Hắn tưởng tượng niềm hân hoan đầy bản năng nhục dục khi ôm nàng. Từ trải nghiệm tình trường với phụ nữ mà tự hắn đã tích lũy bấy lâu nay, Osanai chắc chắn nếu hắn thổ lộ sự cuồng si của bản thân và kéo nàng vào cuộc hân hoan xác thịt, chắc hẳn nàng sẽ ngay tức khắc vui lòng ưng thuận. Hắn không có lý do gì để nghi ngờ điều ấy. Osanai sở hữu một gương mặt đẹp đến mức thậm chí có thể quyến rũ mê hoặc cả đàn ông. Nét cuốn hút của hắn lại có chiều sâu tri thức, không hề nông cạn hời hợt chỉ được cái mã ngoài thôi đâu. Mọi thứ thuộc về hắn đều hào hoa phong nhã. Chiba Atsuko, nhất định dục tính trong nàng cũng tương đương với những người đàn bà hai mươi chín tuổi khác, làm sao có thể cưỡng lại lời yêu thốt ra từ miệng Osanai, đối tượng hoàn hảo nhất dành cho nàng? Ham muốn trong hắn càng lúc càng dâng đầy ăm ắp khi nghĩ tới giây phút những viễn cảnh trong đầu hắn trở thành hiện thực. Chỉ cần chìm đắm trong mộng tưởng được ôm nàng vào lòng, hắn cũng có thể đạt cực khoái. Đôi mắt nàng lạnh lùng điềm tĩnh, thường ánh lên những tia

sáng thông tuệ, giờ ẩm ướt và mờ đi trong dục vọng đê mê. Bờ môi nghiêm nghị mím chặt thường ngày, lúc này lả lơi trong niềm hoan lạc không che giấu. Cái tôi của nàng, bản thể thông minh tuyệt vời của nàng, sụp đổ và tan rã trong miền khoái cảm điên dại đầy dục tính. Hẳn đó sẽ là một trải nghiệm khác xa với việc làm tình qua thiết bị PT với tay Tokita xuẩn ngốc kia. Đối với Osanai mà nói, làm tình với thân thể xanh xao nhăn nhúm của Sayama Misako, cô y tá trưởng tầng năm chỉ để thỏa mãn phần đàn ông trong hắn mà thôi, chắc chắn không thể nào sánh bằng một cuộc ân ái với Chiba Atsuko được.

Osanai có thể ngủ với Sayama bất kỳ lúc nào hắn muốn. Thậm chí nếu cần thiết, hắn còn có thể yêu cầu cô ta phục vụ Inui Seijirou, người thầy độc thân với nhục dục vô đáy của hắn. Osanai mới chính là đối tượng được Inui để mắt tới, nhưng dục tính trong ông ta mãnh liệt tới nỗi, Osanai dù kính trọng và tin yêu thầy mình đến thế nào cũng không thể thỏa mãn trọn vẹn ham muốn lúc nào cũng ngùn ngụt của ông. Chính bởi vậy, hắn tình nguyện hiến dâng tình nhân cho Inui, mong giảm bớt gánh nặng cho mình. Việc này không hề ảnh hưởng gì tới mối quan hệ mật thiết của Inui và Osanai. Tình cảm giữa hai người họ khởi nguồn từ mối tình thầy trò, dần dà nồng nàn đậm sâu theo năm tháng khi những bí mật họ sẻ chia ngày một nhiều thêm.

Bước vào khu điều trị của Viện, Osanai cẩn trọng quan sát xung quanh để chắc chắn không ai đang theo đuôi mình. Hắn bước xuống cầu thang đằng sau nhà bếp tới tầng hầm thứ hai. Ngày trước người ta khởi công xây dựng những phòng giam dưới này để

cách ly các bệnh nhân có xu hướng bạo lực hay gào thét, nhưng giờ không ai sử dụng chúng nữa. Hầu hết nhân viên trong Viện thậm chí không biết tới sự tồn tại của căn hầm này. Osanai rút chìa khóa, mở cánh cửa sắt nặng nề ngăn cách khu biệt giam với thế giới bên ngoài, chậm rãi đi về phía cuối hành lang lạnh như băng. Hắn bước vào căn phòng nhốt giữ Himuro, người tù nhân vẫn mặc áo blouse trắng, lịm đi trên chiếc giường sắt không nệm trong phòng ngục chưa đầy ba mét vuông rưỡi. Một chiếc máy thu đặt trên bàn cạnh giường. Himuro bị nhấn chìm trong mộng bởi thuốc ngủ, DC Mini cài trên tóc. Thỉnh thoảng gã lại mơ những cơn ác mộng của các bệnh nhân tâm thần phân liệt, tiềm thức vẫy vùng để chuyển cảnh sang những giấc mơ dễ chịu hơn.

Osanai nén lại cảm giác muốn nôn mửa, bần thần nhìn gương mặt và thân hình thô kệch của Himuro vẫn đang im lìm trong giấc ngủ. Hắn đã phải dâng hiến thân mình cho tên cặn bã này, dẫn gã tới miền cực lạc mà gã không đủ tư cách đặt chân đến. Đó là cái giá Osanai phải trả cho sự hợp tác của Himuro. Chỉ bằng cách ấy, hắn mới có thể khiến Himuro phản bội Tokita. Osanai hối hận khôn cùng. Phải chăng cho đến khi bước chân xuống huyệt mộ, những cơn ác mộng về mọi điều kinh hoàng đã xảy ra sẽ mãi đeo đuổi hắn? *Khốn kiếp! Tự mày hóa điên hóa dại vì thứ chương trình dịch hạch của mày đi! Rồi quên hết mọi thứ mày làm với tao đi! Quên sạch bách cả thiên hạ luôn đi!*

Osanai nhìn vào màn hình. Trong giấc mơ, Himuro đang chơi đùa cùng một con búp bê Nhật tóc ngắn đáng yêu. Cử động của con búp bê chân thực như đang sống, kích thước của nó cũng bằng

người thật. Những hình ảnh trong máy thu đã được sử dụng cho các chương trình lập trình riêng cho Tsumura và Kakimoto. Osanai đã lệnh cho Hashimoto tiêm nhiễm những hình ảnh bất bình thường vào tiềm thức hai người đó khi họ sử dụng máy thu và máy chiếu.

“Trông chán đời quá”, Osanai tặc lưỡi.

Hắn đã dụ Himuro mang DC Mini đến phòng mình. Tên đần thô kệch hoan hỉ dẫn xác tới, những tưởng sẽ được trọng thưởng hậu hĩnh như mọi lần với một cuộc vui trụy lạc trên ghế sofa. Osanai ép gã uống thuốc ngủ, đoạn di chuyển khối thân hình cục mịch bất động của gã xuống tầng hầm với sự trợ giúp của Hashimoto. Hắn ra lệnh cho Hashimoto truyền dẫn hình ảnh vào trí não Himuro, nhưng những chương trình vốn được thiết kế riêng cho Tsumura và Kakimoto, kéo dài vỏn vẹn chỉ một phần hai mươi giây mỗi ba phút. Ngoài ra chúng được thiết kế để kích thích những chấn thương tâm lý của hai người đó, nên Himuro cùng lắm cũng chỉ chịu tác động của chứng hoang tưởng liên hệ mà thôi. Chừng đó tác động vẫn chưa đủ để nghiền nát nhân cách của một con người. Tsumura và Kakimoto đều là những kẻ đem lòng ngưỡng mộ Atsuko, nên đơn giản chỉ cần gây cho hai người đó chứng hoang tưởng liên hệ, khiến cho họ không thể tham gia vào việc nghiên cứu và trị liệu được nữa là đủ. Chúng sẽ trở thành nguồn tư liệu tuyệt vời cho những tin đồn thất thiệt được truyền đi muôn nơi. Nhưng Himuro, đồng phạm của Osanai trong vụ việc, gã biết mọi chi tiết từ đầu tới cuối, vậy nên chỉ còn cách duy nhất để bịt đầu mối: hủy hoại hoàn toàn trí não của tên súc sinh vô lại này.

Osanai bắt đầu truyền những cơn ác mộng của bệnh nhân mắc

chứng tâm thần phân liệt cấp độ nghiêm trọng bằng cách dùng các hình ảnh mà bộ nhớ đã thu lại từ máy chiếu. Himuro sẽ bị dồn tới đáy sâu nhất của miền vô thức, không còn đường quay trở về nữa. Mọi thứ thuộc về tính người trong gã sẽ hoàn toàn vỡ vụn.

Trước khi truyền hình ảnh, Osanai lục hết các túi quần túi áo của Himuro. DC Mini đáng lẽ phải có sáu chiếc, nhưng Himuro chỉ mang tới năm chiếc, nói rằng gã chỉ tìm được thế thôi. Osanai nghi ngờ gã đã giữ lại một chiếc đâu đó cho mục đích cá nhân, nhưng lộn hết mặt trong mặt ngoài của chiếc áo blouse trắng trên người Himuro, hắn vẫn không tìm thấy gì cả. Trừ khi tên Himuro này đã tìm ra cách nhét DC Mini vào trong thanh sô cô la gã đang ăn dở thì chịu thôi.

Osanai truyền dẫn trực tiếp những cơn ác mộng vào tiềm thức Himuro. Những hình ảnh ghê rợn đến mức thậm chí Osanai còn không thể nhìn thẳng vào màn hình. Chân tay Himuro đột nhiên cứng đờ, gã rên rỉ yếu ớt, vẻ mặt tang thương buồn thảm. Gã cứ giữ nguyên trạng thái đó trong hai phút, trước khi trừng mắt nhìn Osanai chằm chằm và rú lên tru tréo. Nhìn Himuro hiện giờ là đủ hiểu cú sốc đè nặng tâm trí gã hẳn phải khủng khiếp đến thế nào. Gương mặt gã lộ rõ vẻ sợ hãi cùng cực, tiếng gào thét bất lực đau đớn, dường như tên sát nhân hiện đang sừng sững trước mặt gã, và giờ đây, lần đầu tiên trong đời gã nhận ra mình sắp bị hành hình. Osanai hơi rùng mình. Himuro vẫn tiếp tục vùng vẫy và gào thét hết sức bình sinh. Cuối cùng gã cũng nhắm mắt lại, tuy vẫn còn thổn thức khóc nấc lên. Vẻ mặt Himuro giờ trì độn hẳn, tựa như gã đã bị lôi tuột xuống cái hố tăm tối sâu thăm thẳm của miền vô thức. Sau đó, biểu hiện ấy cũng chầm chậm biến đổi. Himuro mỉm cười ngờ

nghệch. Sự thỏa mãn trên gương mặt gã hiện giờ là biểu trưng của một thứ khoái cảm cơ bản thuần túy, khác xa với thứ xúc cảm đã được mài dũa bởi thế giới văn minh và bị biến đổi trở nên nhàm chán. Chuỗi ác mộng kia là những thứ nhơ nhuốc ghê tởm, nhưng chúng chạm vào phần nguyên thủy nhất của niềm lạc thú trong con người, khiến bất kỳ ai nhìn vào chúng một lần cũng phải chán ngán hiện thực. Himuro bật ra một tràng cười khùng khục trong cổ họng, như một kẻ điên đã mất đi ý thức.

19.

"Konakawa! Này, Konakawa!"

Noda Tatsuo chuẩn bị về nhà sau một bữa tiệc của giới doanh nhân. Vừa bước tới sảnh, ông nhìn thấy Konakawa Toshimi đi ra từ nhà thuốc của khách sạn.

Konakawa là bạn thời đại học của Noda. Cậu ta cao ráo, vóc người bảnh bao. Sau mười năm, hàng ria mép đậm màu hơn trông thấy. So với thời đại học, Konakawa gầy đi nhiều.

Hai người mới gặp nhau hai năm trước, nên Noda hơi ngạc nhiên khi thấy bạn mình gầy đi hẳn.

Konakawa nghe tiếng Noda gọi, chỉ khẽ mỉm cười và gật đầu chào. Noda hỏi han, "Sao thế? Ông không khỏe à?" Mối quan hệ giữa hai người họ luôn thân thiết, chưa bao giờ có chuyện họ phải giữ kẽ trước mặt nhau dù sự nghiệp có thăng tiến đến thế nào.

"Cũng vẫn vậy thôi", Konakawa cười gượng gạo, nhìn lên trần nhà. "Ông cũng nhận ra sao?"

"Đương nhiên rồi, tại ông gầy quá đấy. Mà ông đến đây làm gì thế?"

Konakawa Toshimi là một nhân vật chức cao vọng trọng trong Sở Cảnh sát Thành phố Tokyo. Ông tốt nghiệp cùng năm với Noda, thi đỗ kỳ thi tuyển công chức nhà nước cấp cao, sau đó vào làm thanh tra tập sự trong nửa năm. Con đường công danh rộng mở thênh thang, ông leo dần lên chức Thanh tra, rồi Chánh thanh tra. Khi gia

nhập Sở Cảnh sát Thủ đô, ông được bổ nhiệm chức Chánh thanh tra cấp cao, rồi Trợ lý Tổng thanh tra, trở thành một trong những cá nhân có tầm ảnh hưởng trong ngành.

“À thì, Tổng thanh tra mới nghỉ hưu”, Konakawa dường như có điều gì khó nói, ngập ngừng bỏ lửng câu trả lời và cụp mắt nhìn xuống đất. “Bọn mình vừa làm tiệc chia tay ấy mà.”

“À, ông đại biểu trong Hạ Nghị viện chứ gì? Thế cái đảng đó cũng xem như đi tong luôn rồi nhỉ?”

“Ừm”, Konakawa ủ rũ, trầm buồn, thậm chí còn không thể nhìn trực diện đối phương. Hay là bệnh rồi, Noda lập tức nghĩ.

“Bọn mình đi Radio Club làm chén đã”, ông quả quyết, không để bạn mình có cơ hội khước từ. “Đi, tôi cũng vừa thoát khỏi mấy thứ tiệc tùng xong đây.”

Noda cảm thấy mình không thể khoanh tay đứng nhìn được. Thời đại học, Noda thích mê những cuộc rong chơi về đêm với chúng bạn trên những con phố náo nhiệt sầm uất của chốn thành thị. Thỉnh thoảng có hơi men vào, ông hăng máu gây sự với người ta. Khi ấy, không biết bao nhiêu lần Konakawa phải vận dụng vốn kiếm đạo của mình để cứu nguy cho ông. Không có cậu ta chắc giờ mình cụt mất một cánh tay rồi cũng nên. Ông hồi tưởng lại mà rùng mình, nghĩ hồi ấy sao mà mình liều mạng thế.

“Nhưng mà…”, Konakawa dường như không mấy mặn mà với ý tưởng của Noda. Bình thường lúc nào cậu ta cũng hưởng ứng nhiệt tình mỗi khi mình mời mọc rủ rê, vậy mà hôm nay thậm chí với người bạn thân thiết nhất cũng dè dặt, không nói không rằng. Noda cảm giác có điều chẳng lành.

“Nhưng nhị gì, một lúc thôi. Xe tôi đậu ngay đằng kia rồi. Đi nhé? Kuga và Jinnai cũng muốn gặp ông lắm đấy.”

“Vậy à? Thế thì đi.”

Trên chiếc limousine sang trọng hướng về phía Roppongi, Noda yên lặng nghe Konakawa kể chuyện mình đã lên làm Trợ lý Tổng thanh tra từ nửa năm trước.

“Trời đất, vậy giờ ông ba sao rồi hả? Chúc mừng nhé. Chẳng chóng thì chày cũng sắp thành Tổng thanh tra đến nơi rồi còn gì?”

Người bạn thân thiết nhất của ông sắp trở thành một trong số những người có ảnh hưởng nhất trong xã hội, sau này có lẽ chẳng còn cấp bậc gì cao hơn để Konakawa thăng tiến lên nữa. Trong khoảnh khắc, Noda không biết phải nói gì. Ông xúc động muốn trào nước mắt.

Konakawa thở dài. Ấy là một tiếng thở dài bất thường, bật ra từ tận đáy sâu tâm hồn. Noda đọc được trong đó nỗi buồn trầm mặc, sự hối hận, nỗi thất vọng ê chề và sự chối bỏ bản thân. Chắc chắn chuyện này có liên quan tới việc cậu ta thăng chức, Noda thầm nghĩ. Phải hỏi cho ra nhẽ, phải tìm mọi cách để cứu lấy Konakawa, người bạn chí cốt không gì thay thế được của ông, một cá nhân đang chuẩn bị bước lên đỉnh cao của xã hội.

Radio Club chẳng có gì khác biệt so với mọi khi. Những bài hát xưa cũ như “Lola” và “Who” vẫn êm đềm lơ lửng trong bầu không khí hoài niệm, giai điệu dìu dặt vang lên trong quán bar được bài trí theo phong cách cổ điển với nội thất gỗ tếch sẫm màu nâu đỏ. Quán vẫn vắng khách như mọi ngày.

“Ôi trời”, Kuga nở nụ cười phúc hậu như tượng Phật, kính cẩn

cúi đầu khi thấy hai người họ bước vào quán. “Anh Konakawa, đã lâu không gặp.”

“Chúng tôi đợi anh mãi đấy!”, Jinnai nói với ra từ đằng sau quầy pha chế, hàm răng trắng nổi bật trên nước da sẫm màu.

Bình thường Noda và Konakawa hay ngồi bên quầy để chuyện phiếm cùng Jinnai, nhưng đêm nay hai người cần một chỗ ngồi kín đáo để có thể từ từ bàn chuyện. Nắm bắt ngay được nhu cầu của khách hàng với trực giác nhạy bén, Kuga nhanh chóng dẫn hai người khách mới đến tới một góc khuất của quầy bar, được thiết kế như một căn buồng biệt lập.

“Thế nguyên do là gì nào?”, người bồi bàn vừa rời đi sau khi mang tới hai ly Wild Turkey ủ mười hai năm pha đá, Noda vào thẳng vấn đề, không vòng vo.

“Chẳng có gì to tát đâu, chỉ là đêm tôi không ngủ được thôi mà.” Nãy giờ Konakawa vẫn giữ nguyên nụ cười gượng gạo ấy, bởi vẻ mặt không hề biến đổi nên sự vô cảm của ông lại càng hiển hiện rõ nét hơn.

“Biết vậy rồi, nhưng tại sao ông không ngủ được?”

Konakawa nhìn Noda nghi hoặc, “Làm gì có lý do gì đâu.”

“À, không rõ nguyên nhân nhỉ.”

Konakawa im lặng, dường như đang nghiền ngẫm những lời Noda vừa nói. Đoạn ông ngồi thẳng lên và chầm chậm lắc đầu. “Chẳng có nguyên do gì mà rõ với chả không rõ ở đây đâu. Đơn giản là bởi chẳng có gì đáng được coi là nguyên nhân trong chuyện này.”

Bản thân Noda đã đọc nhiều sách về các bệnh tâm lý khi tự tìm hiểu nguyên nhân chứng rối loạn lo âu của ông. Từ những kiến thức ông đã tích cóp được trong sách vở, Noda ngay lập tức phỏng đoán bạn mình đang mắc bệnh trầm cảm. Đặc điểm nổi bật nhất của chứng bệnh này là người bệnh hoàn toàn không biết tại sao mình phát bệnh. Nhưng ông không thể chỉ vì lý do đó mà nói thẳng vào mặt Konakawa rằng "Ông bị trầm cảm đấy" được. Hơn nữa, việc nói tên bệnh với bệnh nhân cũng là điều cấm kỵ.

"Thế về cơ bản là ông mạnh khỏe chứ gì?"

"Thể chất á?", Konakawa hỏi lại và bắt đầu chọn lọc từ ngữ. "Năm nào cũng kiểm tra sức khỏe định kỳ mà." Ông quả quyết gật đầu, khẳng định với bạn mình. "Tôi không sao đâu."

"Ừ, vậy chắc không có vấn đề gì thật."

Konakawa vẫn dè dặt, cẩn trọng với lời nói của mình như xưa, "Nghe như thể ông đang hỏi cung tôi ấy nhỉ?"

Noda bật cười to, nhưng vẻ mặt của Konakawa không có gì thay đổi.

"Nhưng mất ngủ như vậy cũng phiền lắm đúng không?"

Người cảnh sát buồn bã gật đầu. "Ừ, tệ lắm. Tôi không kiểm soát nổi nhịp điệu thức và ngủ của mình. Đã vậy còn mất cảm giác thèm ăn nữa."

"Lại cả chán ăn nữa à", thảo nào cậu ta gầy thế. "Chắc cũng ảnh hưởng đến công việc đúng không?"

"Ừ", Konakawa trả lời như thể đang tự mỉa mai tình trạng của bản thân. "Nhưng ông biết đấy, làm cái nghề này ấy mà, một khi đã

đủ tiêu chuẩn thì ông cứ thế thăng chức, rồi thăng chức. Thăng tiến cho đến khi ông mắc phải sai lầm gì đó và buộc phải nghỉ việc mới thôi."

"Thế ư", Noda ngây ra nhìn Konakawa trong chốc lát. Ông chưa bao giờ mường tượng làm việc cho Sở Cảnh sát Thủ đô lại nhàn hạ như thế. Nhưng có lẽ trừ khi là người tài hoa kiệt xuất, trong môi trường đó chắc hẳn ai nấy cũng dễ dàng phạm phải sai lầm.

Hai người không nói gì, nhâm nhi đồ uống. Kuga cười tươi rói, lẳng lặng mang hai ly rượu khác tới bàn họ.

"Thế công việc vẫn suôn sẻ chứ?"

"Vẫn thế thôi", Konakawa ngập ngừng lựa lời, dù trông ông không có vẻ gì muốn kể chuyện cho lắm. "Tổng thanh tra lúc tại nhiệm hay đi giao lưu với các nhân viên chính phủ. Nhưng Phó tổng thanh tra, ý là người sắp tới được bổ nhiệm làm Tổng thanh tra thì có phần vụng về, nói chuyện cũng không khéo. Thế nên tôi hay bị lôi đi gặp mặt các vị quan chức cấp cao trong ngoài ngành thay ông ấy."

"Công nhận ngoại hình ông trông cũng phù hợp với mấy việc đó mà", Noda gật gù trước vẻ ngoài nam tính, chuẩn mực đàn ông Nhật Bản của bạn mình. "Chuyện ấy làm ông khó chịu sao?"

"Ừ, công việc chính của tôi đâu phải đi ngoại giao với người ngoài", Konakawa nói. "Hơn nữa tôi cũng đâu có tài ăn nói đâu."

"Nhưng điểm mạnh của ông chính là cái sự chân chất ấy đấy", Noda cười. "Miệng lưỡi không giảo hoạt cũng là một cái tốt. Ông trầm tính nhưng làm nghề cảnh sát thì phải vậy chứ đúng không?"

Konakawa không trả lời. Rõ ràng ông đang bất mãn với bản thân.

Ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng ông cũng đáp. “Tôi chỉ muốn hoàn thành tốt công việc của mình thôi.”

“Thì ông chẳng đang thành công đấy còn gì?”, Noda hơi ngạc nhiên. “Vụ xả súng ở Kami Kitazawa ấy?”, ông nhắc cho bạn mình nhớ về những thành tựu vẻ vang của bản thân.

“Có mỗi vụ đó thôi mà”, Konakawa cười, miệng méo xệch đi. “Sao ai cũng nói mãi về nó thế nhỉ?”

“Này, ông có thấy ông đang tự đặt áp lực lên bản thân không? Chính miệng ông chẳng vừa bảo không làm gì cũng thăng chức bình thường cơ mà?”

Konakawa lại một lần nữa chẳng nói chẳng rằng. Noda bất lực, không biết làm gì để động viên người bạn đang ngồi trước mặt. Ông chầm chậm nói, cẩn trọng chọn từng từ một. “Ông cũng biết thiếu ngủ chán ăn đều có thể phát sinh từ vấn đề tâm lý đúng không?”

“Ừ thì đúng là vậy”, Konakawa đồng ý, giọng chán nản.

“Ông muốn cải thiện tình hình phải không?”

“Đương nhiên rồi, không thế thì gay to”, Konakawa nhìn Noda với ánh mắt thoáng vẻ ngờ vực.

“Vậy để tôi lo việc điều trị cho.”

“Điều trị tâm lý ư?”, Konakawa buồn bã lắc đầu. “Hay là phân tích tâm lý gì đó? Không được đâu. Mọi người biết được là coi như xong luôn đấy.”

“Ừ, tôi biết mà”, Noda gật đầu. “Thế nên cứ để đấy cho tôi. Chẳng lẽ ông cho rằng tôi nói thế mà không nghĩ đến vị trí của ông bây giờ sao? Tôi đảm bảo sẽ không ai biết gì về chuyện này đâu,

nghe tôi, cứ gặp người này cái đã.”

“Ông tự tin quá nhỉ”, Konakawa cười, dường như đã bớt ngờ vực hơn. “Ai thế?”

“Chuyên viên tâm lý”, Noda rướn người, nói thầm với Konakawa. “Ông đã nghe qua cái tên Paprika bao giờ chưa?”

“Tên lạ thế. Tôi không biết.” Konakawa lại lắc đầu, dường như không mấy quan tâm đến chuyện Noda đang nói. Ông chẳng mấy khi để lọt tai những lời đồn đại trôi nổi khắp nơi trong giới thượng lưu.

“Thế ông có biết Viện Nghiên cứu Tâm thần học không?”

“Biết”, Konakawa bắt đầu nhìn Noda với chút hứng thú. “Đó là một trong những cơ sở điều trị tâm lý hàng đầu Nhật Bản, hai chuyên viên làm việc ở đó đang là ứng cử viên cho giải Nobel Sinh lý học và Y khoa.”

“Ông có biết Viện trưởng Shima Toratarou không? Ngày xưa học khoa Y cùng trường đại học với bọn mình đấy. Hồi cấp ba bọn tôi chơi thân lắm.”

“Tôi không biết ai học y cả.”

“Cô Paprika này làm việc cho Shima, là chuyên viên tâm lý xuất sắc nhất đấy.”

“Phụ nữ à?”, vẻ nghi hoặc lại hiện ra trên gương mặt Konakawa. Noda nhớ ra ông bạn này từ xưa đã không mấy tin tưởng phụ nữ.

“Tôi được Shima giới thiệu cho đấy. Cô ấy cũng chữa khỏi bệnh cho tôi rồi.”

Konakawa nhìn Noda, không giấu nổi vẻ tò mò.

“Ông bị bệnh tâm lý ư?”

“Không phải lo đâu. Tôi chỉ bị rối loạn lo âu cấp độ nhẹ thôi”, đoạn ông kể đầu đuôi câu chuyện cho bạn mình nghe.

20.

11 rưỡi đêm, Atsuko về nhà trong tình trạng mệt lả. Cô đã cùng Tokita Kousaku lùng sục mọi ngóc ngách trong Viện, cố tìm cho ra tung tích của Himuro và những chiếc DC Mini. Atsuko đã gọi điện về nhà bố mẹ Himuro ở tỉnh Chiba nhưng cậu ta cũng không ở đó. Chắc chắn cậu ta đang bị giam giữ ở chốn nào rồi. Cô đã lén lút lấy chùm chìa khóa chính ở phòng bảo vệ, kiểm tra tất cả các phòng của nhân viên trong Viện, nhưng tuyệt nhiên không thấy bóng dáng Himuro đâu. Tokita đã khẳng định mối lo ngại của cô, DC Mini hoàn toàn không có chức năng vô hiệu hóa truy cập. Nếu để lộ ra sự tồn tại của một vật nguy hiểm như thế, mọi người chắc hẳn sẽ càng náo loạn hơn. Vậy nên hai người họ không thể nói với ai được, chỉ còn cách tự mình tìm kiếm khắp nơi.

Ngày mai họ sẽ lên nói chuyện với Shima Toratarou. Dù Viện trưởng là người đồng minh không mấy đáng tin cậy, nhưng ít nhất ông cũng sẽ hiểu tầm nghiêm trọng của vấn đề và giữ bí mật cho họ. Ngoài ra, ông cũng có đủ quyền hành cho phép họ khám xét khu vực tầng năm, nơi hôm nay Atsuko bị chặn không cho vào. Trên đường về khu chung cư, Tokita và Atsuko đã bàn với nhau như vậy. Tokita sống cùng mẹ trong một căn hộ lớn, có tầm nhìn đẹp ở tầng mười lăm, nằm ngay phía dưới căn hộ của Atsuko.

Ngâm mình trong bồn tắm, Atsuko mải mê chìm trong suy nghĩ. Biết đâu Himuro đang ở đâu đó trong tòa nhà này? Có lẽ cậu ta

đang bị giam giữ trong căn hộ của Osanai, Hashimoto hay một trong số những kẻ theo phe Inui Seijirou. Cả Osanai và Hashimoto đều độc thân, có căn hộ ở tầng mười bốn và mười lăm. Giữa những cán bộ chủ chốt trong Viện sống ở đây có một quy ước ngầm: tôn trọng không gian riêng tư của đồng nghiệp hết mức có thể. Điều đó có nghĩa là, không đến thăm nhà nhau. Thế nên Atsuko và Shima cũng chỉ nói chuyện khi gặp nhau ở Viện Nghiên cứu, cô chưa bao giờ ghé căn hộ của ông một lần nào dù họ sống cùng tầng.

Nói thẳng ra, đối tượng Atsuko tha thiết muốn gặp để xin lời khuyên không phải Shima mà là Noda Tatsuo. Khi nghĩ tới một người đáng tin cậy trong lúc này, ông là người duy nhất hiện ra trong tâm trí cô. Atsuko nhìn ra những phẩm chất đáng quý của Noda không phải chỉ vì tình cảm vừa chớm nở giữa hai người. Cô thậm chí còn nghĩ đến chuyện Noda có thể trở thành kiểm toán viên tiếp theo của Viện. Dù cô không rõ những tiêu chí cần thiết để đảm nhiệm vị trí đó, nhưng Noda là kiểu người ngay lập tức sẽ phát hiện ra sai sót trong tính toán. Ngày mai cô sẽ thử thảo luận với Shima về chuyện này.

Hiện giờ, Atsuko chỉ muốn dốc lòng tâm sự hết với Noda về những khó khăn cô đang gặp phải. Cô muốn thảo luận cùng ông và được ông chia sẻ kinh nghiệm. Noda sẽ cho cô những lời khuyên bổ ích, giúp cô tháo gỡ các vấn đề mâu thuẫn giữa các nhân viên trong Viện. Ông sẽ lắng nghe và giúp đỡ Atsuko, bởi cô biết ông yêu cô đến thế nào.

Không được rồi.

Atsuko lắc đầu nguầy nguậy.

Chính bởi Noda yêu cô, nên cô lại càng không nên nói chuyện này với ông. Chẳng phải bấy lâu nay cô vẫn tự mình cố gắng vượt qua tất cả, không phụ thuộc vào bất kỳ ai đấy sao? Trước đây chưa bao giờ cô nghĩ bản thân sẽ thảm hại tới mức nhờ vả bệnh nhân cũ. Noda cũng có khó khăn của riêng ông. Nếu Atsuko lợi dụng tình cảm và trông cậy vào sự giúp đỡ của ông trong khi không mảy may nghĩ cho đối phương cô sẽ chẳng khác nào những cô gái trẻ ích kỷ thực dụng đầy rẫy trong xã hội này.

Suy nghĩ ấy tựa như một hồi chuông cảnh báo Atsuko, rằng cô sẽ rơi vào một mối quan hệ không lối thoát nếu gặp lại người đàn ông ấy. Cô quyết tâm gạt bỏ hình ảnh Noda ra khỏi tâm trí mình.

Atsuko nghe tiếng chuông điện thoại reo ngoài phòng khách. Gọi điện thoại giờ này chỉ có mấy người ở tòa soạn, ban ngày gọi điện đến Viện nhưng bị từ chối, buổi đêm biết Atsuko về nhà muộn nên mới gọi. Cô quấn khăn tắm quanh người, xỏ dép đi trong nhà vào và ra nhấc ống nghe.

“Vâng, Chiba xin nghe.”

“Tôi là Noda.”

Không thể tin được. Người đàn ông Atsuko vừa nhất quyết không nghĩ về nữa, giờ lại gọi điện cho cô, cứ như thể muốn nói “Còn lâu tôi mới cho cô làm thế”. Cũng may bởi cô đang mệt nên giọng nghe già hơn mọi khi, Noda vì vậy không nhận ra mình đang nói chuyện trực tiếp với Paprika.

“Anh đợi một chút, để tôi chuyển máy cho Paprika.”

Lần này cô cố tình hạ thấp giọng xuống. Atsuko quay lại phòng tắm và mặc đồ ngủ vào. Nếu không nhận ra giọng nói ban nãy, thì

Noda sẽ nghĩ ai là người nghe điện thoại nhỉ? Atsuko nhấc ống nghe, tủm tỉm cười bởi tình huống trớ trêu và niềm vui không thể kìm nén. Ông hẳn đã nhìn thấy biển họ Chiba bên ngoài căn hộ, biết được Paprika có liên quan gì đó tới người phụ nữ họ Chiba. Liệu ông có nghĩ đến mối quan hệ giữa Paprika và ứng cử viên giải Nobel Chiba Atsuko hay không? Liệu Noda có biết đến sự tồn tại của Chiba Atsuko? Hay ông đã biết hết tất cả rồi?

“Anh Noda à, tôi Paprika đây.” Khi hóa thân thành Paprika, giọng Atsuko sẽ tự động cao lên nửa tông. Hôm nay, vì quá vui mừng bởi cuộc gọi bất ngờ của Noda, giọng cô lại cao thêm nửa tông nữa. Nếu Noda hỏi về người ban nãy trả lời điện thoại, cô sẽ phải trả lời thế nào đây? Mẹ tôi đến thăm ư? Atsuko nghĩ ngợi, nhưng Noda đủ tinh tế và kín đáo để không hỏi gì cả.

“Paprika, chuyện hơi dài một chút, giờ cô có thời gian nói chuyện không?”

“Anh cứ nói đi, tôi đang rảnh mà.”

Atsuko định hỏi Noda đang gọi điện từ đâu, nhưng quyết định học theo Noda và không hỏi gì cả. Không nghe thấy tiếng nhạc hay tiếng người nói. Chắc ông đang gọi từ nhà.

“May quá. Tôi có chuyện muốn hỏi cô ấy mà.”

“Vâng? Là gì vậy?”

“Trước tiên tôi muốn cảm ơn cô đã. Tôi hồi phục hoàn toàn rồi. Chuyện công ty cũng suôn sẻ, Toratake hóa ra vẫn còn sống.”

“Ôi”, niềm hân hoan trong giọng nói của Noda khiến Atsuko cũng thấy vui lây. Lòng cô nhẹ bẫng, lâng lâng như trong mơ vậy. “Hóa ra chỉ là anh tưởng tượng hết mọi thứ sao?”

“Chắc vậy”, Noda không kể chi tiết đầu đuôi câu chuyện mà đi vào ngay vấn đề chính. “Thực ra tôi có một người bạn thân, người này tai to mặt lớn, nắm giữ vị trí rất quan trọng, không biết cô có sẵn lòng chữa bệnh cho cậu ấy không?”

Noda chỉ biết tới Paprika, một chuyên viên tâm lý dùng thiết bị PT để trị liệu phân tâm cho những cá nhân đặc biệt. Atsuko băn khoăn. Bây giờ cô không có thời gian cho những việc thế này. Nhưng đó là vấn đề của Chiba Atsuko, thám tử giấc mơ Paprika không thể lấy cái cớ đó để từ chối thỉnh cầu của Noda được.

“Triệu chứng của bạn anh thế nào?”, cô hỏi thử. Biết đâu bệnh trạng lại đơn giản, không cần cô phải ra mặt thì sao.

“Cậu ấy nói mình chỉ mất ngủ và chán ăn thôi. Nhưng theo như tôi quan sát thì không đơn thuần chỉ có vậy. Trông cậu ấy thảm lắm, chẳng nói chẳng rằng, mặt cứ đờ ra. Tôi đoán vấn đề của cậu ấy không thể giải quyết trong một sớm một chiều được.”

“Anh Noda đã động viên anh ấy chưa?”

“Tôi cũng rủ cậu ấy đi uống rượu hàn huyên, thử động viên cậu ấy vài câu nhưng không có hiệu quả gì cả. Mà cậu ấy còn nói mình không sao nữa chứ.”

Đó đều là những triệu chứng phổ biến của bệnh trầm cảm. Những người trầm cảm đến mức này rồi, dù giải sầu bằng cách uống rượu hay chơi bời, dù được động viên an ủi, bị thuyết giáo hoặc đe dọa cũng sẽ không có phản ứng gì hết. “Vậy chắc anh ấy cũng không biết tại sao mình lại thành ra như thế đâu đúng không?”

“Quả đúng thế, nhưng theo thiển ý của tôi, có lẽ việc thăng tiến đã ảnh hưởng ít nhiều đến cậu ấy.”

“Thăng tiến?”

“Gần đây cậu ấy được đề bạt lên một chức vụ khá quan trọng.”

Bệnh trầm cảm thường xảy ra không rõ nguyên do, hoặc bởi một tác nhân hết sức bình thường theo tiêu chuẩn xã hội. Những tác nhân đó có thể bao gồm thăng tiến trong công việc, hoặc những sự kiện đáng lẽ ra phải làm cho con người ta vui mừng.

“Paprika, có phải trầm cảm không?”, Noda hỏi.

Cô vừa nghĩ, Noda giải thích có hơi kỹ càng cụ thể quá so với dân không chuyên, nhưng quả nhiên ông cũng có hiểu biết về căn bệnh này. “Tôi cũng cho là vậy, nhưng anh Noda có nói thế với bạn mình không?”

“Tôi không nói.”

“May quá. Nhưng không gặp trực tiếp thì tôi không chẩn đoán chính xác được.” Dạo gần đây, trầm cảm đã trở thành một căn bệnh phổ biến với những người đảm đương vị trí quản lý bị điều đi công tác xa nhà. Có khả năng Noda cũng biết chuyện đó và áp đặt nó lên bạn mình. Điều này làm ông chỉ tập trung vào những triệu chứng để khẳng định nghi ngờ của mình mà thôi.

“Đúng thế. Tôi cũng muốn hai người gặp nhau. Nhưng Paprika này, cô cũng bận mà đúng không?”

Atsuko lặng đi. Trong giây phút cô đang yếu lòng, lời nói ân cần của Noda bỗng dưng làm cô muốn khóc.

“Sao thế?”, ông hỏi.

“Tôi mừng vì anh đã gọi thôi. Giả dụ bạn anh bị trầm cảm thật thì không ổn chút nào đâu. Có rất nhiều người tự sát vì bệnh này rồi

đấy.”

Atsuko mường tượng Noda đang há hốc miệng phía bên kia đầu dây.

“Anh giới thiệu bạn anh cho tôi nhé?”

Cô có thể nhân cơ hội đó để gặp Noda. Atsuko không thể tin nổi mình. Vừa vài phút trước, cô còn tự mình chối bỏ sự yếu đuối khi mong nhận được sự giúp đỡ từ Noda. Bây giờ khi nghĩ đến chuyện có thể gặp ông lần nữa, cô lại muốn bộc bạch hết tâm tư của mình cho Noda biết. Bởi ông nhờ cô giúp đỡ, Atsuko thấy thanh thản hơn, không còn cảm giác sợ bị phụ thuộc vào đối phương nữa.

“Tối mai thế nào? 11 giờ ở Radio Club như ngày trước nhé?”

Atsuko nghĩ tới bầu không khí dễ chịu ở Radio Club, quán bar ấy tựa như một nơi để cô tạm lánh khỏi những rắc rối muộn phiền cô đang phải đương đầu. “Vâng, tên bạn anh là gì?”

“Konakawa Toshimi. Trợ lý Tổng thanh tra của Sở Cảnh sát Thủ đô.”

Lần này đến lượt Atsuko há hốc miệng, “Trợ lý Tổng thanh tra?”

“Ừ, chỉ dưới Tổng thanh tra một bậc thôi. Mới cả nghe kể dạo này cậu ấy cũng hay phải làm nhiều việc thay Tổng thanh tra nữa.”

“Tôi không ngờ đấy.”

“Tôi vừa nói với cô rồi mà?”

Atsuko cảm giác như đầu gối mình sắp khuỵu xuống tới nơi. Làm sao cô có thể nhờ Noda tư vấn về những vấn đề trong Viện trước mặt một nhân vật như thế, nhất là khi những vấn đề đó có thể liên quan tới hành vi phạm pháp? Cô cũng không thể nói về những

chiếc DC Mini bị mất cắp, một chủ đề chắc chắn sẽ khiến phía cảnh sát phải quan tâm. Chẳng nói đâu xa, chính những hoạt động của Paprika hiện giờ cũng là vi phạm pháp luật.

“Anh Noda, có chuyện này tôi muốn nói với anh. Thực ra tôi là một thành viên trong Hội đồng quản trị Viện Nghiên cứu Tâm thần học.”

“Tôi cũng biết vậy mà.”

“Việc chữa trị cho cá nhân như thế này, nói thật là không được phép đâu…”

Noda bật cười, “À, cô lo chuyện đó hả? Konakawa không phải người không hiểu chuyện vậy đâu. Với lại nếu mọi người biết chuyện, chắc chắn cậu ấy sẽ là bên chịu thiệt nhiều hơn.”

“Tôi hiểu rồi. Vậy chắc anh ấy không phải kiểu người cứng nhắc, chỉ biết trung thành với nghề nghiệp đâu nhỉ?”

“Cậu ấy tốt lắm, hiểu biết nhiều, lại linh hoạt nữa. Lúc cần thoải mái thì cũng thoải mái hết mình thôi. Thời đại học, cậu ấy giúp tôi nhiều lắm. Đến cả khi thành cảnh sát rồi, cậu ấy cũng khuyên bảo tôi đủ thứ, giúp đỡ tôi tháo gỡ các vấn đề trong công việc.”

“Vậy ư?”

Atsuko cảm thấy yên lòng hơn một chút, nhưng không thể thả lỏng hoàn toàn được. Dù gì ông ta cũng là cảnh sát, chắc chắn sẽ không thể khoanh tay làm ngơ nếu biết được việc những chiếc DC Mini bị mất cắp có thể gây ra hậu quả nghiêm trọng như thế nào, kể cả có thoáng tính và hiểu chuyện đến mấy đi chăng nữa.

21.

Paprika đến Radio Club trước giờ hẹn hai mươi phút. Anh nhà báo tên Matsukane đã cảnh báo trước rằng có người đã thấy Paprika ở quận Roppongi, nên lần này cô cẩn thận hơn nhiều. Cô không muốn thay đổi bộ y phục quen thuộc gồm quần jeans và áo phông đỏ, bởi không có chúng trên người, cô không có cảm giác mình đang là Paprika. Nhưng có lẽ cũng không sao, vì hôm nay cô không cần phải mất thời gian đi vòng quanh Roppongi để tìm Radio Club như lần đầu.

“Ô kìa!”, Kuga vẫn còn nhớ mặt Paprika, ưỡn bụng bia đẫy đà và niềm nở cúi đầu chào cô. “Lâu rồi không gặp.”

“Mời cô vào!”, Jinnai mỉm cười, nói với ra từ quầy pha chế.

Chỉ có một người khách duy nhất ngồi bên quầy. Anh ta giật mình bởi vẻ bề ngoài lạc quẻ của Paprika, nhưng sau giây lát lại quay qua hỏi Jinnai gì đó.

“Anh Konakawa vẫn chưa tới đâu”, Kuga nói và dẫn Paprika đến chiếc bàn hôm trước. “Vừa nãy anh Noda cũng mới gọi điện, bảo tối nay có việc không đến được, nhờ cô chuyển lời chào đến anh Konakawa giùm.”

“Vậy ư.”

Paprika hơi thất vọng đôi chút, nhưng đồng thời cô cũng nhận ra sự tinh tế trong con người Noda Tatsuo. Vốn là một người liêm chính, ông sẽ không lợi dụng cơ hội này để gặp Paprika. Cô cảm

mến ông cũng vì lẽ ấy. Vả lại trước mặt Trợ lý Tổng thanh tra, cô cũng không thể nhờ Noda khuyên bảo gì được.

Kuga đứng bên cạnh bàn, nhìn xuống Paprika và nở nụ cười hiền từ như tượng Phật. Cô cũng mỉm cười đáp lại, tự hỏi tại sao mới tới đây một lần mà quán bar này đã trở nên thân thuộc với cô đến thế. Quán đang chơi bài “Satin Doll”.

Paprika nhờ Kuga gợi ý một thức uống ngon. Người bồi bàn ra quầy rồi quay lại bàn Paprika để nhắn lại câu trả lời của Jinnai cho cô biết. Nhìn Kuga tất bật đi đi lại lại, bộ dạng cao hứng hoan hỉ, người khách ngồi bên quầy lại tỏ vẻ ngạc nhiên.

Cuối cùng cô quyết định gọi một ly Ballantine mười bảy năm, tên Black Jack. Cửa mở khi cô đang nhâm nhi ly rượu, mắt lim dim. Konakawa Toshimi, người đàn ông cô đã biết qua lời kể của Noda, bước vào quán. Nhìn cách Jinnai và Kuga vồn vã tiếp đón Konakawa, cô đoán ông ta là khách quen của quán.

“Chào anh, tôi là Paprika.”

Cô đứng dậy, chào hỏi nghiêm túc. Khác với Noda, cô có thể đảm bảo Konakawa sẽ không thoải mái với kiểu cách suồng sã của một cô thiếu nữ mới lớn.

“Chào cô, tôi tên Konakawa.”

Người đàn ông lịch sự đáp lại. Ông ta không nhìn Paprika với ánh mắt hiếu kỳ như những người đàn ông khác. Cô quyết định dùng kính ngữ. Bởi đối phương là người đã luống tuổi, cô nghĩ làm vậy cũng dễ nói chuyện hơn.

Khi Konakawa ngồi xuống đối diện cô, Paprika bị thu hút bởi vẻ nam tính toát ra từ ông. Cô đã nghe Noda kể rằng bạn mình thường

phải đi làm công tác ngoại giao thay cho Tổng thanh tra, và giờ cô hoàn toàn có thể hiểu tại sao. Konakawa vạm vỡ, gương mặt hơi rám nắng góc cạnh, hàng ria mép càng làm tăng vẻ cuốn hút nơi ông. Paprika sẽ chẳng lấy gì làm lạ nếu có ai nói người đàn ông đang ngồi trước mặt cô là diễn viên chính của một bộ phim điện ảnh Mỹ. Cô đã gặp nhiều đàn ông, nhưng vẫn bị hút hồn bởi vẻ ngoài của Konakawa. Dù đang mang bệnh, ông vẫn nhìn Paprika với ánh mắt sắc bén của một thám tử chuyên nghiệp.

“Hôm nay anh Noda bận nên không đến được.”

“Vậy à”, Konakawa không biểu lộ cảm xúc gì. Ông nhìn Paprika trong chốc lát, nhưng dường như đã mất hứng thú, ông quay sang thảo luận với Kuga về đồ uống.

Cuối cùng, Konakawa gọi một ly Black Jack như Paprika. Ngay khi người bồi bàn lui đi, cô bắt đầu đặt câu hỏi. “Chắc anh bận lắm phải không?”

“Cô cũng biết mà”, Konakawa gượng cười.

“Chuyện đương nhiên nhỉ. Nhưng mong anh đừng nghĩ tôi chỉ biết hỏi những câu ngu ngốc. Tôi cũng phải hỏi đủ mọi thứ, như khi cảnh sát các anh điều tra vậy thôi.”

“Tôi hiểu rồi”, Konakawa ngồi thẳng dậy, một tín hiệu cho thấy ông đang bắt đầu nhìn Paprika bằng con mắt khác.

“Bởi ngoài những gì anh Noda đã kể, tôi không biết gì về anh Konakawa cả.”

Konakawa bối rối, ông không ước chừng được tuổi thật của Paprika, bởi cách dùng từ đĩnh đạc đâu vào đấy của cô chẳng mấy ăn nhập với vẻ bề ngoài. “Cô cứ hỏi đi, hỏi gì cũng được.”

Cách Konakawa nói chuyện hơi thiếu tự nhiên, nghe như thể ông không hề muốn nhưng vẫn phải cố ép mình nói vậy. Những thủ thuật cơ bản mà các bác sĩ tâm lý thường áp dụng để làm bệnh nhân thấy thoải mái hơn, có lẽ không thể áp dụng được với ông ta. Paprika có chút băn khoăn. Dù gì đây cũng là lần đầu tiên cô chữa trị cho một nhân vật nắm nhiều quyền hành như thế này.

Paprika quyết định bộc lộ hết sự ngưỡng mộ của mình với đối phương. Nếu Konakawa bị trầm cảm thật, lòng tự tôn của ông hiện đang bị tổn thương, cần sự ủng hộ nâng đỡ của những người xung quanh. “Tôi chưa bao giờ dám mơ được gặp và chữa trị cho Trợ lý Tổng thanh tra của Sở Cảnh sát Thủ đô như thế này đâu. Tự nhiên tôi thấy rối quá.”

Konakawa cuối cùng cũng mỉm cười. “Thật ư?”

“Vâng. Tôi rất lấy làm vinh hạnh.”

Kuga mang rượu đến. Hai người im lặng thưởng thức ly đồ uống trên tay.

“Nhưng mà”, lần đầu tiên trong buổi tối, Konakawa tự mình hỏi chuyện Paprika. “Công việc trị liệu tâm lý của cô hữu ích với nhiều người đấy chứ, rất đáng làm.”

Có lẽ ông nói vậy chỉ để khiến cô yên tâm, vì một người như Konakawa đâu rảnh để quan tâm đến nghề nghiệp của người khác. Người này chắc hẳn hiện giờ không mấy mặn mà với công việc của bản thân, Paprika phỏng đoán.

“Công việc của anh cũng thế mà.”

Nghe Paprika nói vậy, Konakawa lại cười gượng gạo. Cô càng

thêm tự tin vào phỏng đoán của mình. Trước khi đến đây, cô đã tìm hiểu đôi chút. Trợ lý Tổng thanh tra chỉ là một cấp bậc, không miêu tả một nghề nghiệp cụ thể như Tổng thanh tra. Chính vì thế nên Konakawa mới phải miễn cưỡng làm nhiều công việc đến vậy.

“Nghe nói anh không ngủ được?”, Paprika đi vào chủ đề chính. “Bất tiện lắm đúng không?”

“Ừm, đúng là vậy.”

“Đây là lần đầu tiên?”

“Đúng.”

“Anh cũng mất luôn cảm giác thèm ăn?”

“Đúng.”

“Việc mất ngủ và chán ăn ảnh hưởng thế nào đến công việc hiện tại của anh?”

Konakawa ngẫm nghĩ một lúc lâu. Ông biết câu trả lời, nhưng phải sắp xếp suy nghĩ trong đầu để có thể diễn đạt câu từ sao cho mạch lạc.

“Thực ra”, ông bắt đầu nói. “Tôi là người kiệm lời, giao tiếp với người khác vốn là điểm yếu của tôi. Nhưng với tư cách người đại diện cho Tổng thanh tra, tôi bắt buộc phải nói rất nhiều. Giờ vì mất ngủ, tôi không thể tìm đúng từ để nói, không biết diễn đạt sao cho phải. Mà mọi người lại đặt rất nhiều kỳ vọng vào tôi.” Konakawa im bặt.

“Ngay từ đầu anh đã không thích những việc kiểu vậy rồi đúng không?”

“Nhưng tôi không còn lựa chọn nào khác”, Konakawa nhìn

Paprika với ánh mắt sắc lẹm như dao.

Cầu toàn. Những người mang đặc điểm tính cách này là những đối tượng dễ bị trầm cảm nhất. Họ đòi hỏi quá nhiều ở bản thân mình, hướng tới những mục tiêu mình khó lòng đạt được, rồi tự đổ trách nhiệm lên đầu mình khi mọi việc không như ý muốn. Họ cố gắng hoàn thành nhiều việc cùng một lúc với những chuẩn mực tương đương. Khi người khác chỉ ra rằng những kỳ vọng của họ là vô lý, họ sẽ đáp lại rằng đó là chỉ tiêu bản thân họ bắt buộc phải đạt được. Hơn nữa chính họ cũng cho rằng mình đương nhiên sẽ thành công nên luôn bỏ ngoài tai lời khuyên của người khác.

“Anh có biết tại sao mình không ngủ được không?”

“Tại tôi cứ mải nghĩ mấy chuyện không đâu ấy.”

“Ví dụ như?”

“Toàn những thứ tầm phào thôi”, Konakawa cười. “Chúng vụn vặt đến mức ngu xuẩn.”

Đối với một người như Konakawa, không thể nói ra những chuyện cỏn con giày vò tâm trí mình là điều tất nhiên. Paprika cũng có chút ít kinh nghiệm từ những ca bệnh trầm cảm khác. Một ví dụ điển hình của những chuyện tầm phào ấy, là người bệnh khi chuẩn bị ngủ sẽ nghe thấy một âm thanh gì đó, họ sẽ trằn trọc tự hỏi không biết bao giờ âm thanh đó sẽ lại xuất hiện, rồi cứ thế thao thức cả đêm không ngủ được.

Paprika vẫn không biết gì về đời sống riêng tư của Konakawa. Muốn khai thác những thông tin đó từ một người ít nói như Konakawa, cô sẽ phải hỏi hết câu này đến câu khác, buổi tư vấn tâm lý sẽ chẳng khác nào hỏi cung. Nên giờ cứ hỏi một câu đã rồi

tính sau, Paprika quyết định. “Nhà anh Konakawa ở đâu?”

“Tôi ở khu chung cư dành cho nhân viên cảnh sát ngay gần đây”, ông trả lời rồi im lặng một lúc. Nhưng dường như cũng hiểu ý Paprika, ông lại nói thêm. “Chỉ có hai vợ chồng tôi ở đấy thôi. Con trai tôi lên đại học, ở trọ gần trường.”

Khi trong gia đình xảy ra những biến đổi kiểu như con cái ra ở riêng, gánh nặng chăm sóc con cái của cha mẹ đột nhiên biến mất, chứng trầm cảm rất dễ nảy sinh. Chuyện Konakawa mắc trầm cảm đã gần như chuẩn xác một trăm phần trăm. Paprika bối rối. Chữa trị căn bệnh này thường mất rất nhiều thời gian, nhưng cô vẫn còn công việc của mình, vả lại những rắc rối trên Viện vẫn đợi cô giải quyết. Không biết đào đâu ra thời gian đây? Nhưng cô cũng không thể để mặc bệnh nhân trước mặt mình như vậy được.

“Thông thường, những trường hợp như của anh Konakawa, cách giải quyết hữu hiệu nhất chỉ có thể là…”, Paprika ngưng lại giữa chừng.

“Gì cơ?”, ánh mắt Konakawa ngập tràn kỳ vọng, bởi cuối cùng cũng được nghe ý kiến của chuyên gia.

“Nghỉ ngơi vài tháng.”

“À”, Konakawa hướng ánh nhìn lên khoảng không phía trên đầu Paprika, như thể muốn nói “Giải pháp bất khả thi”.

“Muốn chữa bệnh tận gốc, anh cần phải tách rời bản thân ra khỏi nhịp sống thường ngày, thay vì vô vọng tìm cách khắc phục chứng mất ngủ và sầu muộn. Nhưng bởi anh không thể làm vậy…”, Paprika lại chìm trong suy nghĩ.

Konakawa không phải kiểu người chịu nghỉ ngơi cho đến khi khỏi

bệnh. Chính bởi bản tính ấy nên ông ta mới rơi vào tình trạng như hiện giờ. Paprika hạ quyết tâm. Nhất định phải giúp đỡ người này thôi.

“Được rồi. Thế thì tôi phải phân tích giấc mơ của anh thôi. Anh Noda đã kể cho anh nghe về trị liệu tâm lý thông qua việc tìm hiểu giấc mơ chưa?”

“Tôi có nghe qua”, Konakawa nói, giọng điệu như thể muốn bỏ cuộc. Rõ ràng ông không hề tin tưởng vào hiệu quả của cách chữa trị này.

“Để rút ngắn quá trình điều trị, tôi sẽ kê thuốc cho anh luôn.”

“Thuốc ư?”, Konakawa có vẻ không thoải mái lắm.

“Trị liệu tâm lý nghe có vẻ không hay ho gì lắm, nhưng với những trường hợp như của anh Noda, chỉ áp dụng phân tâm học thôi sẽ không hiệu quả đâu. Thế nên bây giờ phần lớn các bệnh nhân đều dùng thuốc.”

“Thuốc an thần ư?”

“Ý tôi là thuốc chống trầm cảm ấy.”

“Tôi bị trầm cảm sao?”

“Vâng, theo như tôi biết là vậy.”

Konakawa ủ rũ. Paprika tránh vòng vo, mục tiêu chính của cô là để người cảnh sát an lòng với phương thức điều trị bệnh.

“Vì tôi sẽ đồng thời phân tích giấc mơ luôn nên anh đừng lo, lượng thuốc của anh sẽ được giữ ở mức tối thiểu.”

“Thuốc này có tác dụng phụ không?”

Paprika mỉm cười đầy tự tin và bắt đầu giải thích chi tiết, dáng vẻ

cô khi ấy kích thích trí tò mò ham học hỏi trong Konakawa. Đây là lĩnh vực cô nắm rõ nhất.

“Có nhiều loại thuốc lắm. Thuốc gì có hiệu quả như thế nào, bác sỹ chúng tôi biết hết.” Sau khi thiết bị PT được đưa vào sử dụng, các chuyên viên tâm lý có thể tiến hành quét suy nghĩ của bệnh nhân sau khi dùng thuốc, nhờ vậy mà biết rõ tác dụng của từng loại. “Thuốc tác động lên các khe xinap trong não chúng ta. Monoamin là một chất cần thiết trong việc dẫn truyền xung thần kinh từ xinap này sang xinap khác. Thuốc có khả năng kiểm soát monoamin…”

22.

Không có hội chứng nào khó chữa hơn trầm cảm nếu bệnh nhân không có thời gian nghỉ ngơi. Dù trị liệu phân tâm thì cũng chẳng biết được nguyên do, điều tất yếu là căn bệnh này nằm ngoài tầm kiểm soát của y học đương đại. Theo Freud, người bệnh có thể đã bị "cắm chốt" ở giai đoạn môi miệng*. Pierre Janet cho rằng đó là sự kiệt quệ cùng cực của năng lượng tinh thần. Có khá nhiều học thuyết xoay quanh vấn đề này, tuy nhiên vẫn chưa ai đưa ra được một lời giải thích có tính thuyết phục.

Paprika đã nhiều lần chữa trị thành công bệnh trầm cảm nhờ thiết bị PT. Phương pháp của cô là dùng phân tâm học để nghiên cứu môi trường sống của các bệnh nhân có xu hướng trầm cảm, sau đó dự tính thời điểm dao động "endon", hay nói cách khác là thời điểm bệnh chuẩn bị bộc phát để truyền năng lượng dạng endon vào người bệnh. Endon tồn tại trong một không gian thứ ba, không phải thể chất cũng chẳng phải tâm hồn. Chính bởi lẽ ấy, trầm cảm còn có cái tên gọi khác là sầu muộn do thiếu endon. Nhưng vì endon là nguyên lý chung về hấp thụ các chất bên trong cơ thể của con người và các loài trong tự nhiên, nên có lẽ gọi là "sầu muộn do thiếu endon/cosmos" sẽ hợp lý hơn chăng?

Buổi trị liệu sẽ bắt đầu luôn trong đêm nay nên Konakawa không về nhà được. Ông mượn chiếc điện thoại không dây ở Radio Club và gọi điện về nhà. Konakawa còn chưa nói hết câu "Hôm nay anh

không về đâu”, người vợ ở đầu dây bên kia đã cúp máy rồi. Dù bản tính ông ít nói, nhưng sự lạnh nhạt trong quan hệ vợ chồng của Konakawa, đến Paprika cũng cảm nhận được. Vậy mà dường như bản thân ông không mấy để ý tới điều đó. Người khách ngồi bên quầy cũng không còn ở đó nữa. Khi hai người chuẩn bị rời quán, Jinnai khẽ nói với Paprika “Nhờ cô giúp đỡ Konakawa nhé” Cô cũng nghe tiếng Kuga thầm thì với Konakawa, “Bảo trọng”. Noda Tatsuo chắc chắn chưa tiết lộ gì với Kuga và Jinnai về nghề nghiệp của Paprika, nhưng bằng trực giác họ cũng nhận ra rằng cô là một dạng chuyên gia tư vấn gì đó, dù chưa chắc đã liên quan tới mảng tâm lý học. Cô đã hơi lo rằng hai nhân viên của Radio Club sẽ nhầm tưởng cô với gái làng chơi chuyên phục vụ những quý ông trung niên có điều kiện, nhưng nhìn tình hình như vậy cô cũng yên tâm phần nào.

Họ ra ngoài bắt taxi về căn hộ của Paprika. Người tài xế nghe cách nói chuyện của cô, đoán ra được hai người không phải cha con, có lẽ lầm tưởng Konakawa lừa lọc hay mua dâm cô thiếu nữ đáng tuổi con gái ông ta nên bắt đầu nói gần nói xa. Nhưng Konakawa chẳng hề có phản ứng gì với những lời bóng gió ấy. Bệnh nhân của Paprika trong đêm nay dường như đã mất đi khả năng cảm nhận hỉ nộ ái ố. Một đặc điểm chung của những cá nhân dễ mắc trầm cảm, ấy là họ thường bị bó buộc bởi những nguyên tắc nào đó. Họ tránh tranh cãi với người khác, trong trường hợp chuẩn bị xảy ra xung đột, họ sẽ chấp nhận nhượng bộ ngay. Thế này mà cũng đi làm cảnh sát được sao, Paprika thầm nghĩ, nhưng có lẽ tính cách Konakawa sẽ thay đổi khi đối đầu với tội phạm.

Về đến khu chung cư, Konakawa cũng không mảy may trầm trồ

ngạc nhiên trước sự xa hoa của tòa nhà. Vẻ thờ ơ của ông giống như một lời thách thức, dường như ông đang nói với Paprika rằng "Cô có giỏi thì chữa bệnh cho tôi đi". Nhưng thực tế, Konakawa hiện giờ thậm chí không có khả năng cảm thấy ghét bỏ hay thù địch ai. Cô biết đằng nào ông cũng không ngủ ngay được, nhưng vẫn bảo ông lên giường nằm.

Cô khuyên ông nên cởi hết quần áo ra để ngủ cho thoải mái, nhưng bởi bản tính đường hoàng chỉn chu, không quen với sự lôi thôi nhếch nhác, Konakawa hơi lưỡng lự trước lời gợi ý của Paprika. Nhưng khi thấy cô có vẻ đã quá quen thuộc với quá trình điều trị, ông cũng yên tâm phần nào. Ông đi tắm rồi lên giường nằm, mặc độc một chiếc quần lót.

Paprika đặt giờ hoạt động của bộ nhớ máy thu trong tám tiếng. Chẳng biết phải chầu chực đến khi nào thì một người mắc bệnh mất ngủ trầm kha như Konakawa mới chịu chợp mắt cho, hơn nữa còn phải qua đêm ở nhà thiếu nữ đáng tuổi con mình, chắc chắn ông còn trằn trọc nhiều hơn mọi khi. Nhưng một khi ông đã ngủ rồi, bộ nhớ sẽ được kích hoạt và tự động thu lại nội dung giấc mơ. Khi bệnh nhân vẫn còn thức, dù mục đích của người sử dụng có rõ ràng thế nào đi chăng nữa, sự chống cự của ý thức cũng sẽ quá mạnh, khiến cho bộ nhớ chỉ lưu lại được những hình ảnh vô nghĩa mà thôi.

"Chắc sẽ khó ngủ lắm, nhưng anh cứ cố nghỉ ngơi đi nhé."

Paprika nói và đội Gorgones lên đầu Konakawa. Ông không tỏ vẻ hứng thú, hỏi nọ hỏi kia như Noda, trái lại để mặc cô muốn làm gì thì làm. Ngủ mà không mơ cũng coi như vô nghĩa, nên không thể

cho bệnh nhân uống thuốc ngủ được. Mong Konakawa sẽ chợp mắt được một lúc. Paprika thầm hy vọng rồi ra phòng khách ngủ trên sofa.

Dù có thủ thuật tự làm bản thân buồn ngủ, hôm nay Paprika cũng thao thức mãi mà không ngủ được. Mình mới là người cần thuốc ngủ, cô nghĩ. Chiba Atsuko vẫn chưa tìm ra tung tích của Himuro, lại còn bao nhiêu luận văn và báo cáo phải viết nữa. Konakawa nằm im lìm trong căn phòng kế bên. Paprika biết rõ ông vẫn còn thức, nhưng cố gắng không cựa quậy nhiều để gây ra tiếng động. Cô miên man nghĩ về sự chu đáo đầy tính nam tính của Konakawa Toshimi và Noda Tatsuo, cuối cùng thiếp đi tự lúc nào.

Khi cô tỉnh dậy, Konakawa đã phục trang chỉnh tề, ngồi bên bàn ăn trong phòng khách từ bao giờ không biết. Paprika đỏ mặt ngượng ngùng khi nhận ra có lẽ ông đã nhìn cô ngủ nãy giờ.

“Ôi trời! Anh đã tắm chưa?”, cô nói và cuống cuồng đứng dậy, tìm quần áo để mặc.

Đồng hồ chỉ 7 rưỡi sáng.

“Anh ngủ ngon không?”

“Vâng, cũng tạm.”

“Thế anh có mơ gì không?”

“Tôi cũng không nhớ nữa.”

Hoặc Konakawa không có hứng thú gì với những giấc mơ, hoặc sau khi ngủ dậy ông đã quên hết rồi.

“Anh uống chút cà phê nhé?”

Paprika pha cà phê, mang hai chiếc tách vào phòng và đặt chúng

xuống cái bàn cạnh giường. Konakawa giúp cô cầm bình đựng đường và kem.

“Giờ tôi sẽ bật lại giấc mơ của anh nhé.” Paprika nói và mở dữ liệu trong bộ nhớ của máy thu lên.

Những con số ở phía dưới màn hình cho thấy Konakawa bắt đầu mơ từ 4 giờ 24 phút. Có lẽ đến gần sáng ông mới bắt đầu thiếp đi. Hai người uống cà phê và theo dõi những hình ảnh trên màn hình. Konakawa cũng bắt đầu tỏ ra hứng thú.

Ông đang ở trong một chiếc máy bay, khoang hành khách lớn như thể của một chiếc Jumbo Jet*. Chiếc máy bay nghiêng từ bên này qua bên nọ. Hành khách ngồi im, không ai có vẻ hoảng sợ gì cả. Paprika nhớ ra rằng, thường nếu ngồi ở khoang hành khách trên Jumbo Jet, máy bay có rung lắc đến đâu cũng không cảm thấy gì. Giấc mơ chuyển sang khung cảnh phía bên trong của một tòa nhà kiểu Nhật, nhưng tất cả đều chìm trong bóng tối. Konakawa đi dọc theo hành lang tới căn bếp lát gỗ. Một người phụ nữ trung niên đang rửa bát đĩa trong đó.

Paprika dừng màn hình lại.

“Ồ, làm được vậy cơ à?”, Konakawa hơi ngạc nhiên.

“Chỗ này là đâu thế?”

“Tôi cũng không biết nữa.”

“Còn người phụ nữ này?”

“Tôi cũng không biết.”

“Anh có biết ai giống người này không?”

“Tôi chịu thôi.”

“Anh có nhớ ra người nào đã nấu ăn trong căn bếp của một ngôi nhà cũ kỹ như thế này không?”

“Tôi không rõ”, Konakawa ngẫm nghĩ trong thoáng chốc. “Có lẽ là mẹ tôi chăng.”

Giọng điệu ông như gợi ý rằng, “Nhưng người này không phải mẹ tôi”.

“Bà ấy đẹp thật.”

“Vậy sao.”

Theo như Paprika phỏng đoán, Konakawa không nghĩ người phụ nữ này đẹp. Có thể đây là vợ ông, xuất hiện trong giấc mơ với hình dạng của một người khác. Cô quyết định không hỏi liệu nhân vật này có giống vợ ông không, rồi cho đoạn băng tiếp tục chạy.

Một con chó xuất hiện trong khu vườn ở đâu đó rồi biến mất. Một người nào đó nằm sõng soài trong căn phòng kiểu Tây, máu chảy lênh láng. Bên ngoài của cùng khu nhà đó, lửa đang lan ra khắp nơi.

Konakawa hẳn đã mơ thấy hiện trường vụ án, nhưng ông không giải thích gì cả. Khó thật đấy, Paprika thầm nghĩ. Nhưng cô cũng có trải nghiệm với những bệnh nhân khó khăn như Konakawa rồi.

Lối vào của một tòa nhà hoành tráng. Bên trong đang có tiệc. Konakawa đang định vào, nhưng bị nhân viên bảo vệ chặn lại.

Dừng hình.

“Người này thì sao?”

“Phần này thì tôi nhớ. Đây là đại sứ quán, trong đó có quả bom đang chờ phát nổ. Bảo vệ lại không cho tôi vào, vì nghi ngờ tôi chỉ

kiếm cớ để trà trộn vào bữa tiệc thôi.”

“Việc này có thật ngoài đời thực không?”

“Không có đâu”, Konakawa bắt đầu nói nhiều hơn một chút. “À đúng rồi. Lúc ấy, tôi còn tình cờ mặc đồ đi dự tiệc nữa.”

“Tại sao thế?”

“Thì tôi được mời tới bữa tiệc này mà. Nhưng chẳng may tôi lại quên thiệp mời ở nhà.”

“Tóm lại anh bảo vệ này nghĩ anh Konakawa bịa ra chuyện có bom để được cho vào bữa tiệc phải không?”

“Nhưng có bom thật mà”, Konakawa buồn rầu nói.

Cảnh tiếp theo. Gương mặt người bảo vệ sửng sốt.

“Sao vậy?”

Konakawa cười, “Tại tôi nói với hắn chính tôi là kẻ đặt bom.”

Cảnh tiếp theo. Konakawa đã được vào bên trong, hội trường nơi tổ chức bữa tiệc đông nghẹt người. Nhưng ở đó chỉ có sách xếp từng hàng trên giá, cứ như thể đây là một dạng hội sách gì đó vậy.

Paprika giật mình khi thấy một gương mặt hiện ra trên màn hình. Không nghi ngờ gì nữa, đó chính là Inui Seijirou.

“Đây là ai thế?”

Konakawa không hiểu tại sao Paprika lại phản ứng như vậy, nhìn cô với vẻ hoài nghi. “Tôi không biết.”

“Nhưng tại sao người này lại xuất hiện?”

“Giờ thì tôi nhớ ra là mình đã gặp người này trong mơ, nhưng tôi không biết ông ta. Nhìn ông ta hao hao bố tôi, nhưng bố tôi không để râu.”

Tại sao gương mặt của Inui lại lẫn trong giấc mơ của Konakawa được nhỉ? Dựa vào cấu trúc của thiết bị PT mà nói, không thể có chuyện trong giấc mơ của bệnh nhân này lại xuất hiện như một phần giấc mơ của bệnh nhân khác được. Hơn nữa Paprika còn không đi vào giấc mơ của Konakawa thì làm sao những hình ảnh trong tiềm thức của cô hiện ra ở đây được?

“Sao thế?”

Konakawa hỏi khi thấy cô ngồi thẫn thờ.

“Anh đợi tôi một chút”, cô dừng màn hình lại và in khung hình có mặt Inui ra.

“Ồ, hiện đại thật”, Konakawa kinh ngạc thêm lần nữa.

“Chúng ta tiếp tục nhé”, Paprika cho đoạn phim chạy tiếp.

Nhưng hình như trong khi ngủ, Konakawa bị giật mình bởi gương mặt Inui quá giống bố mình, nên giấc mơ bị cắt đứt tại đó và ông bắt đầu có dấu hiệu tỉnh giấc. Từ lúc đó cũng có vài giấc mơ xuất hiện, nhưng chúng giống như những mảnh ghép đứt gãy không liền mạch.

“Anh không ngủ được mấy đúng không?”, Paprika thở dài. “Gay to đấy. Anh Konakawa thể chất tốt nên mới trụ được đến bây giờ. Người bình thường chắc gục lâu rồi.”

Konakawa nhìn vào gương mặt người đàn ông trên tấm hình Paprika vừa in ra, trầm ngâm suy nghĩ.

“Có gì sao?”, Paprika hỏi.

“Lúc nãy nhìn thấy người này, trông cô có vẻ ngạc nhiên lắm”, Konakawa hỏi ngược lại, “Cô biết ông ta đúng không?”

23.

Hai người cùng nhau dùng điểm tâm. Konakawa vẫn im lặng, không nói không rằng, nên Paprika đành phải tự mình gợi ý cho ông về ý nghĩa của giấc mơ vừa rồi.

“Chiếc Jumbo Jet trong mơ rung lắc rất mạnh đúng không?”

“Tôi cũng nghĩ thế”, Konakawa không có cảm giác thèm ăn, nhưng vẫn phải cố nuốt hết chỗ thịt xông khói và trứng chiên Paprika làm, vì bỏ thừa là bất lịch sự. “Nhưng tôi không đi Jumbo Jet quá nhiều. Vả lại, loại máy bay đó không đời nào rung lắc được kinh khủng như vậy.”

“Đúng là thế.”

Cô đợi Konakawa nói tiếp, nhưng ông chỉ chầm chậm nhai miếng thịt xông khói.

“Hay là chỗ làm của anh Konakawa đang có biến động gì đó?”

Konakawa mỉm cười. Có vẻ như ông cũng có chút kiến thức nền cơ bản về trị liệu phân tâm học. “Cô nghĩ chiếc máy bay là biểu tượng của Sở Cảnh sát?”

“Trong giấc mơ của anh, không ai để ý đến chiếc máy bay đang rung chuyển.”

“Vâng”, Konakawa không phủ nhận, cũng chẳng khẳng định cách cắt nghĩa của Paprika là chính xác. Ông chỉ ngồi đó trầm tư.

Bởi không có đầu mối nào để chứng minh luận điểm của cô là

đúng hay sai, Paprika đành chuyển sang phân tích một chi tiết khác.

“Anh có mơ thấy một con chó nhỉ?”

“Nhà tôi từng nuôi một con hồi tôi còn bé. À, là bố tôi nuôi mới đúng chứ.”

“Chính là con chó xuất hiện trong mơ?”

“Đúng rồi.”

“Anh có quý con chó ấy không?”

“Tôi quý nó lắm, nhưng do một lần tôi tự ý dắt con chó ra ngoài mà nó bị xe tông.”

“Nó chết rồi ư?”

Konakawa gật đầu.

“Ôi trời.”

Paprika thử dò xét biểu hiện trên gương mặt Konakawa, nhưng vẫn không rõ liệu ông có cảm giác hối lỗi gì hay không. “Còn có một cảnh liên quan tới vụ án anh phụ trách nữa nhỉ?”

“Vâng, cứ ngủ dậy là tôi quên hết, nhưng đúng là tôi có mơ về vụ đó thật”, trong giọng nói của Konakawa còn có chút hào hứng. “Một người làm công cho tòa nhà lớn ở Hachioji bị sát hại, vụ này vẫn chưa được giải quyết. Trước nay tôi chỉ mơ về những vụ chưa phá được thôi, mấy vụ xong xuôi rồi thì chưa bao giờ.”

Paprika cười, “Anh Konakawa nhiệt tình quá, đến cả trong mơ cũng phải phá án mới chịu.”

“Hả?”, Konakawa nhìn cô nghiêm túc. “Bản chất giấc mơ là như vậy sao?”

“Vâng. Có nhiều trường hợp nhờ giấc mơ mà tìm được manh

mối chủ chốt của vụ án rồi đấy.”

“Chuyện đó tôi cũng từng nghe qua”, Konakawa lại trầm tư suy nghĩ. “Nhưng trong mơ, tòa nhà đó bị cháy. Còn ngoài đời thực thì không phải thế.”

“Trận hỏa hoạn trong mơ có làm anh nhớ ra cái gì không?”

“Tôi không phụ trách vụ hỏa hoạn nào cả”. Konakawa có xu hướng liên kết mọi thứ với công việc của ông.

“Ở khu nhà anh có hỏa hoạn? Hay là một chuyện gì đó trong quá khứ?”

“Không có đâu.”

Paprika không hỏi, Konakawa cũng không nói. Hai người im lặng uống cà phê trong chốc lát.

“Anh đã tới bữa tiệc ở đại sứ quán nhỉ?”

“Đúng vậy.”

“Ở ngoài đời có đại sứ quán nào trông như thế không?”

“Không đâu, chỉ trong mơ tôi mới nghĩ đó là đại sứ quán thôi.”

“Anh có nhớ gì về tòa nhà đó không?”

“Không có gì đặc biệt cả, có lẽ tôi đã thấy nó ở đâu đó rồi, nhưng những tòa nhà kiểu đó đâu có hiếm.”

Paprika giật mình nhận ra, chính cô mới là người mang máng nhớ ra mình có biết tòa nhà này. Không biết nó ở đâu nhỉ? Lát nữa phải in ra xem cho kỹ mới được.

“Anh có thường đi dự tiệc không?”

“Không, tôi hay được mời nhưng thỉnh thoảng lắm mới đi”, Konakawa lưỡng lự, ngập ngừng giữa câu. “Vợ tôi thường đi thay.

Bà ấy đến đó, gặp gỡ nhiều người hơn, rồi lại được mời đến các bữa tiệc khác.”

“Tối nào vợ ông cũng đi dự tiệc à?”

“Không đến nỗi tối nào cũng đi đâu”, Konakawa cười gượng gạo.

“Có phải gần đây mới vậy không?”

“Không, cũng được tầm sáu bảy năm nay rồi”, Konakawa nhìn Paprika như thể muốn nói, “Thế nên nguyên nhân tôi mất ngủ không phải do đó mà ra đâu.”

Nhưng bởi Konakawa chủ động nói nên Paprika vẫn chưa muốn chuyển chủ đề. “Sở thích của vợ anh là gì?”

Ông không nói gì nên cô thử ướm lời, “Chị nhà có thích đọc sách không?”

Konakawa ngẩng mặt lên, “Ra vậy, trong hội trường tổ chức bữa tiệc có nhiều sách nhỉ? Tôi không biết có gọi đó là sở thích được không nhưng ngày xưa bà ấy đọc cũng kha khá. Thế ý cô là tôi chỉ muốn vợ ngồi nhà đọc sách, không tiệc tùng gì hết đúng không?”, Konakawa bật cười.

“Cũng hợp lý đấy”, Paprika cũng cười theo. “Gia cảnh nhà vợ anh thế nào?”

“Bố bà ấy cũng là cảnh sát”, Konakawa nói, điệu bộ có chút tự hào. “Bố tôi cũng vậy.”

Chắc gia đình hai bên đều nghiêm khắc, Paprika thầm nghĩ.

Cuộc đối thoại lại bị gián đoạn. Paprika bắt đầu thấm mệt vì liên tục phải đặt câu hỏi để gợi chuyện với Konakawa.

“À, quên khuấy mất. Tôi mới mua ít thịt lợn xông khói của Ý với

tiêu xanh, anh có muốn dùng bữa cùng tôi không?”

Paprika không bỏ lỡ sự hào hứng ánh lên trong mắt Konakawa. Ông chưa hẳn đã mất hết hứng thú với cao lương mỹ vị. Có lẽ trò chuyện cùng cô cũng giúp kích thích cảm giác thèm ăn trong Konakawa.

“Làm thám tử giấc mơ, kể ra cũng thú vị nhỉ?”, ông thưởng thức đĩa đồ ăn trước mặt và nói.

“Hôm nay mới chỉ là phân tích giấc mơ thôi, sẽ còn thú vị hơn nữa.”

“Noda kể cô có thể đi vào giấc mơ của người bệnh đúng không?”

“Vâng, lần sau.”

“Cái người vừa nãy cô in ảnh ra ấy”, Konakawa cầm khăn giấy lau miệng. “Ông ta nói mình là Phó chủ tịch gì đó, nhưng tôi không nhớ có gặp ông ta ở đâu cả. Tôi hơi tò mò, không hiểu sao lại mơ thấy người này. Cô cho tôi xem hình ông ta được không? Tôi muốn nhìn kỹ hơn một chút.”

“Anh cứ tự nhiên”, chắc Konakawa muốn xem xem ông ta có phải tội phạm không đây mà. Paprika nghĩ.

Không thể có chuyện Inui đã phạm tội gì đó trong quá khứ, tội danh lưu trong hồ sơ và bằng cách nào đó gương mặt ông ta vẫn còn sót lại trong trí nhớ của Trợ lý Tổng thanh tra được. Paprika nhìn chằm chằm vào bức hình in mặt Inui cô vừa đặt trên bàn. Đây không phải gương mặt Inui mà cô biết. Ông ta đang mỉm cười, ánh mắt ấm áp dịu dàng, đong đầy yêu thương trìu mến. Cô chưa thấy biểu hiện này trên mặt Inui bao giờ. Bức ảnh được cắt từ đỉnh đầu đến sát dưới bộ râu của ông ta, nên cô không biết được khung cảnh

xung quanh thế nào.

“Đây không phải khuôn mặt của tội phạm”, Konakawa nói sau một hồi quan sát kỹ bức hình.

Paprika cố nhịn cười, “Anh chẳng nói ông ta giống bố anh còn gì?”

“Đôi mắt và khuôn miệng nhìn nghiêm nghị giống bố tôi.”

“Trong mơ anh có tưởng người này là bố mình không?”

“Tôi không biết nữa. Nhưng chắc tôi không tưởng vậy đâu. Nhìn khác nhau quá mà.”

“Nhưng nhìn thấy ông ta xong, anh tỉnh dậy luôn đấy.”

Konakawa nhìn Paprika nghi hoặc, “Ý cô là do mặt ông ta giống bố tôi, nên tôi giật mình thức giấc luôn ư?”

“Vâng, tôi cho là vậy.”

“Không hiểu sao nhỉ. Tôi hay mơ thấy bố lắm, nhưng có bao giờ giật mình vậy đâu”, ông nhìn bức hình và nghĩ ngợi.

“Anh uống cà phê không?”

“Thôi, cảm ơn cô.”

Vậy là đủ cho buổi đầu tiên rồi, Paprika tự nhủ. “Vậy tôi đưa thuốc cho anh nhé, giờ anh phải uống luôn.”

Cô đưa cho ông liều thuốc chống trầm cảm cho một tuần.

“Lần trị liệu tới thì sao?” Konakawa uống thuốc và hỏi cô.

“Theo anh thế nào?”

“Về phần tôi thì khỏi nhanh được ngày nào tốt ngày ấy, nên lúc nào cũng được cả”. Konakawa hơi dè dặt, vì tối qua ông vẫn còn không mấy hào hứng với trị liệu phân tâm qua giấc mơ.

Có vẻ như ông đã tin vào tính hiệu quả của cách trị liệu này, thậm chí còn thấy vui vẻ khi phân tích giấc mơ nữa.

“Vậy ngày mai chúng ta nghỉ, để đến ngày kia tiếp tục nhé?”

“Vâng, thế tôi đến thẳng đây, đúng giờ như hôm qua là được đúng không?”

“Cứ vậy đi, tôi sẽ nói với bảo vệ.”

“Thế hôm nay xong xuôi cả rồi sao?”

“Vâng, mới là buổi đầu tiên nên tôi nghĩ vậy là đủ rồi.”

Konakawa nhìn quanh căn phòng, cứ thấy có gì đó thiêu thiếu.

“Có chuyện gì sao anh?”, Paprika hỏi, lại cố nhịn cười.

“Sau buổi khám hôm nay, cô đã hiểu thêm được gì chưa? Ý tôi là, có gì giúp ích được cho việc điều trị không?”

“Nhưng bản thân việc phân tích giấc mơ đã là trị liệu rồi mà. Anh đã cảm thấy đỡ hơn chút nào chưa?”

“Ồ, ra là vậy”, Konakawa cười tươi và sảng khoái lần đầu tiên kể từ khi gặp Paprika vào tối hôm qua. “Nãy giờ tôi thấy nhẹ nhõm đi nhiều mà không hiểu tại sao. Lâu lắm rồi tôi mới nói nhiều vậy đấy.”

Đối với Konakawa, nói chừng đó hẳn đã được coi là nhiều, Paprika thầm nghĩ. “Thực ra tôi còn muốn hỏi chuyện anh nhiều nữa cơ. Muốn phân tích giấc mơ thành công, tôi cần phải hiểu rõ bệnh nhân của mình. Nhưng ngay từ đầu mà hỏi nhiều như thế thì chẳng khác nào ép cung nên tôi nghĩ anh sẽ thấy không thoải mái.”

“Tôi hiểu rồi. Cũng tương tự như chuyện tội phạm đầu thú xong sẽ thấy nhẹ nhõm hơn nhỉ. Lần tới tôi sẽ kể chuyện nhiều hơn.”

Hai người nhìn nhau và bật cười. Paprika cảm thấy tim mình lạc

nhịp đôi chút trước sự quyến rũ của Konakawa.

“Giờ anh tới chỗ làm luôn à?”, cô hỏi ông.

“Không, tôi về nhà trước đã”, Konakawa trả lời.

Có lẽ ông sẽ về nghỉ ngơi chốc lát trên chiếc giường quen thuộc. Bởi lúc này ông đã an tâm hơn đôi chút, hôm qua lại không ngủ được nên hiện giờ đã thấm mệt rồi chăng? Là bữa sáng thịnh soạn của Paprika làm ông thấy buồn ngủ hay người vợ đang đợi ở nhà làm ông thấy yên lòng? Trực giác của một chuyên viên tâm lý mách bảo cô rằng vợ Konakawa không mấy coi trọng chồng mình. Một cảm xúc từa tựa nỗi căm phẫn của phụ nữ độc thân đối với vợ của những người đàn ông bảnh bao quyến rũ dâng lên trong lòng cô.

Konakawa được Paprika tiễn ra cửa với một nụ cười xinh đẹp đến mức làm người ta khó lòng quên được. Không biết cô sẽ làm gì khi đi vào giấc mơ của bệnh nhân nhỉ? Ông mải mê suy nghĩ về điều ấy khi bước dọc hành lang để đi đến chỗ thang máy. Từng lời thốt ra từ khuôn miệng của cô gái khả ái kia vang vọng trong tâm trí ông. Sở Cảnh sát đang lung lay ư? Đúng là như vậy. Nơi ấy đang dần mất kiểm soát rồi. Nhưng chỉ có Konakawa, một người lạc loài không theo bè phái nào mới có thể nhận ra điều ấy.

Paprika cũng nói những giấc mơ thường gợi ý manh mối về các vụ án. Có lẽ sáng sớm nay, trong giấc mơ ông đã nhận được một manh mối gì đó về vụ giết người ở Hachioji cũng nên. Nói mới nhớ, sau vụ việc đó, một vụ hỏa hoạn đã xảy ra ở hiện trường vụ án ngay trong lúc ông đang tiến hành điều tra. Không biết hai sự việc đó có liên quan gì đến nhau không nhỉ? Ông cần phải tìm hiểu ngay.

Konakawa bước vào thang máy, ấn nút chọn tầng một, trong đầu

vẫn ngổn ngang bao suy nghĩ. Thang máy dừng lại ở tầng mười lăm.

Ông giật mình khi nhìn thấy người đàn ông trẻ tuổi mới bước vào thang máy. Đã lâu lắm rồi ông không có dự cảm xấu mãnh liệt đến như thế. Người đàn ông đứng trong buồng thang máy với Konakawa có gương mặt đẹp như tượng tạc. Anh ta không có râu, nhưng ánh nhìn và khuôn miệng anh ta giống y hệt nhân vật tên Inui đã xuất hiện trong giấc mơ ban sáng. Người thanh niên này chắc là nhân viên trong Viện, có khi là con trai của ông Phó chủ tịch gì đó không biết chừng.

Anh ta nhìn Konakawa đầy cảnh giác. Konakawa phỏng đoán, tòa nhà này chắc chỉ có nhân viên cấp cao làm việc cho Viện Nghiên cứu và gia đình họ mới được vào. Ông cảm thấy có chút tội lỗi, nhưng không thấy bản thân cần phải chứng minh thân phận hay giải thích với anh ta lý do tại sao mình lại đến đây. Hơn nữa, không hiểu sao anh ta lại có vẻ lo lắng đến thế khi ánh mắt hai người lướt qua nhau.

24.

Người này chắc hẳn là thám tử, ấy là suy nghĩ đầu tiên hiện ra trong tâm trí Osanai Morio khi nhìn thấy người đàn ông đứng trong thang máy. Ông ta có ánh mắt rất giống với những viên cảnh sát đến Viện khám vì căng thẳng do làm việc quá sức. Nhưng có vài điều ở ông ta làm hắn nghĩ khác. Bộ suit của người đàn ông đó được may rất khéo, chất liệu chắc chắn là loại cao cấp nhất. Phong thái tự tin. Gương mặt ông ta không biểu lộ cảm xúc, nhưng lại tỏ vẻ bối rối khi mắt hai người chạm nhau.

Hay là họ hàng của ai đó sống trên tầng mười sáu? Chiba Atsuko hay Shima Toratarou? Không, không. Nhìn cách ăn mặc và vẻ nam tính kia, biết đâu chính là người tình bí mật của cô Tiến sĩ trẻ Chiba Atsuko, đang chuẩn bị về nhà sau một đêm hoan lạc. Osanai định lờ ông ta đi bằng cách cố dán mắt vào bảng số điện tử cho đến khi xuống tầng một, nhưng phải quay lại nhìn vì quá tò mò.

Người đàn ông giờ đã lùi vào góc thang máy, nhìn Osanai thăm dò. Bây giờ đến lượt hắn bối rối vì sự hiếu kỳ ánh lên trong mắt ông ta.

Nếu người này quả thực là nhân tình của Atsuko, lần tới ông ta bước chân vào tòa nhà này, hắn sẽ gọi điện cho Matsukane của tờ Tin tức Buổi sáng để đám phóng viên và thợ săn ảnh chầu chực sẵn ở sảnh. Osanai bực dọc nghĩ thầm.

Hắn ngồi vào trong xe. Y như rằng, chiếc Marginal của Chiba

Atsuko vẫn đậu trong góc gara, cô ta vẫn chưa đi làm. Nhưng cũng có thể đơn giản chỉ là hôm nay Osanai trực ca sớm mà thôi.

Khi sải bước về phía Viện Nghiên cứu, Osanai bắt đầu thấm mệt. Có lẽ đêm qua hắn và Viện phó đã "chơi đùa" hơi quá trớn.

Bệnh viện Inui cũng là nhà riêng của Viện phó, cách chung cư của Osanai bốn tòa nhà, mặt tiền hướng ra một con ngõ. Inui sống một mình trên tầng bốn của tòa nhà, Osanai thi thoảng vẫn qua đó thăm ông. Sau khi có trong tay DC Mini, thứ Inui gọi là "hạt mầm ác quỷ", hai người thích thú gắn chúng vào đầu mình sau một hồi thân mật và cùng nhau chìm vào những giấc mơ tràn trề khoái lạc. Họ càng dùng nhiều, DC Mini lại càng thêm nhạy bén. Chắc hẳn Tokita và Chiba cũng đã phát triển tính năng của thiết bị PT nhờ vào ba cái trò khiêu dâm này. Osanai mơ tưởng về trải nghiệm tuyệt vời đêm qua, chỉ tưởng tượng một chút thôi cơn mệt mỏi trong hắn đã tan biến hết cả.

Nguy hiểm quá.

Osanai đạp phanh.

Ô này, có phải chỗ cho mấy người sang đường đâu mà cứ nhảy ra trước đầu xe như thế hả? Ngay giữa đường giữa phố mà làm trò gì không biết? Cái loại đàn bà nhà quê cục mịch, xấu như con ma lem, nghèo rớt mùng tơi, may sao chuột sa chĩnh gạo vớ được chồng thành phố! Quân đần độn. Hạng vứt đi như lũ các người không đáng xách dép cho ta!

Này này, cái thứ taxi tầm phào, dám tạt ngang đầu xe ta là thế nào? Bay ăn gan hùm sao? Biết ta là ai không? Là Osanai Morio, địa vị xã hội và trí thông minh vượt xa lũ mạt hạng các người. Nghe

rồi cấm có ngạc nhiên. Cứ đợi đi, chẳng bấy lâu sao ta sẽ là tiến sĩ đi đầu trong ngành Tâm lý học thần kinh. Quỳ xuống mau, lũ thiểu năng rẻ rách kia! Mặt trời đang chiếu sau lưng ta, các người có thấy không? Mặt trời ấy chính là ngài Inui Seijirou. So với ngài ấy, những kẻ như Tokita Kousaku và Chiba Atsuko có khác nào ngôi sao chổi xẹt qua mặt trời kia chứ? Ta chính là đệ tử được ngài tin cẩn nhất! Khi ngài trở thành Viện trưởng Viện Nghiên cứu Tâm thần học rồi, chẳng mấy chốc ta cũng sẽ có chân trong Hội đồng quản trị.

Mỗi lần Osanai dùng DC Mini để bước vào giấc mơ của Inui Seijirou, hắn được ngài yêu thương và chỉ dạy cho những điều mới mẻ. Bởi đó không phải những giấc mơ thông thường. Chúng thể hiện sự thông tuệ, xúc cảm tinh tế và sức mạnh ý chí của ngài. Osanai đê mê ngây ngất trong niềm khoái lạc vô bờ bến.

Inui, bằng nguồn tri thức sâu rộng của ngài, dẫn dắt hắn tới một chân trời mới, với những trải nghiệm hoàn toàn khác biệt. Hai người dần có phản ứng quá mẫn tự miễn với DC Mini, phạm vi sử dụng của thiết bị cũng ngày càng được mở rộng. Osanai không cần phải qua căn hộ của Inui nữa. Hắn có thể dùng DC Mini để thăm ngài trong giấc mơ. Inui cũng có thể bước vào giấc mơ của hắn.

Inui đã cảnh báo Osanai, rằng nếu có một thiết bị PT hoạt động trong phạm vi gần, hình ảnh trong giấc mơ của hai người sẽ lọt vào bộ xử lý của cỗ máy. Nhưng thiết bị PT hầu hết đều ở trong Viện Nghiên cứu cách đây hơn hai ki-lô-mét, mà chắc cũng không có ai lại miệt mài nghiên cứu đến đêm hôm khuya khoắt như thế. Kể cả Tokita Kousaku và Chiba Atsuko có thiết bị PT trong nhà đi chăng nữa, Inui và Osanai cũng chỉ lén lút sử dụng DC Mini vào lúc tảng

sáng mà thôi nên hầu như không có rủi ro gì cả.

Đến Viện rồi, hắn ghé qua phòng nghiên cứu một chút rồi nhanh chóng tới khu điều trị bệnh nhân. Trong văn phòng, y tá và nghiên cứu sinh đang đợi Osanai dẫn đi thăm khám các phòng bệnh. Tình trạng của Kakimoto Nobue dần dần càng lúc càng tệ đi, y như hắn đã dự đoán. Osanai vẫn hơi mệt, nhưng bệnh trạng kinh hoàng của các bệnh nhân tâm thần phân liệt đã tác động lên hắn, kích thích dục tính tàn bạo trong hắn dâng cao. Hắn ra hiệu cho Sayama Misako đang tròn mắt nhìn hắn và ra hiệu, “Giờ nghỉ chiều nay qua phòng làm việc của tôi.”

Giờ nghỉ trưa, Osanai Morio tạt qua phòng nhân viên một chút. Hắn cáu kỉnh vì bàn làm việc của hắn đặt ở phòng nhân viên chứ không phải phòng điều hành, chính vì lẽ đó nên hắn chỉ hoàn thành công việc giấy tờ trong văn phòng. Nhưng Viện phó đã nhắc nhở Osanai phải theo dõi tình hình Tokita và Atsuko nên bất đắc dĩ hắn mới phải tới đây. Bàn của Osanai kê sát phòng điều hành, ngay bên cạnh cánh cửa kính luôn mở, ngồi đây cũng dễ quan sát hai người đó hơn vì họ thường tới đây ăn trưa.

Trong phòng điều hành chỉ có Tokita Kousaku đang ngồi ăn cơm hộp. Chiba Atsuko bước vào với một chiếc sandwich và tách cà phê trên tay khi Osanai đang nói một hai câu với Hashimoto và các đồng nghiệp ngồi đối diện, mắt đảo qua lịch làm việc. Vừa ngồi vào chỗ, cô ta nhìn thấy hắn và tỏ vẻ ngạc nhiên ra mặt.

“Ôi, giật cả mình”, Atsuko cười nói. “Trông anh Osanai càng ngày càng giống ngài Inui, làm tôi hết hồn, cứ tưởng Viện phó ngồi đấy chứ.”

“Làm gì có chuyện”, Osanai đáp. “Không thể nào tác động đến mức làm mặt người ta giống mặt mình được đâu.”

Hai người đều coi nhau là kẻ thù đứng ở hai đầu chiến tuyến, nhưng cũng chưa đến mức phải nạt nộ nhau ngay nơi công cộng, trước mặt bao người.

Mà chuyện hắn càng lúc càng giống Inui cũng không phải vô căn cứ. Vợ chồng giống nhau là chuyện thường gặp, sau vài ngày yêu đương như cặp đôi trong tuần trăng mật, Viện phó chắc hẳn đã tác động đến tầng sâu trong hắn qua thế giới mộng mơ của ái ân hoan lạc.

“Cái gì thế trời?”, Chiba Atsuko thảng thốt. “Cơm hợp mua ngoài hàng đấy hả?”

“Mẹ không có nhà”, Tokita Kousaku ủ rũ đáp. “Họ hàng dưới quê mới mất nên mẹ tôi phải đi dự đám tang. Tuần sau mới về cơ.”

“Ôi, tội nghiệp.”

“Ma chay dưới quê cách rách rườm rà, nhiều việc phải làm lắm.”

“Anh mua cơm ở đâu đấy?”

“Yurakucho. Cơm hộp ở đấy ngon hết sảy, nhưng phải xếp hàng lâu ơi là lâu.”

“Mệt nhỉ.”

Hai người nói không to lắm, nhưng Osanai ngồi gần đó có thể nghe hết không sót chữ nào. Hai người ấy chỉ toàn nói chuyện phiếm. Bởi họ không bàn tán gì, nên việc Himuro mất tích và vụ thất lạc DC Mini mới không bị lọt ra ngoài.

Phải xử lý nhanh hai kẻ này mới được, Osanai nghĩ. Không thể

cứ để im mọi thứ như vậy. Có lẽ bắt đầu với những con tốt thí vặt vãnh như Tsumura, Himuro hay Kakimoto là một sai lầm, bởi động thái này chỉ làm lộ tẩy ý đồ và đánh động kẻ địch mà thôi. Nhưng hắn không có cơ hội nào cả, kẻ địch cũng không hề lơi là cảnh giác. Bắt buộc phải giải quyết những vật cản đường như Tsumura, Himuro và Kakimoto Nobue trước. Và giờ đến lượt Shima Toratarou.

Osanai cảm giác như bị ai đập vào đầu, tai ù đi, đầu óc choáng váng. Hashimoto đứng đối diện, nhìn hắn ngạc nhiên.

Osanai không hiểu chuyện gì đang xảy ra, lắc đầu hai ba lần rồi chầm chậm quay lưng lại, thấy Viện trưởng Shima Toratarou đang đứng đó. Ông ta đã dùng lòng bàn tay đập vào đầu hắn. Shima mang vẻ mặt của một kẻ sắp mất đi lý trí, nhưng Osanai vẫn nhìn ra vẻ thỏa mãn trong nụ cười trên môi ông ta. Cứ như thể Shima đã biết tất thảy sự thực về việc truyền hình ảnh vào tiềm thức, và hành động ban nãy của ông ta có thể coi là một động thái trả đũa những hành vi bẩn thỉu của Osanai. Nhưng Shima đâu thể hành xử như trẻ con thế được? Có lẽ ông ta cũng chỉ định vỗ nhẹ vào vai nhân viên như mọi bận, nhưng lại lỡ tay đánh vào đầu Osanai. Những nhân viên đang đứng xung quanh dường như cũng nghĩ vậy nên bật cười to.

Chỉ riêng Tokita Kousaku và Chiba Atsuko không cười. Hai người lo lắng dồn ánh mắt về phía Shima Toratarou, có vẻ như cảm nhận được có gì đó không đúng. Osanai cười xòa.

“Đau lắm đấy nhé.”

Nhưng Viện trưởng Shima vẫn mỉm cười. Ông không đùa lại

Osanai, cũng không xin lỗi, chỉ ngâm nga gì đó bằng giọng mũi rồi bước ra khỏi phòng nhân viên.

Osanai hiểu ra ngay rằng Shima đã không còn tỉnh táo nữa rồi. Nhưng các nhân viên khác có vẻ không nhận ra điều đó. Khi Shima ra khỏi phòng rồi, họ lại phá lên cười, tếu táo quay sang hỏi Osanai đã làm gì kinh động đến Viện trưởng. Tokita và Atsuko quay sang nhìn nhau. Chắc chắn hai người đó đã bắt đầu nghi ngờ rồi.

Lẽ nào Shima dù không còn minh mẫn nữa, nhưng bằng một cách nào đó vẫn biết được những điều Osanai đang toan tính. Lẽ nào lão ta cố tình đánh vào đầu mình với một sự thù ghét có phần điên dại? Suy nghĩ đó vụt qua trong đầu Osanai nhưng bị hắn gạt đi ngay. Không, không. Làm sao Shima biết được tiềm thức lão ta đã bị tác động bởi DC Mini? Hắn lúc nào cũng chỉ cài DC Mini vào đầu Shima khi lão đã ngủ rồi, đương nhiên không có chuyện lão ta nhận ra được. Nếu biết thì đã gỡ ngay ra rồi. Khi hình ảnh bắt đầu được truyền vào tiềm thức, lão ta sẽ ngay lập tức bước vào giai đoạn ngủ REM và phải một lúc lâu sau mới tỉnh dậy. Osanai vẫn thường gỡ DC Mini ra sau một giờ. Lúc đó Shima vẫn ngủ say không biết gì.

Tokita và Atsuko đang thậm thụt bàn tán với nhau. Tình hình có vẻ không ổn, chắc hôm nay hắn sẽ không tới văn phòng Viện trưởng nữa. Nếu chúng mở cửa vào phòng và phát hiện ra Osanai đang ở đó thì coi như xong. Nhưng đối tượng chỉ là Shima thôi mà, lúc nào xử lý lão già đó chẳng được. Osanai đứng dậy.

Hắn sải bước trên hành lang và ngẫm nghĩ. Bởi DC Mini không có chức năng vô hiệu hóa truy cập, nó có thể ảnh hưởng tới các máy thu PT đang được sử dụng trong phạm vi gần. Liệu Atsuko và

Tokita có biết điều này không? Có lẽ không. Hai kẻ đó làm gì có thời gian để thử nghiệm tính năng của thiết bị. Thực chất, nó có rất nhiều tính năng. Có những tính năng mà thậm chí đến cả người làm ra nó là Tokita Kousaku cũng chưa chắc đã biết. Tiềm năng của thứ hạt mầm ác quỷ này là vô hạn. Sau khi đã khai phá hết các tính năng đó rồi, DC Mini sẽ trở thành thành tựu của ta. Nghĩ đến đây, tim hắn đập rộn ràng.

Hắn cố tiêu hóa món mỳ soba vô vị trong nhà ăn, sau đó ghé qua phòng điều trị tổng hợp và trở lại phòng nghiên cứu của mình. Hắn và hai cộng sự là Tsumura và Hashimoto cùng làm việc trong căn phòng rộng thênh thang, nhưng Tsumura không có ở đây, Hashimoto buổi chiều phải đi trực ở phòng điều trị tổng hợp.

Osanai nhâm nhi cà phê trong lúc đợi Sayama Misako tới. Sự phấn khích trong hắn mỗi lúc một dâng cao. Sau mỗi buổi gặp mặt với Chiba Atsuko, hay khi nhác thấy vóc dáng kiều diễm của nàng ở cự ly gần, dục tính trong hắn lại càng cuồng loạn. Bình thường hắn sẽ thủ dâm khi mường tượng về nàng, nhưng may sao hôm nay hắn đã hẹn sẵn với Sayama Misako. Hắn có thể dùng cơ thể của cô ta để thỏa mãn nhu cầu xác thịt cháy bỏng đang thiêu đốt tâm can.

Cô y tá gõ cửa. Sayama bước vào, nụ cười thẹn thùng trên môi. Cô ta không bạo dạn, nhưng phong cách hơi lỗi thời đó của cô ta làm Osanai thấy hứng thú. Với Sayama, không cần những màn vuốt ve dạo đầu dài dòng, không cần những lời nói ngọt ngào đầu môi. Ngủ với cô ta dễ dàng như thủ dâm vậy. Osanai khóa cửa, dẫn Sayama tới thẳng sofa. Hắn thích nhìn cô ta trong chiếc blouse trắng.

“Bác sỹ!”

Hắn đẩy cô y tá đang lưỡng lự xuống sofa, hôn vội hai ba cái, luồn tay xuống dưới váy cô ta và lột đôi tất dài ra.

“Chưa được, em ra mồ hôi mất.”

Cô xúi hắn cởi áo khoác ra trước đã, nhưng Osanai không bận tâm. Sayama vì dễ bị lạnh nên mặc đến vài lớp quần lót, nhưng hắn chẳng buồn để ý tới điều đó. Hắn lật váy cô lên và chăm chú nhìn trong giây lát. “Trời đất ơi”, cô y tá rên rỉ và lấy hai tay che mặt.

25.

Konakawa đã từng rất ghét chuyện mơ mộng. Những giấc mơ nặng nề mệt nhọc, chèn ép lồng ngực khiến ông không sao ngủ được. Một hai tiếng sau khi ngủ dậy, cảm giác khó chịu vẫn kéo dài, ông ăn sáng cũng thấy không ngon. Không bao giờ có chuyện chúng trở thành những trải nghiệm tốt đẹp được, ông tin thế.

Vậy mà bây giờ, Konakawa có thể thoải mái thả lỏng mình trong mộng tưởng. Có lẽ vì ông biết mọi thứ trong mơ đều không thực sự hiện hữu, hoặc có lẽ vì Paprika đã chỉ cho ông biết tác dụng của những giấc mơ. Đêm nay, sau một thời gian dài, ông cảm giác như mình đã mơ lâu thật lâu. Konakawa đang đứng tại một nơi cảm giác rất quen thuộc. Dù không biết chính xác nơi này là đâu, ông vẫn chìm vào trong mơ như hài nhi trong dịch ối. Konakawa mơ thấy mình đang thư thái ngâm bồn nước nóng.

Có vẻ như đây là một nhà tắm công cộng. Trên bức tường lát gạch có treo poster quảng cáo muối tắm. Cô người mẫu trong bức hình là một nữ diễn viên nổi tiếng, gương mặt xinh đẹp đài các mang hơi hướng cổ điển, nụ cười hờ hững trên môi. Trong giây lát, cô ta biến thành Paprika. *Ô kìa! Cô định xuất hiện ở đó thật sao? Tôi biết cô sẽ tham gia cùng tôi rồi, nhưng ai mà ngờ lại theo cách đó.*

“Anh phải cẩn thận đấy nhé!”, tựa như hiểu thấu suy nghĩ trong đầu Konakawa, Paprika trong tấm poster nháy mắt một cách dễ

thương, giơ một ngón tay lên, ý cảnh cáo. “Những giấc mơ không thể nào vui vẻ mãi được đâu. Dù có lẽ anh cũng biết rõ điều này rồi.”

“Tôi hiểu mà, ác mộng cũng quan trọng, đúng chứ?”, Konakawa buồn rầu nói. “Nhưng chẳng sao cả, có cô ở đây rồi mà.”

Trong khi chờ đợi buổi trị liệu thứ hai, hình ảnh Paprika cứ mãi vương vấn trong tâm trí ông. Có ổn không nếu bệnh nhân cứ mải mê nghĩ về bác sỹ tâm lý của mình? Thực tế là ông đã yêu Paprika mất rồi, nhưng bệnh nhân có thể đem lòng yêu người trị liệu tâm lý cho mình đến thế được không? Bác sỹ tâm lý có được phép quyến rũ đến mức hớp hồn bao người như vậy không? Có thể tiến hành điều trị một cách đường hoàng được không? Những suy nghĩ ấy quẩn quanh trong đầu Konakawa mãi, ngay cả trong mơ cũng chẳng thoát khỏi.

“Có khi ngược lại ấy chứ”, ông nghe thấy giọng Paprika đâu đó.

Ông đang ở trong một căn phòng khách sạn. Không thấy bóng dáng Paprika đâu cả. Cô ấy đâu rồi nhỉ?

“Tôi không hẳn là một chuyên viên tâm lý xuất sắc như thiên hạ thổi phồng đâu, chẳng qua tôi lợi dụng sức hút của bản thân cho việc điều trị thôi, thế nên mới thành công được như vậy đấy. Làm thế là sai luật, anh có nghĩ vậy không?”

Giọng Paprika lảnh lót vang lên từ chiếc radio bên cạnh giường.

“Cô biết tôi đang nghĩ gì ư?”, Konakawa nói. Ông chẳng ngạc nhiên lắm, bởi đây chỉ là giấc mơ, nên chuyện Paprika nhìn thấu tâm tư ông cũng chẳng phải điều gì khó hiểu.

Konakawa không biết người đang nằm cạnh ông trên giường là

ai. Chắc chắn không phải Paprika. Cũng không phải vợ ông.

Ông thử chạm tay vào người phụ nữ. Cô ta trở mình, quay lại nhìn ông. Gương mặt ấy chẳng phải của ai khác, chính là Inui Seijirou, người đã xuất hiện trong giấc mơ hôm trước của Konakawa.

“Ông làm gì ở đây thế hả?”

Kinh ngạc trước giọng nói đầy phẫn nộ của Paprika, Inui biến mất ngay tức khắc.

Konakawa hơi sốc, nhưng sự xuất hiện của Inui dường như không có ý nghĩa gì đối với ông, thế nên ông vẫn chưa giật mình tỉnh giấc.

Dù vậy, gương mặt Inui vẫn làm Konakawa liên tưởng đến bố ông. Nhưng người xuất hiện lúc này không phải bố ông, mà lại là bố vợ ông. Hai người đang đứng trong một ngôi đền lạ hoắc. Điệu cười trống rỗng vang vọng trong không gian, chạm tới tận trần cao của ngôi đền. Bố vợ Konakawa đang ngồi trên một chiếc ghế trước cổng đền, du khách nườm nượp đi tới đưa tiền cho ông. Chẳng mấy chốc trước mặt ông, tiền đã bắt đầu chất đống.

Ông nhìn Konakawa và lầm bầm, “Ta đã dạy nó như vậy, ta đã dạy nó như vậy”, chắc đang nói về con gái ông. Cái gì mà “Ta đã dạy nó như vậy” cơ chứ? Konakawa cáu kỉnh.

Khung cảnh trong mơ chuyển từ ngôi đền sang sàn giao dịch chứng khoán. Giọng nói của đám đông hòa vào nhau hỗn độn. Khung cảnh lại chuyển sang văn phòng của một công ty môi giới. Vợ ông đang mua cổ phiếu. Thì ra là vậy. Bà ấy đầu tư tiền bố mình tích cóp được vào chứng khoán. *Trời đất, sao toàn mua cổ phiếu*

không có giá trị gì cả thế kia. Lỗ to bây giờ. Định làm cái gì vậy không biết?

“Đợi đã, đấy là tiền của tôi cơ mà.”

Trong giấc mơ, Konakawa vô cùng giận dữ. Tuy ngoài đời, đối tượng của những cơn thịnh nộ đó chẳng làm gì để ông phải giận cả, nhưng lúc này, lòng ông đang như thiêu như đốt vì giận vợ. Quả thực đáng buồn bởi ông chỉ có thể thể hiện sự phẫn nộ của mình trong giấc mơ mà thôi. Giờ ông lại duỗi người nằm dài trên trảng cỏ, một con chó đang ngủ kế bên ông.

“Vợ ông ngoài đời cũng chơi cổ phiếu ư?”, Paprika trong hình hài con chó lên tiếng hỏi.

“Đúng rồi, nhưng mà cô đừng có biến thành chó như vậy chứ”, Konakawa cầu xin như sắp khóc tới nơi. “Làm tôi hết cả hồn.”

Khuôn mặt Paprika hiện ra trên đầu con chó, nhìn còn đáng sợ hơn nữa.

“Chính anh gọi con chó này ra mà.”

“Tôi có biết con chó nào to như vậy đâu?”, Konakawa nói và bất chợt cảm thấy tội lỗi.

“Tao đã bảo là tao sẽ không làm việc đó một lần nào nữa rồi còn gì?”, ai đó đang hét vào mặt Konakawa. Họ đang ở trong một căn phòng ở Sở Cảnh sát, người đang đứng phía bên kia chiếc bàn và quát tháo ông chính là Chánh thanh tra cấp cao Morita, cấp dưới của Konakawa. “Mày chỉ cần phải ▪ ✡■ dọn dẹp nhà kho một lần thôi kia mà!”

“Cái tên đó bị gì thế? Cứ làm như ta đây to lắm không bằng”,

Paprika hét lên với Konakawa, “Tẩn cho hắn một trận mau!”

Nhưng Konakawa thậm chí không thể di chuyển. Paprika nhấc chiếc ghế gập lên và lao vào tấn công Morita.

“Này! Dừng lại mau!”, dù biết chỉ là mơ, Konakawa vẫn cố gắng ngăn cản Paprika. Thế nhưng chẳng biết tự lúc nào, ông đã cùng Paprika xông vào đánh Morita tội nghiệp.

“ ▪ ✡■!”, Chánh thanh tra Morita hoảng sợ gào lên. Có lẽ trong mơ anh ta cũng không nghĩ mình sẽ bị đánh lại.

Konakawa cảm thấy sảng khoái hẳn, nhưng đồng thời cũng thấy tội lỗi vì đã đánh Morita. Tại sao mình lại tấn công anh ta chứ? Morita là người tốt kia mà.

“Tôi nghĩ đó không phải cấp dưới của anh đâu.”

Konakawa thiếp đi vào khoảng 2 giờ sáng. Paprika đã quan sát giấc mơ của ông ngay từ đầu. Tảng sáng, cô bắt đầu nhận ra một điều lặp đi lặp lại xuyên suốt những giấc mơ của ông nên quyết định hóa thân thành cô người mẫu trong tấm poster trên tường nhà tắm công cộng.

Không như Noda Tatsuo, Konakawa không cho cô một manh mối nào về nội dung những giấc mơ, cũng như không thể hiện tinh thần hợp tác, muốn cùng Paprika phân tích chúng. Đây là một vấn đề nan giải, bởi chỉ biết nguyên nhân thông qua bản thân phân tâm học không thôi chưa đủ để chữa bệnh tận gốc cho bệnh nhân. Hiểu biết nền tảng về triết học và nhân học là cần thiết, nhưng mải mê tìm hiểu một cấu trúc trừu tượng đằng sau những sự kiện thực tế sẽ không giúp ích gì nhiều cho việc trị liệu.

Konakawa đang đứng trong nghĩa trang, nhìn chằm chằm vào

một ngôi mộ đang cháy. Không làm được gì nữa rồi, ông nghĩ.

“Lại một đám cháy nữa nhỉ?”, Paprika nhắc Konakawa. Trong giấc mơ đêm nay của ông, hình ảnh những đám cháy đã xuất hiện vài lần.

“A, đám cháy này đã ©©✡■…”

Paprika có cảm giác đây không đơn thuần chỉ là một trận hỏa hoạn liên quan tới vụ án Konakawa đang phụ trách. Hồi còn trẻ, có khả năng ông ta đã gây hỏa hoạn trong nhà kho và bị bố mắng như khi ông để xổng mất con chó. Nhưng cô không thể xác nhận trực tiếp những điều này với Konakawa, bởi chỉ làm ông ta nhận thức được như thế vẫn chưa đủ. Thế nên cô đành phải lẳng lặng ngầm hiểu như vậy và tiến hành việc trị liệu.

Dù vậy, Konakawa đang dần nhận ra ý nghĩa của những trải nghiệm ông đã cố tình “bỏ qua”. Paprika biết điều này bởi khi cùng cô xông vào đánh Morita, Konakawa có cảm giác tội lỗi, nhưng đồng thời ông cũng thấy nhẹ nhõm hơn phần nào.

Việc trị liệu chắc chắn đang có tiến triển, dù hơi chậm một chút, Paprika nghĩ.

Konakawa đang ở trong cửa hàng nội y dành cho phụ nữ, giận dữ xé toang những món đồ lót khiêu gợi thành từng mảnh. Paprika đứng trước mặt ông.

“Anh bình tĩnh nào, đừng nóng giận. Để đó cho tôi mặc.”

Trong trạng thái nửa tỉnh nửa mơ, Paprika tự tin mình đang làm điều đúng đắn. Cô cởi quần áo ra. Nhưng thân hình tuyệt mỹ của Paprika trong giấc mơ của Konakawa lại chồng chéo với hình ảnh vợ ông. *Người tôi đâu có chảy xệ như thế.* Paprika chỉ cho ông thấy

cơ thể thực sự của cô, thứ cô vẫn ngắm nhìn trong gương mỗi ngày. Cô chọn bộ đồ lót gợi cảm nhất và mặc vào. Nó màu hồng, nhưng không phải sắc hồng bình thường, mà là hồng đậm. Paprika trong thực tế chưa bao giờ mặc màu này. Nhưng cô chắc chắn một điều, đây chính là “chiến lược quyến rũ chồng” mà vợ Konakawa luôn áp dụng.

Ban đầu ông dè dặt e ngại khi nhìn thấy thứ trang phục màu hồng đậm đó, nhưng rồi cơ thể quyến rũ của Paprika khiến ông không cách nào rời mắt. Nếu người đứng đó không phải Paprika mà là vợ ông, có lẽ bà ta sẽ nhạo báng sự bất lực của Konakawa, khiến lòng tự tôn của ông tổn thương sâu sắc.

“Có đúng là Paprika không?”, trước thân hình lộng lẫy của cô, dục vọng trong Konakawa bắt đầu nổi lên. Ông cương cứng.

“Tôi đây.”

Họ đang ở trong một căn phòng chật hẹp, dưới sàn có trải một tấm đệm mỏng, xung quanh rải rác những chiếc rương tre rổ đựng quần áo và đủ các vật dụng không tên khác. Không hiểu sao một nơi bừa bộn thế này lại có thể kích thích nhục dục trong Konakawa.

Vợ ông, người bị ảnh hưởng bởi sự giáo dục nghiêm khắc của bố mình và cách ông ta ngược đãi vợ, đã quay sang trả thù chồng mình. Bà ta trả thù bằng cách ngoại tình và đối xử với Konakawa không ra gì, chính vì vậy, sự tự tin của ông đã bị tổn thương ghê gớm.

“Tôi làm được không?”, Konakawa vẫn ngây ra, vụng về thể hiện ham muốn của mình trước Paprika.

“Được mà.”

Một vài bác sỹ trong mảng trị liệu phân tâm đã cho rằng việc làm tình với các bệnh nhân nữ có thể đem lại hiệu quả tốt. Nhiều người thậm chí còn công bố học thuyết về vấn đề này và tổng hợp các ca chữa bệnh thành công. Nhưng đến thời điểm hiện nay, phương pháp này vẫn đang bị nhiều nhà khoa học lên án và bị coi là một hành vi trái với luân thường đạo lý.

Nhưng dù gì đây cũng chỉ là một giấc mơ, là một bí mật giữa chuyên viên tâm lý và bệnh nhân không hơn không kém. Paprika lúc nào cũng tự thuyết phục bản thân như vậy. Nhưng mặt khác, cô không thể thản nhiên coi đó là chuyện bình thường được, vì cô cảm giác giữa một bệnh nhân và một bác sỹ thật sự đem lòng yêu nhau, chuyện làm tình trong mơ còn tội lỗi hơn nhiều so với hành vi giao cấu trong đời thực. Cô tự hỏi mình liệu có hơn gì những người phụ nữ mua vui cho đàn ông, ngoài chuyện họ ngủ với đàn ông để phục hồi sự tự tin và để thỏa mãn nhu cầu của mình hay không. Sự nghi ngại ấy là một phần không thể tách rời trong cách điều trị của cô.

Thế nhưng Paprika vẫn có thể tiến hành trị liệu cho bệnh nhân bằng cách tạo cho họ những trải nghiệm nhục dục mà không cảm thấy quá tội lỗi về điều đó. Nguyên do là bởi tình cảm của cô dành cho bệnh nhân, thứ mà cô gọi là “rapport ngược chiều”. Paprika luôn cảm nhận được một sức hấp dẫn không thể nào cưỡng lại nổi ở những người đàn ông có địa vị cao trong xã hội. Tất nhiên trong số họ có những bệnh nhân trầm cảm nặng và không gây thiện cảm mấy đối với cô, do đó kể cả trong mơ cô cũng không muốn trao thân cho họ. Những người bệnh không được trải nghiệm cách trị liệu này thường phục hồi chậm hơn hẳn.

Nếu Konakawa cảm thấy tội lỗi về cách trị liệu này, cô hoàn toàn có thể ân ái với ông sau này, khi ông đã hồi phục hẳn. Mà không, nếu sự sung sướng khi được làm chuyện yêu với Paprika khiến ông tỉnh giấc, cô sẽ ngủ với ông ngay lúc đó.

Nhưng Konakawa, cũng như bao bệnh nhân khác, gắng sức bám lấy giấc mộng ngọt ngào và không tỉnh giấc. Hai người đang chuẩn bị giao hoan trên tấm đệm mỏng trong căn phòng vỏn vẹn năm mét vuông. Nếu đối phương là một người đàn bà không mấy mặn mà với ông, chắc hẳn sự vụng về của Konakawa sẽ làm cô ta khó chịu. Có lẽ vợ Konakawa đã thể hiện sự bất mãn của bản thân ngay cả khi đang làm tình, thế nên lòng tự trọng của ông đã bị tổn thương nghiêm trọng. Nhưng Paprika thấy sự vụng về đó ở ông có gì đó rất cuốn hút, thậm chí còn tự hỏi không biết sự hấp dẫn của đàn ông có phải đều từ phẩm chất ấy mà ra.

Konakawa chuyển động mạnh mẽ và táo bạo hơn khi dục vọng cuồng si trong ông càng lúc càng bùng cháy. Phần ý thức tỉnh táo của Paprika không còn tự nhận biết được bản thân là một bác sỹ tâm lý nữa. Nửa ý thức chìm trong mộng mị của cô được bao bọc bởi niềm đam mê ngây ngất. Hai người còn chưa chạm vào nhau, vậy mà cửa mình của cô đã ẩm ướt rồi.

“Paprika? Có đúng là em không?”

Konakawa lo sợ rằng cô sẽ hóa thân thành một người khác, một đối tượng làm tình chưa bao giờ cho ông cảm giác dễ chịu. Trong trường hợp tệ nhất, không biết chừng Paprika có thể biến thành vợ ông.

“Em đây mà. Em đang ở bên anh đây.”

Một tiếng rên bất ngờ bật ra từ bờ môi run rẩy của Paprika. Konakawa phản ứng lại giọng nói của cô với niềm hưng phấn mãnh liệt. Lần đầu tiên trong đời, Paprika đắm mình trong cực khoái khi bước vào giấc mơ của bệnh nhân.

Konakawa tỉnh giấc. Ông đã xuất tinh cả trong mơ lẫn ngoài đời.

“Xin lỗi nhé.”

“Vì sao chứ? Không có vấn đề gì đâu, trị liệu thôi mà.”

“Xin lỗi vì đã làm bẩn ga giường của cô.”

“Có phải chuyện gì to tát đâu, anh đừng lo.”

Konakawa ngượng ngùng bước ra khỏi phòng ngủ. Paprika đứng trước máy thu và gọi ông lại.

Họ hôn nhau dưới ánh sáng xanh mờ ảo bao trùm căn phòng.

26.

Một tuần trước, Osanai đã thó được chìa khóa chính của khu chung cư và đánh lại một chiếc y hệt, nên giờ hắn có thể xâm nhập vào bất cứ phòng nào hắn thích. Nhưng trước khi đến thăm căn hộ của Atsuko đêm hôm đó, hắn vẫn cất công gọi điện trước. Bởi Osanai biết rõ, cô ta không có lý do gì để từ chối nếu hắn có chuyện cần nói.

Hắn gọi cho cô vào lúc 10 giờ đêm. Atsuko đang ở nhà. Có lẽ bởi đêm nay không có bệnh nhân nào nên khi Osanai nói muốn tới nhà nói chuyện, cô đồng ý ngay không nghĩ ngợi gì nhiều. Hắn nhanh chóng leo cầu thang bộ lên tầng mười sáu.

Ba đêm trước, khi hắn và Inui sử dụng DC Mini để bước vào giấc mơ của nhau và tìm hiểu "bản chất thực sự của tình dục", hai người tình cờ phát hiện ra Chiba Atsuko đang sử dụng thiết bị PT để điều trị cho bệnh nhân tại nhà riêng. Osanai hoảng hốt mở mắt ra ngay khi Inui cuống cuồng giục hắn dậy. Nhưng hắn cứ để DC Mini trên đầu, lặng lẽ quan sát "thám tử giấc mơ" làm việc. Inui cũng nối gót xâm nhập vào giấc mơ người bệnh đó, hai kẻ kia vẫn không biết gì tới sự xuất hiện của họ. Hôm nay, khi Osanai tới Viện, Inui nói với hắn.

"Cậu phải cưỡng bức Chiba Atsuko."

Mệnh lệnh của Inui Seijirou là tuyệt đối. Chỉ thị ngài giao đem đến một nền tảng đạo đức, một sự biện hộ hợp lý cho những hành động

bản thân hắn vốn đã muốn thực hiện, khiến hắn lại càng quyết tâm phải làm cho bằng được.

Osanai biết rõ Atsuko chính là Paprika. Hắn cũng nhận ra người đàn ông trung niên hôm trước hắn gặp trong thang máy là bệnh nhân hiện đang được cô ta bí mật chữa trị. Người này có vẻ là một nhân viên an ninh cấp cao, nên cả Inui và Osanai đều cảm thấy bị đe dọa. Cả hai người họ và Atsuko đều đang lén lút làm những chuyện đi ngược lại với đạo đức xã hội, nhưng nếu mâu thuẫn giữa hai bên bị phanh phui, chắc hẳn Atsuko sẽ chiếm thế thượng phong, bởi ngay cả cảnh sát, lực lượng tượng trưng cho "chế độ nhà nước" cũng đã là đồng minh của cô ta rồi.

Osanai đã chứng kiến Atsuko và bệnh nhân tên Konakawa làm tình trong giấc mơ. Điểm nhìn liên tục chuyển từ Konakawa sang Paprika, rồi từ Paprika sang Konakawa. Dù ở góc nhìn nào thì Osanai cũng bị kích thích mạnh mẽ bởi giấc mơ đó, bởi sự khao khát Atsuko trong hắn đã mãnh liệt đến mức đau đớn, khổ sở. Inui hiểu rõ dục vọng của Osanai hơn bất cứ ai. Ngài nhận định đã đến lúc triển khai kế hoạch. Osanai sẽ phải cưỡng hiếp Atsuko. Một khi đã thành công xâm phạm thân thể của một người phụ nữ, cô ta ắt sẽ nghe theo những gì ta nói. Quan điểm của Inui có phần lỗi thời trong thời đại nữ quyền ngày nay, nhưng Osanai luôn tự tin về sự quyến rũ của bản thân. Nỗi khao khát trong hắn bùng cháy, lại được những lời chỉ thị của Inui tiếp lửa, Osanai chắc chắn mình sẽ hạ gục được Atsuko. Cô ta sẽ sớm trở thành con tốt trong tay hắn.

Osanai đứng trước cửa nhà Chiba Atsuko và bấm chuông.

Cô mới về nhà và ăn tối qua loa.

“Tôi có chuyện cần nói với cô.”

Khi Osanai gọi điện, Atsuko vẫn chưa rõ ý đồ thực sự của hắn là gì. Cô đang lo lắng vì hai ngày rồi không thấy Tokita Kousaku trên Viện, còn đang định tối nay gọi điện cho anh xem thế nào. Trực giác mách bảo Atsuko rằng Osanai ắt hẳn có liên quan đến việc này, chính vì thế nên cô không thể từ chối cuộc gặp đêm nay được.

Vả lại, Osanai vốn là cánh tay phải của Inui Seijirou, chắc chắn sẽ có lúc phải đến tìm gặp cô để nói chuyện. Trong quá trình điều trị cho Konakawa, cô có linh cảm Inui và Osanai đã vài lần dùng DC Mini để xâm nhập vào giấc mơ của người cảnh sát. Chắc hẳn hai kẻ đó cũng không muốn vụ ăn cắp DC Mini bị mang ra ánh sáng và thu hút sự chú ý của dư luận. Mục đích cuối cùng của chúng vẫn là nắm được toàn quyền kiểm soát Viện Nghiên cứu Tâm thần học, nên việc Inui cố gắng hòa giải với Atsuko và Tokita âu cũng là chuyện dễ hiểu. Atsuko vẫn chưa biết tới những việc phi đạo đức hai kẻ đó đã làm với Tsumura và Kakimoto Nobue, cũng như việc chúng thậm chí đã ra tay với Himuro và Viện trưởng Shima.

“Xin lỗi vì đến muộn thế này”, Osanai mỉm cười, gật đầu chào Atsuko và bước vào trong.

Hắn trầm trồ ngợi khen nội thất phòng khách, tán tụng vật dụng và đồ trang trí trong nhà. Đoạn hắn yên vị trên chiếc ghế bành, phô trương thái độ dương dương tự đắc. Osanai hôm nay mặc một chiếc áo len hơi rộng với họa tiết cầu kỳ, nhìn khác hẳn hắn mọi ngày. Bầu không khí giữa hai người thoải mái tự nhiên, Atsuko cũng bắt đầu thả lỏng mình.

“Anh uống cà phê không?”

“Vâng.”

Osanai nhìn tủ rượu Tây của gia chủ nãy giờ, nhưng Atsuko không có hứng mời rượu anh ta.

“Tôi nghĩ lúc nào đấy nhất định phải nói chuyện với anh.”

“Tôi cũng thế.”

Hai người trò chuyện, Atsuko trong bếp và Osanai ngoài phòng khách. Ban đầu cứ thử ướm lời xem thái độ đối phương thế nào đã, cả hai cùng nghĩ. Cuộc trò chuyện sẽ suôn sẻ hơn nếu họ nắm được một khởi đầu suôn sẻ.

“Anh đến đây theo chỉ thị của Viện phó à?”

“Một phần là vậy.”

Tranh thủ lúc Atsuko không để ý, Osanai kiểm tra xem DC Mini đã cố định trên đầu hắn chưa. Nhờ vào tính quá mẫn, phạm vi hiệu quả của DC Mini giờ đã mở rộng đến mức Inui và Osanai có thể xâm nhập vào ý thức của nhau kể cả khi thức, dù chỉ thoáng qua và vẫn chưa rõ ràng. Inui không đủ sức để xâm hại Atsuko, nhưng hoàn toàn có thể gián tiếp hưởng thụ cuộc vui qua trải nghiệm thể xác của Osanai.

“Thế…”, Atsuko vừa rót cà phê vừa hỏi, “Nhân vật hôm nay anh muốn nói đến là ai?”

“Đương nhiên tôi muốn nói chuyện về anh Tokita rồi.”

Chuyện Himuro mất tích đã trở thành chủ đề nóng hổi trong Viện mấy ngày nay, nhưng Osanai muốn bắt đầu luôn từ điểm mấu chốt. Atsuko mang hai tách cà phê ra phòng khách và đặt chúng xuống chiếc bàn thủy tinh. Cô ngồi xuống ngay chính giữa chiếc ghế sofa,

mặt đối mặt với Osanai.

“Ý anh là, mọi rắc rối trong Viện đều là từ Tokita mà ra ư?”

“Cảm ơn”, Osanai thong thả nhấp một ngụm cà phê và chăm chú nhìn Atsuko. “Anh Tokita là thiên tài, điều ấy không có gì phải bàn cãi. Nhưng anh ấy là một nhân vật nguy hiểm.”

“Tôi nghĩ có nhiều người còn nguy hiểm hơn ấy chứ.”

Osanai không đáp trả lại câu nói móc của Atsuko, “Nguy hiểm nhất là ở chỗ anh ta không mưu mô quỷ quyệt gì, đã vậy lại thiếu hiểu biết về thế giới này. Anh ta ngây thơ như cậu trai chưa lớn. Bất hạnh thay, một người như vậy lại là thiên tài, mà có thể bởi tính cách anh ta như thế nên mới thành thiên tài được cũng nên. Tokita cứ liên tục phát minh ra những thứ điên rồ. Cô Chiba hẳn cũng hiểu điều đó nguy hiểm đến thế nào.”

“Tôi không nghĩ vậy đâu. Tokita không nguy hiểm, những người xung quanh lợi dụng sự ngây thơ và những phát minh của anh ấy mới là mối hiểm họa thực sự.”

“Cô nói cũng có ý đúng”, Osanai nhẹ nhàng xuôi theo câu trả lời của Atsuko. Hắn cố tình đánh tráo khái niệm “những người xung quanh” sang “xã hội nói chung”. “Tokita không biết gì về xã hội cả. Những phát minh của anh ta chắc chắn sẽ đóng góp được cho cộng đồng, nhưng sẽ gây ảnh hưởng không tốt tới xã hội. Bởi vì cô biết đấy, ai cũng có thể sử dụng chúng cho mục đích xấu.”

“Đúng là có vấn đề đó. Thực sự rất nguy hiểm. Chính vì thế nên chúng ta mới cần bảo vệ Tokita và những phát minh của anh ấy.”

“Tôi hoàn toàn đồng ý”, Osanai mỉm cười, biết rõ mười mươi bản thân lúc này trông vô cùng quyến rũ. “Mệt ở chỗ, Viện trưởng Shima

có vẻ không nghĩ thế. Thân là Viện trưởng, Chủ tịch Hội đồng quản trị, vậy mà lại ngây thơ không kém gì anh bạn Tokita của chúng ta. Sao có thể như thế được, cô công nhận không?"

"Vâng, nhưng ít ra Viện trưởng không phải loại người nhẫn tâm đến mức lợi dụng Tokita, vậy là may rồi", Atsuko cười. "Nhưng đúng là chúng ta cũng phải dè chừng tính ngây thơ của Shima. Thế nên tôi vẫn chưa nói với ông ấy việc DC Mini bị mất cắp. Anh nhớ không, thứ thiết bị anh ăn cắp từ phòng nghiên cứu của Tokita ấy mà."

"À, ra thứ đó được gọi là DC Mini sao", Osanai điềm tĩnh gật đầu, không tránh né mũi tên chĩa thẳng vào hắn. "Thực ra, chính Himuro mới là người ăn cắp chúng. Thứ nguy hiểm như vậy không thể để Tokita cầm được, nên tôi chỉ giữ hộ anh ta thôi."

Bây giờ không phải lúc nổi giận. Atsuko mỉm cười. "Nhưng đâu chỉ giữ hộ thôi đâu. Tôi tò mò lắm, không biết hằng đêm anh với Viện phó dùng DC Mini để làm gì nhỉ?"

Osanai bối rối, mặt đỏ lựng. Atsuko biết mình đang bắt đầu tưởng tượng quá trớn, nhưng không muốn bị cắt ngang nên tiếp tục hỏi dồn.

"Làm gì cũng được, tôi không cần biết. Miễn anh trả lại DC Mini cho tôi là được rồi. Anh đến đây vì mục đích đó mà đúng không?"

"Xin lỗi cô, nhưng tôi bắt buộc phải giữ chúng thêm một thời gian nữa. Giao DC Mini cho cô và anh Tokita quả thực là một việc rất mạo hiểm."

"Làm sao mạo hiểm bằng để anh và Viện phó giữ chúng được cơ chứ", Atsuko cười. "Hai người dùng DC Mini để làm gì thế? Chơi có

vui không?”

“Tính năng”, Osanai lúng búng gì đó trong miệng. “… vẫn chưa phát triển…” Đoạn hắn nhìn Atsuko chằm chằm, “Thiết bị đó vẫn chưa có chức năng vô hiệu hóa truy cập nhỉ?”

“Đúng rồi. Thiết bị vẫn đang trong quá trình hoàn thiện, nên mong anh trả chúng lại cho tôi. Việc đó phải để anh Tokita đảm nhiệm, chứ Viện phó và anh Osanai sao làm nổi chứ?”

Osanai bực bội, phùng má dỗi dằn như trẻ con. “Vậy giờ chúng ta sẽ bàn về điều kiện trao đổi nhé. Có được không?”

“Vâng.”

“Khi thầy Inui được tiến cử làm Viện trưởng, tôi mong có phiếu tán thành của cô. Và tính năng của DC Mini sẽ là do tất cả chúng ta cùng phát triển.”

“Tất cả chúng ta, ý là mọi người trừ Tokita ấy hả? Cả hai điều kiện đều quá thiệt thòi cho anh ấy rồi đấy?”

Osanai nheo mắt cười. “Cô yêu Tokita đúng không?”

“Phải.”

Osanai cứ ngỡ Atsuko sẽ ngại ngùng che giấu tình cảm của mình, nên khi nghe lời khẳng định nhẹ như không từ Atsuko, hắn nổi trận lôi đình. “Một tên xấu xí béo quay như gã ta? Cái thứ đàn ông đầu óc non nớt như con trẻ ấy? Không thể tin được. Sao cô có thể nói yêu gã ta mà không chết vì xấu hổ? Cô là Chiba Atsuko đấy. Thôi ngay đi cho tôi nhờ. Đến tôi còn phải xấu hổ thay cho cô luôn!”, Osanai mất hết bình tĩnh, vung nắm đấm vào chiếc ghế bành.

“Anh làm gì mà ghê thế?”, Atsuko ngỡ ngàng.

Lồng ngực phập phồng, hắn hạ giọng, “Tôi giận vì cô đấy.” Đoạn hắn ngẩng mặt lên, nhìn xoáy vào mắt Atsuko rồi đứng dậy, “Này, sao cô không chịu nghĩ cho kỹ? Cô có thật lòng coi Tokita là người đàn ông của đời mình không?”. Osanai bước vòng qua chiếc bàn, ngồi xuống bên cạnh Atsuko. “Chắc cô không nhận ra đâu, nhưng tôi yêu cô từ lâu lắm rồi.”

“Anh dừng lại đi!”, Atsuko dịch sang phía bên kia của chiếc sofa. “Dối trá cũng có mức độ thôi. Hay ý anh là mọi thứ anh làm với tôi từ trước đến nay, tất cả đều là mặt trái của cảm xúc yêu đương?”

“Không phải mặt trái gì cả. Tôi làm vậy vì tôi yêu cô.” Hắn vòng tay qua vai cô.

Atsuko cố gạt tay hắn ra, nhưng hắn siết vai cô với sức mạnh một gã đàn ông đã phải kiềm nén nhục dục của mình quá lâu.

“Gượm đã nào! Thế này khác gì xâm hại cơ thể người khác?”

“Tôi có thể xâm hại cô nếu cần thiết.”

“Nếu cần thiết cái gì chứ? Cái gì là cần thiết? Anh cứ phải làm tôi bực lên mới được sao?”

Hai người vật lộn giằng co.

“Cần thiết để cô yêu tôi!” Osanai đè Atsuko ra trên chiếc sofa, một tay thò vào dưới váy cô.

“Đừng có làm tôi điên lên nữa!”, Atsuko thét lên, tay chân giãy giụa cật lực, cố đạp Osanai sang một bên.

Sự chống cự mạnh mẽ của Atsuko đánh thức cơn thịnh nộ trong Osanai. Hắn bị đẩy sang góc bên kia của chiếc sofa, mạch máu xanh gồ lên hai bên thái dương vì cơn giận không thể kiềm chế.

“Tôi mới là người phát điên vì cô đây!”

Hắn đấm vào hàm Atsuko. Mọi thứ trước mắt cô tối sầm. Trong giây lát, tâm trí cô mờ mịt như màn sương giăng.

27.

Vài giây sau, Atsuko tỉnh dậy. Nhưng khoảng thời gian ngắn ngủi đó cũng đủ để Osanai tụt quần lót của cô xuống tận cổ chân.

“Anh làm chuyện này với đồng nghiệp mà không thấy xấu hổ à?”, cơn giận dữ trong Atsuko nhường chỗ cho nỗi tuyệt vọng và sự trống rỗng cùng cực. “Thế mà cũng dám tự nhận mình là bác sĩ tâm lý ư?”

Atsuko cố ngồi dậy nhưng lại bị Osanai vật xuống ghế sofa. Hàm cô đau điếng, tay hắn chèn ép lồng ngực cô khiến cô không thở, không nói được. Osanai cởi quần bằng một tay, tay còn lại ghìm Atsuko xuống. Hắn không nói gì, hơi thở gấp gáp. Hắn không có gì để nói, không lời nào có thể biện hộ cho hành động bạo lực ghê tởm của hắn. Nếu có thì cũng chỉ là những cái cớ tầm thường nhạt thếch, hời hợt đầu môi sau khi mọi sự đã rồi. Nhưng đã đến nước này, dù Atsuko có nói gì đi nữa, hắn cũng không còn lựa chọn nào khác ngoài tiếp tục.

Atsuko lặng lẽ chống cự thêm chừng ba, bốn phút nữa. Osanai đã xé toang bộ váy mặc ở nhà của người nữ đồng nghiệp và đấm vào miệng cô.

“Cô nằm im cho tôi nhờ xem nào”, Osanai bất chợt van vỉ như sắp khóc tới nơi. Khuôn miệng rướm máu của Atsuko làm hắn yếu lòng. “Tôi không muốn làm cô đau đâu. Tôi yêu cô mà. Xin cô đấy.”

Giọng hắn thành khẩn, đủ để thuyết phục bất kỳ ai rằng những

lời hắn nói đều là sự thực. Nhưng Osanai chỉ biết thể hiện tình yêu của hắn bằng cách xâm hại người phụ nữ hắn yêu. Lời khẩn nài của hắn cũng chẳng khác nào lời đe dọa của một tên du côn "Không muốn đau thì đừng có giãy giụa."

Atsuko mụ mị cả đầu óc. Người đàn ông trước mặt cô đây nhất quyết sẽ cưỡng ép cô tới cùng chỉ để bảo toàn danh dự cho bản thân. Dù cô có bị thương hay ngất đi, dù hắn có phải đánh cô đến thừa sống thiếu chết đi chăng nữa. Atsuko không tiếc gì bộ váy của mình, nhưng cũng không muốn phải chịu đau thêm nữa. Cô quyết định để hắn muốn làm gì thì làm. Nếu cố ép bản thân nghĩ rằng Osanai không phải một tên yêu râu xanh gớm ghiếc, trái lại chỉ là một người trưởng thành với trí não non nớt của trẻ con, có lẽ cô có thể cắn răng chịu đựng được. Atsuko không hẳn ghét bỏ những người đàn ông thiếu chín chắn. Hắn ta có lẽ không mang bệnh, hơi thở không bốc mùi, cũng không có vẻ gì là một người không biết giữ vệ sinh. Osanai là kẻ thù, đương nhiên nếu Atsuko là đàn ông, chắc chắn cô sẽ cự tuyệt đến cùng. Nhưng cô thân là đàn bà, không muốn áp sự ngu ngốc của nam giới lên mình mà chống trả lại cho tới chết.

"Thôi được rồi!", Atsuko đập mạnh lên lưng Osanai, hắn giờ đang nằm đè lên cô. "Tôi sẽ để anh làm. Chỉ cần đừng quá mạnh bạo thôi."

"Ôi", vẻ bất lực trên khuôn mặt Osanai biến mất, hắn nhẹ nhõm như vừa trút được một gánh nặng, tưởng như sắp khóc đến nơi vì mừng. "Cuối cùng cô cũng hiểu ra rồi ư?"

"Ừ. Nhưng làm cho đàng hoàng. Anh phải làm tôi thỏa mãn."

“Tất nhiên”, Osanai ỉu xìu, không thấy bóng dáng của sự quyết tâm sẵn sàng.

Atsuko suýt phì cười. Không biết hắn có thấy tự tin chút nào không.

Không tính những cuộc ân ái với bệnh nhân trong giấc mơ của họ, đã vài năm rồi Atsuko chưa thân mật với nam giới ngoài đời. Cô quá chuyên tâm vào việc nghiên cứu và chữa trị cho bệnh nhân, nhưng kể cả thế, đôi khi cô vẫn cảm nhận được dòng chảy bất thường của dục tính, cùng sự bức bối khi những khát khao trong cô không được thỏa mãn. Dù Osanai không phải đối tượng cô lựa chọn, nhưng đây vẫn là một cơ hội để cô giải phóng bản thân.

Atsuko đứng dậy, cởi bộ váy tả tơi trên người ra. Cô bắt đầu cảm giác như thể mình mới là người dụ Osanai đến nhà và quyến rũ hắn. Nguyên do cũng có một phần bởi vẻ lãng tử hào hoa của hắn dễ làm người ta liên tưởng tới một tên trai bao tốt mã. Hơn nữa, dù phương thức biểu đạt có vấn đề, nhưng hắn chắc chắn đã đem lòng yêu Atsuko. Hắn cũng không tỏ vẻ gì bất mãn khi để cô chiếm thế thượng phong, cố gắng hết sức để tạo ra bầu không khí thoải mái dễ chịu cho cuộc giao hoan giữa hai người. Atsuko không có lý do gì để nghi ngờ sự chân thành của Osanai, dù đó đơn thuần là loại chân thành chỉ kéo dài đến lúc hắn thỏa mãn.

Giờ đây nhìn thân thể bất động, không mảy may chống cự của Atsuko trên ghế sofa, những sung sướng khoái lạc khi được ngủ cùng nàng, vốn chỉ tồn tại trong trí tưởng tượng của hắn, lại càng trở nên chân thực hơn bao giờ hết. Sự phấn khích khiến hắn lạnh sống lưng, nửa thân dưới run lẩy bẩy. Hắn so sánh bản thân với

một võ sĩ quả cảm trước cuộc đấu, nhưng toàn thân hắn vẫn cứng đờ, chân tay lóng ngóng. Hắn áp người lên thân thể Atsuko, nghĩ rằng chỉ một chút động chạm sẽ làm hắn hứng lên. Vẫn không có hiệu quả gì, nên hắn thử ôm nàng. Hắn không dám hôn, vì sợ nhìn mặt nàng sẽ còn làm hắn thảm hại hơn nữa. Atsuko, Atsuko, hắn thử gọi tên nàng. Hắn cảm giác như Inui Seijirou đã nắm bắt được tình hình thông qua DC Mini và giờ đang bắt đầu quở trách hắn, dù hắn biết chuyện đó là bất khả thi.

“Anh làm cái trò gì thế? Đã làm phải làm cho đàng hoàng tử tế. Mau lên!”

Dù có thử cách nào đi nữa, Osanai vẫn không thể bình tĩnh nhập cuộc yêu được. Thời gian tích tắc trôi qua.

Atsuko cáu kỉnh, cô hiểu rõ Osanai đã lâm vào thế bí. Đàn ông khi ái ân lần đầu với người phụ nữ họ yêu quá nhiều, hay khi đối phương quá hấp dẫn, đôi khi sẽ bất lực trong việc chăn gối. Có lẽ hắn thực sự quá yêu Atsuko, không những vậy lại cảm thấy e dè trước cô. Điều này là bằng chứng cho thấy Osanai thừa nhận cô, nhưng mặt khác, Atsuko biết rằng nhục dục trong cô đã được đánh thức. Nếu Osanai không thể làm được gì, ấy sẽ là một điều đáng hổ thẹn.

“Cái gì thế hả?”, Atsuko hét lên. “Anh vừa vừa phải phải thôi! Nếu đã muốn làm thì phải chuẩn bị cho tốt chứ!”

“Xin lỗi”, Osanai yếu ớt đáp. “Bởi cô đẹp quá.”

Atsuko đẩy hắn sang bên, nhanh chóng mặc đồ lót vào. Cô tính lát nữa phải tắm ngay. “Ngoài búp bê ra thì anh còn ngủ với ai được nữa. Đồ trẻ con.”

Osanai rầu rĩ, nhưng trong phút chốc quay trở lại bản chất ái kỷ của mình, hắn giận dữ đáp trả lời thóa mạ của Atsuko, “Là lỗi của ai hả? Cô chỉ là một con mụ già tưởng mình lọc lõi, chỉ giỏi chỉ tay năm ngón thôi!”

“Anh là quân mạt hạng. Thậm chí còn không thể điều khiển bộ phận trên cơ thể theo ý muốn, ấy vậy mà cũng tự xưng là bác sĩ tâm lý được. Anh thất bại hoàn toàn rồi, trên cả tư cách con người lẫn đàn ông.”

“Câu đó là của tôi mới đúng”, Osanai nổi đóa. “Cô không phải đàn bà. Dù có xinh đẹp tới đâu cũng không phải đàn bà. Loại người chỉ biết làm tình với lũ đàn ông cục mịch và bệnh nhân tâm thần, tôi không thể coi là đàn bà!”

Atsuko phát ngấy với những câu chửi rủa ấu trĩ, không ra dáng chuyên viên trị liệu tâm lý nên chẳng buồn nói gì thêm nữa, cô bắt đầu dọn dẹp cốc tách vương vãi trên bàn. Nhưng Osanai vẫn sỉ nhục cô thậm tệ, mãi mới chịu đi về. Atsuko ngâm cơ thể đau ê ẩm của mình trong bồn nước nóng, đến giờ mới có thể bình tĩnh suy nghĩ lại. Hẳn vậy, trên tư cách là một bác sỹ tâm lý, cô đã thất bại thảm hại. Đáng lẽ cô phải nhẹ nhàng hơn và tỏ ra thấu hiểu với sự bất lực của Osanai. Chuyện này không liên quan gì đến tư tưởng nhân đạo, cô chỉ đơn thuần tính toán thiệt hơn. Biết đâu cô có thể biến hắn ta thành đồng minh? Nhưng Atsuko không muốn khiển trách bản thân vì đã nhất thời phó mặc cho cảm xúc mà sỉ nhục hắn ta.

Cô bối rối bởi không thể dập tắt được dục vọng vừa được thổi bùng lên. Mọi khi Atsuko vẫn có thể kiểm soát được cơ thể mình

bằng suy nghĩ, nhưng giờ đây, dường như có một thứ trong cô đã vỡ tan ra, Atsuko chỉ muốn tìm được một đối tượng có thể giúp cô giải tỏa những bí bách trong lòng. Thân thể cô như loài cây bóng nước, chỉ một cái chạm tay cũng khiến vỏ nứt toác ra thành từng mảnh. Nguồn năng lượng trong Atsuko giờ đây không thể được thỏa mãn chỉ bằng hành vi tự thỏa mãn thông thường của nữ giới, bởi cô là một người phụ nữ trí tuệ siêu đẳng, đã kìm nén và lờ đi những khát khao nhục dục vốn rất bản năng. Cô nghĩ tới Tokita Kousaku.

Nếu ban nãy cô có thể ngủ với Osanai Morio, chắc hẳn sau đó cô sẽ nuối tiếc vì chưa một lần được trải nghiệm chuyện yêu với Tokita. Atsuko thầm nghĩ, và bất giác muốn gặp anh. Cô rất muốn gặp anh, cầu xin anh lên giường cùng cô. Atsuko ghê tởm thứ tâm hồn gớm ghiếc vặn vẹo của Osanai, một kẻ sở hữu vẻ đẹp mê hoặc như bức tượng Hy Lạp cổ đại, thậm chí khi giận dữ trông hắn càng thêm quyến rũ bội phần. Giờ đây, cô chỉ nhớ nhung sự ngây thơ ẩn giấu dưới vẻ ngoài thô kệch của Tokita Kousaku.

Cô sẽ gọi điện thoại đến nhà anh. Nếu mẹ anh vẫn ở quê chưa về, cô sẽ xuống phòng anh. Còn không thì để Tokita lên đây cũng được. Rồi cô sẽ yêu cầu được qua đêm cùng anh. Chắc hẳn lời đề nghị đột xuất sẽ chẳng làm Tokita nghi ngờ hay bối rối, anh sẽ vui lòng đáp ứng nguyện vọng của cô. Giờ này không được phép đến thăm các đồng nghiệp sống cùng khu chung cư, nhưng cô không phải người đầu tiên phạm luật, mà là Osanai. Tất cả mọi chuyện đều từ hắn mà ra. Sự háo hức mong chờ được ngủ với Tokita khiến cô bắt đầu nghĩ những chuyện không đầu không cuối. Cô bật cười,

vươn tay ra với lấy chiếc điện thoại treo trên tường, bấm số gọi căn hộ của Tokita.

“Vâng, Tokita xin nghe.” Giọng mẹ Tokita vang lên phía đầu dây bên kia, có vẻ gì đó tất bật khẩn trương.

Atsuko cố che giấu sự thất vọng, “Có chuyện gì xảy ra thế bác?”

“Ôi, cô Chiba, cô Chiba ơi”, giọng bà như vỡ ra khi biết Atsuko đang gọi điện.

“Kousaku, Kousaku lạ lắm. Cô Chiba ơi, nó bị làm sao rồi ấy.”

Bà đang khóc. Atsuko lập tức đứng dậy. “Có chuyện gì, bác nói cháu nghe xem.”

“Nó lạ lắm. Bác không biết phải giải thích làm sao.”

Chứng tỏ không phải chỉ bị bệnh hoặc bị thương bình thường.

“Cháu xuống nhà ngay đây”, Atsuko bước ra khỏi phòng tắm, sởn da gà vì dự cảm không lành. Cô cố bình tĩnh, nhưng vẫn không thể ngăn những hình ảnh rùng rợn nối tiếp nhau hiện lên trong tâm tưởng cô.

Bước vào căn hộ của Tokita, cô nhận ra nỗi sợ hãi khủng khiếp nhất trong đầu mình đã trở thành hiện thực. Mariko, mẹ Tokita, mới từ quê lên, quần áo vẫn chưa thay. Bà dẫn Atsuko vào phòng con trai mình, nhìn cũng bừa bộn chẳng kém gì phòng nghiên cứu của Tokita trong Viện, chỉ có một điểm khác biệt duy nhất là chiếc giường khổng lồ phù hợp với khổ người quá cỡ của chủ nhân căn phòng. Tokita ngồi trên giường trong bộ đồ ngủ, gương mặt đờ đẫn, đôi mắt vô hồn nhìn vào khoảng không phía trước. Atsuko thử gọi tên Tokita vài lần nhưng anh không có phản ứng gì cả.

Cô đỡ anh nằm xuống giường, bước ra phòng khách để hỏi chuyện Mariko.

“Bác vừa về nhà nửa tiếng trước”, người mẹ nói, nước mắt giàn giụa, “Nó cứ ngồi im như vậy. Không biết bị thế từ bao giờ rồi? Khổ thân con tôi!”, bà sụt sùi lau đôi mắt đỏ au. Trái với con trai mình, vóc dáng Mariko gầy gò nhỏ bé, nhưng đôi mắt hai mẹ con đều mang vẻ tử tế hiền lành.

“Cửa có khóa không bác?”

“Có, tôi bấm chuông nhưng Kousaku không ra mở cửa, cứ nghĩ nó không có nhà nên tôi mới dùng chìa khóa để vào nhà.”

“Còn then cài bên trong thì sao ạ?”

“Cửa tự động khóa nên cả tôi và Kousaku chẳng mấy khi cài then.”

Cả hai mẹ con đều quá bất cẩn. Tokita lúc ở một mình thậm chí có khi còn chẳng đóng hẳn cửa. Chắc chắn có người đã đột nhập vào căn hộ rồi. Nhưng Mariko đã bắt đầu tự suy luận theo một lối chẳng liên quan.

“Nghiên cứu cho lắm vào. Cứ nghĩ ngợi những thứ khó khăn như vậy, bảo sao đầu óc chẳng dở dở điên điên? Nó lại còn ngây thơ đến thế.”

Atsuko lại quay vào phòng Tokita. Có muốn kiểm tra anh ở đây cũng không được, vì không có thiết bị PT. Hoặc nói đúng hơn, không có thiết bị PT mà Atsuko đã quen sử dụng, thứ mà một người khác nhìn vào cũng đủ biết đó là thiết bị PT. Những thứ máy móc ở đây, hẳn trong tương lai sẽ là những thiết bị PT tân tiến nhất, nhưng

giờ chúng chỉ là một mớ linh kiện điện tử đang lắp ráp dở và những bản vẽ chiếu lên các màn hình đủ kích cỡ mà thôi.

Nếu vậy, những người đã đẩy Tokita vào tình trạng này, chắc hẳn không dùng thiết bị PT trong phòng, Atsuko nghĩ. Kẻ đó đã mang DC Mini vào đây. Không biết có phải Inui Seijirou đứng đằng sau giật giây vụ này không, nhưng có lẽ chính Osanai là người đã làm việc này. Atsuko kiểm tra tóc của Tokita, nhưng không thấy bóng dáng chiếc DC Mini đâu nữa. Chắc hẳn Osanai đã ra vào phòng nhiều lần, cài DC Mini vào đầu Tokita khi anh ngủ rồi dỡ nó ra ngay sau đó. Hắn có thể dễ dàng truy cập vào DC Mini từ thiết bị PT trong phòng hắn, rồi làm Tokita ra nông nỗi này.

Sao những kẻ đó có thể làm những điều tồi tệ như vậy với một người tử tế thiện lương như Tokita Kousaku? Cơn giận trong Atsuko sôi lên sùng sục, cô kiểm tra đầu Tokita thêm lần nữa. Trên đỉnh đầu anh có một vết thương, chạm ngón tay vào thì thấy có ít máu đông, nhìn như thể bị đầu nhọn của một vật gì đó đâm vào. Có phải là đầu móc của DC Mini không nhỉ? Nếu bị gí sát DC Mini vào da đầu đến mức để lại vết thương thế này, thì dù ngủ say thế nào cũng phải tỉnh dậy ngay chứ?

28.

Atsuko khám xong cho Tokita vào sáng hôm sau.

Cô dặn Mariko khóa cửa cẩn thận, rồi dẫn anh về căn hộ của mình. Có cố thế nào đi nữa thì với sức vóc yếu đuối, cô không thể tự mình dìu thân thể đồ sộ của Tokita được. May mắn thay, dù đã gần như không nhận thức được mọi thứ xung quanh, anh vẫn có thể theo Atsuko về phòng. Khi Tokita ngủ rồi, cô chụp Gorgones lên đầu anh và dùng máy thu để phân tích giấc mơ.

Atsuko thở phào nhẹ nhõm vì nhân tính của Tokita vẫn chưa đến nỗi bị phá hủy hoàn toàn. Tình trạng anh gần giống với bệnh nhân tâm thần phân liệt cấp tính, nhưng không phải giai đoạn cấp tính ngay sau khi phát bệnh. Tokita vốn không bị loạn thần, trí não anh đơn giản chỉ bất thình lình bị tiêm nhiễm những hình ảnh bạo lực phi lý. Bây giờ tình hình nhìn có vẻ nghiêm trọng, nhưng Atsuko tự tin dần dần sẽ chữa khỏi được cho Tokita. Chỉ cần chú ý sao cho bệnh không tái phát vào thời kỳ hồi phục và phát triển thành hội chứng mãn tính là được.

Những hình ảnh được truyền vào tiềm thức của Tokita có lẽ là giấc mơ của Himuro sau khi cậu ta đã mắc tâm thần phân liệt. Một con búp bê Nhật mái bằng ngang trán, sô cô la và những thứ kẹo bánh tẩm đường ngọt lợ, những trò chơi trên vô tuyến dành cho trẻ nhỏ, cô không thể nghĩ ra đây là giấc mơ của ai khác ngoài Himuro. Cậu ta phát bệnh cũng vì bị truyền vào tiềm thức những hình ảnh từ

giấc mơ của một bệnh nhân mắc chứng tâm thần phân liệt nghiêm trọng. Atsuko biết thế bởi cô đã từng chữa trị và tiếp xúc với thế giới trong tiềm thức của bệnh nhân này rồi. Con búp bê liến thoắng một tràng dài vô nghĩa bằng tiếng Đức, “Vào những năm sáu mươi, mặt trời mọc giữa buổi đêm”, rồi “Vì cuộc chiến tranh Việt Nam, cha đã dẫn tôi tới một nhà hàng sang trọng và tận hưởng bầu không khí nhục dục ở đó”, hay “Hồi vịnh Ise có bão, tôi đã đi tắm cùng Thủ tướng Nakasone, lúc đó tôi còn có thể nổi trên mặt nước.” Kể cả khi còn thức, Tokita Kousaku vẫn tiếp tục nghe thấy những lời lảm nhảm vô nghĩa của con búp bê kỳ dị kia.

Kẻ thủ ác đã truyền những giấc mơ của một bệnh nhân mắc chứng tâm thần phân liệt nghiêm trọng vào tiềm thức Himuro, rồi thu lại nội dung giấc mơ của Himuro khi cậu ta đã loạn trí, sau đó phát lại những hình ảnh đó trong đầu Tokita. Dù giữa hai người có sự chênh lệch về trình độ trí tuệ, nhưng bởi đều là otaku, nên có lẽ làm nhiễu loạn đầu óc của Tokita với những giấc mơ của Himuro cũng chẳng phải chuyện khó khăn gì. Nghĩ ra được một trò xấu xa bỉ ổi đến thế này, chắc chỉ có Inui Seijirou mà thôi.

Kể cả trong lúc Atsuko đang khám cho Tokita Kousaku, thỉnh thoảng màn hình PT của cô vẫn nhận được những hình ảnh cho thấy Inui và Osanai đang sử dụng DC Mini để giao tiếp với nhau. Rất nhiều khung cảnh phảng phất bầu không khí ma quái của một thứ dị giáo nào đó, dường như Inui đang thuyết giảng cho Osanai trong mơ bằng một phương thức mang tính nhục dục và tôn giáo, nhưng bởi các hình ảnh chỉ là những mảnh ghép đứt gãy không liền mạch, Atsuko không thể biết rõ chuyện gì đang xảy ra. Máy thu của

cô không thể xâm nhập vào thiết bị DC Mini mà hai kẻ đó đang dùng được. Cô cần một chiếc DC Mini để bước vào giấc mơ của Inui và Osanai và tìm hiểu âm mưu của chúng. Atsuko muốn có trong tay một chiếc DC Mini, nếu có được nó, cô có thể lật ngược ván bài và dập tắt âm mưu phản trắc của kẻ xấu.

Tokita từng thừa nhận tình cảm của mình trước Atsuko, nhưng giờ tâm trí anh đã trôi dạt thật xa đến một nơi giọng nói của cô không thể với tới. Càng buồn bã xót xa vì điều đó bao nhiêu, cô lại càng căm hận những kẻ đã làm Tokita ra nông nỗi này bấy nhiêu. Kẻ chủ mưu và tay sai của hắn đều biết cô yêu Tokita. Chúng gây ra tất cả những tội ác tày trời này, trong đầu nhận thức rõ ràng cô yêu Tokita đến nhường nào. Phải báo thù, một tia suy nghĩ vụt qua trong tâm trí Atsuko. Giá như có DC Mini, cô đã có thể trả thù lũ ác nhân kia rồi. Đây là lần đầu tiên cô nghĩ đến những chuyện như thế. Dù kẻ địch là ai đi chăng nữa, cô hoàn toàn có thể đứng lên đối đầu với chúng. Tâm trí bỗng chốc tràn ngập hận thù, Atsuko quên mất bản thân mình cũng sẽ gặp rất nhiều hiểm nguy trong cuộc chiến này.

Tảng sáng, cô thiếp đi một lát và thức dậy lúc 9 giờ. Cô gọi điện cho quản lý chung cư, nhờ anh ta đổi ổ khóa nhà. Có khả năng kẻ xấu có chìa khóa chính, không những căn hộ của Tokita mà nhà ai hắn cũng có thể đột nhập vào được. Sau đó cô liên lạc với Mariko, nhờ bà trông coi Tokita trong lúc mình đi vắng, dặn dò bà kỹ lưỡng để không ai có thể làm hại anh thêm được nữa. Atsuko cũng gọi sang phòng của Shima Toratarou ở chung tầng để cảnh báo về mối nguy hiểm đang rình rập, nhưng hình như ông đã đi làm nên không ai nghe máy.

Vài ngày đã trôi qua kể từ khi cô định đi gặp Viện trưởng để nói chuyện. Bởi có quá nhiều chuyện cấp bách xảy đến dồn dập nên mãi cô vẫn chưa gặp ông được. Lái chiếc Marginal qua trung tâm thành phố đông nghẹt người, cô tự nhủ đến Viện rồi phải sang văn phòng của Shima ngay.

Nhưng khi đến Viện, Atsuko nhận được thông báo đã tìm thấy Himuro. Bệnh viện trực tiếp gọi cho cô, trình bày rằng một y tá đã nhìn thấy cậu ta thơ thẩn đi lại giữa đám đông những bệnh nhân trong phòng chờ bệnh viện. Cô lập tức chạy sang đó.

Himuro ngồi trong phòng chờ ở tầng một, vài bác sĩ và y tá vây quanh cậu ta, xôn xao chỉ trỏ. Thân thể Himuro bốc mùi nồng nặc, đầu tóc rối bù như tổ quạ, ria mép một hàng thưa lớt phớt, cả người lấm lem đất cát. Chiếc áo blouse trắng cậu ta mặc từ ngày mất tích giờ đây nhàu nhĩ, bẩn thỉu. Cậu ta không mặc quần, có lẽ bởi đã lỡ dây chất thải của bản thân lên đó. Chân không đi giày. Không ai biết Himuro đã ở đâu trước khi được phát hiện đứng trước cửa phòng chờ, hay làm sao cậu ta đến được đó.

May mắn thay, Osanai vẫn chưa đi làm nên Atsuko nhờ hai y tá khác dẫn Himuro tới phòng khám của cô trong Viện Nghiên cứu. Mặt Himuro vô cảm, không mảy may có phản ứng gì trước sự huyên náo xung quanh, cậu ta chỉ ngoan ngoãn đi theo hai người y tá. Nói cậu ta không biểu lộ cảm xúc gì cũng chưa chắc đúng, mặt Himuro đã biến dạng hoàn toàn, gương mặt vốn tròn trịa như quả bóng của cậu ta đã bị bóp méo thành một thứ xấu xa gớm ghiếc, dường như không thuộc về thế giới này.

Hai y tá đặt thân hình núng nính mỡ của Himuro lên giường. Sau

khi họ đi rồi, cô cho cậu ta ngủ, sang phòng nghiên cứu kế bên và dùng máy quét để kiểm tra ý thức của bệnh nhân. Kakimoto Nobue không ở đây nên cô đành phải tự mình thiết lập mọi thông số.

Atsuko rùng mình. Nhìn vào màn hình, cô chỉ thấy những mảnh ghép rời rạc của ý thức. Trong miền tâm trí gần như hoàn toàn trống rỗng ấy, chỉ còn lác đác xuất hiện những hình ảnh vô nghĩa: quả hạnh nhân thối rữa, ống Braun bị vỡ, những đồ vật nhỏ như cúc áo, kẹp giấy, mảnh vỡ đồ chơi hay giấy gói kẹo, biểu tượng nhà vệ sinh nữ và biển báo tàu điện ngầm. Thi thoảng lại thấy một con búp bê Nhật ngoác miệng cười ma quái hiện ra nơi góc tận cùng của miền ý thức.

Sau đó, Atsuko dùng máy quét để thu được những hình ảnh rõ nét hơn. Vẫn không có gì thay đổi, cô chỉ tìm thấy những suy tưởng đứt gãy không liền mạch, hoàn toàn không thấy dấu hiệu của tư duy. Atsuko sợ hãi, từ bỏ việc dùng máy thu để xâm nhập vào tiềm thức Himuro. Chìm quá sâu vào tâm tưởng của một người đã bị phá hủy hoàn toàn nhân cách như thế này, chính cô cũng có khả năng hóa điên mất.

Những người đã đẩy Himuro đến bước đường này, chắc hẳn cũng biết những việc chúng làm sẽ đập tan nhân cách của cậu ta. Chúng tự tin rằng không còn gì có thể cứu chữa nổi Himuro, cậu ta không cách nào có thể nói ra những điều gây bất lợi cho chúng nữa, nên bây giờ mới thả tên tù nhân chúng đã giam giữ suốt bao nhiêu ngày qua. Nhưng để xóa sạch mọi dấu vết của nhân tính trong một con người như thế này, không biết phải mất bao nhiêu thời gian, không biết những hình ảnh được truyền vào trong tiềm

thức Himuro phải ghê rợn đến mức nào. Sự tàn độc của kẻ thủ ác, trước vốn mờ mịt, nay trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết. Đây là một tội ác ngang với tội sát nhân. Chỉ còn một cách để ngăn chặn sự tàn bạo này trước khi chính cô cũng bị kéo vào âm mưu của chúng, cô phải tự mình chiến đấu tới cùng.

Atsuko cắn môi, nhìn Himuro đang thiếp ngủ qua cánh cửa kính. Một lúc sau, cô bước sang phòng bệnh nhân và kiểm tra đầu cậu ta. Không thể có chuyện kẻ gian lại thả Himuro ra mà vẫn để DC Mini nguyên vị trí cũ được, nhưng biết đâu cậu ta cũng có vết thương như Tokita.

Tóc Himuro khá mềm và mỏng so với tóc đàn ông. Atsuko vạch tóc cậu ta ra và phát hiện ra một mảng hói chừng bảy, tám mi-li-mét màu chì, nổi bật hẳn trên vùng da đầu trắng hếu. Tokita từng nói, DC Mini được cấu thành bởi các nguyên tử sinh hóa, có chức năng tự lắp ráp của protein, hai người có thể xâm nhập vào ý thức của nhau nhờ vào dòng điện trong cơ thể. Atsuko cũng bắt đầu nhớ ra hình dạng và màu sắc của DC Mini.

Cô hoảng sợ hét lên.

Đây không phải mảng hói, mà là đáy của DC Mini. Do được gắn vào đầu Himuro trong một thời gian dài, nó đã bám dính vào da đầu cậu ta, không thể dùng tay nhấc ra được nữa. Thậm chí có phẫu thuật cũng không lấy ra nổi, vì DC Mini đã dính ở mức độ nguyên tử, thậm chí phân tử mất rồi. Giờ cô đã hiểu vết thương trên đầu Tokita do đâu mà có. Thủ phạm đã cố bứt DC Mini ra khi các đầu nhọn của nó chuẩn bị bám dính vào da đầu anh.

Atsuko không hề nhận ra mình đang gào thét trong kinh hoàng,

cũng chẳng nghe thấy tiếng chuông điện thoại đang réo inh ỏi trong phòng làm việc của cô.

29.

Khi đã bình tĩnh hơn đôi chút, cô quay trở lại phòng nghiên cứu. Atsuko chậm rãi nhâm nhi tách cà phê mới pha trong khi suy nghĩ mình phải làm gì tiếp theo, cố gắng giữ tỉnh táo hết mức có thể. Cô gọi điện cho bệnh viện, sắp xếp một phòng trống cho Himuro, nhờ họ tắm rửa và cho cậu ta ăn.

Atsuko cũng gọi sang phòng Viện trưởng, nhưng Shima Toratarou không nghe máy.

Shima thực sự không ở đó? Atsuko linh cảm có điều chẳng lành nên quyết định tự mình sang gặp ông. Cô vừa đứng dậy thì điện thoại lại reo.

“Chắc là người bên tòa soạn thôi, nhưng từ sáng đến giờ họ gọi mấy cuộc rồi”, nữ nhân viên trực điện thoại bối rối. Cuộc điện thoại ban nãy chắc cũng là cùng một người.

“Chị cứ từ chối như bình thường đi.”

“Nhưng họ nói việc quan trọng lắm, mới cả không phải họ muốn gặp chị để lấy tư liệu viết bài gì đâu. Họ bảo cứ nhắc cái tên Matsukane là chị đủ hiểu rồi.”

“À, tôi quen người này. Phiền chị nối máy giúp tôi nhé.”

Matsukane của tờ Tin tức Buổi sáng vồn vã nói, “Cô Chiba, tôi đang ở gần đây thôi, chúng ta gặp nhau nói chuyện một lát được không?”

“Có việc gì vậy? Giờ anh đang ở đâu?”

“Tôi đang ở quán cafe Corcovado ngay trước cổng Viện Nghiên cứu. Chuyện này nói qua điện thoại không tiện, nhưng mà”, Matsukane vội vã nói thêm như sợ Atsuko cúp may. “Dạo này ở Viện có gì lạ không?”

“Lạ là thế nào mới được chứ?”, cô hỏi lại đầy cảnh giác.

Atsuko cảm giác bây giờ mình không thể tin tưởng ai hoàn toàn được, nhưng cũng biết như vậy là không hề khôn ngoan. Cô có thể biến đồng minh thành kẻ thù trong tích tắc.

“Nếu không có gì xảy ra thì tốt quá, nhưng mà, ý tôi là, tôi muốn nói chuyện về anh Osanai bạn tôi, mà không, bọn tôi chỉ tình cờ học cùng lớp thôi”, Matsukane im lặng một lát, nghĩ rằng Atsuko có thể tự mình suy luận ra được điều anh ta muốn nói.

“Vậy người đã rò rỉ thông tin cho anh đợt trước là anh Osanai phải không?”

“Đúng thế.”

Quả nhiên chính Osanai là kẻ đã nói cho Matsukane biết về danh tính thực sự của Paprika và chuyện Tsumura bị phơi nhiễm tâm thần phân liệt.

“Anh ta lại tiết lộ cho anh điều gì đó, anh lo cho tôi nên mới gọi đúng không?”, Osanai ắt hẳn cho rằng Matsukane là một người đồng minh đáng tin cậy, vì hắn đã tuồn nhiêu thông tin cho anh ta đến nhường kia, thậm chí còn rò rỉ cả kế hoạch của mình ra nữa.

“Điện thoại này có an toàn không?”

“Không đâu”, Atsuko không thể biết được liệu nhân viên trực điện thoại có đang nghe lén hay không. “Đây là đường dây trực tiếp.”

“Viện Nghiên cứu cấm người ngoài nên tôi không vào được. Cô ra ngoài nói chuyện được không?”

“Y tá trong Viện hay tới quán cafe đó lắm, nên tôi nghĩ không gặp ở đấy thì tốt hơn. Ba mươi phút nữa anh tới bãi đỗ xe nhé, chỗ chúng ta gặp nhau lần trước ấy. Tôi lái xe đến đó rồi mình nói chuyện.”

“Được rồi.”

Atsuko đặt ống nghe xuống và đứng lên ngay lập tức. Cuộc điện thoại của Matsukane làm cô lo lắng cho Shima Toratarou vô cùng tận. Cô nghĩ tới hành động kỳ lạ của Shima trong phòng nhân viên hôm trước. Nếu điều kỳ lạ mà Matsukane nói tới không ám chỉ Shima thì tốt quá, cô thầm hy vọng và rảo bước tới văn phòng Viện trưởng.

Cửa phòng Shima vẫn hé mở như mọi khi. Không được rồi, Atsuko thở dài. Dạo này cô còn thấy nhân viên thậm chí còn không gõ cửa, cứ thế tự do vào phòng. Mọi người đều quý Shima vì ông dễ tính, nhưng cũng có kẻ lợi dụng ông vì chính lý do đó.

Cô gõ cửa và bước vào phòng. Không có ai cả. Nếu là người khác, chắc đã quay gót bước ra ngoài luôn, nhưng không phải Atsuko. Cô đóng cửa cài chốt cẩn thận rồi đi thẳng tới phòng ngủ riêng của Shima.

Nỗi sợ hãi của Atsuko đã trở thành hiện thực. Viện trưởng mặc độc một chiếc quần lót, ngồi im lìm trên giường như Tokita đêm qua, mắt nhìn về phía xa xăm, cánh tay phải giơ chéo. Atsuko gọi ông nhưng không có phản ứng gì.

Nhìn tư thế của Shima, Atsuko đoán thủ phạm đã truyền vào tiềm

thức Shima những hình ảnh đã làm Tsumura loạn trí. Nhưng cô cũng nhẹ nhõm phần nào, vì nếu vậy thì Shima cũng chỉ mắc chứng hoang tưởng nhẹ như Tsumura thôi. Cô tìm DC Mini trên đầu Shima nhưng không thấy. Cũng như với Tokita, kẻ thủ ác đã tháo DC Mini ra sau khi xong việc. Dù sao việc điều trị cho Shima chưa vấn đến nỗi vô vọng.

Những kẻ đó đã có thể phá hủy hoàn toàn nhân cách của Shima theo cách chúng đã làm với Himuro, nhưng việc chúng chầm chậm đẩy ông tới bờ vực của sự điên loạn là hoàn toàn có chủ đích. Chúng muốn dàn dựng sao cho việc Shima Toratarou hóa điên nhìn có vẻ tự nhiên và hợp lý hết mức có thể, bởi tính ông nhút nhát, không chịu nổi những áp lực từ hiềm khích nội bộ. Hành vi kỳ lạ của Shima trong phòng nhân viên hôm trước chính là để phục vụ mục đích này đây. Âm mưu của chúng tính đến thời điểm hiện tại đều thành công suôn sẻ đúng theo dự tính.

Không thể để Shima một mình trong phòng thế này được. Nếu thông tin đến Viện trưởng cũng hóa điên được lan truyền ra, chắc chắn cả Viện sẽ rơi vào khủng hoảng, những tranh cãi nội bộ cũng sẽ thành tâm điểm của dư luận. Atsuko ngẫm nghĩ một lát và quyết định đưa Shima về căn hộ của mình. Trước khi điều trị cho ông đàng hoàng, phải đưa Shima đi lánh nạn cái đã. Cuộc chiến đã bắt đầu. Một cuộc chiến tàn khốc ngang với tội ác giết người, trong đó hai bên làm mọi cách để phá hủy nhân cách và phẩm giá của đối phương. Cần phải suy nghĩ thấu đáo về đường đi nước bước của kẻ địch, nhưng trên hết phải đảm bảo sự an toàn của Shima Toratarou trước đã.

Cô dùng đường dây bên ngoài của văn phòng Viện trưởng, gọi cho tổng đài để xin số điện thoại của quán Corcovado. Atsuko quay số gọi quán cafe, lòng thầm hy vọng Matsukane vẫn còn ở đó. Nhân viên quán chuyển máy cho anh ta.

“Có chuyện không hay rồi, nhưng tôi không muốn bất kỳ ai trong Viện biết. Anh giúp tôi được không?”

“Tất nhiên rồi”, một câu trả lời khẳng khái đầy nghĩa khí, mang lòng tự tôn của một ký giả làm việc cho một tòa soạn có tiếng.

“Tôi muốn bí mật đưa Viện trưởng ra khỏi đây.”

“Đây là đường dây trực tiếp đúng không. Có chuyện gì thế?”

“Viện trưởng không ổn rồi.”

“Ôi”, Matsukane thảng thốt. “Chết tiệt, tôi liên lạc cho cô muộn quá. Thế bây giờ tôi phải làm gì đây?”

“Anh lái xe được không?”

“Được.”

“Xe tôi ở trong gara, anh biết rồi đúng không. Xe Marginal màu xanh rêu ấy, anh lái nó tới cổng giao hàng ở đằng sau Viện nhé?”

“Nhưng chìa khóa?”

“Tôi sẽ mang chìa tới gara. Tôi không biết chìa khóa phòng Viện trưởng ở đâu nên không khóa cửa từ bên ngoài được. Tôi không thể để Shima ở đây một mình lâu quá.”

“Mười phút nữa cô đến gara nhé, tôi sẽ ở đó đợi cô. Đưa chìa cho tôi rồi cô quay về phòng Viện trưởng. Ai cũng qua được cổng giao hàng đúng không?”

“Anh đi qua cửa phụ ấy. Sau đó vòng ra khu vườn phía sau Viện,

cửa sổ phòng Viện trưởng đối diện vườn. Tôi sẽ vẫy tay ra hiệu cho anh. Chúng ta sẽ đưa Viện trưởng ra theo lối đó.”

“Tôi hiểu rồi.”

Sau khi sắp xếp mọi thứ với Matsukane, Atsuko lục ngăn kéo tìm chìa khóa phòng nhưng không thấy. Cô mở cửa sổ hướng ra vườn, xem xét tình hình cửa phụ vào khu chứa hàng cách đó chừng tám mét, rồi nhìn xuống bên dưới cửa sổ. Chiều cao từ khung cửa sổ đến mặt đất chỉ khoảng tầm hai mét. Atsuko lấy sẵn một chiếc ghế bình thường cho khách ngồi, hạ nó xuống dưới cửa sổ để lát nữa Matsukane có thể trèo lên.

Mười phút sau, cô cầm chìa khóa đi xuống bãi đỗ xe. Atsuko vội vã bước trên hành lang, những tưởng sẽ thấy bóng dáng Matsukane đợi phía bên kia cửa kính. Nhưng anh ta không ở đó. Atsuko linh tính có điều chẳng lành, dừng lại trước cửa và nhìn ra phía gara.

Osanai mới tới Viện, chuẩn bị xuống xe. Chắc Matsukane thấy hắn nên mới không vào đây được.

30.

"Sếp có nghe gì chưa, Shibamata khai hết rồi đấy!", Chánh thanh tra Morita tươi cười bước vào văn phòng của Konakawa Toshimi. Cả sáng giờ anh như ngồi trên đống lửa, chỉ mong sếp mau chóng tới cơ quan để thông báo tin mừng.

Trong giấc mơ, Morita lớn tiếng quát tháo Konakawa như bố ông đã từng làm trong quá khứ, sau đó chính ông đã lao vào tấn công Morita khi Paprika xúi ông làm vậy. Thế nhưng ngoài đời hai người họ có một mối quan hệ cấp trên cấp dưới khá hữu hảo.

"Linh cảm của tôi cũng chuẩn phết đấy nhỉ", Konakawa cười. "Hắn đầu thú vụ giết Kumai rồi đúng không?"

"Vụ đó, vụ phóng hỏa và cả vụ lừa tiền bảo hiểm nữa." Nụ cười nở trên gương mặt tròn trịa rám nắng của Morita, một vận động viên thể dục thể thao thời đại học đã bước vào độ tuổi trung niên. Anh ta nhìn Konakawa và gật đầu. "Hắn chẳng may dại dột tiết lộ kế hoạch cho bạn thân của mình là Kumai biết. Kumai cũng vì tình bằng hữu lâu năm mà hùa theo. Nhưng đến khi Shibatama chuẩn bị phóng hỏa nhà mình để lấy tiền bảo hiểm thật, anh ta lại quay sang khuyên giải bạn mình. Chuyện thường gặp ấy mà. Bạn bè hứng chí nửa đùa nửa thật âm mưu chuyện xấu, đến lúc nghiêm túc tính làm thật lại co giò chạy. Ca này cũng vậy thôi."

"Nhưng Shibatama đã quyết tâm rồi, nên Kumai nói gì cũng mặc kệ. Tên này cũng nợ ngập đầu lụt cổ còn gì."

“Đúng rồi”, Morita ung dung ngồi xuống chiếc sofa đối diện bàn của cấp trên. “Trước vụ cháy nợ nần kinh khủng là thế, vậy mà sau đó lại cầm tiền đi trả hết nợ. Lần được đầu mối đó rồi, anh em đội ta mới bắt hắn rồi tra khảo. Kumai định sẽ trình báo cảnh sát nếu Shibamata đốt nhà thật, nên hắn bắt buộc phải giết người diệt khẩu.”

“Tại sao lúc đó tôi lại không nhận ra nhỉ? Chúng ta vẫn còn đang điều tra hiện trường vụ giết người khi xảy ra hỏa hoạn kia mà.”

Morita lắc đầu như để phủ nhận việc Konakawa khiển trách bản thân, “Ai cũng tập trung vào mối quan hệ giữa những người sống trong nhà đó mà. Nói đúng ra, ai cũng ngưỡng mộ sự nhiệt tình của sếp đấy, vì sếp dốc lòng dốc sức cho vụ này đến thế kia mà. Yamaji và mấy người khác đều sướng rơn vì được sếp khen thưởng, nhưng họ đều thấy có gì bí ẩn lắm. Tôi cũng không hiểu sao sếp lại liên kết được vụ giết người với một ngôi nhà cháy rụi ở trong khu vực được đấy. Lúc đầu sếp lệnh cho mọi người đi điều tra Kumai, tôi cũng băn khoăn không hiểu lý do.”

“Giấc mơ đã gợi ý cho tôi đấy”, Konakawa cười ngượng ngùng. “Cậu tin nổi không?”

Chánh thanh tra Morita nghiêm mặt và ra sức gật đầu, “À, ra là thế, tin chứ sao không. Nhưng sếp phải quyết tâm theo đuổi vụ này lắm thì mới mơ ra được vậy chứ.” Anh ta có vẻ cũng hiểu biết đôi chút về chủ đề này, rướn người về phía trước, tò mò hỏi Konakawa. “Sếp mơ thế nào vậy?”

Konakawa lưỡng lự. Thân là Trợ lý Tổng thanh tra, lại đi tâm sự với cấp dưới về giấc mơ của mình. Nghe cứ có vẻ yếu đuối sao đó.

Nhưng cuối cùng ông vẫn kể. “À, tôi mơ đi mơ lại cũng nhiều lần, hiện trường vụ án ở Hachioji ấy mà. Ngay sau cảnh ấy luôn luôn xuất hiện một đám cháy. Hồi còn bé, tôi lỡ tay nghịch dại đốt phòng kho. Tôi cứ tưởng giấc mơ đơn giản là ký ức của tôi về việc đó, nhưng tự nhiên tôi nhớ ra có một vụ hỏa hoạn gần đấy ngay sau khi Kumai bị giết.”

“Ủa, có vậy thôi ư?”, Morita ngạc nhiên. “Vậy sếp ngay từ đầu đã có tư tưởng phá án qua giấc mơ rồi ư?”

“Không có đâu, hồi đầu tôi còn chẳng nghĩ gì sâu xa lắm. Cũng vì có cái cớ, nên là…”, Konakawa đỏ mặt ấp úng.

“Ồ ra vậy.”, Morita vẫn tiếp tục cảm thán. “Nếu mấy vị lãnh đạo cấp cao ai cũng nhiệt tình phá án như sếp thì tốt biết mấy.”

Anh ta ắt hẳn đang ám chỉ những nhân viên cảnh sát chỉ mải mê lo chuyện chính trị nội bộ.

Morita vừa ra khỏi phòng, Konakawa nhấc máy gọi Noda Tatsuo ngay. Từ ngày Noda giới thiệu Paprika cho ông đến giờ, Konakawa vẫn chưa hề thông báo tình hình cho bạn mình biết. Noda vừa nghe máy, ông vội vã xin lỗi ngay. “Nghe ông có vẻ khỏe khoắn ra nhiều đấy”, Noda nói. “Nói chuyện giống trước đây rồi.”

“Nhờ ông cả. Giờ tôi nhẹ nhõm hơn nhiều rồi, cũng không bị mất ngủ nữa.”

“Đã chữa xong chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Paprika chữa trị cho ông thế nào?”, Noda Tatsuo hỏi, cố giấu đi sự hiếu kỳ trong giọng nói.

Noda cũng vừa mới đến công ty. Ông tò mò không biết việc trị liệu của bạn mình đã tiến triển thế nào, vài lần định nhấc điện thoại gọi Konakawa, nhưng lại sợ tình cảm thầm kín ông dành cho Paprika cùng sự ghen tỵ của mình sẽ lộ ra mất nên thôi không hỏi chuyện nữa.

“À, cũng không có gì”, Konakawa có vẻ bối rối.

Chết tiệt. Nghe thế này là biết chắc chắn có gì rồi. Noda nói, cố kìm lại sự ghen tuông, “Trị liệu chắc vui nhỉ?”

“Ừ, nhẹ hẳn cái đầu”, Konakawa lấp lửng, như thể đã nhìn thấu cảm xúc của bạn mình.

“Paprika tuyệt vời nhỉ, ông có thấy thế không?”, Noda ướm hỏi.

“Công nhận.”

“Bí ẩn nữa chứ. Không biết cô ấy thực sự là ai nữa.”

“Hả? Ông không biết ư?”, Konakawa ngạc nhiên. “Là Chiba Atsuko đấy, người đồng phát minh thiết bị PT với anh chàng Tokita Kousaku ấy mà. Hai người đó còn được đề cử giải Nobel nhờ cái máy ấy nữa kìa.”

Noda ậm ừ, không nói nên lời, “Shima không nói gì cả, nhưng Chiba Atsuko sao? Tôi cũng biết họ của cô ấy là Chiba. Ông có hỏi thẳng cô ấy chưa?”

“Không hỏi cũng biết thôi.”

“Đúng là thám tử có khác. Nhưng cô ấy nhìn trẻ quá.”

“Ông đúng là chẳng biết gì. Chuyên viên tâm lý bậc thầy như thế, chẳng lẽ ông nhìn một cái là biết tuổi người ta luôn được sao. Cô ấy hai mươi chín tuổi rồi. Tôi cũng thử tìm thông tin về Chiba Atsuko,

đối chiếu cả ảnh nữa. Paprika chắc chắn là Chiba Atsuko.”

Noda cũng mường tượng đến khả năng này rồi nên không mấy ngạc nhiên. Mà cho dù là thế thì cũng có hề gì? Noda tự hỏi mình. Phải chăng câu chuyện cổ tích trong ông đã tan tành mây khói? Không phải vậy. Bản thân truyện cổ tích vốn chỉ tồn tại trong trí tưởng tượng. Paprika là một cá thể riêng, độc lập với Chiba Atsuko, cô gái Paprika ấy sẽ sống trong tim Noda mãi mãi.

“Xin lỗi vì khiến ông tan cơn mộng đẹp nhé”, Noda im lặng làm Konakawa cũng phải để ý.

“Không không, làm gì có chuyện ấy”, Noda nói thế nhưng vẫn để vuột ra một tiếng thở dài. “Thế chứng tỏ là cô ấy còn thay đổi cả giọng nói nữa. Lúc tôi gọi điện, giọng cô ấy nghe trưởng thành hơn. Nhưng nhìn căn hộ không thấy dấu hiệu gì cho thấy cô ấy sống chung với người khác, nên tôi cũng cảm giác có gì đó kỳ kỳ.”

“Có chuyện này tôi muốn hỏi ông”, giọng Konakawa có chút nghi ngại. “Cô ấy có kể cho ông nghe về rắc rối nào không?”

“Hả? Có chuyện gì sao? Nói mới nhớ, có lần tôi thấy mắt Paprika bị bầm đen như bị ai đấm ấy. Tôi cũng chỉ nghĩ cô ấy bị bệnh nhân đánh thôi.” Noda hồi tưởng lại, nhớ ra Paprika dường như có điều gì muốn nói với ông, nhưng cuối cùng lại lặng im thoái thác.

Do Noda gặng hỏi nên Konakawa đành phải tiết lộ vài chi tiết về cuộc trị liệu. “Có lần, tự nhiên nhân vật Viện phó hiện ra trong giấc mơ. Người này tôi không quen, lúc đầu tôi nghĩ có lẽ vì Paprika bận tâm đến ông ta.”

“Thế thì kỳ lạ thật. Hồi Paprika dùng thiết bị PT để do thám giấc mơ của tôi, chưa bao giờ có chuyện ý thức của Paprika bị chuyển

ngược lại rồi phản chiếu lên màn hình như thế.”

“Vậy việc này là bất bình thường?”

“Tôi nghĩ thế.”

“Tôi cũng tò mò nên xin lại bức hình có mặt ông ta, người này tên Inui Seijirou, tôi cũng thử điều tra cả rồi”, Konakawa mới tuần trước còn sầu muộn ủ rũ là thế, vậy mà giờ đã lại nhiệt tình liến thoắng như xưa. “Ông ta là Giám đốc Viện Inui, một cơ sở điều trị bệnh tâm lý. Vị trí cũng không xa căn hộ của Paprika là mấy. Mặt tiền hướng ra ngõ, nhưng bệnh viện trông cũng hoành tráng lắm. Buồn cười ở chỗ, nó nhìn y hệt toà nhà đã xuất hiện trong giấc mơ của tôi. Trong mơ thì đó là toà nhà của đại sứ quán, nhưng không hiểu sao lại bị lẫn lộn với cái bệnh viện kia. Chắc chắn một điều là tôi chưa đi qua bao giờ. Mà kể cả Paprika lúc xem lại giấc mơ cũng không nhận ra đó là Bệnh viện Inui mà.”

“Vậy là thậm chí còn không có khả năng suy nghĩ của Paprika bị lẫn vào giấc mơ của ông?”

“Ừ. Tôi nghĩ chắc chắn Viện nghiên cứu đang có vấn đề rồi. Ông có thấy cô ấy đang lo lắng chuyện gì không?”

“Chắc thế.”

“Tối nay tôi có hẹn với Paprika lúc 11 giờ, chắc hỏi thẳng cô ấy luôn thôi.”

“Không biết có nên không nữa”, Noda rầu rĩ. “Nếu hỏi mà cô ấy nói luôn thì chẳng phải đã thảo luận với ông hay tôi từ đời nào rồi không?”

“Vậy cô ấy chưa hề tâm sự với ông lần nào sao?”

“Thực ra tôi đoán Paprika cũng băn khoăn không biết có nên nói hay không. Có cảm giác như cô ấy đang che giấu gì đó, thế nên tôi mới lo.”

“Nếu Paprika không nói với ông, thì chẳng có lý nào lại đi nói với cảnh sát đâu. Việc này ắt hẳn không thể để giới truyền thông biết được.”

“Chuyện giờ mới kể, nhưng hồi tôi nói với Paprika về nghề nghiệp của ông, cô ấy có vẻ hoang mang lắm, còn định từ chối chữa trị cho ông luôn kìa. Tại việc sử dụng thiết bị PT bên ngoài Viện Nghiên cứu là phạm luật mà.”

“Dù gì cũng là nhà khoa học nổi tiếng, còn được đề cử giải Nobel. Khen chê rồi điều tiếng nọ kia đã đành, nhưng chắc cô ấy cũng phải đối mặt với vô vàn cạm bẫy. Tôi sẽ thử xem xét tình hình bên Viện Nghiên cứu thế nào. Nhưng nếu chuyện chẳng có gì to tát mà huy động cả Sở Cảnh sát điều tra, rồi làm mọi chuyện rùm beng lên cũng không hay ho gì, có khi lại hạ thấp uy tín của Paprika. Tôi nghĩ cứ nên hỏi cô ấy cho chắc.”

Noda vừa nghĩ đến chuyện hỏi Shima Toratarou, điện thoại bàn của ông liền lập lòe ánh xanh. Thư ký đang gọi điện.

“Đợi tôi chút”, ông nói với Konakawa và chuyển đường dây. “Có chuyện gì thế?”

“Đến giờ đi Aoyama Seiki rồi sếp.”

“À, họ bảo tôi tới xem sản phẩm mới đúng không? Nhưng tôi tưởng không đi cũng được.”

“Sếp hứa rồi mà.”

“Thế thì đành vậy”, ông phải đi ngay nên nhờ trợ lý sắp xếp xe cộ, đoạn chuyển đường dây hỏi Konakawa. “Tối nay ông bận không?”

“Cũng không hẳn là không, nhưng phải ưu tiên Paprika chứ.”

Ôi trời đất, Noda nhủ thầm. Cái ông này cũng bắt đầu đổ Paprika rồi. Câu vừa nãy nghe như thể tuyên ngôn “Tất cả vì Paprika yêu dấu” vậy.

“Chắc chắn cô ấy đang lo lắng chuyện gì đó”, Noda nói. “Tôi cũng muốn giúp. Chúng ta gặp nhau nói chuyện được không?”

“Thế ăn tối xong, trước buổi trị liệu, ông đến Radio Club khoảng tầm 9 giờ nhé?”

“Đồng ý.”

Noda gác ống nghe. Ông muốn gặp Paprika vô cùng. Ông tự thuyết phục bản thân rằng mình không tự viện cớ những chuyện không đâu chỉ để gặp cô. Noda chỉ đơn giản lo lắng cho paprika mà thôi.

Người tài xế trên chiếc limousine vẫn cùng là một người đã lái xe trong cái đêm ông bị lên cơn hoảng loạn. Từ dạo ấy đến nay người đó đã lái xe cho ông hai lần, nhưng anh ta chưa bao giờ mở miệng hỏi han gì cả, thậm chí cả một câu như “Bệnh tình ông dạo này thế nào rồi?” cũng không nói. Noda cảm giác mình có thể tin tưởng người đàn ông này.

Vừa đi ra trục đường chính, họ mắc kẹt trong làn xe đông nghẹt. Băng qua mấy cột đèn giao thông rồi mà vẫn không nhích được lên phía trước là mấy. Bên kia dải phân cách trồng cây cảnh, một chiếc

Marginal màu xanh rêu đang chờ đèn xanh. Noda ngạc nhiên kêu lên khi thấy người ngồi trên băng ghế sau.

Là Shima Toratarou, nhưng ông ta có gì đó khang khác. Đôi mắt vô hồn nhìn thẳng về phía trước như thể trong đầu ông ta trống rỗng chẳng có gì; thân hình trông cứng ngắc. Cánh tay phải giơ ra trong thế chào kiểu Đức Quốc xã.

“Anh bấm còi một tí được không?”, Noda nói với người tài xế và hạ kính cửa sổ xuống.

“Gì cơ? Ở đây á?”

“Đúng rồi, trong xe đó có người tôi quen.”

Người tài xế bấm còi. Cách nhau có ba bốn trăm mét, nhưng Shima không mảy may dịch chuyển.

Một người phụ nữ ngồi trên ghế tài xế. Noda thẫn thờ trong giây lát và gọi to. “Paprika! Phải cô đấy không Paprika!”

Người đó có lẽ là Paprika khi không hóa thân thành Paprika, hay nói cách khác là Chiba Atsuko. Nàng mặc bộ đồ công sở lịch sự, trên gò má không có tàn nhang, kiểu tóc nhìn cũng khác. Nhìn tổng thể ngoại hình nàng người ta sẽ không nói dễ thương, mà phải dùng từ trang nhã để miêu tả. Nhưng vẻ thông minh sắc sảo và sự quyến rũ chết người ấy, không lẫn đi đâu được, chính là Paprika.

Noda hét lớn, “Paprika!”

Người phụ nữ không nghe thấy gì. Nàng đang chìm sâu vào những suy tưởng riêng của mình, đến mức mọi thứ xung quanh không còn lọt vào mắt và nàng chẳng mảy may để ý tới Noda. Ông cảm giác có gì đó bất thường. Mọi khi chẳng phải nàng vốn là kiểu

người nhạy bén với mọi thứ hay sao?

Chuỗi xe cộ dàn hàng dần chuyển động về phía trước. Đèn xanh, chiếc Marginal vọt thẳng.

Phía cuối dải phân cách có một khoảng trống đủ để quay xe. Xe của Noda cũng bắt đầu lăn bánh.

Noda rướn người về phía trước. “Anh đuổi theo chiếc xe kia đi, chiếc Marginal màu xanh rêu kia kìa.”

Phần hai

1.

Thế kỷ XV, cùng với sự sụp đổ của Đế quốc La mã, vị trí của Nhà thờ Thiên Chúa giáo bắt đầu lung lay. Các cuộc cải cách dậy sóng trên toàn châu Âu, nhiều nhà thờ dị giáo được thành lập vào thời điểm đó. Đầu thế kỷ XVI, Cải cách Kháng nghị khởi phát ở Đức và Thụy Điển, dẫn tới sự ra đời của đạo Tin lành.

Một trong những giáo phái xuất hiện thời kỳ này tên Sachsen, được lập ra nhằm phục hồi tư tưởng và giá trị văn hóa của Nhà thờ Thiên Chúa giáo cũ. Tuy nhiên, những nghiên cứu giáo lý sâu sắc uyên thâm ban đầu ngày càng nông cạn dần, giáo phái Sachsen bị người đời cho là dị giáo trong những dị giáo, đã biết bao lần phải chịu đàn áp. Chính vì lẽ ấy, tông đồ của môn giáo này không nhiều. Nhưng nó vẫn tồn tại, nhờ vào sự đóng góp của những học giả, nghệ sĩ và các nhà khoa học không được công nhận trong thời đại chính họ đang sống.

Bước vào thế kỷ XX, những con phố Vienna chìm trong u mê của ảo mộng nhục dục. Thuyết giải phóng tính dục của Freud và hệ tư tưởng Jugendkultur* do Gustav Wyneken* khởi xướng tác động lên nhau, dẫn đến sự phổ biến của tình yêu đồng giới trong sinh viên và tầng lớp trung lưu, phần lớn trong số đó là người Do Thái. Nhiều học giả và nghệ sĩ được trào lưu này thức tỉnh, họ gia nhập và trở thành lực lượng thành viên nòng cốt của giáo phái Sachsen, nghi lễ được các môn đồ thực hành cũng vì thế bắt đầu mang âm hưởng

của tình yêu và tình dục đồng giới. Cũng trong giai đoạn này, giáo phái Sachsen đổi tên thành “Sezession”, trùng với tên gọi của cuộc vận động nghệ thuật diễn ra tại Munich cùng thời điểm đó. Giáo phái vì thế vẫn có thể duy trì hoạt động, thoát được sự dòm ngó của thiên hạ và Nhà thờ Thiên Chúa giáo, nơi vốn chủ trương bài xích tình yêu đồng tính.

Inui Seijirou biết về giáo phái Sezession khi đi du học ở Đại học Vienna. Khi ấy hắn mới ba mươi tuổi. Chiến tranh trôi qua đã được mười năm, tình yêu đồng giới tưởng chừng đã cũ kỹ lỗi thời, nay thầm lặng tái sinh trong một bộ phận thanh niên của trường. Inui Seijirou thời trẻ, với vẻ ngoài hào hoa phong nhã, đã ngay lập tức được “thanh tẩy” bởi một giáo sư Y khoa. Chính người đó đã dẫn dắt Inui bước vào giáo hội, sau đó hắn được kết nạp với một lễ rửa tội chính thống.

Nền tảng của Sezession là những nguyên lý giáo điều huyền bí cổ đại, chúng dựa vào văn hóa và tư tưởng của người Hy Lạp, các nghi lễ mang hơi hướng Hy Lạp cũng được bí mật tiến hành. Về điểm này có sự tương đồng với Chính thống giáo Đông phương, nhưng các buổi lễ lại được tiến hành trong âm hưởng dâm đãng, gợi tình gợi dục của âm nhạc cuối thời kỳ Lãng mạn, trong ngây ngất đê mê của khói trắng ma dược.

Phần lớn môn đồ đều là những cây viết hăng hái tham gia vào các cuộc bút chiến, việc tranh cãi về cách lý giải Kinh thánh hay các tín ngưỡng tôn giáo không bị giới hạn. Tuy nhiên, các giáo lý được thông qua bởi Giáo hội toàn thế giới vẫn luôn nắm quyền lực tối cao. Nhiều cuộc tranh luận gay gắt nổ ra về việc liệu những giáo lý

mang tư duy và tư tưởng văn hóa cấp tiến nhất, bao gồm cả thuyết Übermensch* của Nietzsche, có nên được bổ sung hay không. Chính vì lẽ đó, những học thuyết giáo điều của Sezession ngày một xa rời thực tế và mất đi tính khoan dung. “Thể chế” trong mắt những tín đồ của Sezession là một thứ tàn ác xấu xa. Họ, những kẻ tự cho mình là con của Chúa trời hay những cá thể cao cấp vượt trội, đương nhiên không được xã hội đón nhận. Họ không từ một phương thức thủ đoạn nào để tiến hành những cuộc chiến thần thánh chống lại quyền lực của thể chế. Mọi chiến thắng sẽ củng cố thêm địa vị của giáo phái và các thành viên đều được hưởng lợi ích. Đối với họ, Chúa Jesus cũng là đồng minh trong cuộc chiến này, đôi khi thậm chí còn được coi là một đối tượng trong những tưởng tượng đồng tính luyến ái của các cá nhân.

Đối với Inui Seijirou, để mất giải Nobel vào tay một nhà khoa học khác còn là một tổn thất về mặt tôn giáo. Sau thất bại đó, hắn quyết bảo vệ khoa học chính thống, coi đó là giáo lý của riêng mình, cho dù những điều hắn làm có thể đi ngược lại với những quy chuẩn đạo đức của thể chế.

Thời còn du học ở Vienna, Inui đã đến thăm nhiều bảo tàng mỹ thuật khắp châu Âu. Hoàn toàn bị mê hoặc bởi những bức họa kỳ bí về chủ đề đồng tính luyến ái như tác phẩm “Thánh Tử đạo Sebastian” của Reni được trưng bày tại Musei Capitolini ở Rome, kể từ đó hắn đem lòng yêu thích những gương mặt điển trai, phảng phất phong vị Hy Lạp cổ đại. Khi về nước, hắn thất vọng tột cùng bởi không thể tìm thấy vẻ đẹp ấy ở bất cứ thanh thiếu niên Nhật Bản nào.

Inui chưa từng lập gia đình. Để che mắt chế độ, việc làm tình và kết hôn với phụ nữ không bị cấm đoán, nhưng để bản thân bị quyến rũ bởi nữ sắc là đi ngược lại với giáo lý, thậm chí phản bội chính mình với tư cách là đứa con của Chúa trời và một cá thể vượt trội. Inui Seijirou chỉ coi phụ nữ là một thứ hàng hóa để giải phóng ham muốn nhất thời, tuyệt đối không thừa nhận phần tâm hồn trong thể xác đàn bà. Người hắn yêu chỉ có duy nhất Osanai Morio, gã trai trẻ hắn tình cờ gặp được khi đã bước sang bên kia con dốc cuộc đời. Inui mừng vui khôn xiết bởi sống được đến ngày thời thế đổi thay, một gương mặt đẹp như tượng tạc thế này cuối cùng cũng đã xuất hiện ở Nhật Bản, rồi lại tiếc thay cho tuổi trẻ đã tàn phai của mình. Tuy vậy, Osanai vẫn một lòng kính trọng Inui, dần dà cũng đáp trả lại tình yêu của người thầy. Với tất cả nhiệt huyết và chân thành, Inui yêu Osanai, gã trai được trời ban một vẻ đẹp tựa pho tượng Hy Lạp cổ đại.

Thành công của Inui trong việc chữa trị tâm bệnh đến từ ý tưởng hắn cóp nhặt được khi tham gia những nghi lễ bí mật của giáo phái, khi ấy các môn đồ thường dùng ma dược để tự đắm mình vào suy tư. Thế nên, khi trở thành ứng cử viên cho giải Nobel, hắn khiêm nhường cho rằng thành tựu của bản thân tất cả là nhờ có Sezession. Nhưng thành tựu đó cuối cùng lại bị tước mất khỏi tay hắn bởi một bác sĩ nội khoa người Anh, trong khi gã ta đơn giản chỉ áp dụng phương pháp của Inui vào việc chữa trị thực tiễn. Vì lý do đó, hắn đã lột xác thành một con quỷ dành cả đời để nguyền rủa chế độ. Inui tin rằng nền tảng của tâm thần học chính thống là phương pháp trị liệu của riêng hắn và những lý luận phân tâm học

cổ điển, tất cả những thứ khác là một thứ dị giáo không được phép tồn tại. Bây giờ, kẻ địch của hắn trong cuộc thánh chiến này chính là Tokita Kousaku và Chiba Atsuko, những kẻ áp dụng thiết bị PT để chữa trị cho bệnh nhân một cách vô nhân tính.

Inui Seijirou không phủ nhận thiết bị PT, đặc biệt là phát minh mới nhất của Tokita, DC Mini. Cỗ máy đó nên được sử dụng nhằm mục đích nâng cao tinh thần con người. Nhờ DC Mini, hắn và Osanai có thể đắm chìm trong những hoan lạc kỳ bí khi cùng nhau bước chân vào cuộc yêu. Không còn công cụ nào hiệu quả hơn DC Mini trong việc giúp hắn truyền dạy cho Osanai bản chất của giáo lý và đưa đường chỉ lối hai người tới miền cực lạc. Để phục vụ giáo phái, DC Mini phải được phổ biến rộng rãi trong quần chúng, những kẻ đương thời không thể cứu chữa nổi. Hắn phải khai sáng cho các bác sĩ và nhà khoa học xung quanh hắn, những người hết mình phụng sự thứ khoa học kỹ thuật bị vấy bẩn bởi sự xấu xa của chế độ này. Nhờ Osanai, Inui nhận ra gương mặt hắn khi hai người ngụp lặn trong hoan lạc ái ân giống hệt như Jesus. Hắn bắt đầu nhìn nhận bản thân như Đấng cứu thế của giới Tâm thần học.

Osanai dùng năng lực của một chuyên viên tâm lý để nhìn sâu vào những góc khuất trong tim Inui. Hắn đồng cảm với suy nghĩ của Inui, bỏ ra sáu tháng dày công lên kế hoạch để chuyển giao toàn bộ quyền điều hành Viện Nghiên cứu Tâm thần học vào tay người thầy kính yêu. Osanai đã thành công trong việc giăng bẫy khiến Himuro, Kakimoto Nobue và Tsumura, những kẻ mù quáng tôn sùng Tokita Kousaku và Chiba Atsuko, phải phát bệnh. Hắn đã lan truyền tin đồn về chuyện tâm thần phân liệt có thể lây lan, làm dấy lên nỗi

hoang mang kinh sợ của nhiều người. Mọi chuyện diễn ra suôn sẻ theo kế hoạch, xuôi chèo mát mái đến mức chính hắn cũng phải ngạc nhiên.

Khi đã có DC Mini trong tay, hắn và Inui quyết định rằng đây đã là thời điểm phải nhanh tay hành động và giải quyết dứt điểm vấn đề. Chúng dùng DC Mini, thứ thiết bị tùy vào tay người sử dụng có thể trở thành "hạt mầm ác quỷ", để gieo rắc những bất ổn tâm lý vào trí não của Shima Toratarou và Tokita Kousaku. Người duy nhất còn sót lại chỉ còn Chiba Atsuko. Việc biến cô ta thành nạn nhân của DC Mini quả thực rất khó, bởi Chiba đã bắt đầu nghi ngờ Osanai. Dù gì cô ta cũng là Paprika, một bác sĩ tâm lý xuất sắc đã chữa trị thành công biết bao hội chứng loạn tinh thần và thần kinh chức năng, chắc chắn cú phản đòn của cô ta không phải là thứ có thể khinh thường được. Trong lúc chưa có hậu quả gì hệ trọng, bắt buộc phải cách ly Chiba ngay trong Viện.

Inui đang ở bệnh viện tư khi Osanai gọi điện báo cho hắn chuyện Shima Toratarou đã biến mất. Bằng trực giác, hắn biết Chiba Atsuko đã đem lão già đó đi rồi. Trời đã về chiều, sắp tối đến nơi, nhưng Inui vẫn phóng xe thẳng đến Viện Nghiên cứu, tập hợp tất cả mọi người, bao gồm nhân viên trong bệnh viện, bác sỹ tâm lý và các y tá trưởng. Cuộc họp khẩn cấp được tiến hành ở hội trường có sức chứa trên hai trăm người, thường được dùng cho các buổi họp báo và các sự kiện trọng đại. Trước khi Inui phát biểu, Osanai đứng lên giải thích tình hình.

"Tôi mong các vị thứ lỗi cho sự đường đột này, nhưng cuộc họp hôm nay nhất định phải được tiến hành, bởi một vấn đề vô cùng

nghiêm trọng đã xảy ra trong Viện Nghiên cứu của chúng ta. Mọi người có lẽ cũng đã lưu tâm đến những lời đồn không hay lan truyền trong Viện dạo gần đây, việc này đã ảnh hưởng không nhỏ đến môi trường nghiên cứu và công tác trị liệu của các nhân viên trong Viện. Trong lúc này đây, chúng ta phải đồng lòng chung tay để cải thiện tình hình trước khi mọi chuyện vượt quá tầm kiểm soát. Sau đây tôi xin nhường lời cho Viện phó. Những điều ngài nói chắc chắn sẽ giúp các vị hiểu hơn về vấn đề nghiêm trọng ảnh hưởng tới nền y học nói chung, một vấn đề ẩn sâu dưới bề mặt những chuyện chúng ta đang phải đương đầu. Tôi mong quý vị suy nghĩ thật kỹ càng."

"Xin mời Phó chủ tịch", Osanai nói. Inui bước lên bục phát biểu. Hơn trăm con người mặc áo blouse trắng hướng ánh nhìn nơm nớp âu lo về phía Inui. Hẳn tất cả phải bất an lắm, Inui thầm nghĩ. Bấy lâu nay họ chẳng thể trông cậy nương nhờ vào bất cứ ai. Cả Shima Toratarou và Tokita Kousaku đều không phải những nhà lãnh đạo lý tưởng, còn Chiba Atsuko chỉ là một ả đàn bà. Inui động lòng thương cảm trước toàn thể nhân viên trong Viện. Giờ hắn hoàn toàn có thể dọa dẫm họ, lèo lái họ, truyền sự căm phẫn và thất vọng vào họ theo ý muốn. Hắn đứng trước mặt toàn thể nhân viên, gương mặt nghiêm nghị gian tà.

"Với tư cách những người tôi tớ phục vụ y học, chúng ta cần phải tự hổ thẹn với lương tâm vì đã lờ đi phẩm cách con người, chỉ biết dựa vào khoa học kỹ thuật. Phương châm hoạt động trước nay của Viện có chắc hoàn toàn đúng đắn? Từ những chuyện xảy ra, chúng ta có thể kết luận rằng chúng ta đã phạm sai lầm và trật khỏi con

đường chính đạo của y học. Tôi xin nhận một phần trách nhiệm trên cương vị Phó chủ tịch, bởi đã không lên tiếng kịp thời và không ngăn chặn được những hậu quả khôn lường. Tôi đang đề cập tới thiết bị PT, một phát minh liều lĩnh được tạo ra bởi một số nhân viên trong Viện. Chính cỗ máy này đã gây ra việc tinh thần biết bao người bị phá hủy đến mức không còn cơ may phục hồi. Chuyện này đã lọt vào tầm mắt của giới truyền thông, kéo theo việc điều trị bệnh nhân trái phép trong quá khứ của một nhân viên bị phanh phui. Phát minh đó thậm chí còn là nguyên nhân cho sự mất tích bí ẩn của Viện trưởng Shima."

Nhiều nhân viên mới nghe đến vụ Shima mất tích lần đầu, vài người thở dài, số còn lại rền rĩ trong tuyệt vọng. Cả hội trường xôn xao ồn ào.

"Tạm thời trong lúc này, tôi sẽ đảm đương vị trí Chủ tịch. Có vài điều sau đây tôi mong các vị hiểu rõ. Kim chỉ nam hành động của tôi sẽ là diệt trừ tận gốc việc đơn phương phát triển khoa học kỹ thuật, một thói xấu mà theo tôi giống như một con tàu hung hăng không biết điểm dừng. Hẳn các vị ở đây cũng không thể dung thứ cho phương pháp trị liệu vô nhân tính chúng ta đang áp dụng, thậm chí ít nhiều nghi ngại tốc độ phát triển nhanh chóng đến bàng hoàng của các phát minh độc hại."

Hashimoto, y tá trưởng Sayama và vài người ngồi phía trước lia lịa gật đầu. Họ đều được Osanai chỉ thị rõ ràng từ trước, phải tỏ ý hết sức đồng tình với những lời phát biểu của Inui.

"Tất cả những hậu quả nghiêm trọng đã nảy sinh từ việc nghiên cứu nhằm mục đích đoạt giải Nobel cho một vài cá nhân nhất định",

Inui lớn giọng. “Nhưng bây giờ chúng ta phải quay lại với gốc rễ căn bản là phục vụ bệnh nhân. Tôi mong các vị dồn hết sức mình vào những nghiên cứu tâm thần học mang tính nhân văn. Về việc phát triển thiết bị PT sau này, chúng ta sẽ cải cách lại cơ cấu nhân sự đã được quyết định một cách độc đoán bởi Viện trưởng Shima, giành lại phát minh này từ sự kiểm soát độc quyền của Tokita và Chiba, đưa nó trở thành đối tượng nghiên cứu cho tất cả mọi người.” Bài diễn thuyết của Inui đã đạt tới cao trào, nhưng hắn vẫn không dừng lại. “Giải Nobel tuyệt đối không phải mục tiêu của các nhà khoa học. Hào quang danh vọng chỉ lấp lánh bề ngoài không phải là niềm vinh dự thực sự của những người hết lòng vì y học như chúng ta. Từ nay trở đi, tôi và các vị luôn phải tự vấn lương tâm, rằng nền tảng thực sự của việc trị liệu nằm ở đâu. Không những thế, chúng ta còn…”

2.

Atsuko đưa Shima về nhà mình, dìu ông nằm lên giường bệnh nhân. Giường của cô Tokita đã chiếm mất, nên từ đêm nay Atsuko không có giường để ngủ. Thời cô còn tích cực hoạt động dưới cái tên Paprika, thỉnh thoảng cũng có những bệnh nhân nam ngủ lại qua đêm, riết rồi cô cũng quen ngủ trên sofa ngoài phòng khách. Nhưng đây là lần đầu tiên cô có đồng thời hai bệnh nhân trong nhà.

Atsuko không thể để Shima ngủ một mình ở căn hộ của ông được. Osanai Morio có khi vẫn muốn hãm hại Shima vì nghĩ tình trạng của ông vẫn chưa đủ xấu. Vả lại nếu Osanai có chìa khóa chủ rồi đột nhập vào nhà Shima, ai mà biết được hắn sẽ giở trò gì.

Cô đội Gorgones lên đầu Shima Toratarou và kiểm tra tổng quát tình hình bằng máy thu. Biết được Shima và Tsumura bị hãm hại bởi cùng một chương trình, Atsuko bắt tay vào điều trị ngay. Khi việc chữa trị cho Shima bắt đầu có dấu hiệu ngưng trệ, cô chuyển sang chữa cho Tokita. Cô chậm rãi bắt chuyện với ông, nhắc đi nhắc lại những câu đơn giản, Shima bắt đầu ú ớ những từ không rõ nghĩa nên Atsuko cũng yên lòng phần nào.

Cô định uống một tách cafe cho tỉnh táo, bước ra ngoài phòng khách đã thấy cảnh vật đô thị trong màn đêm trải rộng bên ngoài khung cửa sổ. Đã 9 giờ rồi. Atsuko nhớ ra cả ngày cô chưa ăn gì, bữa sáng cũng chỉ là một tách cà phê và một lát bánh mỳ. Cô vừa để miếng steak hai trăm gram ra ngoài cho rã đông thì điện thoại

reo. Là Matsukane của tờ Tin tức Buổi sáng.

“Ôi, ban nãy cảm ơn anh nhiều nhé. Không có anh tôi không biết phải làm sao.”

“Viện trưởng thế nào rồi?”

Từ giọng điệu khẩn trương của Matsukane, Atsuko có dự cảm chẳng lành, chắc chắn anh ta không gọi chỉ để hỏi thăm tình hình Viện trưởng.

“Bệnh nhẹ thôi. Có chuyện gì sao?”

“Bạn tôi ở Viện Nghiên cứu mới nói chuyện”, Matsukane ngần ngại, không muốn nói thẳng tên Osanai. “Giọng cậu ta nghe hả hê lắm, báo rằng Inui Seijirou đã tập trung gần hết nhân viên trong Viện Nghiên cứu và bệnh viện rồi tự lên nắm chức Chủ tịch luôn rồi.”

“Trời ơi”, hẳn chúng đã dự tính trước việc cô dẫn Shima đi mất, thậm chí chỉ chờ đến lúc đó thôi cũng nên. Atsuko cảm thấy như bị ai thụi vào ngực.

“Ông ta tuyên bố cách chức cả cô và anh Tokita, còn nói rằng sẽ cải tổ nhân sự. Cô phải gấp rút nghĩ cách giải quyết vấn đề đi, cứ cái đà này đến phòng nghiên cứu trong Viện hai người cũng không giữ được đâu. Khéo lại còn bị đuổi ra khỏi Viện ấy.”

“Tôi hiểu rồi, cảm ơn anh”, Atsuko nói, nhưng đầu cô trống trơn, không biết phải làm thế nào cả. Cô không có kinh nghiệm với những chuyện tranh chấp dạng này, cũng chưa đọc cuốn sách nào viết về chủ đề đó. Nhưng kêu than với Matsukane cũng không được tích sự gì.

“Cảm ơn anh đã thông báo cho tôi biết. Sau này có lẽ tôi sẽ còn

phải nhờ anh thông báo tình hình dài dài", Atsuko dừng lại một chút. "Đến lúc đó mong anh giúp đỡ."

Ấn tượng với sự điềm tĩnh của Atsuko, Matsukane trả lời, giọng hơi có chút nhiệt tình thái quá, "Vâng, bất cứ lúc nào. Có vấn đề gì cô cứ nói với tôi."

Atsuko đặt ống nghe xuống, đứng như trời trồng trong bếp. Inui độc đoán và bạo ngược đến thế, vậy mà trong Viện không một ai đứng lên phản đối. Quả nhiên vị thế của Atsuko trong Viện ngay từ đầu đã chẳng vững vàng gì. Trận chiến đã nổ ra. Nhưng có thể gọi đây là "trận chiến" được không? Cô đã bại trận rồi còn gì? Cả Tokita và Shima đều không còn là những chiến binh tinh nhuệ nữa. DC Mini, thứ vũ khí cô cần nhất lúc này lại nằm trong tay kẻ địch.

Cô khao khát có được một chiếc DC Mini hơn bao giờ hết. Chỉ cần một chiếc thôi, thắng lợi đã có khả năng thuộc về cô. Kẻ địch, vũ khí, thắng lợi, chiến đấu. Atsuko bắt đầu nhìn nhận bản thân như một cá nhân tham gia vào một cuộc chinh chiến sát phạt. Đây là cuộc chiến giữa cô và kẻ địch, những kẻ không từ những thủ đoạn xấu xa bỉ ổi nhất, lợi dụng DC Mini để thâu tóm quyền lực, những kẻ cuồng tín hành động theo một thứ lý tưởng xoắn vặn điên rồ mà cô không tài nào hiểu được. Atsuko cảm thấy mình nên nhìn nhận cuộc chiến này với một con mắt thực tế không khoan nhượng. Cô sẽ không chối bỏ suy nghĩ của bản thân, cũng không coi sự quyết tâm mình đang có là một thứ không hợp thời nữa.

Bây giờ phải làm thế nào đây, Atsuko nghĩ. Cô chợt nhớ ra hôm nay mình có buổi hẹn với Konakawa Toshimi, nhưng bây giờ việc điều trị cho bệnh nhân là quá sức đối với cô. Atsuko vừa định gọi

điện thoại để hoãn buổi hẹn thì nghe tiếng chuông báo có khách đến. Cô nhìn vào màn hình, cứng đờ người. Noda Tatsuo và Konakawa Toshimi đang đứng trước cửa.

“Vâng, tôi Chiba đây”, Atsuko hạ thấp giọng, quyết định giả vờ Paprika đang vắng nhà cho đến khi biết được ý đồ của hai vị khách.

“Noda đây, tôi đi cùng anh Konakawa.”

“Paprika hiện không ở nhà.”

Noda và Konakawa nhìn nhau, vừa cười vừa lắc đầu.

“Chúng tôi không đến gặp Paprika. Người chúng tôi cần tìm là Chiba Atsuko”, Konakawa nói vào microphone.

Từ giọng điệu nghiêm túc của người cảnh sát, Atsuko hiểu rằng quan hệ giữa cô và hai người họ đã có một sự thay đổi bất ngờ. Konakawa và Noda hẳn đã nhận ra Paprika và Chiba Atsuko là một. Cô không biết họ đã biết điều đó từ lúc nào. Nhìn họ cười và lắc đầu, cô cũng ngầm hiểu họ không đến đây để nhờ tư vấn về bệnh tình của bản thân. Nhưng hẳn hai người đó cũng chẳng rảnh hơi đến mức làm một việc trẻ con ấu trĩ như dắt nhau đến đây chỉ để làm Atsuko giật mình chơi được.

“Hai anh vào nhà đi.”

Atsuko thở dài, ấn nút mở cửa kính ngoài sảnh. Hai người đều biết mật khẩu vào nhà, họ có thể đến tận trước cửa phòng cô mà không cần thông báo trước. Nhưng họ vẫn bấm chuông để Atsuko có thời gian chuẩn bị tinh thần.

Đây là lần đầu tiên cô gặp gỡ hai bệnh nhân của mình với tư cách Chiba Atsuko, cô bối rối không biết phải cư xử thế nào cho

phải, nhưng hẳn hai người kia cũng chẳng khác gì.

Cô dẫn Noda và Konakawa vào phòng khách. Hai người đàn ông ngồi cạnh nhau trên ghế sofa như những cậu bé ngồi trước mặt giáo viên.

“Cô Chiba”, Noda rướn người hướng về phía Atsuko đang ngồi trên ghế bành.

Không biết họ đến vì chuyện gì, nhưng Atsuko không thích bệnh nhân căng thẳng trước mặt cô. “Gọi tôi là Paprika được rồi”, Atsuko cười.

“Paprika, chiều nay tôi vô tình thấy xe của cô nên chạy theo, tại Shima ngồi băng ghế sau, nhìn cứ khang khác sao ấy”, nỗi lo lắng hiện lên trong mắt Noda.

À, Atsuko gật đầu. “Thảo nào tôi cảm giác như có ai gọi tên Paprika, lúc đi qua chỗ ngã tư.”

“Thấy xe cô vào gara của khu chung cư tôi cũng đi luôn”, Noda gật đầu. “Tôi hẹn gặp Konakawa lúc 9 giờ tối ở Radio Club, bàn tính xong xuôi mới đến nhà cô đây. Dạo này cảm giác như thể cô đang vướng phải rắc rối gì đó, nên chúng tôi mới xem xem mình có thể làm gì giúp cô không.”

“Các anh tử tế quá”, Atsuko suýt trào nước mắt, giọng cô khẽ run, nhưng nghĩ rằng không thể để lộ sự mềm yếu trước mặt đối phương, cô lại hít thở sâu và ngồi thẳng lưng lên.

“Tôi cũng nghĩ can thiệp vào sẽ lại càng làm cô khó xử, nhưng chẳng hay cô có thể tin tưởng và nói cho chúng tôi biết về những vướng mắc của cô hay không? Tôi đến đây để nhờ cô việc đó.”

Atsuko nghẹn ngào vì cảm động, Konakawa chăm chú nhìn cô. Ông hỏi, giọng điệu nhẹ nhàng, không hề có ý tra khảo.

“Viện trưởng đâu rồi?”

Atsuko mấp máy môi “Đằng kia” và chỉ tay về phía phòng ngủ. Cô đứng dậy. Đã đến lúc phải nói hết cho Konakawa và Noda biết. Cô bước đến cánh cửa kính ngăn cách căn phòng với ban công. Phải bắt đầu từ đâu, phải nói thế nào, phải giải thích theo trình tự gì để hai người họ cảm thấy dễ hiểu nhất. Hai người đàn ông nhìn Atsuko như bị hớp hồn, cô tựa như một nữ diễn viên lộng lẫy xuất hiện trên sân khấu, còn cảnh vật trong đêm sau lưng cô là phông nền hào nhoáng lung linh.

“Tôi sẽ nói”, Atsuko ngừng lại bước chân. “Tôi sẽ lờ đi việc anh Konakawa là cảnh sát và nói tất cả mọi chuyện. Nếu không làm vậy tôi sẽ không thể kể mọi thứ một cách chính xác được. Nhưng trước đó”, Atsuko xoay người lại, đột nhiên lớn giọng kêu lên thảm thiết, “Để tôi ăn cái gì đã! Cả ngày mới ăn mỗi bữa sáng, mà chỉ có vỏn vẹn một lát bánh mì.”

Bầu không khí căng thẳng bị phá vỡ, Noda và Konakawa bật cười.

“Được rồi, được rồi”, Noda đứng dậy. Cô cho tôi mượn điện thoại nhé.”

Noda đặt bàn ở một nhà hàng có phòng tách biệt, ông thường tới đó những khi có công chuyện phải thảo luận riêng tư với khách hàng. Atsuko thay đồ ở góc phòng khách, dùng cửa tủ quần áo làm tấm che chắn. Cô đổi sang bộ suit màu mơ bình thường cô hay mặc, nhưng dạo này không mấy khi đụng đến. Lần trước mặc xong

cô không đem đi giặt ngay, nhưng thật may bộ đồ vẫn chưa bị nhăn và dính bẩn.

Thay đồ xong, cô cảm giác có gì đó cồm cộm phía hông bên phải.

Atsuko lần vào túi váy, tay chạm phải một vật nhỏ và cứng. Đó là một vật thể tròn màu chì, có đường kính đáy tầm bảy, tám mili, độ dày khoảng chừng một xen-ti-mét. “Là DC Mini!”, Atsuko kêu lên.

“Đây rồi! Mình nhét vào trong này mà quên khuấy đi mất. Làm sao mà quên tài thế chứ lại.”

Noda và Konakawa đứng dậy, bối rối không hiểu có chuyện gì.

Ngày diễn ra cuộc họp hội đồng quản trị, khi Tokita và Atsuko đang ngồi trong phòng điều hành, anh đã chỉ cho cô xem DC Mini. Lúc Owada bước vào, cô vội vã giấu DC Mini vào túi váy, cứ thế quên bẵng luôn.

“Một cái từ lâu đã không thấy rồi”, Atsuko chợt nhớ ra lời Tokita nói sau khi phát hiện năm chiếc DC Mini bị đánh cắp từ phòng nghiên cứu của anh.

3.

Noda Tatsuo và Konakawa Toshimi chăm chú nhìn chiếc DC Mini, trông nó chẳng khác nào một chấm xám nhỏ trên nền khăn trải bàn trắng. Hai người đàn ông không giấu nổi vẻ hoài nghi, một vật nhỏ bé thế này lại có được công năng mạnh mẽ vượt xa trí tưởng tượng của con người. Ba người đã ăn tối xong xuôi, bây giờ thong thả trò chuyện trong một căn buồng kín ở một nhà hàng nhìn từa tựa như phòng khách của tư gia. Tranh sơn dầu của Noma Hitone treo trên bức tường màu nâu đỏ trong căn phòng lờ mờ tối. Chiba Atsuko kể hết câu chuyện trong khi nhẩn nha thưởng thức miếng steak thịt bò Kobe hảo hạng, tươi rói, không phải đồ đông lạnh. Vai cô thả lỏng, áp lực trong lồng ngực cô tan biến, bụng cô thỏa mãn bởi bữa ăn ngon. Noda hỏi ý Atsuko trước khi châm thuốc lá, quay sang mời Konakawa một điếu. Thỉnh thoảng não bộ cũng cần chút kích thích từ khói thuốc. Chẳng mấy chốc mùi hương nam tính lâng lâng phảng phất khắp căn buồng nhỏ, Atsuko cũng xin Noda một điếu.

“Tranh chấp nội bộ”, Noda mở lời khi người bồi bàn đi khỏi, “không phải chuyện gì hiếm gặp, đặc biệt trong những tổ chức đoàn thể.”

“Đúng thế”, Konakawa đồng tình, khẽ gật đầu với Atsuko để trấn an cô.

Nhưng nói thế cũng chẳng giúp Atsuko nghĩ ra được kế sách nào

cả. “Trong trường hợp này, theo các anh tôi nên làm gì?”

“Theo lẽ thường, cô phải thẳng thắn trình bày sự việc với các Ủy viên Hội đồng quản trị có tiếng nói, kéo họ về làm đồng minh của cô”, Noda thản nhiên. “Đừng viết thư, cô nên nói chuyện điện thoại ấy. Hoặc tốt nhất là đi gặp trực tiếp.”

Atsuko thở dài. Lấy đâu ra thời gian làm mấy chuyện đó bây giờ?

“Tôi nghĩ có một sự thông đồng giữa Công ty Điện lực Giken, Thư ký Katsuragi và Viện phó”, Konakawa nói. “Nếu kế toán viên Yamanobe cũng là người của Inui thì chỉ cần kiểm tra sổ sách là phát hiện ra sai sót ngay thôi.”

“Hai anh”, Atsuko buồn bã, “toàn bàn những chuyện tôi làm không nổi thôi.”

“Đương nhiên chúng tôi sẽ giúp cô chứ”, Noda cười. Ông tỏ vẻ hào hứng tham gia “trận chiến”, sự tích cực ấy làm Atsuko yên lòng.

“À, cô Chiba. Mà không, Paprika này”, Konakawa vẫn giữ nguyên vẻ nghiêm nghị thường trực, rút từ trong ví ra một bức ảnh. “Cô xem thử đi.”

“A, đại sứ quán xuất hiện trong giấc mơ của anh đây mà”, bức ảnh kích thích một phần quan trọng trong trí nhớ của Atsuko. “Vậy chứng tỏ tòa nhà này có thực ngoài đời nhỉ.”

“Cô có thấy nó ở đâu chưa?”

“Tôi cảm giác đã thấy nó ở đâu đó rồi, nhưng mà…”, Atsuko giật mình khi nhìn thấy tấm biển trong bức ảnh. “Bệnh viện Inui! Đúng rồi. Tôi có lái xe qua đây một lần, nhưng không nhớ rõ được chi tiết như hình ảnh xuất hiện trong giấc mơ của anh Konakawa đâu.”

“Hôm qua tôi cũng mới tạt qua bệnh viện đó lần đầu. Thấy lạ quá nên tôi phải chụp cả ảnh”, Konakawa nhìn thẳng vào mắt Atsuko, chầm chậm nói, cố giữ nhịp điệu thoải mái nhẹ nhàng của cuộc trò chuyện. “Paprika này, nếu vậy thì hình ảnh đó không tự nảy ra trong giấc mơ, cũng không phải ký ức của cô truyền từ máy thu sang não bộ của tôi?”

“Vâng, là do Inui và Osanai đã sử dụng DC Mini”, Atsuko quả quyết. “Nhưng vào cái giờ đáng lẽ ra ai cũng phải đi ngủ lâu rồi như thế, hai kẻ đó dùng DC Mini để làm gì mới được cơ chứ?”

“Nếu những hình ảnh có thể truyền từ DC Mini sang máy thu thì ngược lại, Osanai và Inui hoàn toàn có khả năng theo dõi việc điều trị của cô.”

“Lúc Inui xuất hiện trong giấc mơ, tôi đã quát vào mặt hắn đúng không nhỉ?”

“Đúng rồi, lúc đó nhìn bộ dạng hắn hoảng hốt lắm.”

“Chúng đã biết DC Mini không có chức năng vô hiệu hóa truy cập, nhưng tôi đoán hai kẻ đó đều không ngờ được chúng có thể dùng DC Mini để đi vào giấc mơ của tôi, không những nhìn trộm mà còn có thể xâm nhập được hẳn vào đó nữa. Nhưng cũng giống máy thu thôi, nếu muốn đi sâu vào giấc mơ, chúng phải ngủ thật say, hoặc ít ra là bị thôi miên kia.”

“Vậy là sau này hai kẻ đó cũng có thể gián đoạn việc chữa trị tại gia của cô”, Noda lo lắng. “Gì thì gì, chúng cũng phải nhuần nhuyễn việc xâm nhập vào giấc mơ rồi.”

“Đúng thế, nhưng khi đó chúng ta sẽ có cơ hội phản công. Tôi bây giờ cũng có DC Mini, mà xâm nhập giấc mơ khi đối phương ở

trong trạng thái bị thôi miên vốn là sở trường của tôi. Nhưng trước khi tung chiêu, tôi cần phải biết chúng dùng DC Mini cho mục đích gì đã.”

“Paprika này, Osanai Morio sống ở tầng mười lăm của khu chung cư à?”, Konakawa trầm ngâm nhìn lên trần nhà và đặt câu hỏi.

“Vâng .”

“Thế thì tôi gặp một lần trong thang máy rồi. Cậu ta đẹp một cách kỳ quái.”

“Thì sao?”, Noda thấy bạn mình để ý đến Osanai như vậy bỗng đâm tò mò.

“Buổi trị liệu đầu tiên, chẳng hiểu vì lẽ gì mặt Inui tự nhiên xuất hiện. Mặt hắn to lắm, tôi sốc đến mức tỉnh dậy luôn.”

“Đến tôi còn ngạc nhiên nữa mà”, Atsuko nói thêm, “Tôi cứ tưởng anh Konakawa biết Viện phó chứ.”

“Cô có nhớ lúc ấy hắn đang cười không?”, Konakawa nói với Atsuko đầy ẩn ý.

“Vâng, lần đầu tiên tôi thấy mặt Viện phó hiền hậu đến thế.”

“Hiền hậu ư?”, Konakawa nghiêng đầu. “Tôi thấy điệu cười của hắn có vẻ dâm đãng nhiều hơn.”

“Ý anh là sao?”, Atsuko không hiểu Konakawa đang nghĩ gì. “Buổi trị liệu thứ hai, tôi mơ thấy Inui nằm ngủ cạnh tôi trên giường.”

“Vậy là…”, Atsuko bắt đầu hiểu ra mạch suy nghĩ của Konakawa. “Đó là những hình ảnh truyền từ DC Mini của người ngủ cùng với Viện phó ư?”

Konakawa lặng lẽ đáp, “Tôi nghĩ Inui và Osanai có quan hệ đồng

tính luyến ái.”

“Ơ kìa, ông nói thật ư?”, Noda hiểu bạn mình không phải kiểu người có thể bỡn cợt về một chuyện như thế, ông tròn mắt ngạc nhiên. “Kinh khủng quá.”

“Vì anh Noda chưa biết Osanai đẹp thế nào thôi”, Atsuko cười, cô bắt đầu bị thuyết phục bởi phỏng đoán của Konakawa. “Hợp lý đấy, nếu nghĩ theo chiều hướng đó sẽ giải thích được rất nhiều điều. Mặt Osanai dạo này trông càng ngày càng giống Viện phó.”

“Người ta bảo tướng phu thê, yêu nhau càng nhiều mặt càng giống nhau mà. Vậy có nghĩa là, hai người đó cài DC Mini lên đầu rồi ngủ với nhau sao?”, Noda sầm mặt lại.

Với một cặp tình nhân, hẳn việc sử dụng DC Mini sẽ làm cuộc yêu thêm phần hoan lạc. Atsuko nhớ về những trải nghiệm của cô và Tokita khi thiết bị PT vẫn đang trong giai đoạn thực nghiệm. Thứ tình cảm đồng tính luyến ái mà Inui và Osanai phải che giấu trước con mắt người đời lại càng được thể cháy bùng lên trong ngọn lửa đam mê đen tối. Những xúc cảm nhục dục khi Paprika bước vào giấc mơ ông bỗng chốc vụt hiện về trong tâm trí Noda, ông nghĩ tới niềm khoái cảm thăng hoa khi được mơ cùng một giấc với người mình yêu, được ân ái cùng đối phương khi phiêu du trong thế giới mộng tưởng. Những suy nghĩ ấy ắt hẳn là nguyên do cho vẻ khổ sở trên gương mặt Noda lúc này.

“Họ dùng DC Mini càng nhiều, thiết bị càng phát triển tính quá mẫn. Hai người đó không cần phải ngủ chung giường vì ở xa cũng có thể bước vào giấc mơ của nhau”, Atsuko giải thích ngắn gọn cho Noda và Konakawa về tính quá mẫn.

“À ra vậy, cũng giống như chứng dị ứng sứa của tôi vậy”, Noda nói. “Hồi còn thanh niên tôi bị sứa cắn. Sau đấy cứ đến gần sứa là tôi nổi mẩn dị ứng. Dạo gần đây đi nhà hàng Trung Hoa cũng không ăn nổi các món chế biến từ sứa nữa.”

“Chính là quá mẫn đấy.”

“DC Mini có sáu chiếc tất cả nhỉ?”, Konakawa hỏi lại. “Một cái cô cầm, một cái đã dính chặt vào đầu Himuro. Chứng tỏ kẻ địch đang có trong tay bốn cái còn lại.”

“Giá như có thêm cái nữa thì hay biết mấy”, Noda nói. “Tôi và anh Konakawa có thể bước vào giấc mơ của cô và hỗ trợ cô nếu cần.”

“Hai anh không thể làm những chuyện liều lĩnh như vậy được đâu”, Atsuko ngạc nhiên, “Dù tôi rất cảm kích vì sự nhiệt tình của các anh.”

“Bọn mình là dân không chuyên, sao làm nổi việc đó”, Konakawa buồn bã.

“Nhưng chắc Inui và Osanai cùng dùng DC Mini để quan sát quá trình Paprika điều trị cho ông rồi còn gì.”

“Ừ.”

“Thế thì chúng cũng biết tỏng ông là cảnh sát cấp cao rồi. Việc ông đi vào giấc mơ của kẻ địch trong thế phản công có khả năng sẽ kìm hãm được chúng.”

“Nếu chỉ một lúc thôi có lẽ cũng không nguy hại gì, chúng ta có thể áp dụng chiêu đó để lật tẩy tội ác tày trời và những âm mưu trong tương lai của chúng”, Atsuko đồng tình với ý kiến của Noda.

“Chắc chắn sẽ có lúc tôi phải nhờ cậy hai anh.”

“Lúc nào tôi cũng sẵn sàng mà”, Konakawa gật đầu. “Thường thì tôi sẽ coi đây là một vấn đề cảnh sát bắt buộc phải can thiệp rồi tịch thu chỗ DC Mini kia luôn, nhưng mọi chuyện không đơn giản thế.”

“Cả thiên hạ sẽ nháo nhào lên ngay”, Noda ủ rũ. “Xã hội cũng đảo điên theo luôn. Ông đừng để cảnh sát dính dáng gì vào vụ này. Chúng ta phải tự lực cánh sinh thôi.”

“Biết vậy nhưng mà”, Konakawa lại nhìn Atsuko. “Cô hãy để tôi chỉ định cấp dưới trông nom Viện trưởng Shima và anh Tokita.”

“Ừ, cái đó thì đúng là không làm khác được”, Noda gật đầu với Atsuko. “Cô đồng ý đi nhé? Đằng nào cô cũng không thể ở trong phòng với hai người đó mãi được. Mà nếu có người đáng tin cậy để ý Shima và Tokita rồi, cô có thể yên tâm ra ngoài.”

Atsuko biết mục đích thực sự của Konakawa là bảo vệ không những chỉ riêng Tokita và Shima mà cả bản thân cô nữa, hẳn Noda cũng ngầm hiểu như vậy.

“Cảm ơn anh nhiều, tôi rất mừng vì được các anh giúp đỡ”, Atsuko cúi đầu, nhưng lại nghĩ mình làm vậy có phần khách sáo quá nên mau chóng quay trở về với dáng vẻ thân thiện.

“Nhưng hai, ba ngày tới thì chưa cần đâu. Tôi còn phải chữa trị cho họ nữa mà.”

“Paprika, tối nay cô nghỉ ngơi đi đã”, Noda lo lắng. “Mắt cô có quầng thâm rồi kia kìa.”

“Tình hình làm gì cho phép để ý đến mấy thứ như quầng thâm dưới mắt kia chứ”, Atsuko bật cười. “Nhưng tôi sẽ nghe lời anh,

hôm nay nghỉ ngơi, ngày mai sẽ điều trị tiếp. Nếu tiến hành chữa trị vào ban ngày, chắc cũng không bị kẻ địch quấy rối đâu.”

“Thế thì tốt”, Konakawa nhẹ nhõm gật đầu.

“Mà này Paprika, cô có danh sách Ủy viên Hội đồng quản trị của Viện không?”

Noda hỏi, Konakawa lại hướng ánh nhìn về phía Atsuko.

“Về nhà tôi sẽ đưa cho hai anh.”

“Vậy giờ về phòng cô đã”, Noda vội vã đứng dậy. “Tôi biết Ishinaka và sáu Ủy viên Hội đồng quản trị khác nữa. Nhìn danh sách xong có lẽ còn lọc ra được nhiều cái tên quen thuộc hơn. Kiểu gì cũng có người quen của Konakawa cho xem.”

“Ừ, thể nào cũng có”, Konakawa đứng dậy. “Chúng ta phải gom các đối tượng đó lại và liên lạc với họ gấp. Đêm nay bắt đầu hành động.”

4.

Chiều hôm sau, Atsuko tiếp tục việc điều trị, Shima bắt đầu có dấu hiệu phục hồi rõ rệt.

Cô ăn một bữa tối đơn giản. Sau khi cho hai bệnh nhân ăn uống xong xuôi, Atsuko hóa thân thành Paprika, đi vào giấc mơ của Shima trong trạng thái nửa tỉnh nửa mơ. Ắt hẳn ký ức về những buổi trị liệu của Paprika vẫn còn lưu lại trong trí nhớ ông.

Cô gắn đầu nhọn của DC Mini sao cho thiết bị có thể gắn vào da đầu, chuẩn bị sẵn sàng phòng khi Inui và Osanai làm gián đoạn buổi trị liệu. Bây giờ DC Mini có thể cùng máy thu song song hỗ trợ việc trị liệu.

Tiềm thức của Shima bị bóp méo bởi những giấc mơ của cùng một bệnh nhân mắc chứng tâm thần phân liệt, thứ đã làm Tsumura phát bệnh. Kiểu chào Đức Quốc xã biểu thị sự quy phục của đứa con trước hình tượng người cha, nhưng bởi Shima trước nay chưa bao giờ bị ám ảnh bởi điều đó, hình ảnh ấy nhanh chóng bị tách rời ra khỏi tiềm thức của ông. Bây giờ việc Atsuko cần làm là khiến Shima nói trong mơ càng nhiều càng tốt. Cho dù ông chỉ toàn nói những điều vô nghĩa, Shima vẫn có thể bằng cách đó quay trở lại với con người cũ của mình.

Trong mơ, Shima Toratarou đang ở nhà ăn của trường đại học. Gì kia, nhà ăn của trường đại học? Paprika ngạc nhiên. Không cần Atsuko ngoài đời thực phải biến thành Paprika, cô chỉ cần tự cho

mình là Paprika và người bệnh sẽ tiếp nhận danh tính ấy của cô.

Thời Atsuko còn là sinh viên, nhà ăn đã được xây mới, sáng sủa và rộng rãi hơn trước nhiều, nhưng nhà ăn trong giấc mơ của Shima vẫn là nhà ăn cũ, vừa hẹp lại thiếu sáng. Shima hồi đó hẳn vẫn còn là sinh viên. Ông nhòm qua khe hở trên bức vách ngăn cách giữa nhà ăn và hành lang, không biết vì không có tiền mua cơm hay sợ sệt gì nữa. Có lẽ vì ban nãy ăn ít, giờ ông đói quá nên mới mơ ra như thế. Hay đây chỉ đơn thuần là hồi ức về tình trạng rỗng bụng mãn tính thời sinh viên?

Trong nhà ăn, Owada, Giám đốc không thường trực của Viện Nghiên cứu, đang ngồi dùng bữa cùng các sinh viên khác. Thoạt nhìn qua cứ ngỡ ông ta là sinh viên thật, nhưng Paprika biết chắc một điều trước kia Owada không học trường này.

Shima không vào trong nhà ăn, có lẽ cũng vì sợ sệt Owada.

“Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi”, Shima kêu lên thảm thiết. Nhưng lời van lơn ấy không chạm đến tai Owada.

Giờ Shima tái phát luôn cả chứng rối loạn lo âu thì gay to, nên Paprika ngồi xuống bên một chiếc bàn, vẫy tay gọi ông tới gần. Cô làm vậy để Shima có thể tạm thời quên đi cảm giác tội lỗi của ông đối với các Ủy viên Hội đồng quản trị khác, những đối tượng hiện ra trong giấc mơ trong hình ảnh Owada.

“Này, cậu không cần phải xin lỗi đâu, qua đây đi.”

“Tôi cãi nhau với bạn”, Shima ngồi xuống trước Paprika, rụt rè nói như muốn biện hộ. “Nhưng giờ không làm thế được nữa rồi, cậu là con gái mà.”

“Đúng rồi”, Paprika mỉm cười, gật đầu tán thành. “Hai chúng ta

không phải là một.”

Shima bắt đầu hiểu ra mình không thể đồng nhất hóa với Paprika, nhưng vẫn cố chấp giữ nguyên lằn ranh ngăn cách giữa ông và Paprika. Nếu nói theo cách của Shima, hai người “tranh cãi” về sự ám ảnh với “bạn bè” của ông. Nhờ DC Mini, Paprika có thể đọc được rõ ràng những suy nghĩ của Shima trong mơ, hình ảnh rõ nét hơn, tầm nhìn cũng được mở rộng đến tận những điểm mờ xung quanh. “Mọi chuyện được khơi lên bởi một tên hống hách. Trong nhà bếp có ma”, ông thầm thì sợ sệt. Hai người đang ngồi trong rạp hát, chụm lại gần nhau trong góc hàng ghế thứ hai.

“Đừng sợ gì cả. Ngoài con ma ra còn có ai khác trong bếp không?”

“Paprika”, trước câu hỏi gợi mở của cô, cuối cùng Shima cũng nhớ ra người ngồi bên cạnh mình là Paprika, tình yêu ông dành cho cô lại ồ ạt ùa về trong trí nhớ. “Paprika ơi, sau khi em đặt chiếc bình rỗng ở đó và đi về, vì tôi đã cạo trọc đầu nên em nổi giận. Tokita dũng cảm xung phong ra trận nên em cũng không có ở đây. Nhưng nhà mình ở Mejiro vẫn chưa làm sao cả.”

Nghe Shima nói chuyện, Paprika cảm giác có gì đó bất bình thường. Cô hướng ánh nhìn về phía sân khấu.

Inui Seijirou đứng ngay trung tâm khán đài, khoác lên mình bộ áo choàng tu sĩ. Một chiếc bàn thờ không biết từ đâu xuất hiện, được thắp sáng bởi hàng trăm ngọn nến cắm trên giá. Khung cảnh chuyển sang phía bên trong của nhà thờ. Tất cả quan khách đồng loạt đứng dậy. Shima lại một lần nữa hoảng sợ hét lên.

“Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi mà.”

Giấc mơ của Shima và Inui đang chồng lên nhau. Hoặc cũng có thể Inui cố tình làm gián đoạn việc trị liệu của Paprika. Dù thế nào đi nữa, Shima đang hoảng hốt cực độ, phải tách giấc mơ của hai người ra mới được. Paprika quyết định bước vào giấc mơ của Inui và tự mình đương đầu với hắn ta. Cô đã chờ đợi cơ hội này biết bao lâu rồi.

Vẫn trong trạng thái nửa tỉnh nửa mơ, những ngón tay đã quá quen thuộc với thiết bị PT của Paprika ấn phím trên điều khiển, cắt đứt liên kết giữa cô và giấc mơ của Shima. Ông phải tự mình đối mặt với giấc mơ của bản thân thôi.

Trong nhà thờ vang vọng những giai điệu quá xa rời với khái niệm trang nghiêm, trái lại người ta có thể mường tượng ra sự dâm đãng gợi dục từ những khúc ca ấy. Inui Seijirou tiếp tục kích động khán thính giả với một bài diễn thuyết của một kẻ nguyền rủa cả nhân gian. Paprika đứng trên lầu, hét lên phản đối. Inui giật mình nhìn lên, nhưng ngay lập tức hắn nhếch mép, một nụ cười khinh bỉ lướt qua trên khuôn miệng. Hắn chỉ thẳng vào cô, thốt ra những lời phỉ báng.

“Một sự ©★o của nền khoa học, là phận đàn bà mà ■★ cũng nên!”

Paprika biết hắn định nói gì, cô có thể đọc được ý nghĩ trong mơ của hắn. Ấy là thứ giáo lý lúc nào Inui cũng quăng vào mặt cô. Paprika giận điên người. Nếu đây là giấc mơ của chính cô, Paprika đã bay lên và hạ cánh ngay trên khán đài nơi Inui đang đứng, lao tới cho hắn một cú đấm. Nhưng bởi đây là giấc mơ của Inui, hắn sẽ không để xảy ra một tình huống như thế. Để biến đây thành giấc

mơ của cô, Paprika sẽ phải ngủ sâu hơn nữa, nhưng như vậy cô sẽ mất khả năng kiểm soát hành động của mình. Cô đành phải dùng cầu thang.

Paprika chạy đến bậc cuối cùng của chiếc cầu thang xoắn vặn đến khó hiểu, nhưng mãi không thể chạm chân tới khán đài. Cô băng qua nào hành lang, nào sảnh khách sạn, một khu phố mua sắm, cuối cùng bước vào một cửa tiệm na ná salon làm đẹp. Vì Inui không để cô tiếp cận hắn, hay một phần trong cô không muốn chạm trán với Inui? Nhưng không phải thế, trong trường hợp này sẽ có một cách giải thích khác.

Trước khi trực tiếp đối đầu với kẻ chủ mưu đứng sau mọi chuyện, cô vẫn còn vài thứ phải hoàn thành. Trên chiếc ghế đối diện tấm gương, Osanai Morio ngồi đó, đầu đầy lô cuốn tóc. Hắn xuất hiện ở đây để bảo vệ Inui. Paprika bắt buộc phải đối phó với hắn trước.

“Có phải… Chiba Atsuko đó không?”, hình ảnh Paprika phản chiếu trong mắt Osanai. Hắn nhìn cô đầy cảnh giác. “Chắc chắn là Chiba Atsuko rồi.”

“Sao anh biết được?”

“Mùi Poison. Tại sao cô lại giả dạng thiếu nữ thế kia? À, Paprika đó sao? Tôi hiểu rồi, cô đã biến thành Paprika.”

Tại sao hắn có thể ngửi ra mùi nước hoa Poison trên người cô được chứ? Hai người thậm chí còn không nằm cạnh nhau kia mà? Phải chăng nhờ DC Mini, kể cả khi không ngủ cùng nhau, người dùng vẫn có thể ngửi được cả mùi cơ thể của đối phương? Paprika ngẫm nghĩ, tâm trí vẫn trong trạng thái nửa tỉnh nửa mơ. Bây giờ

chẳng điều gì có thể làm cô ngạc nhiên được nữa. Paprika hẳn đã ngủ sâu hơn, cũng không loại trừ khả năng mọi chuyện đều nằm trong kế hoạch của Osanai.

Cảm nhận được nguy hiểm, Paprika cười to, chuẩn bị vào thế phản công.

“Đúng rồi, Paprika đây. Trẻ và liều lắm đấy!”

Osanai phân tích sự kích động dậy lên trong hắn khi nghe những lời đó từ Paprika. *Tại sao mình lại sửng sốt đến thế? Vì nguy hiểm. Đúng rồi, vì nguy hiểm! Sự tự tin của ả đàn bà này từ đâu mà có? Bởi cô ta cũng có thể xâm nhập vào tâm trí hắn sao? Có lẽ nào ả đang dùng DC Mini? Không thể nào!*

“Anh cầm hết DC Mini rồi còn gì?”

Nhưng Osanai đương nhiên có thể đọc được suy nghĩ của Paprika vì bản thân hắn đang dùng DC Mini. *Cô ta không dùng máy thu để đơn phương theo dõi tình hình, mà sử dụng DC Mini để tấn công mình khi bản thân chưa quen dùng thiết bị. Cô ta chưa có thời gian cho việc đó.*

Osanai sợ sệt. Hắn đứng dậy, toan bỏ chạy. *Chết tiệt. Con ả đó sao lại dùng DC Mini? Ả lấy nó ở đâu ra?*

“Tôi không để anh thoát đâu”, Paprika cười đầy ẩn ý, cô sẽ làm Osanai chìm sâu vào giấc ngủ hơn nữa. “Đừng quên tôi sẽ bám theo anh, dù anh có chạy đằng nào đi nữa.” Osanai nhặt chiếc bình nhựa màu trắng đựng đồ trang điểm ném vào người Paprika, nhưng cô đọc được suy nghĩ của đối phương và biết ngay hắn đang cố tự tỉnh dậy. Tỉnh rồi hắn sẽ nghĩ ra kế hoạch mới. Paprika quyết tâm không để chuyện đó xảy ra, cố ghìm nổ lực tỉnh dậy của Osanai

xuống. Nếu có thời điểm nào phải dùng đến sự cứng đầu vượt xa mọi logic của đàn bà, thì hẳn chính là lúc này đây.

“Dậy rồi!”, hắn rú lên.

Osanai đang ở trong căn hộ tầng mười lăm của hắn, nơi phòng ngủ có đặt thiết bị PT. Paprika đang níu chặt lấy hắn, trên người mặc bộ pyjama. “Sao cô theo tôi đến tận đây?”, Osanai hét lên sợ hãi. “Tôi dậy rồi kia mà, chúng ta không còn ở trong mơ đâu.”

Hắn vẫn chưa quay trở về thực tại. Ngoài đời cô vẫn là Atsuko, nhưng bây giờ khi ôm chặt Osanai như một thiếu nữ hư hỏng, cô là Paprika. Lạ thật, cô thầm nghĩ, sao mình vẫn ngửi được mùi hơi thở của Osanai, y hệt như lần hắn định cưỡng hiếp cô.

“Đấy là anh tưởng vậy thôi, thực ra chuyện anh tỉnh rồi cũng chỉ là mơ.”

Paprika cười và vươn tay chạm vào đầu Osanai. Dù biết đây chỉ là mơ, cô không thể không giằng lấy chiếc DC Mini gắn trên đầu hắn ta. “Anh đưa cái này cho tôi đi.”

Paprika cảm giác chạm vào vật gì cưng cứng. Osanai đã gắn DC Mini vào đầu hắn với băng dính. Cô nắm lấy tóc hắn và ra sức kéo. Dù gì cũng chỉ là mơ thôi mà.

“Đau! Cô làm thế cũng được tích sự gì đâu?”, Osanai hét lên. “Chính miệng cô vừa nói đây chỉ là mơ thôi còn gì!”

Osanai la oai oái, đẩy Paprika ra xa. Cô đập hông vào một vật nào đó, mở mắt ra lại thấy mình là Atsuko.

Cô bật dậy. Đối diện cô là thiết bị PT. Shima nằm trên chiếc giường dành cho bệnh nhân phía bên phải Atsuko, Tokita vẫn ngủ

mê man trên giường cô. Căn phòng tối om, chỉ còn ánh sáng leo lét từ màn hình điều khiển.

Hông cô đau điếng. Hẳn cô đã có vết bầm ở đó từ trước, vì đau quá nên mới thức giấc. Bất giác cô nhìn vào bàn tay phải mình đang nắm chặt. Vài sợi tóc mắc vào giữa những ngón tay cô.

Atsuko mở lòng bàn tay ra, nuốt nước miếng. Nếu Shima và Tokita không nằm ngủ trên hai chiếc giường kế bên, hẳn cô đã hét toáng lên rồi. Trong tay cô là chiếc DC Mini. Là chiếc DC Mini gắn trên đầu Osanai. “Mình mang được nó về rồi!”, Atsuko run rẩy. “Mình mang được nó về rồi!”

Từ trong mơ. Về hiện thực.

5.

“Mới có chuyện này kỳ quái lắm.”

Sáng hôm sau, khi Noda Tatsuo gọi điện thoại tới, Atsuko thông báo ngay trước khi ông kịp nói lý do gọi điện.

Cô đã mang một vật từ trong mơ về hiện thực, một chuyện phi lý, nghe huyễn hoặc là thế, vậy mà Noda cũng tin ngay. Ông ngẫm nghĩ ít lâu và hỏi lại Atsuko. “Paprika này, đấy không phải chiếc DC Mini cô đã có sẵn đấy chứ?”

“Cái của tôi vẫn gài trên đầu mà. Thế nên thêm cái tôi đang cầm ở tay nữa là hai cái.”

“Chuyện này nguy hiểm đấy”, Noda nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề, giọng điệu trở nên nghiêm túc hơn.

“Paprika, cô có cách nào để xác nhận từ chính Osanai Morio không? Để chúng ta có thể biết đích xác cô đã lấy DC Mini từ hắn?”

“Tôi cũng nghĩ phải làm thế”, Atsuko đồng tình. “Tôi định hôm nay đến Viện gặp Osanai.”

Kiểu gì cô cũng phải đến Viện, luận văn chưa gửi và các bài viết dang dở vẫn để trong văn phòng, chưa kể vật dụng cá nhân nữa.

“Viện Nghiên cứu á? Kẻ địch vây quanh tứ phía đấy”, Noda lo lắng hạ giọng, e ngại cho sự liều lĩnh của Atsuko. “Nhỡ cô có mệnh hệ gì…”

“Tôi có phải trẻ con đâu”, Atsuko cười. “Mới cả người nắm ưu thế

bây giờ là phe mình chứ, tôi mới lấy cắp DC Mini từ Osanai kia mà. Giờ chúng mới cần phải cảnh giác.”

“Cô cẩn thận nhé.”

“Không sao đâu, cảm ơn anh nhiều. Mới cả anh gọi có chuyện gì thế?”

“Tôi nói chuyện với ba người trong Hội đồng quản trị rồi, tất nhiên không tính cô, anh Tokita và Inui. Tôi biết anh Ishinaka, nên đã nhờ anh ấy gặp cô và nghe cô nói chuyện. Tôi nghĩ cô nên giải thích mọi thứ với các vị ấy. Konakawa cũng cùng quan điểm. Ishinaka có hơi ngập ngừng nhưng về sau vẫn đồng ý. Tôi cũng nhờ anh ấy chuyển lời lại với Owada và Hotta rồi.”

“Owada ở phe ta mà.”

“Ừ, anh Owada cũng ưng thuận.”

“Còn Hotta?”

“Từ chối. Anh ta nói nếu có tranh chấp gì thì phải nghe đồng thời cả hai phía. Thực ra nghe cũng có lý.”

“Có lý cái gì chứ?”, Atsuko nghĩ lại buổi họp hai tuần trước, giận điên người. “Gã là đồng đảng phe kia mà!”

“Trước hết cô cứ gặp hai người kia đi đã. Chiều nay thế nào? Tôi và Konakawa sẽ đi cùng cô.”

Nếu Konakawa cũng đến, chắc chắn Owada và Ishinaka sẽ nhận thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

“Vậy 4 giờ chiều nay nhé. Chúng ta gặp ở nhà tôi trước.”

“Shima và Tokita thế nào rồi?”

“Viện trưởng đỡ nhiều rồi, Tokita phải tối nay mới bắt đầu điều

trị.”

“Cô nên để Shima về nhà ông ấy đi. Konakawa cũng liên lạc và sắp xếp vệ sĩ rồi. Ông ấy cứ ở đó mãi cũng phiền cho cô lắm phải không?”

“Vâng, cảm phiền hai anh.”

“Cứ để Konakawa bố trí người trông chừng anh Tokita nữa. Cô đợi vệ sĩ đến rồi hẵng đến Viện.”

“Vâng.”

Một tiếng sau, Konakawa xuất hiện, đi cùng Chánh thanh tra cấp cao Morita, Chánh thanh tra Yamaji và hai người nữa ở Cục Điều tra. Konakawa giới thiệu Atsuko với bốn người. Một trong hai người từ Cục Điều tra là Saka, một tay thanh tra trung niên nhà nghề, nước da ngăm đen, tướng tá nhìn na ná Saigo Takamori. So với Saka, thanh tra Ube trẻ hơn đáng kể, nhìn ra dáng một cậu thanh niên sở hữu trí thông minh thuộc hàng ưu tú. “Với bốn người này”, Konakawa chỉ vào cấp dưới của mình, “cô cứ yên tâm nói gì cũng được, đều là chỗ đồng nghiệp tôi tin tưởng hết lòng cả.”

Họ cùng uống cà phê và trò chuyện một lúc. Yamaji và Saka sẽ trông nom căn hộ của Shima, Morita và Ube phụ trách bên nhà Atsuko, nhưng Yamaji và Morita thỉnh thoảng phải về Sở Cảnh sát để lo liệu công việc như bình thường nên họ sẽ phải luân phiên thay nhau canh gác cho hai bệnh nhân.

Sau khi Shima trở về phòng mình rồi, Atsuko được Konakawa và Morita hộ tống tới Viện bằng xe cảnh sát. Atsuko lo lắng mọi người ở Viện nhìn thấy sẽ nhao nhao lên, nhưng may thay xe này không phải xe tuần.

Ngoại trừ xe của nhân viên, không phương tiện nào được phép qua cổng trước của Viện, nên Atsuko đành xuống xe và đi qua phòng đợi phía trước quầy tiếp tân. Bác sĩ và y tá xung quanh nhìn thấy Atsuko ai nấy cũng đứng chôn chân tại chỗ, tròn mắt sững sờ. Cô chào hỏi và vẫy tay với họ thân thiện vui vẻ, cứ vậy thản nhiên bước tới phòng nghiên cứu của mình.

Hashimoto đang ngồi đó.

“Hashimoto, anh vào phòng làm việc của người khác làm gì thế hả?”, Atsuko trừng mắt nhìn gã đồng nghiệp, ngang nhiên rút hồ sơ của cô từ trong ngăn kéo, chồng chúng lên bàn và thậm thụt đọc trộm vài phần trong đó.

Thế nhưng Hashimoto, có vẻ như được lệnh phải làm Atsuko sôi máu hết mức có thể, điềm nhiên nhếch mép cười.

“Từ hôm nay chỗ này là phòng làm việc của tôi.”

“Chuyện đó tôi chưa nghe qua”, cô giật tập luận văn của mình từ tay Hashimoto. “Đây là hành vi phạm pháp!”

“Do cô nghỉ việc không phép đấy chứ. Thích phàn nàn thì lên phòng Viện phó mà nói”, hắn đặt vật dụng cá nhân của Atsuko lên bàn và bắt đầu gom chúng lại. “Cô mang mấy thứ này về đi.” Hắn đã mang đồ của mình sang và đặt trên ghế.

“Anh dừng lại ngay!”

“Cô không còn vị trí trong cái Viện này nữa đâu. Tình thế thay đổi rồi”, giọng điệu Hashimoto dương dương tự đắc.

“Thế à? để tôi gọi cảnh sát vậy”, Atsuko nhấc ống nghe lên.

Hashimoto ngay lập tức quay trở lại với bản chất nhát cáy, trả lời

Atsuko bằng giọng mũi.

“Rồi, biết rồi, tôi rút, tôi rút được chưa”, hắn cười và uốn éo thân hình ẻo lả. “Khiếp, gì mà ghê gớm thế.”

“Ô kìa, ra là từ nãy đến giờ anh đùa à? Xin lỗi nhé.”

Atsuko dồn hết sức lực đem đống tài liệu nặng trịch mà Hashimoto mang sang phòng làm việc của cô quẳng ra ngoài hành lang.

Nửa tiếng sau, khi Atsuko vẫn lúi húi sắp xếp luận văn, Osanai bước vào phòng cô, chắc vừa nghe Hashimoto báo Atsuko mới đi làm.

“Cô Chiba.”

“Anh Osanai đấy à, đêm qua xin lỗi nhé.”

Atsuko đã chuẩn bị sẵn câu nói đó để đáp vào mặt Osanai khi hai người gặp mặt. Con ngươi trong mắt hắn bối rối đảo liên hồi trước đòn tấn công đột ngột của đối phương. Atsuko giờ đã có thể khẳng định đích xác mình đã lấy cắp DC Mini từ tay hắn.

“Cô biết trước DC Mini có chức năng nguy hiểm như thế rồi ư?”, Osanai đứng thẳng dậy và lườm Atsuko. Để giữ thế tấn công, cô vờ như mình biết.

“Cái gì cơ? Chức năng nguy hiểm thì có nhiều lắm, ý anh là chuyện DC Mini có thể bị di chuyển giữa hai địa điểm thực qua giấc mơ ư?”

“Không phải hiện thực. Là mơ. Từ giấc mơ đấy, thưa cô!”, Osanai đột nhiên gắt lên như kẻ mất trí.

“Lúc đó anh dậy rồi mà?”

“Không đúng, chính cô nói tôi chỉ nghĩ mình đã tỉnh giấc rồi thôi. Sau vụ đó tôi mới dậy thật”, Osanai bất giác sờ lên đầu, tựa như tìm kiếm chỗ tóc đã bị Atsuko giựt ra. “Chính cô đã ăn cắp DC Mini.”

Chứng tỏ cô không mang DC Mini về hiện thực qua giấc mơ của bản thân. Cô đã lấy nó từ thế giới thực qua giấc mơ của cả hai người. Atsuko cũng bắt đầu để ý đến lời Osanai vừa nói ban nãy, không biết hắn đang lo lắng điều gì nhỉ.

“Còn chức năng nào mà chúng tôi chưa biết không? Nếu có thì cô mau nói nhanh đi. Một thứ nguy hiểm như vậy cần phải bị cách ly và kiểm soát cẩn trọng. Cô hãy giao cả hai chiếc DC Mini ra đây.”

“Từ nãy đến giờ hết chúng tôi thế này rồi chúng tôi thế nọ, chúng tôi ở đây là ai thế? Anh và người tình của anh à?”, Atsuko cười. “Không biết hôm nay người đó có đi làm không, tôi có chuyện cần nói với ông ấy đây.”

Osanai hơi đỏ mặt, nhưng bởi đã liệu trước chuyện mối quan hệ giữa Inui và hắn rồi cũng có ngày bị phơi bày, hắn bình tĩnh trả lời.

“Thấy chưa? Cô có DC Mini cũng chỉ để tọc mạch đời sống riêng tư của người khác. Viện phó hôm nay không đến đâu, nhưng cô cứ đưa DC Mini cho tôi cái đã. Cô không biết được thứ đó nguy hiểm đến thế nào đâu. Nếu không chỉ DC Mini mà các vật thể khác cũng có thể bị lấy từ trong mơ ra ngoài đời thực thì cô tính sao? Chuyện này không đùa được đâu.”

Chẳng lẽ nào lại thế, Atsuko thầm nghĩ. Thế thì đến cả những thứ chỉ tồn tại trong mơ cũng có thể đem về hiện thực được ư? Nhưng cô không nói gì cả. Có khả năng hai kẻ đó đã phát hiện ra tính năng gì đó của DC Mini trong quá trình thử nghiệm thiết bị, giờ

chúng chỉ đang kiểm tra xem cô có biết hay không thôi.

“Anh có nhầm lẫn gì không đấy? Tôi mới là người muốn được trả DC Mini đây”, Atsuko lạnh lùng nói. “Thứ đó không phải đồ chơi cho cặp tình nhân mấy người đâu. Thôi nào. Nếu anh không định trả thì đi ra ngoài giùm tôi. Giờ tôi nhiều việc để làm lắm, không rảnh đâu.”

Nhưng Osanai không rút lui dễ dàng thế. Hắn quay lại đi về phía cửa, cười ranh mãnh.

“Phương châm của Viện giờ thay đổi rồi, ở đây không còn chỗ cho cô đâu. Sớm muộn gì cô cũng nhận được thông báo thôi.”

6.

"Thế có nghĩa là, nhờ vào tính năng của chính bản thân nó hoặc năng lượng tinh thần tiềm ẩn của người dùng, DC Mini đã tạm thời phân tách ở cấp độ nguyên tử hoặc phân tử gì đó, rồi lại đồng thời tự lắp ráp ở một địa điểm khác, nơi một cá nhân khác đang sử dụng DC Mini?", Noda Tatsuo trầm trồ. "Nghe như chuyện dịch chuyển vật chất tức thời trong tiểu thuyết khoa học viễn tưởng ấy nhỉ."

"Tôi cũng không nghĩ ra cách giải thích nào hợp lý hơn", Atsuko gật đầu, dù tất cả hiểu biết của cô về dịch chuyển tức thời chỉ gói gọn trong bộ phim "Con ruồi" chuyển thể từ nguyên tác tiểu thuyết của tác giả George Langelaan.

"Nói thật với cô, giả dụ bây giờ thiết bị PT vẫn chưa sờ sờ ra đây, ai mà kể mấy chuyện kiểu này khéo tôi lại phá ra cười", Owada rên rỉ. "Từ giờ anh Tokita có sáng chế ra cái gì tôi cũng chẳng ngạc nhiên nổi nữa."

"Không phải thế đâu. Tính năng này giống như một sản phẩm phụ, vô tình được phát hiện trong quá trình thử nghiệm thôi", Atsuko thanh minh. "Không liên quan gì đến việc trị liệu hết."

"Dù thế cũng khó tin quá, làm sao mà nghĩ nổi đây là hiện thực kia chứ", Ishinaka lau mồ hôi trên trán. "Nhưng bắt buộc phải tin thôi, còn lựa chọn nào khác đâu, thực tế là vậy mà."

Konakawa, Morita, Yamaji và Ube cũng ngồi trong phòng, chỉ có

Ube trực bên phòng Viện trưởng Shima. Hai Ủy viên Hội đồng quản trị Viện Nghiên cứu Tâm thần học được mời tới nhà Atsuko nói chuyện, nhìn thấy cảnh sát đã biết bản chất vấn đề không tầm thường. Họ lắng nghe như nuốt từng lời Atsuko nói, tim chỉ chực vọt ra khỏi lồng ngực.

“Vấn đề này đâu chỉ của riêng Viện Nghiên cứu nữa?”, Owada, Chủ tịch Liên hiệp Bác sĩ nội khoa Nhật Bản lên tiếng. Cuối cùng ông cũng hiểu tại sao cảnh sát lại có mặt ở đây.

“Đúng vậy, nhưng đây không phải vấn đề có thể để lộ ra ngoài”, Konakawa nói. “Viện Phó và đồng minh của hắn sẽ lợi dụng chuyện đó ngay.”

“Thế ở cấp chính phủ thì sao?”, Ishinaka ướm lời.

“Cá nhân tôi cho rằng việc này chúng ta phải tự tìm cách lo liệu cho xong”, Konakawa quả quyết.

Ishinaka không phải người chậm hiểu, ông cũng biết rằng vấn đề này phải được giữ bí mật. Nhưng ai cũng có thể nhìn thấy sự rụt rè e sợ trong cử chỉ của ông. “Vậy bây giờ chúng ta phải làm thế nào đây?”

“Đó là chuyện chúng ta cần bàn.” Noda nói.

Cuộc thảo luận về các kế sách đối phó với tình hình kéo dài bốn tiếng đồng hồ, đến 8 giờ tối mới kết thúc. Họ vẫn chưa quyết định chắc chắn điều gì cả. Chẳng ai biết tình hình sẽ thay đổi thế nào, nên họ chỉ nhất trí về các nguyên tắc hành động cơ bản. Inui Seijirou chắc chắn sẽ tổ chức một cuộc họp Hội đồng quản trị để củng cố vị trí của hắn, nên tạm thời Owada và Ishinaka sẽ cố gắng trì hoãn buổi gặp mặt này, lấy lý do cả Shima và Tokita đều bị bệnh

nên vắng mặt. Hơn nữa hai người cũng sẽ giải thích tình hình với nhiều nhân viên có năng lực hết mức có thể và nhờ họ giúp đỡ. Nhưng cũng không kỳ vọng nhiều ở biện pháp này được, vì không thể nói tường tận chân tướng sự thật cho họ biết.

Owada khám cho Tokita, sau đó được Yamaji hộ tống sang căn hộ của Shima để kiểm tra tình trạng của ông. Noda và Ishinaka vốn là đối tác làm ăn, lâu lâu có dịp gặp lại nên ra nhà hàng dùng bữa tối. Konakawa và Morita quay trở lại Sở Cảnh sát. Ube chạy ra ngoài mua đồ ăn, hứa sẽ về sớm.

Atsuko luộc ít spaghetti và mở lon hải sản đóng hộp ra, xào với dầu mè. Cô nấu cả phần cho Saka và Ube ăn đêm. Ban nãy Noda Tatsuo mang vài hộp hải sản tới, giải thích rằng Atsuko từ giờ sẽ ăn ở nhà nhiều hơn nên ông đã nhờ người quen là bếp trưởng ở một khách sạn chuẩn bị sẵn đồ ăn cho cô. Atsuko vừa ăn xong bữa tối đơn giản gồm spaghetti và xúp nguội, Ube cũng về tới.

“Giờ cô bắt đầu điều trị cho anh Tokita à?”, Ube uống cà phê Atsuko rót cho, nhìn cô với cặp mắt kiên định của một chàng trai trẻ tuổi.

“Vâng, cảm ơn anh nhiều lắm. Lúc điều trị cho bệnh nhân, tôi phải đi vào giấc mơ của người bệnh trong trạng thái nửa tỉnh nửa mơ nên hoàn toàn không phòng bị gì được.”

“Nửa tỉnh nửa mơ ư?”, Ube bối rối hỏi lại. “Cô tự đưa mình vào trạng thái đó được sao?”

“Cũng phải luyện tập nhiều lắm. Mới cả xem giấc mơ của người khác cũng có thể khiến chính bản thân bị thôi miên.”

“Thế có nghĩa cô có thể thức ngủ lúc nào tùy thích nhỉ?”, giọng

Ube thoáng vẻ ghen tỵ. “Thích thật đấy. Giá cảnh sát cũng làm được vậy. Giả dụ lúc đang mai phục tội phạm vẫn có thể nghỉ ngơi giữa hiệp được.”

Atsuko cười, “Không có đâu, tôi cũng có lúc không ngủ được mà.”

“Nhưng lúc đi vào giấc mơ của người bệnh, nhỡ cô ngủ luôn lúc nào không biết thì sao?”

“Chuyện đó cực kỳ nguy hiểm, thế nên tôi mới phải luyện tập rất nhiều. Nếu đang ở trong giấc mơ của bệnh nhân mà tự nhiên mất tỉnh táo và không suy nghĩ nổi nữa, tôi phải dậy ngay. À, nhưng nếu dùng DC Mini thì…”. Đang giải thích, Atsuko bỗng á khẩu, không nói được gì nữa, cô nghĩ lại điều làm mình bận tâm lúc gặp Osanai sáng nay. Có phải DC Mini có hiệu ứng làm người dùng chìm sâu hơn vào giấc ngủ? Đêm qua, khi đang nửa tỉnh nửa mơ, trong thoáng chốc cô lo sợ rằng mình đang ngủ sâu hơn. Osanai cũng là một tay nhà nghề, ấy vậy mà cũng không thể dậy được theo ý muốn. Chẳng phải hắn nghĩ mình dậy rồi, nhưng chỉ mơ mình đã thoát khỏi giấc mơ thôi là gì? Nếu đây là một hiệu ứng phụ sản sinh do phản ứng quá mẫn, sử dụng DC Mini trong khoảng thời gian dài là một điều cực kỳ nguy hiểm. Liệu Osanai và Inui có nhận thức được chuyện đó không?

“Cô sao thế?”, Ube hỏi khi Atsuko đang mải mê theo đuổi dòng nghĩ trong đầu mình.

“Không có gì đâu”, cô vội vã lắc đầu. Tất cả mới dừng lại ở suy đoán, chưa có gì chắc chắn cả.

Cô bước vào phòng ngủ. Tokita Kousaku vẫn ngủ say như đứa

trẻ. Ban nãy, trước buổi gặp mặt với Ishinaka và Owada, cô đã cho anh ăn ít cháo. Mỗi ngày chỉ hai bữa ăn có khi sẽ làm Tokita gầy đi chút ít, nhưng do cơ địa vốn dễ tăng cân, dễ anh lại mập lên vì thiếu vận động. Khi đội Gorgones lên đầu anh, cô có cảm giác dường như sự bảo bọc ân cần của người mẹ nảy sinh trong quá trình cô chăm sóc Tokita đã hòa vào tình yêu cô dành cho anh. Atsuko hôn nhẹ lên má Tokita và bắt đầu trị liệu, sử dụng DC Mini.

Cô đã quen với những giấc mơ của Tokita. Nhưng chúng rất khó phân biệt với những hình ảnh từ giấc mơ của Himuro, thứ đã được truyền vào tâm thức anh và làm anh phát bệnh. Atsuko không còn lựa chọn nào khác, bắt buộc phải cẩn trọng loại bỏ những mảnh ghép từ giấc mơ của Himuro. Khi một con búp bê Nhật xuất hiện, cô sẽ thay nó bằng các loại máy móc, trò chơi điện tử dành cho trẻ em cô lại thay bằng thiết bị PT. May mắn thay Tokita không mê đồ ngọt lắm, nên mỗi khi kẹo bánh hay một thanh sô cô la xuất hiện, Atsuko sẽ thay thế chúng bởi những món khoái khẩu của Tokita: cà tím nướng tẩm xốt miso hay cá nướng, ngay lập tức gỡ bỏ những tác nhân gây khó chịu trong giấc mơ của anh. Atsuko cảm giác mình đã đi được một chặng đường dài trong việc điều trị cho Tokita. Đã quá 12 giờ.

Tokita cuối cùng đã trở lại với giấc mơ bình thường của chính anh. Cô và anh đang nhìn xuống một trạm tàu rộng thênh thang từ khung cửa sổ tầng ba của một tòa nhà. Họ có thể thấy cơ man những loại đầu máy khác nhau, ngay ở giữa là một đầu tàu diesel mang gương mặt xấu xa bí hiểm như quỷ sứ. Đây không phải lần đầu tiên Atsuko nhìn thấy nó. Cái đầu tàu kỳ lạ đó hình như có thù

địch gì với Tokita, giấc mơ nào cũng thấy nó ráo riết đuổi theo anh.

“Lại nó nữa kìa. Anh nhìn xem.”

Atsuko cười khúc khích, Tokita hoảng sợ, kêu lên như đứa trẻ. Với Tokita, sự xuất hiện của chiếc đầu máy diesel đó không phải chuyện đáng cười, lúc nào anh cũng hoảng sợ đến phát điên khi nhìn thấy nó trong mơ. Thế nhưng sự sợ hãi đó là một phần trong bản chất của Tokita, càng sợ hãi bao nhiêu, anh càng củng cố được cái tôi của mình bấy nhiêu.

Đầu máy diesel nhìn Tokita hăm dọa, đè lên trên đường ray, băng qua các đường tàu song song và lao thẳng về phía tòa nhà.

“Chúng ta đang ở trên cao nên không sao đâu”, Atsuko trấn an bạn đồng hành.

Tokita cũng nghĩ như thế, nhưng trong thâm tâm cả anh và Atsuko đều nghi ngờ chuyện không đơn giản vậy.

Y như dự tính, đầu máy diesel bắt đầu trườn lên bức tường bên ngoài tòa nhà.

Tokita rên rỉ, trong lòng gào thét vì kinh sợ.

“Thôi chết, nó tới kìa. Chạy mau!’”, Atsuko kéo tay Tokita chạy thẳng ra khỏi tòa nhà. “Đừng quay đầu lại!”

Nếu quay lại, Tokita sẽ chỉ thêm hoảng hồn khi thấy chiếc đầu tàu đã vào được bên trong tòa nhà.

“Nhưng đằng nào tôi cũng quay lại thôi mà”, bị đẩy vào thế bí, cuối cùng Tokita cũng nói ra được. Có lẽ vì Atsuko đang ở cạnh nên anh yên lòng hơn, đây là một dấu hiệu vô cùng khả quan cho sự hồi phục của Tokita.

Khi hai người quay đầu lại, một trảng cỏ xanh mướt như cảnh ở châu Âu trải ra thênh thang trước mặt họ. Tokita và Atsuko đang đứng ở bậc thềm của một tòa biệt thự được xây trên núi. Trên băng ghế đối diện với tay vịn lan can, Inui và Osanai đang ngồi đó.

“Anh Tokita đó sao?”, Osanai đúng dậy, nhếch mép cười gian xảo.

“Hôm nay cô không chữa cho anh Shima à?”

“Hai người lại đến cản trở công việc của tôi nữa phải không”, Atsuko biến thành Paprika, đứng ra phía trước Tokita để bảo vệ anh. Cô cảm thấy tính cách Paprika phù hợp với thế tấn công hơn.

Trong khoảnh khắc, cô để ý thấy sự kỳ lạ trong khung cảnh đằng sau Inui và Osanai. Thỉnh thoảng lại có những vật thể màu đen lấm chấm trên đồng cỏ. Chúng có vẻ là những vật dụng bình thường trong đời sống thực, cảm giác chúng ngày càng tiến gần về phía bốn người hơn. Gì thế nhỉ? Cô nhớ đã thấy cảnh này trong giấc mơ của một bệnh nhân.

“Không biết ai mới ngáng đường ai”, Osanai cười nhạt. Inui đứng dậy. Hắn đang mặc áo choàng trạng sư, đứng trên khán đài nhìn xuống Tokita và Atsuko. Dáng vẻ của Inui hiện giờ làm hai người phải e sợ. Dù gì hắn cũng là giáo sư giảng dạy tại ngôi trường Atsuko và Tokita theo học ngày trước. Nhưng bài giảng thốt ra từ giọng điệu thuyết giáo của hắn quá nhàm chán, có lẽ bởi hắn gần như đã ngủ rồi.

“Đó chẳng phải công cụ ☆■©● nên được sử dụng vì hạnh phúc của toàn nhân loại đó sao? Nếu đã □★ rồi, chúng ta nên nỗ lực tìm ra cách thấu hiểu lẫn nhau, qua tập hợp tiềm thức của toàn nhân

loại, được liên kết với nhau bởi những giấc mơ.”

“Ái chà chà, ngài đang giảng học thuyết của Jung sao, Tiến sĩ Inui?”, Paprika khích bác. “Xưa như diễm ấy nhỉ.”

Mặt Inui sưng lên vì tức giận. Hắn có vẻ đang tỉnh dần. Inui trừng mắt quát.

“Câm ngay! Con tiện nhân bạo lực kia!”

Trần nhà của giảng đường sụp xuống với một tiếng “phù” như quả cầu giấy bị xịt. Tokita hét lên. Một con búp bê đang ngó vào trong giảng đường, đầu nó to bằng bóng bay quảng cáo, đôi mắt đen xì không biểu cảm trên gương mặt trắng dã. Tokita khóc òa lên như đứa trẻ.

Nhưng Atsuko đã loại bỏ hình ảnh con búp bê đó từ giấc mơ của Himuro, nên nó xuất hiện ở đây chắc chắn vì kẻ địch đang âm mưu làm bệnh của Tokita trầm trọng thêm. Atsuko nhấn phím, tách giấc mơ của Tokita ra khỏi máy thu, cô thét vào mặt Inui và Osanai.

“Giờ thì ai mới ngáng đường ai đây?”

Cả biểu cảm và chuyển động của hai kẻ đó đông cứng lại như những hình ảnh tĩnh. Do hoảng sợ nên vậy chăng, cũng có thể vì khung cảnh thay đổi đột ngột nên chúng bị giật mình. Ba người bị chuyển tới một nơi đìu hiu hoang tàn, chỉ có những chiếc xô màu xanh đựng rác lăn lóc nơi vệ đường. Xung quanh không một bóng người, không khí và màu sắc cảnh vật đều bị bao trùm bởi sự ảm đạm thê lương. Từ ô kính cửa sổ đã vỡ gần hết, những con búp bê thò gương mặt tái xanh ra ngoài, cánh tay thò ra, lòng bàn tay ngửa lên trên. Chúng cười hỉ hả như lâu lắm không được cười. Ngay giữa mảnh đất trống, một tượng Phật cao chừng mười mét ngồi đó, vừa

cười vừa gật đầu liên tục.

“Đây không phải giấc mơ của chúng ta!”, Osanai quằn quại khổ sở. “Inui, mau dậy đi.”

Paprika nhận ra sự thực, đây chính là giấc mơ của Himuro truyền thẳng từ bệnh viện vào tiềm thức cô. Thiết bị DC Mini mà Inui và Osanai đang sử dụng chắc chắn cũng đang tiếp nhận những hình ảnh đó.

Paprika run lẩy bẩy vì sợ. “Dậy mau lên. Tất cả chúng ta hóa điên hết bây giờ.”

Paprika tập trung hết sức để tự đánh thức mình dậy, nhưng làm được thế không phải chuyện đơn giản. Cô cũng biết giấc mơ của Himuro sau khi nhân cách của cậu ta bị tàn phá kinh hoàng đến mức nào. Nếu mắc kẹt trong này, chắc chắn chính cô cũng sẽ bị tâm thần phân liệt.

Chính là hậu quả của tính quá mẫn. Chiếc DC Mini ở trong đầu Himuro vẫn tiếp tục phát những giấc mơ của bệnh nhân tâm thần phân liệt. Hoặc tín hiệu từ Himuro ngày một mạnh hơn, hoặc phạm vi tiếp nhận của các chiếc DC Mini mà Paprika, Osanai và Inui sử dụng đã mở rộng. Dù là lý do gì đi nữa, cơn ác mộng với những hình ảnh kinh hoàng có thể làm tinh thần con người kiệt quệ ấy, đang từ bệnh viện vượt qua khoảng cách năm ki-lô-mét để truyền vào DC Mini của người dùng.

7.

"Cô Chiba! Cô Chiba!"

Trong căn phòng lờ mờ tối, ai đó đang lay Atsuko dậy. Cô rên lên, co người lại, dồn hết sức kéo bung những tấm màng dày kìm chân cô trong giấc ngủ. Cuối cùng, Atsuko thức giấc trong phòng ngủ của mình.

"Nhìn cô khổ sở quá", Ube lo lắng. "Tôi không biết có nên gọi cô dậy không, nhưng sợ có chuyện chẳng lành nên…"

Tiếng thét của Atsuko hẳn đã vang ra tận phòng khách, Ube đang nằm trên sofa bên cạnh cửa sổ cũng nghe thấy. Vài tiếng trước mới tự mãn về khả năng tự đánh thức mình từ giấc ngủ, vậy mà bây giờ cô lại co người trên ghế, yếu ớt cảm ơn người cảnh sát. "Không đâu, anh làm đúng rồi đấy."

Sự nghiêm trọng của tình hình gióng lên một hồi chuồng trong tâm trí cô. "Nguy to rồi. Himuro đang ở bệnh viện, vậy mà giấc mơ của cậu ta trôi tận đến đây. Vì bệnh tình Himuro rất nghiêm trọng, tất cả những người dùng DC Mini sẽ đều chịu ảnh hưởng."

Cô tua lại những giấc mơ của Himuro cho Ube xem. Anh kinh hãi trước những hình ảnh ghê sợ ồ ạt tràn ra như thác lũ, ngay lập tức hiểu ra tính nghiêm trọng của vấn đề.

"Inui và Osanai vẫn có ba chiếc DC Mini, đúng chứ?"

"Thế thì không cách nào biết còn những ai được phép sử dụng DC Mini ngoài hai người đó ra."

“Himuro phải bị cách ly ngay.”

Nhưng chẳng phải dù Himuro có bị chuyển đi xa thế nào đi chăng nữa, phạm vi hiệu quả của DC Mini vẫn tiếp tục mở rộng nhờ tính quá mẫn hay sao? Cảm giác bất lực đè nặng lên tâm trí Atsuko, khiến cô xây xẩm mặt mày.

“Vâng, tạm thời phải cách ly Himuro. Nếu không nhanh tay chúng sẽ…”, Atsuko nói, nhưng đột ngột dừng lại giữa câu. Cô định nói “giết cậu ấy” mà lại thôi. Nhưng dám lắm chứ, những kẻ đó chẳng còn lựa chọn nào khác nếu vẫn còn muốn sử dụng DC Mini.

“Đúng thế”, Ube hiểu ý và gật đầu. “Tính mạng anh Himuro đang bị đe dọa.”

Anh ta gọi điện thoại đến nhà riêng của Konakawa để thông báo tình hình. Ông ra lệnh cho Ube giám sát căn hộ của Osanai ở tầng mười lăm, ngăn không cho hắn ra ngoài động thủ. Atsuko nhờ Konakawa chỉ thị Saka theo dõi nhất cử nhất động của Hashimoto. Cô không thể trông chờ nhiều sự hỗ trợ hơn từ phía cảnh sát. Bệnh viện vẫn chưa có gì xảy ra, cảnh sát cũng không thể cứ thế xông vào được.

Atsuko định đến bệnh viện ngay lúc ấy, nhưng Ube phản đối, nói rằng việc đó rất nguy hiểm, nhất là khi cô vẫn đang mệt như vậy. Cuối cùng Atsuko quyết định ở nhà ngủ một giấc rồi sáng mai tới chỗ làm sau.

Khoảng 9 giờ sáng hôm sau, Atsuko đang ăn sáng thì Ube trở về, báo lại cả Osanai và Hashimoto đều đã đi làm.

“Tôi phải đi đây”, Atsuko đứng dậy.

“Cô cẩn thận nhé”, mặt Ube nghiêm trọng như thể cô là nhà báo đang chuẩn bị đi tìm hiểu thế giới ngầm để viết bài vậy.

Khác với mọi khi, đường phố dường như bị bao trùm trong ánh mặt trời ảm đạm, màu sắc của cảnh vật có phần nhạt nhòa. Một cảm giác bức bối trong dạ trỗi dậy khi Atsuko lái chiếc Marginal đến Viện Nghiên cứu. Phải chăng cô vẫn chưa hoàn toàn rũ bỏ được ảnh hưởng giấc của giấc mơ đêm qua? Hồi mới bắt đầu quan sát giấc mơ của bệnh nhân tâm thần phân liệt, cô cũng rơi vào trạng thái tương tự mất một thời gian, nhưng chuyện xảy ra đã bao năm nay rồi. Cũng có khả năng khi sử dụng DC Mini, những cảm giác dị thường cô tiếp nhận từ giấc mơ của bệnh nhân sẽ còn lưu lại trong tiềm thức cho đến khi tỉnh dậy. Đó phải chăng cũng là hiệu ứng phụ của DC Mini? Thậm chí càng dùng thiết bị này thường xuyên, những cảm giác dị thường đó sẽ còn mạnh mẽ hơn.

Dù thế, Atsuko vẫn tự hỏi tại sao mình lại vội vã thế? Có phải cô đặc biệt quan tâm đến Himuro gì cho cam. Nhưng nếu tai tiếng về việc tranh cãi quyền sở hữu DC Mini dẫn đến một vụ giết người, uy tín của cô và Tokita sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng. Giống như Inui đã nói, Atsuko chỉ theo đuổi danh vọng mà thôi. Vừa tự khiển trách bản thân, cô vừa tự đưa ra lý lẽ trong đầu. Cô làm việc này không phải cho bản thân, mà cho Tokita, người đàn ông cô yêu.

Atsuko chạy từ gara để xe đến bệnh viện. Y tá ở quầy lễ tân đổ dồn sự chú ý vào bộ dạng hớt hải của cô.

Khi tới khu khám bệnh do cô phụ trách, y tá trưởng Sugi làm việc ở tầng của Hashimoto lao ra chặn đường Atsuko.

“Bác sĩ đi đâu vậy? Khu này bây giờ được chuyển giao cho bác

sĩ Hashimoto rồi.”

“Cậu Himuro là bệnh nhân của tôi. Tôi lo nên đến gặp cậu ấy.”

“Không được, tôi không thể cho cô qua.”

“Y tá Sugi”, Atsuko cố gắng điềm đạm hết mức có thể. “Cô không muốn cảnh sát can thiệp vào đâu đúng không? Việc này rất nghiêm trọng, tôi phải vào đó bằng bất cứ giá nào. Hay là cô muốn tên mình xuất hiện cùng tên tôi trên mặt báo?”

Sugi nhìn các y tá túm tụm trước phòng chờ như cầu cứu, bất đắc dĩ dựa thân hình mảnh mai vào tường, nhường lối cho Atsuko đi qua.

Bước vào phòng bệnh, nhận ra cơn ác mộng của cô đã biến thành sự thật. Himuro co quắp trên giường không động đậy. Anh ta đã chết, cả người thâm tím lại. Chắc chắn đã bị hạ độc rồi. Gương mặt Himuro méo xệch đi, như thể anh ta nghĩ đến kẻ đã sát hại mình và phá lên cười vậy.

Atsuko nhanh chóng lao ra khỏi phòng bệnh vì sợ sẽ bị kết tội giết Himuro.

“Các người có biết cậu ta chết rồi hay không?”

Cô quát lên đầy phẫn nộ, bước tới phòng tập trung của y tá, nhấc điện thoại lên và hét với theo các y tá hớt hải chạy vào phòng Himuro. “Tôi sẽ gọi cảnh sát, mấy người gọi Hashimoto đến đây!”

Tất nhiên cô không bấm số điện thoại khẩn cấp mà gọi trực tiếp đến văn phòng của Konakawa.

“Himuro chết rồi ư?”, giọng Konakawa nghe mệt mỏi vô cùng.

“Cậu ta bị giết rồi”, không hiểu sao mình lại biết điều đó nữa,

Atsuko thầm nghĩ.

“Ai giết cơ?”, Konakawa hỏi, giọng vẫn bình thản như không.

“Osanai, Hashimoto, y tá Sayama…”, quá nhiều người, quá nhiều người có khả năng làm chuyện này.

Atsuko chạy đến phòng làm việc của mình. Cô thấy Hashimoto ở đó, đã chết, mặt gục xuống chiếc bàn đã từng thuộc về cô, cổ bị siết chặt bởi một vật bất kỳ ai cũng sẽ nhận ra, chiếc cà vạt màu vàng chấm bi đen của Shima Toratarou. Atsuko cởi chiếc cà vạt ra, nắm nó trong tay và chạy đến phòng Osanai. Đầu óc cô xây xẩm khi bước lên chiếc cầu thang đang rung lắc cật lực.

Sayama nằm sõng soài trên sàn nhà của phòng Osanai. Tại sao chứ, Atsuko nghĩ. Khoảnh khắc khi mở cửa phòng nghiên cứu, cô vô tình chứng kiến cảnh Sayama uống thuốc độc tự tử. Hắn ta ở đâu rồi. Atsuko lại chạy tới phòng Viện phó.

Cửa mở nhưng đóng lại ngay tức thì khi Atsuko bước vào. Cô thả chiếc cà vạt xuống đất. Người đóng cửa là Osanai, hắn đang đứng đằng sau lưng cô. Người đứng đối diện với cô bây giờ là Inui Seijirou. Hắn đang cười.

“Viện phó, đây là lúc để cười ư?”

“Cô Chiba, bình tĩnh lại nào. Tôi biết việc này hơi quá sức với cô, nhưng cứ bình tĩnh lại đi đã”, Inui nói như hát, vai hắn rung rung khi cười.

Osanai đằng sau lưng Atsuko cũng phá lên cười.

“Không phải giấc mơ của Himuro truyền từ bệnh viện vào giấc mơ của chúng ta đâu”, Inui nói. “Osanai đây đã phát nó từ trong khu

chung cư, nên nhìn có vẻ nó vô tình tràn vào giấc mơ của chúng ta vậy thôi.”

“Các vị đã lừa tôi một vố đau rồi nhỉ. Vẻ ngạc nhiên lúc đó đạt lắm, tôi khâm phục tài nghệ diễn xuất của các vị đấy. Sao hai người có thể liều lĩnh như thế? Chẳng phải bất kỳ ai trong chúng ta cũng có thể gặp nguy hiểm hay sao?”

“Cô nói gì cơ? Sau đó chúng tôi thức giấc được một lát kia mà”, Inui nhìn Osanai đứng đằng sau Atsuko, chúng cười và gật đầu ra hiệu cho nhau. “Chỉ có cô không dậy nổi thôi.”

Atsuko cảm thấy có gì đó kỳ cục khi Inui nói “thức giấc được một lát”. “Đúng rồi, tôi vật vã mãi mới dậy được.”

Inui và Osanai phá lên cười, một điệu cười thô ráp mà phụ nữ không bao giờ có thể bắt chước.

“Vâng hẳn vậy”, Inui gật đầu. “Có nghĩa là, cũng giống như lúc cô ăn cắp DC Mini từ tay Osanai vậy. Cậu ta cứ tưởng mình đã dậy rồi, nhưng thực ra bản thân vẫn đang ở trong mơ. DC Mini phát huy được chức năng của nó, sản sinh ra hiệu ứng phụ, rồi lại phát huy chức năng của nó và tiếp tục sản sinh hiệu ứng phụ. Cô đi vào giấc mơ, mơ mình đã tỉnh giấc rồi, giấc mơ đó thật đến mức cô không phân biệt được thực giả, rồi lại ngủ sâu hơn nữa. Giấc ngủ càng sâu, cô càng khó thoát khỏi cơn ác mộng hơn.”

Atsuko hiểu những điều Inui muốn nói, quá rõ là đằng khác. Cách nói năng cũng không lưu loát trôi chảy như mọi khi của hắn ta lại càng làm cô cảm giác thấm thía hơn. Cô đọc được suy nghĩ trong đầu Inui, như thể đang xâm nhập vào giấc mơ của bệnh nhân vậy. Nhưng nội dung câu chuyện của hắn ta quá lố bịch, biết đâu đây chỉ

là ảo giác của cô thôi?

“Ông đã biết hết về những tính năng ấy và dùng tôi làm vật thử nghiệm ư?”

Hắn không trả lời câu hỏi mà đứng lên, nhìn như thể đang lơ lửng trong không trung.

“Bây giờ cô mới bắt đầu hiểu ra đấy nhỉ. Chẳng phải chính cô đã viết trong một bài báo cáo chưa được công bố, rằng nếu xâm nhập vào giấc mơ của một bệnh nhân tâm thần phân liệt quá lâu, chúng ta sẽ bị mắc kẹt trong tiềm thức và khó tỉnh dậy hơn sao?”

“Ông đọc trộm báo cáo của tôi?”

“Cái đó không quan trọng”, Inui cáu bẳn. “Tôi còn nhiều việc quan trọng hơn. Chính vì vậy mà đàn bà…”

“Điều quan trọng hơn ở đây là”, Osanai nói từ đằng sau lưng Atsuko. “Có lẽ cô đã hiểu rồi, nhưng hiện tại, bây giờ, ngay lúc này, tính năng đó, chính nó, đang được thử nghiệm lên cô.”

Dòng suy nghĩ của Osanai cũng đang truyền tới tâm trí Atsuko. Cô bàng hoàng nghĩ lại những sự kiện vừa qua. Cách nói chuyện đứt quãng như đang ngủ mớ của Inui. Giọng nói lạnh lùng của Konakawa trên điện thoại. Liên tiếp những vụ sát nhân phi thực tế. Khung cảnh đường phố ảm đạm. Chẳng biết tự khi nào, Hashimoto đã đứng bên cạnh Osanai, nở nụ cười yếu ớt.

Atsuko hét lên và lao đến phía bức tường, chuẩn bị sẵn sàng tư thế phòng thủ. “Đây là mơ chứ gì?”

“Cô nhanh quá nhỉ”, Osanai cười nhạt, định tiếp cận Atsuko để lấy chiếc DC Mini từ trên đỉnh đầu cô.

“Đúng rồi đấy, Paprika ạ”, Inui nhìn cô và nói.

Paprika ư? Chiếc áo phông đỏ quen thuộc đã xuất hiện từ khi nào. Ngay khoảnh khắc nhận ra đây là giấc mơ và DC Mini sắp bị đánh cắp, cô lập tức tự biến thành Paprika.

8.

Atsuko đang mơ. Nghĩ lại cũng có đôi ba chỗ phi lý, nhưng vẫn là một giấc mơ rất chân thực. Được Ube đánh thức, cô tỉnh dậy một lát, nhưng không biết có phải anh ta gọi cô dậy thật không, hay tất cả đều chỉ là mơ? Hai kẻ kia đã nói chúng đã "mở mắt trong chốc lát", nên có lẽ chỉ có cô là người duy nhất tiếp tục ngủ. Vậy thì hẳn mọi thứ đều diễn ra trong mơ. Chuyện Atsuko đi ngủ và tỉnh dậy vào sáng hôm sau, cuộc trò chuyện giữa cô và Ube về sự an toàn của Himuro, cả cuộc điện thoại với Konakawa hẳn cũng chỉ là mơ. Một giấc mơ không thể nào phân biệt nổi với đời thực.

Nhưng giấc mơ chân thực ấy cũng dần dần mất đi tính thực tế. Có lẽ bởi Atsuko đã chìm sâu hơn vào giấc ngủ. Cô đã rơi vào bẫy của chúng, vẫn giữ nguyên tư thế phòng thủ, Atsuko, giờ đã hóa thân thành Paprika, quan sát ba gã đàn ông, suy nghĩ làm sao để bản thân có thể chiếm lại được ưu thế. Phải nhanh chóng tìm ra cách tự đánh thức mình dậy. Nếu không cô sẽ chỉ càng lúc càng chìm sâu hơn vào giấc ngủ, cuối cùng sẽ chỉ còn cái chết chờ đợi cuối con đường.

"Ngay cả anh Hashimoto cũng xuất hiện rồi nhỉ", Paprika chằm chằm nhìn hắn. Không dễ gì đoán ra được ai đang nghĩ gì đằng sau lớp hình ảnh này. Đến cả giấc mơ của Atsuko bây giờ cũng đã bị lẫn lộn với giấc mơ của ba người còn lại. "Đây là giấc mơ của anh à?"

“Tôi cũng tham gia vào việc thử nghiệm DC Mini mà”, Hashimoto nói trớt quớt. Hắn đưa tay lên sờ đầu, kiểm tra xem DC Mini còn ở trên đó không.

Inui quát, “Đừng có nói mấy chuyện tầm phào thừa thãi!”, tỏ vẻ không hài lòng với phản ứng của Hashimoto.

Atsuko đoán ra ngay rằng Hashimoto vẫn chưa quen với việc sử dụng DC Mini. Đã thế cô sẽ cướp nó từ tay hắn.

“Chạy mau!”, Osanai hét lên.

Hashimoto cũng đọc được suy nghĩ vừa vụt qua trong tâm trí Paprika, nhưng đôi chân không theo lệnh hắn. Hashimoto vẫn nhìn Paprika lơ đãng, có vẻ như hắn vẫn chưa kiểm soát được giấc mơ của bản thân.

Bốn người đang ở cửa hiệu bán mỹ phẩm trong trung tâm mua sắm. Hashimoto bắt đầu chạy, luồn lách qua đám đông khách hàng và các tủ trưng bày. Paprika rượt theo hắn. Mùi keo xịt tóc của Osanai làm cô nhớ đến những chuyện không hay đã xảy ra và gợn lên một cảm giác khó chịu. Phán đoán từ khung cảnh cửa hiệu đồ mỹ phẩm dành cho nam giới, Paprika biết ngay đây là giấc mơ của Osanai.

Cô tưởng tượng một chiếc thang máy mở ra ngay trước mắt Hashimoto. Chiếc thang máy xuất hiện ngay lập tức, Hashimoto bị ép sát bởi hai bức tường xám ngoét, không còn cách nào khác phải chạy vào đó. Tóm được rồi, Paprika mừng thầm. Giờ cô chỉ cần dồn Hashimoto vào trong góc buồng thang máy và gỡ DC Mini ra khỏi đầu hắn là xong. Nếu không tỉnh dậy nhanh sẽ nguy to. Cô vẫn chưa nghĩ ra được biện pháp nào, nhưng nếu đằng nào cũng phải

dậy thì tốt hơn hết cứ lấy được một chiếc DC Mini về đã.

Buồng thang máy rộng thênh thang, đi mãi không thấy điểm tận cùng. Hình nộm xấu xí của những vị khách nam nữ đứng dạt sang hai bên. Đằng sau Paprika, cánh cửa đã đóng lại. Cô chạy nhưng vẫn không đuổi kịp Hashimoto, hắn cứ chạy và chạy sâu hơn vào chiếc thang máy đang chuyển động lên trên. Phía bên kia cũng có cửa, nên Hashimoto đang định chạy trốn. Paprika tiếp tục chạy, cô phải bắt được hắn trước khi thang máy dừng lại.

Cuối cùng thang máy cũng ngừng chuyển động. Hashimoto dùng tay kéo cửa ra. Nhưng bởi sự điều khiển của Paprika, cửa thang máy và hành lang cách nhau những hai mét, bên dưới là hố đen không đáy. Hashimoto cố rung lắc buồng thang máy để tiến gần tới hành lang hơn. Thang máy lắc lư, lối thoát của hắn càng lúc càng gần hơn. Paprika nhào tới ghì lấy Hashimoto khi hắn chuẩn bị nhảy sang phía bên kia.

“Các người giết Himuro rồi chứ gì?”, câu hỏi vẫn quẩn quanh trong tâm trí Paprika nãy giờ bật ra từ đôi môi cô khi hai người cùng rơi xuống vực thẳm.

“Làm sao để tên khốn ấy sống được”, giọng Hashimoto trọ trẹ, trí óc không giữ nổi sự minh mẫn, mà trong đó ý niệm về đạo đức vốn đã tiêu tan. Một mảnh hình ảnh trong ký ức thật của hắn được tái tạo ngay lúc ấy.

“Đừng có nghĩ nữa!”, Osanai hét lên trong tuyệt vọng.

Nhưng Hashimoto không còn ý thức gì về tội ác hay về hình phạt hắn sẽ phải hứng chịu nữa. Hắn nghĩ tiếp. Đó là một khu đất rộng và kín, được bao quanh bởi những bức tường hơi dốc lên trên, dễ

làm người ta liên tưởng đến sân đánh bóng chày. Hashimoto và Paprika đang đứng giữa một bãi xử lý rác thải trong đêm khuya. Ánh đèn pha rọi vào hai người.

“Anh giết cậu ta rồi chứ gì?”, Paprika hét lên. “Rồi vứt xác cậu ta ở đây chứ gì? Đây là đâu? Chỗ xử lý rác này là ở đâu? Mau khai ngay ra đi!”

“Dậy, dậy ngay!”, Osanai vẫn gào lên khổ sở.

Mặt đất tách ra làm đôi, Himuro trồi lên, rác bám đầy người, gương mặt đã phân hủy và thối rữa. Cuối cùng Hashimoto cũng thét lên. Có khả năng chính Osanai đã tạo ra hình ảnh đáng sợ ấy để làm Hashimoto giật mình mà dậy.

Nhưng hắn không dậy được. Nhục dục trong Hashimoto đã vô tình bị đánh thức khi Paprika bắt buộc phải bám chặt vào người hắn. Dương vật hắn cương cứng. Chẳng biết tự bao giờ hắn đã trần truồng nằm trên giường trong căn buồng khách sạn với bức tường sơn trắng muốt. Ngày trước biết bao lần hắn đã tận hưởng lạc thú ngay chốn này. Hashimoto vật Paprika ra và nằm đè lên người cô. Hơi thở hắn bốc mùi. Dương vật cương cứng cọ mạnh vào đùi cô qua lớp quần jeans. Hắn nhìn cô với con mắt vô hồn và bắt đầu động tác giao cấu. Paprika hét toáng lên.

“Này, làm cái gì thế hả?”

Cô không có ý định mang tinh trùng của tên dâm ô này từ giấc mơ về đời thực. Nghĩ thôi đã thấy rợn tóc gáy. Nhưng Hashimoto bị nhấn chìm trong cơn sóng nhục dục, không còn nghĩ đến việc phòng vệ nữa. Paprika nhẹ nhàng gỡ chiếc DC Mini trên đầu hắn.

“Chỗ đó ở đâu?”, Paprika hỏi dồn. “Chỗ xử lý rác thải đó ở đâu?’

“Ở ■O”, cô không tài nào đọc được dòng suy nghĩ mịt mờ của Hashimoto.

Trong nháy mắt, gương mặt Osanai hiện ra. Hashimoto đã biến mất. Nhưng Osanai cũng trần như nhộng và tư thế của hắn cũng không khác gì Hashimoto vừa nãy.

“Hashimoto đâu?”

“Dậy rồi”, Osanai cười khẩy, ghì Paprika xuống.

“Cô biết rồi còn gì. Ham muốn tăng cao có thể làm người ta tỉnh giấc mà. Tên đó mới mộng tinh xong.”

Nhưng Paprika cho rằng đó là “dreason”, lý trí trong mơ. Hắn thức dậy bởi cảm giác tội lỗi khi cố ý cưỡng bức cô. Paprika thuyết phục bản thân rằng Hashimoto tỉnh dậy mới xuất tinh.

Osanai cố nạy những ngón tay nắm chặt của cô để lấy chiếc DC Mini ra. Paprika giơ tay trái ra, tóm lấy dương vật hắn.

“Vẫn như mọi khi nhỉ”, cô cười phá lên.

Osanai sôi máu. “Vì không có hứng với loại đàng điếm như cô chứ sao!”

“Tôi bóp nát nó bây giờ!”, bàn tay Paprika chuyển hướng sang tinh hoàn hắn.

Osanai hơi run, nhưng biết đây là mơ nên không thể có hậu quả gì được, hắn vẫn tiếp tục cạy từng ngón tay Paprika siết chặt quanh chiếc DC Mini.

Paprika đặt tay lên đầu Osanai. Ở đó đáng lẽ ra phải có cài DC Mini, nhưng không có. Cô chỉ cào tóc hắn thêm rối mà thôi.

Giọng cười xảo trá của Inui văng vẳng bên tai Paprika. Thân hình

già nua còm cõi trần như nhộng, dương vật rũ xuống không sức sống, hắn ngồi trên chiếc ghế bên cạnh giường.

“Cô có biết về tính quá mẫn của DC Mini không? Rồi, khá lắm, chắc cô rõ rồi nhỉ. Giờ chúng tôi thậm chí không cần cài DC Mini lên đầu nữa rồi”, nụ cười dâm đãng khả ố trên môi, hắn nhìn Paprika từ trên xuống dưới và nói với Osanai.

“Còn chần chừ gì mà không cởi xiêm y cho tiểu thư đây? Và đừng mất công lấy DC Mini từ tay cô ta làm gì cho tốn thời gian, còn một cái trên đầu cô ta cơ mà.”

Osanai cười ranh mãnh, dường như muốn nói “Đúng rồi, thế mà không nghĩ ra”, đoạn vươn tay chạm vào đầu Paprika.

Chúng sắp lấy được rồi, cô hối hận vì sự thiếu cẩn trọng của bản thân. Nhưng kỳ lạ thay, trên đầu cô cũng không có chiếc DC Mini nào cả.

“Ơ kìa, không có! Cô xâm nhập vào giấc mơ mà không cần dùng DC Mini ư?”

Osanai thảng thốt, Inui cũng luồn tay vào tóc Paprika sục sạo với vẻ mặt đầy hoài nghi.

Khi mơ Ube đánh thức cô dậy, có lẽ Paprika đã tháo DC Mini ra. Cũng giống như lúc cô tự động bấm nút trên điều khiển trong khi bước vào giấc mơ của bệnh nhân theo phản xạ.

Đã vậy thì, Inui cười nham hiểm, bước lên giường, ép lấy Paprika từ một phía. Cô bị kẻ địch ép sát từ hai bên theo nghĩa đen, không nhúc nhích cựa quậy nổi mình. Hai tên vô lại đua nhau cởi áo và quần jeans của cô.

Paprika nằm im cho chúng muốn làm gì làm, đợi đến lúc chúng mất cảnh giác. Tự do chuyển cảnh giấc mơ là một trong những ngón nghề đặc biệt của Paprika. Đây là kỹ năng cần thiết cho việc điều chỉnh giấc mơ của bệnh nhân.

Bỗng dưng, ba người nhận ra mình đang ở bên trong một quán cafe, xung quanh cơ man những đôi nam nữ trẻ tuổi. Paprika đang ngồi bên chiếc bàn kê ngay giữa quán, chậm rãi uống cà phê, Osanai và Inui vẫn áp sát vào hai bên cô với thân thể trần truồng của chúng. Nhưng kể cả trong mơ, việc phô bày thân thể trước chỗ đông người hẳn cũng không phải một trải nghiệm dễ chịu gì. Chúng rủa thầm trong miệng và biến mất.

Paprika nhìn quanh. Phải tỉnh dậy ngay thôi, lý trí của cô đang càng lúc càng đông đặc lại, mờ mịt dần như bị màn sương bao phủ. Nhưng làm thế nào bây giờ? Có nhiều cách thoát khỏi giấc mơ của bệnh nhân để quay về đời thực, nhưng những biện pháp nhẹ nhàng không thể có tác dụng trong trường hợp này vì Paprika đã ngủ sâu quá rồi. Cô cần sự giúp đỡ từ bên ngoài, nhưng phải làm thế nào đây? Bây giờ là mấy giờ rồi. Nhìn ra ngoài cửa sổ quán cà phê, cô có thể thấy con đường trong ánh nắng rực rỡ của buổi ngày, nhưng ở thế giới thực tại, trời đã về khuya chưa hay vẫn còn sáng?

Paprika chỉnh lại tư thế cho đường hoàng rồi đứng dậy. Cô sẽ tìm cách nhờ Noda Tatsuo giúp đỡ. Dạo trước dùng đường dây trực tiếp của văn phong Noda để sắp xếp lịch trị liệu với ông. Paprika vẫn còn nhớ số. Nhưng liệu cô có thể truyền tải ý nghĩ của mình trong giấc mơ? Nếu vẫn là ban ngày, chắc Noda vẫn còn ở chỗ làm.

Inui và Osanai đã biến mất. Nhưng chắc chắn chúng đang quan

sát cô từ một nơi nào đó. Ôi. Người phụ nữ trong bức ảnh treo trên tường chính là Inui Seijirou. Paprika đoán chắc vậy. Đôi mắt sắc như dao kia, không nhầm lẫn gì nữa, chính là hắn ta. “Cô tính gọi điện thoại đấy hả?”, đôi mắt hắn như nhạo báng cô.

Paprika nhấc ống nghe của chiếc điện thoại gần quầy thanh toán lên. Nhưng thứ tự những con số trên chiếc điện thoại bị đảo lộn hết cả, nhìn không khác gì bảng số ngẫu nhiên. Cách sắp xếp các nút bấm cũng rất bất thường. Một vài trong số chúng còn ghi cả chữ cái. Khi Paprika định bấm số để gọi điện, các nút bấm liên tục chuyển động. Chúng tách ra thành nhiều nút khác nhau, càng lúc càng bé đi. Paprika đẩy các nút bấm không cần thiết ra một góc, chỉ để lại các nút cô cần ở ngay giữa và bắt đầu nhập số điện thoại văn phòng của Noda.

“A lô, a lô? Ai vậy?”

Đã có người nhấc máy. Paprika loáng thoáng nghe giọng Noda vọng sang từ đầu dây bên kia. Nhưng cô đang ở ga Shinjuku, đám đông xung quanh quá ồn ào nên cô không nghe rõ ông nói gì.

“Anh Noda, anh Noda…”, Paprika thiểu não nói vào ống nghe.

“Ai vậy? Cô là ai?”, giọng Noda vang lên từ một căn phòng trong một thế giới xa xôi tách biệt với nơi đây.

“Paprika đây, cứu tôi, cứu tôi với anh Noda ơi!”

“Paprika, tôi yêu em. Em đang ở đâu?”

“Em đang ở trong mơ, gọi điện thoại cho anh từ trong mơ. Em không ra khỏi đây được, xin hãy giúp em,”

“Tôi biết mà, tôi yêu em Paprika à. Em đang khổ sở lắm đúng

không?”

“Vâng, em mệt mỏi lắm rồi.”

“Tôi đang trên đường đây. Em đang ở đâu?”

“Em đang ở ga Shinjuku trong mơ. Anh mau đến đây.”

“Tôi đến ngay đây, tôi sẽ cứu em. Tôi yêu em, Paprika. Tôi yêu em nhiều lắm.”

9.

Chiba Atsuko ngủ thiếp đi trong lúc sử dụng thiết bị PT để chữa trị cho Tokita, có lắc mạnh thế nào cũng không dậy nổi. Chắc chắn có gì không ổn rồi. Nghe tin từ Ube, Konakawa và Morita lao ngay đến căn hộ của Atsuko. Tokita Kousaku đã thức, ngồi bên chiếc bàn trong phòng khách và ăn bữa sáng gồm bánh mỳ và cà phê Ube chuẩn bị cho. Trông anh ta đã đỡ hơn nhiều, nhưng vẫn còn phản ứng chậm khi được bắt chuyện.

Trong căn phòng ngủ lờ mờ tối, Atsuko ngồi trước màn hình lập lòe sáng, gục đầu trên bàn phím của bộ điều khiển. Cô rên rỉ, tỉ tê, buồn bã lẩm bẩm những điều vô nghĩa, thỉnh thoảng lại quặn mình trên ghế. Ai nhìn vào cũng nhận thấy điều bất thường, vả lại Konakawa cũng lần đầu tiên nhìn thấy Atsuko trong bộ dạng đó.

“Nếu kia là giấc mơ của cô Chiba bây giờ thì…”, Ube chỉ vào màn hình, “cũng khủng khiếp lắm đấy. Từ nãy đến giờ cô ấy cứ như thế mãi.”

Trên màn hình, một cây cầu dây băng qua thung lũng sâu hun hút đang rung lắc dữ dội. Có thể nhìn thấy các nhịp cầu đang rơi xuống và những mối dây bị đứt, dòng chảy bên dưới đỏ màu máu.

“Nhìn như địa ngục vậy”, Konakawa buồn bã nói, đau đớn khi nghĩ đến những trải nghiệm của Atsuko trong giấc mơ. “Phải đánh thức cô ấy dậy mau thôi.”

“Ban nãy tôi thử hất vài giọt nước lạnh và vỗ vào mặt cô Chiba

nhưng không có hiệu quả gì cả.”

“Thế không ăn thua đâu.”

“Thường thì nếu muốn đánh thức một người, chúng ta có thể thử bịt mũi để chặn đường thở của họ”, Morita đề xuất.

“Cô ấy sẽ chỉ mơ mình bị nghẹt thở thôi, đồ ngốc. Không chết được nhưng nhỡ để lại di chứng gì thì sao?”, Konakawa lắc đầu. “Không được rồi, chỉ còn một cách là cô ấy phải tự thoát khỏi giấc mơ của mình thôi.”

Morita tròn mắt. “Không còn cách nào khác sao? Vậy chúng ta phải làm gì đây?”

Konakawa vạch tóc Atsuko ra. Không thấy DC Mini đâu cả.

“Cậu gỡ DC Mini ra rồi à?”, Konakawa hỏi Ube.

“Vâng, tầm 7 giờ sáng nay, tôi nghĩ cô ấy không dậy được vì vẫn cài DC Mini trên đầu. Tôi cũng không biết làm thế có đúng không nữa”, Ube rút chiếc DC Mini từ trong túi áo ra.

“Tại sao cậu nghĩ thế?”, Konakawa nhận lấy vật thể nhỏ màu xám hình trụ từ tay cấp dưới.

“Tối qua, cô Chiba nói với tôi về chuyện vô tình ngủ sâu khi đang ở trong giấc mơ của bệnh nhân có thể nguy hiểm thế nào. Tự nhiên lúc đề cập đến DC Mini, cô ấy trông có vẻ lo lắng rồi chẳng nói gì nữa. Tôi nghĩ không biết chừng cô Chiba đang nghi ngờ rằng DC Mini, do tính quá mẫn của nó, có thể khiến giấc ngủ của người dùng sâu hơn.”

“Nghe hợp lý đấy”, Konakawa ngạc nhiên trước trí nhớ và sự sắc bén trong suy luận của Ube. “Dù không phải vậy đi chăng nữa, nếu

vẫn còn cài DC Mini trên đầu, kẻ địch có thể dễ dàng truyền những hình ảnh quái gở vào trí não của cô ấy.”

Đương nhiên cả Ube và Konakawa đều không biết sự thật, rằng Osanai đã không thể lấy được DC Mini từ Paprika khi hai người vật lộn trên giường vì Ube đã gỡ thiết bị ra từ trước đó.

“Đúng rồi”, Ube lấy ra một chiếc DC Mini nữa từ trong túi áo. “Cô Chiba còn cầm một chiếc nữa trong tay. Tôi nghĩ nó cũng có thể ảnh hưởng không tốt lên cô ấy nên lấy ra luôn.”

“Kỳ lạ quá”, Konakawa cầm chiếc DC Mini từ tay Ube và chăm chú quan sát nó. “Sao cô ấy lại cầm một chiếc DC Mini nữa đi làm gì nhỉ? Mới bắt đầu trị liệu cho Tokita thôi mà.”

“Cô Chiba vẫn để một chiếc trong ngăn kéo để dự phòng”, Ube mở ngăn kéo bên dưới thiết bị điều khiển ra, kêu toáng lên. “Nó vẫn còn đây! Sếp ơi, cái DC Mini thứ ba đó trước cô ấy không có đâu, chắc chắn cô ấy đã lấy nó từ tay kẻ địch rồi.”

10.

Buổi họp sáng sớm vừa kết thúc, Noda trở về văn phòng. Vì dậy sớm nên khi xem qua các bản dự thảo kế hoạch kinh doanh, ông buồn ngủ díp cả mắt lại. Đã uống cà phê cả lúc ở nhà lẫn khi đến công ty, vậy mà vẫn buồn ngủ không chịu được. Chuyện này vẫn thường xảy ra, nhưng lần này ham muốn quá dữ dội và mãnh liệt, Noda cảm thấy mình bắt buộc phải ngả lưng chợp mắt ngay lúc này.

Đối với một người ở tuổi tác và địa vị như Noda, nhận biết được sự mệt mỏi của cơ thể mình không phải chuyện gì khó chịu quá. Cũng không phải ông rệu rã vì lo lắng hay gì cả, các bản dự thảo cũng không cần phải xem gấp. Ông ngồi trên chiếc ghế bành dễ chịu trong văn phòng mình, để bản thân chầm chậm chìm vào cảm giác uể oải, tận hưởng giấc ngủ bản thân đang cần. Noda cảm giác tứ chi tê liệt như sắp tan chảy. Không giống ngủ dậy muộn vào buổi sáng, cũng không phải giấc ngủ ngắn buổi trưa. Noda gọi ngủ kiểu này là chợp mắt cho lại sức.

Điện thoại reo. Noda nửa tỉnh nửa mơ, vươn tay ra nhấc lấy ống nghe. Không biết chừng đó chỉ là hành động của ông trong mơ mà thôi, có khi điện thoại còn không reo thật. Ông còn không rõ liệu đây có đúng là văn phòng của mình nữa không.

“Anh Noda, anh Noda…”

Ai đó đang gọi tên ông. Một giọng nói văng vẳng từ một chốn xa

xôi. Giọng nữ. Không phải giọng thư ký, cũng không phải giọng nhân viên trong công ty.

“Ai vậy? Ai vậy?”, Noda hỏi. “A lô, a lô, ai gọi thế?”

Liệu người gọi có nghe thấy tiếng ông trả lời? Giọng ông dường như đã trôi vào khoảng không vũ trụ. Người phụ nữ đó lại cất tiếng gọi ông. Giọng cô khẩn khoản, buồn bã.

“Ai thế? Cô là ai?”

Nhưng Noda biết đó là ai. *Ôi, giọng nói quen thuộc đó. Phải chăng là giọng của người con gái ấy. Nhưng mình không sao nhớ nổi tên nàng là gì.*

“Paprika đây, cứu em, cứu em!”

Đúng rồi. Là Paprika. Là người mình yêu. Phải chăng nàng vẫn còn ở trong giấc mơ. Không tìm được đường về hiện thực, nàng phải chịu bao đau khổ. Mình phải đi cứu nàng.

“Em đang ở đâu?”, Noda hỏi.

“Ga Shinjuku”, Paprika trả lời.

Ga Shinjuku trong mơ ư? Làm sao đến được đó? Nếu nghĩ ra cách mình sẽ lao tới đó ngay. Ông hỏi Paprika. “Đường đến đó thế nào? Phải làm sao đây?”

“Đừng đánh thức em. Đừng cố đánh thức em dậy. Hãy dùng DC Mini và bước vào giấc mơ cùng em. Xin anh, xin anh!”

Xin anh, xin anh! Noda tỉnh giấc, lời khẩn nài của Paprika vẫn vang vọng bên tai. Ông đang ngồi bên bàn, điện thoại áp vào tai. Chỉ còn nghe thấy tiếng tút dài. Nàng đã cúp điện thoại rồi. Mà không. Có lẽ ngay từ đầu đã không có cuộc điện thoại nào cả. Là

mơ. Cuộc hội thoại đó đã diễn ra trong mơ.

Nhưng Noda biết về tính năng của DC Mini. Ông không thể lờ đi cuộc điện thoại ban nãy. Tất cả đã rõ ràng Paprika đang cầu xin sự trợ giúp từ ông. Phải chăng bởi mánh lới gian xảo của kẻ ác, nàng không thể tự quay trở về hiện thực được? Phải làm gì đây? Ga Shinjuku, nàng đã nói. Nhưng đến ga Shinjuku ngoài đời cũng không giải quyết được gì. Noda phải dùng DC Mini và giải cứu nàng trong giấc mơ. Lời gợi ý của ông lúc trước đã đến lúc phải được thực hiện. DC Mini đang ở căn hộ của nàng. Phải đến đó ngay. Nghĩ thế, Noda Lập tức đứng dậy.

11.

"Không còn cách nào khác, chúng ta phải cài DC Mini vào và giải cứu Paprika ra khỏi giấc mơ của cô ấy", Noda kết luận vậy sau khi nghe xong cuộc hội thoại giữa ba viên cảnh sát. Ông lấy cớ có dự cảm chẳng lành nên mới lao tới đây, không thể kể cho mọi người biết về cuộc điện thoại vừa rồi. Konakawa chắc sẽ tin, nhưng hai viên cảnh sát còn lại chắc chắn sẽ nghi ngờ sự tỉnh táo của ông. Noda tự nhủ sẽ giải thích với bạn mình sau.

"Nhưng đây là phân tâm học, đã thế lại là kỹ thuật đòi hỏi trình độ cao nữa. Chúng ta làm nổi không?", Konakawa ngập ngừng. "Rủi thay mà ngủ luôn thì sao đây?"

"Thế nên chúng ta mới phải gặp Paprika trong mơ để cùng nhau nghĩ cách đem cả ba về thế giới thực."

"Ở trong mơ ư?"

"Đúng vậy."

Morita và Ube nín thở lắng nghe hai người trò chuyện.

"Nếu đi vào giấc mơ của Paprika là cách duy nhất để đánh thức cô ấy, thì chúng ta cũng không còn sự lựa chọn nào khác", Konakawa quả quyết. "Làm thế nào đây? Hay tôi đi trước? Nếu tôi không dậy thì ông vào theo nhé?"

"Tôi nghĩ cả hai nên vào cùng lúc", Noda nói. "Chúng ta không biết được ai sẽ hữu dụng hơn trong việc giúp cô ấy thoát ra ngoài."

"Khi tôi và anh Noda ngủ rồi, hai cậu phải nhanh chóng tháo DC

Mini ra đấy nhé”, Konakawa dặn dò cấp dưới. “Nếu DC Mini làm người dùng ngủ sâu, đeo nó trong một thời gian dài chắc chắn sẽ rất nguy hiểm.”

“Ơ, sếp cứ nói ngủ này ngủ nọ nhưng mà”, Morita bồn chồn, “có phải muốn là ngủ được ngay đâu. Mới cả hai người ngủ ở đâu được bây giờ? Giường chỉ có hai chiếc, nếu để cô Chiba nằm lên một chiếc thì chỉ còn lại một. Không lẽ một trong hai người lại ngủ trên ghế sofa ngoài phòng khách? Nhưng thế lại càng khó ngủ hơn.”

“Tôi nghĩ ba người bọn tôi phải ngủ gần nhau”, Noda trấn an Morita. “Chúng ta vẫn chưa rõ hết về các hiệu ứng phụ của DC Mini, từ giờ trở đi tôi nghĩ mình cũng không nên phân biệt rạch ròi mơ với thực nữa”, Noda đỏ mặt khi ba viên cảnh sát nhìn ông ngạc nhiên. “Nhưng dù gì thì cũng không thể để Paprika ngồi trên ghế thế này được, tội lắm, phải cho cô ấy nằm giường. Bây giờ cựa mình vậy thôi, nhưng không giống như lúc cô ấy điều khiển thiết bị PT để chữa trị cho bệnh nhân. Lát nữa tôi sẽ ngủ trên ghế. Tôi cũng có biết chút ít về máy tính, nếu Paprika có đưa ra chỉ thị gì chắc tôi cũng lơ mơ ấn được nút điều khiển.”

“Ông ngồi ghế mà ngủ được ấy hả?”, Konakawa vốn thường xuyên phải vật lộn với giấc ngủ, nhìn bạn mình nghi ngại.

“Dạo này tôi rèn được kỹ thuật mới, ngồi trong phòng họp cũng ngủ được, trong khi mặt vẫn ra vẻ đăm chiêu suy nghĩ”, Noda đáp. “Mới cả hôm nay tôi dậy sớm nên mắt cũng lim dim muốn ngủ rồi.”

Morita và Ube dìu Atsuko lên giường. Konakawa vẫn mặc nguyên quần áo, nằm lên chiếc giường dành cho bệnh nhân. Noda

ngồi xuống đối diện với máy PT. Atsuko vừa đặt lưng xuống đã khẽ rên, thỉnh thoảng lại trở mình. Gương mặt cô bình thản không cảm xúc, nhưng đôi khi vẫn thoáng thấy vẻ buồn phiền khổ sở. Atsuko quyến rũ, nhưng trong khoảnh khắc lại lộ ra vẻ yếu đuối của trẻ con, Noda cài DC Mini lên đầu, chắc mẩm trong mơ Atsuko đã biến thành Paprika.

Konakawa vừa định than thở "Không tài nào ngủ nổi", nhưng cuối cùng vẫn tự ép bản thân phải ngủ. Ông sờ vào chiếc DC Mini trên đầu, đảm bảo thiết bị không thể vô tình tuột ra. Chẳng còn cách nào khác, phải trông cậy vào hiệu ứng gây buồn ngủ của DC Mini thôi.

"Hai cậu cứ đứng đó thì tôi ngủ kiểu gì?", Konakawa nói với hai nhân viên cấp dưới đang lo lắng đứng bên mép cửa. "Ra phòng khách một lúc đi."

Dù gì bây giờ họ cũng chẳng làm gì được.

"Vâng, vậy khi nào sếp và anh Noda ngủ rồi chúng tôi sẽ tháo thiết bị ra."

Morita và Ube di chuyển ra ngoài phòng khách, để lại ba người trong ánh sáng nhờ nhờ của căn phòng yên tĩnh, chỉ còn vọng lại tiếng thở nhẹ nhàng đều đặn.

"Hình như cô ấy đang ở trong công viên có thác nước nhỏ", Noda nhìn màn hình, giọng ông bắt đầu ngái ngủ. Có lẽ ông cố tình dùng tông giọng ấy để dỗ bạn mình vào giấc ngủ nhanh hơn. "Cô ấy đang đợi chúng ta đấy, chắc chắn vậy."

"Phải nhanh nhanh lên đường thôi."

"Paprika đã gọi điện cho tôi từ trong mơ để cầu cứu đấy."

“Vậy à, ban nãy tôi cũng thắc mắc. Tại tự nhiên ông đến, nên tôi nghĩ chắc ông cũng biết Paprika đang gặp nguy.”

“Ừ, nhờ cuộc điện thoại ấy đấy.”

“Thế à…”

Cuộc trò chuyện đứt quãng tại đó.

Noda đã bắt đầu gật gù trên ghế. Ô kìa, mình cũng bắt đầu buồn ngủ rồi. Suy nghĩ trong đầu Konakawa mờ mịt dần. Điện thoại từ trong mơ ư? Chuyện cũng chẳng có gì khó tin, có lẽ bởi Konakawa đã bước một chân vào thế giới của giấc mơ. Nếu có thể, ông muốn giữ được thái độ đúng mực của một người cảnh sát kể cả trong mơ. Liệu điều ấy có bất khả thi?

Họ đang ở trong phòng khách kiểu truyền thống của một ngôi nhà nhỏ mới xây. Cả tầng trệt chỉ có hai phòng. À, chính là nhà cô thời bố mẹ còn trẻ và mới sinh cô đây mà. Paprika dáo dác nhìn quanh tìm bố mẹ. Nhưng họ không ở đó. Cánh cửa ngoài hành lang vẫn mở. Bên trong tối om. Nhỡ người xấu vào nhà thì sao? Ấy là một mảnh ký ức về những ngày ở nhà một mình khi bố mẹ cô đi vắng. Ơ kìa, ai đó vừa vào nhà. Nhưng không phải ông chú đáng sợ thường xuyên đến nhà cô, bắt ép bố mẹ cô phải mua hàng. Người này là một phụ nữ. Cô ta mặc váy vàng, tóc rối tung.

“Này cô kia. Cô tưởng cô đẹp lắm hả?”, người đàn bà đứng dạng chân trên hành lang, lớn tiếng quát vào mặt Paprika, bấy giờ chỉ là một cô bé. Đó là Kakimoto Nobue, tóc nhuộm màu nâu đỏ, mắt trợn lên trên. “Cô nghĩ mình thông minh giỏi giang lắm chứ gì? Đừng có kiêu ngạo thế. Loại người như cô ấy mà, đầu óc có gì ghê gớm chứ? Cô nghĩ đàn bà vừa đẹp vừa ngu thì dễ bị đàn ông xỏ mũi,

nên mới miệt mài chúi mũi vào sách vở chỉ để bảo toàn cái tiếng thơm mỹ nhân. Đã thế lại còn không muốn thua ai bao giờ. Nhưng nói cho cô biết, thời đại nữ quyền, cô đẹp lồng lộn tới đâu cũng không ai quan tâm. Cô đơn giản chỉ là một con đàn bà ngu ngốc. Muốn bằng chứng sao? Cô cố tình đi thích thằng cha Tokita xấu xí vụng về đó, như thể nhổ vào mặt những gã đàn ông khác rằng họ không đủ thông minh để ở cùng đẳng cấp với mình. Cuối cùng yêu hắn ta tự lúc nào không hay, giờ cô còn chẳng phân biệt nổi thật giả tốt xấu…”

Dừng lại. Dừng lại ngay. Paprika khóc òa lên. Nhưng không ra tiếng. Cũng dễ hiểu thôi. Kakimoto Nobue, người đàn bà quát vào mặt cô nãy giờ, có lẽ chỉ là một cái bóng của Chiba Atsuko. Nói cách khác, cô đang tự khiển trách chính mình.

“Dừng lại ngay!”, bố cô về nhà, quát lên như sấm rền. “Người hầu mà thế đấy! Cô xem trộm thư của Paprika chứ gì?”

Không phải bố.

“Anh Noda”, Paprika tấm tức khóc.

“Ôi trời!”, Noda vừa bước vào, Nobue biến thành mẹ Paprika, liếc ông đầy lẳng lơ và biến mất vào chiếc tủ bên dưới cầu thang.

“Paprika! Tôi đến để đánh thức em dậy đây.”

“Anh Noda uống trà không?”, Paprika đứng dậy, lảo đảo đi về phía bồn rửa bát. Cô đã chìm trong giấc ngủ quá lâu nên tạm thời không hiểu Noda nói thế là có ý gì.

“Paprika, Paprika, em đã gọi tôi”, Noda kéo tay Paprika lại, giọng nói có phần bực dọc.

Cô ngửi thấy mùi cơ thể của Noda. Đúng rồi. Mình phải dậy. “À, anh đang nằm cạnh tôi đấy ư?”

“Tôi đang ngồi trước màn hình đây. Em đang nằm trên giường. Phải làm thế nào đây? Ấn phím nào được? Tôi không rõ mình có làm được không nhưng em cứ chỉ đi, tôi sẽ vung tay bừa thử xem thế nào.”

“Không có phím nào đâu”, Paprika lắc đầu. “Chúng ta phải tìm cách khác.”

Đang là ban ngày. Hai người khoác tay nhau, bước đi trên con đường chạy dọc khu dân cư, hướng tới quốc lộ song song với đường ray. Một con chó nằm ườn bên vệ đường, lông nó đen và xơ xác.

Con chó này lúc nào cũng bám đuôi tôi trong mơ. Paprika truyền sự sợ hãi của bản thân sang cho Noda, bám chặt lấy cánh tay ông.

Con chó chầm chậm đứng dậy.

“Nó là Osanai à? Hay Inui?”

“Tôi không nghĩ vậy đâu. Mấy giờ rồi?”

“Sắp chính ngọ.”

“Ôi, tôi ngủ lâu thế rồi sao”, Paprika buồn bã. Noda cũng hiểu được suy nghĩ của cô vì hai người đang dùng chung một mạch của thiết bị PT. Ôi. Phải chăng mình sẽ mãi không tỉnh giấc, não bộ cũng cứ thế xói mòn dần?

Không có chuyện đó đâu, Noda quay sang Paprika, phủ nhận trong đầu.

“Giờ này chắc hai kẻ đó không làm phiền chúng ta được đâu”,

bởi vào khung giờ này cả Inui và Osanai đều phải ở Viện mà.

Thật thế không? Tôi cứ tưởng họ có thể xâm nhập vào giấc mơ ở bất kỳ nơi nào có thiết bị PT chứ? "Nhìn xem, con chó kia", *bộ dạng nó trông như thể đang muốn lao vào bức hại em vậy.*

"Đúng rồi". Chúng không cần dùng DC Mini nữa. Chính Inui đã nói vậy.

Con chó chạy về phía Paprika.

"Dừng lại ngay, không tao gô cổ mày lại!"

Konakawa Toshimi trong đồng phục cảnh sát xuất hiện như làn khói tỏa ra ngoài từ bức tường đá, quát tháo con chó.

Con chó đó, không phải ai khác, chính là Osanai. Hắn hoảng sợ. *C-c-cảnh sát ư, c-cái gì thế này, sao hắn ta lại có DC Mini, mình nhớ đã gặp hắn trong thang máy, tại sao lại xuất hiện trong giấc mơ của con đàn bà này, khốn kiếp!*

Con chó đột ngột biến mất như thể có người rút phích cắm màn hình. Có vẻ như giờ kẻ địch đã có thể sử dụng thiết bị PT để quan sát giấc mơ của Paprika và xâm nhập vào đó bất cứ lúc nào chúng muốn, thậm chí không cần dùng DC Mini.

"Thứ ghê tởm đó đã biến mất, chỉ còn tâm hồn cô nằm lại. Tôi có thể thấy rõ điều đó. Bây giờ cô có thể nhận ra ngay những kẻ bước chân vào đây nhỉ", Konakawa hỏi. Ông vừa thiếp ngủ và bước vào giấc mơ của Paprika. Cả cô và Noda đều đọc được suy nghĩ của Konakawa. Ý nghĩa của ngôn từ mập mờ trong giấc mơ, nhưng qua chuyển giao suy nghĩ trực tiếp, mọi thứ đều trở nên rõ ràng.

Họ ra đến đường cái, nhưng vẫn chưa biết làm thế nào để quay

trở về hiện thực. Paprika dáo dác nhìn quanh một sân ga chẳng biết có đông người tụ tập hay không, nhưng chưa thu được manh mối gì. Cô dở khóc dở cười, chỉ vào chiếc đồng hồ hình tam giác lớn nhìn giống như màn hình theo dõi, treo ngay trước cổng ga. Gương mặt của Osanai hiện lên trên chiếc đồng hồ.

“Xem kìa! Hắn vẫn còn quan sát chúng ta!”

Konakawa gườm gườm nhìn chiếc đồng hồ, chỉ ngón tay về phía nó. Osanai giật mình hoảng hốt và biến mất. Mặt đồng hồ lại trở về trạng thái bình thường.

Một cột tháp quảng cáo màu đỏ đứng sừng sững giữa quảng trường trước ga. Paprika chăm chú quan sát những tấm áp phích dán trên đó, cố tìm một manh mối có thể giúp cô tỉnh dậy.

“CHỦ NGHĨA ĐỊA PHƯƠNG LÀ TÌNH MẪU TỬ”

“MỚI PHÁT HÀNH. BÁCH KHOA TOÀN THƯ VỀ THỊNH NỘ. BÁCH KHOA TOÀN THƯ VỀ BÁCH KHOA TOÀN THƯ”

“VỊ CỦA NỖI BUỒN. CẢM HỨNG ĐƠN GIẢN NẤU BẰNG LÒ SƯỞI, BÁNH SU KEM”

“Nếu tò mò thì”, Noda nói, “Có cánh cửa đằng kia kìa.” *Chúng ta mở thử xem.*

Để tôi. Konakawa mở cánh cửa gỉ sắt và nhìn vào trong. Không có gì cả.

“Trống trơn”, Konakawa nói. “Không, không phải ý đó”, ông vội vã thêm vào, biết rằng Paprika sẽ nghĩ ông vừa ám chỉ cô. *Cái tháp quảng cáo đó đâu phải cô.*

Họ đi vào ga. Hóa ra là đó là sảnh khách sạn ngày trước Atsuko

thường ở để viết báo cáo nghiên cứu. Họ có thể nhìn thấy vài người khách đang đứng trước quầy tiếp tân. Nhân viên phục vụ đứng như trời trồng. Paprika nhớ lại Inui và Osanai đã cố cưỡng hiếp cô trong khách sạn. Là mơ hay thực nhỉ?

Tất nhiên là mơ rồi, Noda và Konakawa đồng thanh đáp lại trong suy nghĩ.

A, gượm đã nào. Tôi sắp nhớ ra được gì đó. Paprika đứng khựng lại. Cô nhìn vào chiếc sofa kê trong góc sảnh.

Được rồi, đến chiếc sofa kia. Ông bắt đầu bước, khuyến khích Paprika. *Chúng ta ngồi xuống nghỉ ngơi một lát nào.*

Trong mơ cần gì phải nghỉ? À, đúng rồi. Paprika nảy ra một ý tưởng. Cô nói với hai người đàn ông về việc họ phải làm, nhưng không giải thích lý do.

“Anh Noda, hãy xâm phạm tôi.” *Trên chiếc sofa. Khi tất cả khách khứa và nhân viên phục vụ đổ dồn ánh mắt vào chúng ta.*

Noda và Konakawa hồn xiêu phách lạc. Nhưng ý tưởng của Paprika có cơ sở lý thuyết, ít nhất hai người kia có thể công nhận điều đó.

Lý trí trong mơ. Dreason. Làm tình trong mơ sẽ đẩy cảm giác tội lỗi lên cao, làm người ta phải tỉnh giấc. Nhất là ở nơi công cộng thế này, sự hổ thẹn sẽ lại càng khiến họ muốn dậy nhanh hơn.

“Nhưng chuyện đó quá liều lĩnh.” *Không được đâu. Không thể làm thế được.*

Đọc được sự phủ nhận của Konakawa, Noda chỉ cười. Liều lĩnh gì chứ, đây là mơ mà. Trong mơ làm gì tồn tại chuyện bất khả thi.

Noda đã biết sự thật rằng Paprika và Konakawa đã làm tình trong buổi trị liệu cuối cùng. *Ông đã làm chuyện hay ho như thế, mà cuối cùng lại giấu tôi.*

Paprika và Konakawa đỏ mặt.

Không phải đâu, để trị liệu thôi.

Đúng rồi, chỉ để phục vụ cho việc trị liệu thôi.

Nhưng Noda không mắc lừa. Cuộc giao hoan giữa hai người đó hoàn toàn nảy sinh từ tình cảm tự nguyện.

Dù vậy, Noda vẫn nghi ngờ không biết mình có thể làm chuyện đó ngay tại đây không. Chỉ cần nghĩ tới việc ái ân cùng Paprika thôi đã cảm thấy kích thích tới độ tỉnh dậy ngay được.

“Đừng có dậy”, Paprika gào lên như chực khóc. “Không được đâu, em xin anh, hãy xâm phạm em đi! Hoặc nếu anh cảm thấy quá tội lỗi về việc đó thì không cần phải vậy đâu. Hãy yêu em đi, xin anh đấy! Em yêu anh lâu rồi, yêu anh từ trước khi em gặp anh Konakawa nữa kìa.”

12.

"Nhưng ♦©★□ ở đây sao?", Noda bối rối nhìn quanh. "Là mơ nên cũng không sao lắm nhưng Inui và Osanai vẫn đang ☆•©■, biết đâu chúng lại vào đây phá quấy. Bây giờ là ban ngày nhưng chúng vẫn có thể ☆•©■ chúng ta bằng thiết bị PT mà."

"Để tôi đứng trông cho", Konakawa Toshimi quả quyết. *Nếu thoáng thấy bóng hai kẻ đó, tôi sẽ dọa cho chúng hoảng sợ.*

Xin lỗi ông nhé. Noda cảm thấy tội lỗi vô ngần vì hơn ai hết, ông hiểu rõ Konakawa yêu Paprika sâu đậm đến thế nào. Đến chính bản thân Paprika cũng cùng chung cảm nhận. *Xin lỗi vì phải làm chuyện đó ngay trước mặt anh thế này.*

Cô nói gì thế. Không sao đâu. Trong mơ chúng ta hợp thành một thể thống nhất, mơ cùng một giấc, chia sẻ tất cả cảm xúc, suy nghĩ, giác quan. Chắc chắn bản thân tôi cũng cảm nhận được •©■ giữa hai người.

Họ không còn ở sảnh khách sạn nữa, khung cảnh đã chuyển sang một căn phòng lát chiếu tatami, hoàn toàn không có vật dụng gì. *Đây là phòng học may vá của trường tôi đấy. Có một hôm, khi tan trường tôi bị một tên học sinh bất hảo tên •©■ tấn công ngay tại đây. Nơi này rất hay xuất hiện trong giấc mơ của tôi.*

Konakawa mở cửa và bước ra ngoài hành lang. Ông đứng canh ngoài cửa phòng học may vá, nơi bên trong đang bí mật diễn ra một hoạt động chẳng hề phù hợp với học sinh cấp ba sau giờ học.

Paprika nằm xuống chiếu tatami, ôm chầm lấy Noda. Hơi nóng hầm hập còn lưu lại trên chiếu biểu trưng cho những khát khao thời thanh xuân bị kìm nén trong cô. Tán lá rậm rạp che khuất khung cửa sổ. *Thế nên nhìn tôi mới lôi thôi lếch thếch thế này đây,* Paprika thầm nghĩ. Đúng rồi, phải tự làm bản thân thấy hổ thẹn hết mức có thể. Hai người trần truồng, bước vào màn dạo đầu. Paprika cố tình rên lên như đang hứng tình. Cảm thấy ê chề trước cả Noda và Konakawa.

Đây không phải con người thực của tôi.

Tôi hiểu mà. Phải chăng vì tôi biết rõ điều đó nên xúc cảm mới dâng trào như thế.

Thực ra tôi không rẻ mạt như thế này đâu, tôi chỉ muốn kích thích anh Noda mà thôi.

Tôi biết, tôi đang hứng lắm rồi đây. Đi vào thật thẳng, thật nhanh. Sự kích thích ngày một dâng cao. *Ôi, Paprika, Paprika ơi. Tôi không thể, không thể kìm lại được nữa rồi.* Noda rên lên sung sướng và xuất tinh.

Cả ba người tỉnh dậy cùng lúc, Konakawa chậm hơn một chút. Hình như Atsuko đã hét lên trong lúc ngủ. Ube và Morita nhìn cô ngồi bật dậy trên giường, vẻ ngạc nhiên lộ rõ trên gương mặt. Họ đã gỡ DC Mini từ trên đầu Noda và Konakawa xuống từ lâu.

“Ôi”, Atsuko đỏ mặt, lo lắng giấc mơ ban nãy đã hiển thị hết lên màn hình.

“May quá”, Ube hào hứng. “Cả ba người cùng dậy một lúc.”

Morita cũng mừng ra mặt khi thấy cả ba người an toàn cùng nhau trở về thế giới thực.

“Mọi người đã làm thế nào thế?”

Ube và Morita đều không hiểu nội dung giấc mơ, vì điểm nhìn của Noda, Atsuko và Konakawa đã lẫn lộn với nhau, giấc mơ trở nên không rõ ràng. Atsuko thở phào nhẹ nhõm. Noda cố hết sức giữ thể diện trước hai viên cảnh sát, thoạt nhìn qua không ai có thể nhận ra ông vừa tỉnh giấc nhờ mộng tinh. Konakawa, trái lại, mới là người đỏ mặt, không thể nhìn thẳng vào mắt cấp dưới.

“Thôi thì, cứ cho đó là một phương pháp chỉ áp dụng được cho trường hợp khẩn cấp”, Noda cười xòa. Một phương pháp vô lý, một phương pháp chỉ có thể thực hiện được trong mơ. “Tôi cũng không biết phải giải thích thế nào, các anh đừng nên hỏi thì hơn.”

“Thực ra ban nãy lúc ba người đang ngủ, Viện Nghiên cứu đã gọi qua đây vài lần”, Morita bồn chồn lo lắng. “Có vẻ như bố mẹ anh Himuro đã đến Viện để tìm hiểu chuyện mất tích của con trai mình. Gia đình cô Kakimoto cũng vừa lên Tokyo để kiểm tra tình hình cô ấy thế nào. Osanai phụ trách Kakimoto nên phải tiếp gia đình bên đó, nhưng người ta lại nói bố mẹ anh Himuro phải tìm hiểu thông tin từ anh Tokita. Mẹ của anh Himuro gọi hai lần rồi. Làm sao đây?”

“Được rồi, lát sẽ bàn chuyện đó sau”, Konakawa điềm tĩnh nói. “Trước tiên phải cho cô Chiba đây ăn gì đã.”

Cả Noda và Konakawa đều cảm nhận được cơn đói kinh hoàng tung hoành trong bụng Paprika khi ba người còn mắc kẹt trong mơ.

13.

Atsuko, Tokita và Konakawa bước vào nhà hàng rộng như nhà tắm công cộng, nửa trần nhà phía đông lắp kính. Bố mẹ Himuro ngồi cạnh cửa sổ. Trước đó hai người đã gặp Tokita vài lần, nên thoáng nhìn thấy bóng anh họ đã đứng dậy, gập người cúi chào.

Nhà hàng rộng, trần nhà lại quá cao, ánh mặt trời không thể rọi xuống được. Khách khứa ngồi trong những căn buồng tách biệt nên không rõ nhà hàng có đông khách hay không. Nhưng dù ít hay nhiều người, tiếng xôn xao không ngớt vang vọng trong tòa nhà khiến không ai nghe thấy người bàn bên nói gì, quả là một địa điểm hoàn hảo cho cuộc gặp gỡ giữa phía Atsuko và bố mẹ Himuro. Chính Morita đã gợi ý nhà hàng này vì anh ta thỉnh thoảng có công chuyện cũng hay đặt bàn ở đây.

Bố mẹ Himuro là một cặp vợ chồng phúc hậu trạc sáu mươi tuổi, lặn lội từ Kisarazu đến Tokyo để tìm hiểu tung tích con trai mình. Vẻ bối rối trên gương mặt đôi vợ chồng rõ hơn bất kỳ điều gì khác, rằng đến tận bây giờ họ vẫn còn dằn vặt khổ sở vì đứa con trai mà họ không tài nào hiểu nổi. Khi Konakawa tự giới thiệu mình là Tổng thanh tra sở Cảnh sát, hai người như sắp khóc tới nơi.

“Vậy Kei nhà chúng tôi phải chăng đã dính dáng tới vụ việc nào đó?”, bố Himuro hỏi. Ông có gương mặt của một người dân chài, nhưng thực ra kinh doanh một tiệm bán quần áo.

“Chuyện đó chúng tôi vẫn chưa biết được”, Konakawa lắc đầu.

“Anh Tokita đây đã thông báo cậu Himuro bị mất tích, tôi nghĩ việc này có thể liên đới tới một vụ việc tôi đang phụ trách. Thế nên hôm nay tôi muốn ngồi lại với các vị, biết đâu lại tìm được đầu mối có ích nào đó.”

“Nhưng có lẽ chúng tôi không giúp được gì cho anh đâu”, mẹ Himuro nhìn những gương mặt quanh bàn ăn với ánh mắt tuyệt vọng. “Thằng nghịch tử nhà tôi không coi bố mẹ ra gì, nó còn chưa gọi điện thoại về nhà được lấy một lần.”

“Cậu Himuro có tham gia vào một nghiên cứu mang tầm quan trọng rất lớn”, Atsuko giải thích. “Tôi cũng là một thành viên trong đội. Chính nghiên cứu đó đã làm nảy sinh nhiều lục đục mâu thuẫn trong Viện. Các vị có thể thấy anh Tokita đây đã hoàn toàn kiệt sức vì chuyện đó.”

Tất cả mọi người đang ngồi quanh chiếc bàn ăn dành cho gia đình, Tokita cố thu thân hình khổng lồ của mình vào khoảng trống giữa Atsuko và Konakawa. Anh chỉ biết rầu rĩ trước lời cô nói, bồn chồn ngọ nguậy như thể vừa nhớ ra một điều gì không hay. “Tôi xin lỗi”, Tokita nói, “Chuyện Himuro là trách nhiệm của tôi, là do tôi không lưu tâm đến cậu ấy.”

“Có phải, thằng bé bị giết rồi không?”, bố Himuro hạ thấp giọng, bàn tay nắm chặt đặt lên bàn.

“Trời ơi!” Người mẹ rên rỉ, lắc đầu nguầy nguậy.

Tokita và Atsuko cúi gằm mặt xuống, tội lỗi tột cùng vì không thể nói ra sự thật. Chỉ có Konakawa đi ngược lại lương tâm mình, cố nghĩ cách thuyết phục bố mẹ Himuro không thông báo vụ mất tích của con trai mình với cảnh sát.

“Đây là một nghiên cứu rất quan trọng nên hiện thời chúng tôi đang làm mọi việc trong khả năng để điều tra ra chân tướng vụ việc. Chắc chắn sẽ tìm được cậu Himuro. Người làm cha mẹ đương nhiên sẽ lo lắng, nhưng tôi thành thực mong các vị thông cảm và bình tĩnh chờ đợi.”

Nếu vậy chẳng phải hai người đó sẽ phải chờ đến mãn kiếp hay sao? Giả dụ như Himuro vẫn còn sống, cậu ta cũng không còn là đứa con trai họ dứt ruột đẻ ra nữa. Atsuko nghĩ mà thấy nhói trong lồng ngực.

Trong giấc mơ, cô đã thoáng thấy một bãi xử lý rác. Có phải Himuro bị chôn ở đó thật rồi không? Atsuko không biết đích xác địa điểm đó ở đâu, nhưng cô đã in ra một bức ảnh từ bộ nhớ của máy chiếu và đưa nó cho Konakawa. Ngay lúc này đây, cấp dưới của ông vẫn đang âm thầm điều tra địa điểm trong bức ảnh. Khi Hashimoto vô tình để lộ ra hình ảnh bãi xử lý rác thải đó trong giấc mơ, Osanai có vẻ rất hoảng hốt. Chưa chắc mười mươi được, nhưng nhìn phản ứng của hắn ta như vậy, Atsuko ngầm hiểu phải chuẩn bị tinh thần Himuro đã bị thủ tiêu mất rồi.

“Đương nhiên chúng tôi không dám mong được biết những nghiên cứu mà các vị đang tiến hành, nhưng mâu thuẫn nội bộ mà các vị vừa đề cập tới là gì thế?”, bố Himuro hỏi.

Atsuko đưa mắt liếc Konakawa. Nhìn vẻ mặt ông, cô hiểu rằng mình có thể tiết lộ một phần sự thật cho bố mẹ Himuro biết. Trước đó họ đã bàn với nhau về chuyện được nói tới đâu.

“Nói ngắn gọn thì, cuộc tranh cãi xoay quanh vấn đề sở hữu nghiên cứu giữa chúng tôi và những cá nhân đố kỵ với thành công

của người khác. Họ thậm chí còn cố tình ăn cắp thành quả của chúng tôi nữa. Cậu Himuro lại biết một phần nội dung nghiên cứu.”

Những giọng nói hòa vào nhau tạo nên âm hưởng xôn xao, nhưng không ồn ào mà chỉ âm ỉ nhẹ nhàng như thể họ đang ở trong nhà tắm công cộng. Bầu không khí bình thản đột nhiên bị xé toang bởi tiếng hét thất thanh của người phụ nữ trẻ tuổi ngồi bàn bên. Sau đó là tiếng leng keng khi người bồi bàn bất cẩn đánh rơi chiếc khay kim loại xuống nền nhà, tiếng bát đĩa thủy tinh vỡ tan. Những âm thanh chát chúa vang vọng trong nhà hàng, ồn ã đến độ có lẽ chính kiến trúc sư của tòa nhà cũng không thể tưởng tượng ra nổi.

Thực khách bắt đầu đứng dậy, chỉ lên trần nhà bằng kính và gào thét. Một con búp bê Nhật khổng lồ đang lơ lửng giữa bầu trời xanh và nhìn vào bên trong tòa nhà qua lớp kính. Con búp bê tóc mái ngang trán, đôi mắt tròn đen đặc như mực tàu, gương mặt xanh xao nở nụ cười ghê rợn làm bất cứ ai nhìn vào cũng muốn rụng rời chân tay. Đôi môi đỏ chót đáng lẽ phải mím vào nay há rộng, nhưng không ai nghe được giọng cười.

“Trời ơi’”

“Kinh khủng quá!”

“Cái gì vậy?”

“Quái vật.”

Atsuko không đứng dậy nổi. Đây chắc chắn là giấc mơ của Himuro. Hình ảnh trong mơ đã tràn vào hiện thực. Hay có lẽ nào đây là giấc mơ của chính cô? Có lẽ nào cô vẫn còn bị ảnh hưởng bởi hiệu ứng phụ của DC Mini và chìm trong giấc ngủ, Osanai và Inui đang chiếu những hình ảnh này trong đầu cô?

“Là Himuro đấy”, Tokita rên lên.

“Chuyên gì đang xảy ra vậy?”, bố Himuro thảng thốt.

Chỉ có Konakawa giương mắt nhìn con búp bê và chầm chậm đứng dậy. Đoạn ông nhìn quanh. Tokita đang lấy tay che mặt, tiếp tục lầm bầm “Là Himuro, là Himuro”.

Mẹ Himuro rướn người qua chiếc bàn, cao giọng hỏi Tokita. “Vậy là sao? Tại sao đó lại là Kei được? Con búp bê đó là thứ gì thế?”

Atsuko lo lắng cho tinh thần của Tokita hơn cho bản thân. Dù đây là thực hay mơ, cô không thể để tình trạng anh xấu đi được. “Không sao đâu, cố gắng lên, cố gắng lên nào. Tỉnh táo lại đi, xin anh.”

Konakawa tự đập vào ngực và vai mình vài lần rồi quay sang phía Atsuko, “Có lẽ đây là hiệu ứng phụ của DC Mini cũng nên, nhưng mà tôi chắc chắn một điều, đây không phải mơ đâu. Tôi không đứng trong mơ mà khẳng định tất cả mọi chuyện điên rồ này đều không phải mơ. Chúng ta đang ở thế giới thực. Đây là hiện thực.”

Ông nhắc đi nhắc lại như thể tự cổ vũ bản thân. Hiệu ứng phụ của DC Mini… Có lẽ nào nó cũng có thể làm cho người dùng không thể phân biệt đâu là mơ đâu là thực. Biết đâu chính lúc này đây, họ đang ở trong mơ? Lời khẳng định của Konakawa ban nãy chỉ khiến cho Atsuko thêm nghi ngờ rằng ông cũng cùng chung suy nghĩ với cô.

“Chỉ là diễn thôi ấy mà, không phải thật đâu.”

Trong giây lát, những tiếng la hét chùng xuống. Người người lại xôn xao quay sang nhau thầm thì thắc mắc. Một vài thực khách

đứng lên, chỉ tay lên trần nhà và trấn an mọi người xung quanh.

“Một dạng quảng cáo gì đó thôi mà.”

“Chết tiệt, đùa gì mà quá đáng.”

“Có khi lại lên tivi.”

“Ừ đúng rồi.”

“Chắc thế.”

Họ ồ lên phẫn nộ.

“Đúng là đần độn!”

“Dẹp đi mấy ông ơi!”

Con búp bê xòe mười ngón tay ngắn ngủn. Những khe nứt màu đen trên lòng bàn tay trắng sứ nhìn như những đường vân tay. Con búp bê trong chiếc kimono với ống tay áo rộng và dài, giơ hai tay lên ngang vai trước khi đập mạnh xuống trần nhà bằng kính.

Những mảnh kính vỡ vụn và rơi xuống sàn nhà. Tất cả các thực khách đều đã hiểu ra rằng đây không phải chuyện đùa, họ đồng loạt đứng dậy. Đến giờ Atsuko mới biết nhà hàng gần như đã chật hết chỗ ngồi. Hình như đã có người bị thương. Tiếng hô hoán, hò hét hoảng loạn vang vọng trong tòa nhà. Hầu như tất cả đều nhận thức được con búp bê khổng lồ kia là một thứ không thuộc về thế giới này, trong cơn hoảng sợ họ đều không giữ nổi bình tĩnh. Có một vài người ngất, số còn lại chạy thục mạng ra ngoài hòng thoát thân. Những mảnh kính từ trần nhà không rơi đến chỗ bàn Atsuko ngồi bên cửa sổ, nhưng Konakawa vẫn cho rằng thoát được khỏi nhà hàng sớm phút nào hay phút ấy.

“Nào, chúng ta thử lối kia trước.”

Konakawa dẫn đầu đoàn năm người hướng về phía cửa ra. Nếu cảnh sát kéo đến đây, chắc chắn Konakawa sẽ lại phải giải thích lý do tại sao ông lại ngồi cùng Atsuko và Tokita nên đương nhiên giải pháp thông minh và an toàn nhất lúc này là tạm thời lánh đi. Atsuko tự hỏi liệu họ có thể thoát nổi không. Nếu đây không phải một giấc mơ, nếu con búp bê đơn giản chỉ là một biểu tượng được hiện thực hóa từ giấc mơ của Himuro, chắc hẳn con búp bê đó sẽ theo họ tới bất cứ nơi nào.

“Tôi nhớ rồi, đúng là Kei có một con búp bê trông y hệt thế, nó giữ con búp bê như giữ vàng”, mẹ Himuro bối rối, run lẩy bẩy vì sợ hãi. Lo lắng cho con trai mình, bà lại hỏi Tokita đang đi phía trước. “Nhưng tại sao, tại sao anh lại nói đó là Kei? Tại sao anh Tokita lại nghĩ như thế? Hãy nói cho tôi biết đi, xin anh.”

“Bà thôi đi”, người chồng đặt tay lên vai bà, nhắc nhở vợ dù giọng nói vẫn run run. “Giờ phải chạy đã. Để sau hẵng hỏi.”

Bàn tay con búp bê lại một lần nữa đập xuống trần nhà. Atsuko ngẩng đầu lên, quả nhiên đôi mắt tròn xoe của con búp bê đang dõi theo cô và bốn người còn lại. Kể cả khi ra ngoài rồi, con quái vật đó chắc chắn vẫn sẽ bám theo họ. Mà không, ra ngoài bây giờ còn nguy hiểm hơn. Điều đó hẳn sẽ gây khó khăn cho Konakawa, bởi ông vốn có thể coi là người chịu phần trách nhiệm lớn nhất cho việc giữ gìn trật tự công cộng. Con quái vật kia sẽ đuổi theo họ khắp nơi, kéo theo không biết bao nhiêu thương vong.

Giả dụ đây không phải mơ, họ chẳng có cách nào chống trả lại con búp bê dị hợm đó. Gượm đã. Biết đâu lại có. Họ vẫn còn chịu ảnh hưởng từ DC Mini kia mà. Nhưng làm thế nào bây giờ? Có nên

hành động y như trong mơ không? Liệu có thể làm được như vậy không?

Năm người bước ra ngoài và quay đầu lại nhìn. Con búp bê khổng lồ cao chừng mười mét đáng lý phải đứng đó, lừng lững như tòa nhà chọc trời, nhưng bây giờ không thấy nó đâu nữa. Đường sá không ùn tắc, xe cộ vẫn lưu thông như bình thường.

Chỉ có những người khách hoảng hốt từ nhà hàng tán loạn chạy ra. Nhưng rõ ràng phần khung thép của trần nhà bằng kính cũng đã sụp xuống hoàn toàn, ai nhìn vào cũng thấy ngay phải có một lực rất mạnh đã tác động vào đó.

“Chuyện gì điên rồ vậy!”

Người qua đường cười khi nghe chuyện từ miệng những người khách vừa chạy ra khỏi nhà hàng. Thế nhưng đúng là có vài người nam nữ co cụm bên vỉa hè, máu chảy ròng ròng trên đầu. Chuyện dù không tin được, nhưng với số lượng người bị thương nhiều thế kia, không sớm thì muộn xe cảnh sát và đội cứu thương cũng sẽ kéo tới.

“Chúng ta không nên ở đây đâu. Đi thôi!”, Konakawa giục những người còn lại.

Bố mẹ Himuro nhìn Konakawa nghi ngờ. Là cảnh sát mà tại sao không ở lại điều tra xác nhận hiện trường? Đọc được sự hoài nghi trong ánh mắt họ, Konakawa giải thích khi năm người đến một nhà ga ngay gần đó. “Với hai người, chuyện vừa nãy có lẽ giống như một cơn ác mộng. Với chúng tôi cũng vậy thôi, dù ý nghĩa có phần hơi khác đi một chút. Giờ việc của tôi là phải bình tĩnh phân tích và điều tra trên cơ sở khoa học, liệu vụ việc này có liên quan đến cậu

Himuro hay không. Thế nên trên cương vị Tổng thanh tra Sở Cảnh sát, tôi phải lánh đi để tránh dây dưa vào hiện trường vụ án. Các vị có lẽ sẽ không thông cảm được, nhưng tôi cần thời gian để xem xét mọi chuyện một cách thật thấu đáo."

"Nhưng con búp bê ban nãy", người mẹ cắt lời Konakawa, điệu bộ bà như thể người đã mất trí. "Nó chẳng phải Kei đó sao? Có đúng nó là con trai tôi không? Tại sao lại xuất hiện trong hình dạng quái gở đó?"

Atsuko che giấu sự ngạc nhiên trước phán đoán trực giác của bà, bình tĩnh xoa dịu tình hình. "Anh Tokita chỉ vô tình liên hệ hình ảnh con búp bê đó với cậu Himuro mà thôi. Anh ấy cũng lo lắng về chuyện Himuro, ban nãy rối quá nên mới buột miệng nói thế. Chứ làm sao có chuyện con búp bê đó chính là cậu Himuro được?"

"Lúc đó tôi cuống quá", Tokita xin lỗi, giờ anh cũng đã bình tĩnh hơn. "Lỡ nói chuyện kỳ quặc làm bác gái hoang mang. Tôi xin lỗi."

Khi bố mẹ Himuro đã phần nào dịu lại và lên tàu về nhà, ba người còn lại quay về căn hộ của Atsuko để bàn kế hoạch.

Họ bắt một chiếc taxi trước ga. Trên đường về, ba người đi ngang nhà hàng ban nãy. Vài chiếc xe của tòa soạn báo và đài truyền hình đã xuất hiện trước cả xe cảnh sát và xe cứu thương.

14.

Nhà nghỉ suối nước nóng Hata là một tòa nhà cũ kỹ. Nó được xây dưới một mỏm đá, lại chìa ra bên rìa sông. Dù có nhiều khách cũng không thể cơi nới thêm được. Những khi có tiệc lớn đông người, phải dỡ cửa fusuma ra, ghép ba phòng làm một. Đã vậy một căn phòng lại chìa ra triền sông, nên phòng tiệc khi ấy lại có hình dạng như chữ L.

Khi ấy đã 5 giờ chiều, những tấm chắn ngoài hành lang đã được dỡ ra hết để có thể đón gió mát. Khách khứa mặt ửng đỏ sau một hồi thư giãn dưới suối nước nóng, mặc bộ kimono nhà nghỉ đã chuẩn bị từ trước, ngồi xuống bên những chiếc bàn thấp với đồ ăn đã được dọn sẵn. Chỗ ngồi trang trọng nhất là bên cạnh góc tokonoma* ở sâu trong căn phòng.

Nhà nghỉ suối nước nóng Hata nằm trên núi Gorai, một nhánh mở rộng của rặng Echigo, từ nội thành Niigata bắt xe bus tới đó mất bốn tiếng đồng hồ. Noda Tatsuo và đồng nghiệp từ Tokyo khởi hành lúc sáng sớm. Cùng đi với Noda có Nanba, Trưởng phòng Kinh doanh đời thứ ba, người phụ trách việc buôn bán “rau”, sản phẩm xe hơi mới hoàn toàn không gây hại cho môi trường. Ngoài ra còn có nhân viên phòng Kinh doanh và trưởng phòng của hai mảng Kỹ thuật và Phụ tùng.

Họ được mời tới đây bởi những nhà phân phối sản phẩm độc quyền tại Niigata. Từ hôm sau, tất cả mọi người trừ Noda và Nanba

sẽ lưu lại nội thành để giải đáp các câu hỏi về việc bảo dưỡng sản phẩm cho nhân sự phòng Kinh doanh và Phụ tùng.

Mãi không thấy bóng dáng hai vị trưởng phòng bước vào phòng tiệc. Sáng nay trước khi xuất phát, họ quên chưa đi đại tiện nên phải gồng mình chịu đựng suốt chuyến xe. Đến nhà nghỉ, hai người ba chân bốn cẳng chạy vào nhà vệ sinh, rồi ngồi trong đó không biết bao lâu. Bởi vậy mà đi tắm cũng muộn hơn. Đã thế lại còn phải gội đầu vì lúc ngồi xe bus để cửa sổ mở, cát bụi bay vào dính bê bết lên tóc.

“Xin lỗi mọi người, bọn tôi tới muộn quá”, hai người vồn vã bước vào phòng, mái tóc mới gội bóng lộn sáp vuốt của nhà nghỉ.

Tắm suối nước nóng xong, Noda tranh thủ chợp mắt một lúc trước khi bữa tiệc bắt đầu. Ông vẫn còn thấy mệt. Noda không muốn đi vì lo lắng cho Paprika ở nhà, nhưng Chủ tịch khăng khăng nhờ ông đi chuyến này nên chẳng còn cách nào khác.

Bữa tiệc đang đến hồi cao trào, gió đêm độc nên những cánh cửa trượt đã được đóng kín. Ánh đèn huỳnh quang soi tỏ từng góc căn phòng. Chương trình giải trí đã bắt đầu trên sân khấu - khoảng trống rộng rãi bên cạnh góc tokonoma gần chỗ Noda ngồi. Nhiều nhân viên mảng Kinh doanh của công ty ông có máu nghệ sĩ, nhưng bên Niigata cũng chẳng kém cạnh gì. Cuối cùng chẳng biết được ai là bên pha trò, ai là khán giả thưởng thức nữa. Vài nhân vật sẽ cáu kỉnh nếu không cho họ biểu diễn, nên đôi khi để họ đứng lên pha trò lại là một cách phục vụ.

Tẩu thuốc trên tay, bát sứ úp ngược đội đầu và áo vest mặc trái, một đối tác bên Niigata trạc tuổi tứ tuần giả làm người Trung Quốc.

Mọi người trong phòng tiệc ai nấy ôm bụng, lăn lộn trên sàn cười chảy cả nước mắt. Bỗng dưng nữ nhân viên nhà nghỉ hớt hải chạy vào, ngã sấp xuống bên thềm cửa. Đầu tóc rối bù, gấu áo kimono bị kéo lên tận đùi, cô gái ôm lấy chân người đàn ông nọ và hét lên.

“M-m-mau chạy đi!”

Mọi người đồng loạt cười ồ lên, cứ ngỡ đây cũng là một phần của buổi diễn.

“Khá lắm nhé!”

“Diễn sâu quá.”

Noda lúc đầu cũng tưởng ấy chỉ là diễn, nhưng bộ dạng của cô gái xua tan suy nghĩ ấy trong ông. Mặt và môi cô ta đều tím tái, cả người run bần bật, còn không nói nổi do quá hoảng sợ.

“Có chuyện gì thế?”, Noda hét lên như quát. Người nữ phục vụ hướng gương mặt trái xoan đã cứng đờ lại vì sợ hãi về phía ông.

“H-hổ! Hổ! Có hổ trong nhà!”

Hổ trong nhà nghỉ ư? Quan khách lại bật cười.

Chỉ riêng Noda cứng đờ người. Có thật vậy không? Ban nãy khi ngủ ông cũng mơ thấy một con hổ đấy thôi. Đến một nhà trọ kiểu Nhật truyền thống thế này làm ông nhớ tới Toratake nên mới mơ thấy hổ. Con hổ đó phải chăng đã được hiện thực hóa nhờ hiệu ứng phụ của DC Mini?

Chẳng lẽ lại thế? Chính miệng Noda đã nói “không nên đặt ranh giới giữa mơ và thực nữa”, nhưng câu nói đó chỉ giới hạn trong thế giới của Paprika mà thôi.

Noda lắc đầu, bình tĩnh lại. Ông đã đọc một bài báo về chuyện

người đàn ông nọ nuôi hổ như thú cảnh. Biết đâu con hổ đó đã xổng chuồng? Cũng đâu phải chuyện gì khó tưởng tượng.

Nhìn dáng vẻ hoảng sợ của cô gái, các vị khách đã bắt đầu nhận ra đây không phải chuyện đùa. Tiếng cười đã ngớt. Noda quay sang nhìn Nanba.

“Con hổ đâu rồi?”, Nanba hỏi cô phục vụ.

“Ngay dưới chân cầu thang, n-n-nó đang đến đây!”, cô gái lắp bắp.

“Bớt giỡn cho tôi nhờ cái.”

Người đàn ông ngồi cạnh hành lang thò đầu ra ngoài, nhìn vào bóng tối. Anh ta không nói gì, chỉ gạt bàn ăn trước mặt ra một bên, lồm cồm bò trên bốn chân rồi nhảy chồm về phía trước như con ếch. Khách khứa vẫn chưa hiểu đầu cua tai nheo chuyện gì đang xảy ra thì một con hổ lao từ hành lang vào phòng, dường như bị kích thích bởi chuyển động đột ngột của người đàn ông nọ. Không phải mèo, không phải thú nhồi bông, mà là một con hổ khổng lồ thứ thiệt. Không giống những con hổ trên màn hình tivi hay bị nhốt trong lồng, con hổ này lớn đến độ tất cả mọi người đều biết ngay thứ họ đang nhìn thấy lúc này là một con mãnh thú hoang dã ăn thịt người.

Con hổ bị kích thích bản năng săn mồi bởi đám đàn ông hỗn loạn nháo nhác xung quanh, nhào đến người ngồi gần nhất và cắn phập vào cổ anh ta như để chứng minh sức mạnh.

Các vị khách hét lên thảm thiết, kéo cánh cửa trượt ra, nhảy qua tay vịn lan can xuống bờ sông. Những người đang ở căn phòng chìa ra phía dòng sông vật lộn với nhau, cuối cùng tự rơi xuống nước. Vài người đờ ra vì sợ, không cục cựa nổi mình. Người bám

lấy cột nhà cố đứng dậy, người vẫn dính vào chiếu tatami, cả thân mềm nhũn. Vài người đến phút cuối mới chạy bán sống bán chết, có người ôm chân những kẻ đang cố thoát thân. Vài người dựa lưng vào tường, chẳng làm gì ngoài duỗi thẳng chân ra.

Một nhân viên phòng Kinh doanh trẻ tuổi ngồi đó, đôi mắt trống rỗng vô hồn khi máu túa ra từ vết thương trên cổ của nạn nhân đầu tiên. Con hổ bỏ mặc con mồi đã không còn cử động nữa, tiếp tục tấn công nạn nhân tiếp theo.

Cô nhân viên bám dính lấy chân người đàn ông đóng vai người Trung Quốc nọ, bị kéo xồng xộc tới tận hành lang. Noda và Nanba vẫn ngồi im, sững sờ không nhúc nhích nổi chân tay. Chỉ còn lại hai người trong phòng.

“C-chúng ta chạy thôi chứ?”, Nanba đặt tay lên vai Noda, đôi chân lẩy bẩy như thể đang co giật.

Con hổ vừa xé toạc một mảng thịt từ cổ họng người nhân viên xấu số nọ, miệng đầy máu tươi. Cảm nhận được cử động của Nanba đằng sau lưng, nó quay lại nhìn hai người chằm chằm.

15.

Ngủ là một việc đáng sợ. Osanai Morio trằn trọc khổ sở. Nếu bây giờ lỡ chìm vào giấc ngủ, chắc chắn giấc mơ của một kẻ nào đó sẽ đột ngột xộc vào tâm trí hắn, khiến hắn không kịp trở tay. Nếu đó là giấc mơ của Inui thì không sao, nhưng nếu những hình ảnh ghê rợn từ cơn ác mộng của Himuro đã chết bỗng dưng trở nên sống động trong chính giấc mơ của hắn? Osanai hoảng sợ khôn xiết. Trong mơ, gã Himuro kia vẫn còn sống.

Inui Seijirou đã thú nhận rằng chính mình cũng có cùng nỗi lo với Osanai.

“Thế nhưng”, ngài nói, “Chiba Atsuko chắc hẳn cũng đồng cảnh ngộ với chúng ta thôi. Đêm đến, ả ta ắt trằn trọc sợ hãi không dám ngủ.”

Nhưng điều đó không làm những giấc mơ bớt phần đáng sợ. Ngược lại là đằng khác. Mỗi lần gặp Chiba Atsuko trong mơ, kiểu gì hắn cũng phải chiến đấu một trận sống mái với cô ta. Cùng lúc đó, Atsuko cũng mơ mình đang đánh nhau với Osanai. Hai người nằm khác giường nhưng mơ chung một giấc, nghe lãng mạn là vậy nhưng đó chỉ là những trận chiến bào mòn thần kinh và trí lực của hắn mà thôi. Đầu tiên phải phân biệt được rạch ròi liệu đó là giấc mơ của chính hắn hay của ai đó khác. Có thể ấy là giấc mơ của Shima Toratarou hay Tokita Kousaku, những kẻ hắn đã hãm hại bằng cùng một phương thức như hắn đã làm với Himuro. Nếu chỉ

dùng DC Mini một lần mà người dùng cũng có khả năng xâm nhập được vào giấc mơ của Osanai, rất có khả năng kể cả những khách hàng cũ của Paprika như tên quản lý cấp cao Noda Tatsuo và tay cảnh sát Konakawa Toshimi cũng có thể xuất hiện bất thình lình.

Osanai hoảng nhất khi thấy Konakawa. Nếu tình cờ lọt vào giấc mơ của tên ngu ngốc suy nhược thần kinh Hashimoto, chẳng mấy chốc hắn ta sẽ phát hiện ra vụ ám sát Himuro.

Không được nghỉ ngơi thì chẳng cơ thể nào chịu nổi. Hắn phải đi làm nên cũng không thể ngủ vào ban ngày khi tất cả mọi người còn đang thức giấc. Chỉ còn một cách duy nhất để bảo vệ bản thân trước kẻ địch, ấy là phải ngủ chung một khung giờ với Inui và Hashimoto.

Ôi, cái hiệu ứng phụ này còn kéo dài đến bao giờ đây. Có lẽ nào hắn sẽ phải sống trong cảnh này mãi mãi. Hắn đã cho DC Mini vào chiếc hộp bằng chì thường dùng để đựng các chất hóa học nguy hiểm, nhưng phải chăng dù có cất kỹ thế nào đi chăng nữa, miễn vật đó còn tồn tại, những cơn ác mộng sẽ còn đuổi theo hắn không buông? Chiba Atsuko chắc đã nhận ra sự nguy hiểm của DC Mini và không sử dụng nó nữa. Nhưng dù không có DC Mini đi chăng nữa, hai người họ vẫn có khả năng xâm nhập vào giấc mơ của nhau nhờ vào hiệu ứng phụ của nó, bởi phòng ngủ của Osanai nằm ngay dưới căn hộ của Atsuko, chỉ cách nhau một cái trần nhà.

Hắn tự ép mình ngủ nông để có thể thức dậy bất kỳ lúc nào. Không hề dễ dàng, nhưng bắt buộc phải vậy. 2 giờ sáng, Osanai mơ màng đi vào giấc ngủ.

Khung cảnh này hình như là Công viên Meiji Jingu Gaien. Hắn

đang chạy bộ. Osanai chưa một lần chạy bộ trong đời, dù thỉnh thoảng hắn cũng nghĩ mình phải tập chút thể dục thể thao. Phải chăng đó là lý do tại sao hắn mơ thế này? Một người đàn ông trong bộ đồ chạy tiến về phía hắn. Một ông lão. *Đồ hâm dở. Tuổi này còn chạy bộ thì chỉ làm hại cái thân già thôi. Gượm đã. Đó là Shima Toratarou đúng không nhỉ?*

Y như rằng, Shima nhận ra Osanai và bước về phía hắn. *Lão già bình thường lại rồi sao? Lão có còn nhớ những chuyện mình gây ra cho lão không? Không ổn rồi. Lão ra tận đây để nhiếc móc mình đây mà.*

Shima dừng lại trước mặt Osanai. Lão ta cười. Sự nhân từ của con người này làm Osanai thấy bực mình, thậm chí ghê tởm.

“Viện trưởng khỏe hẳn rồi đó sao?”, Osanai hỏi thăm lịch sự theo thói quen.

“Vâng, vâng”, Shima cười và gật đầu. “Cái thứ ★○♦©■<> cậu cài vào đầu tôi, Paprika đã chữa khỏi rồi. Cô ấy là thiên tài, khác với người phàm các cậu.”

Osanai giận tím mặt. Không phải hắn đang mơ thấy Shima, chính lão già đó đã bước vào giấc mơ của hắn. Giấc mơ của hai người đã tình cờ lẫn vào nhau. Shima vốn nhát gan, lão mượn giấc mơ để nói những điều lão không dám nói thẳng mặt Osanai ngoài đời.

“Im ngay, lão già ngu xuẩn! Thiên tài là tao! Đồ vô tích sự khốn kiếp! Chết đi! Chết đi!”

Mặt Shima bỗng nhiên dài ra, như thể không tưởng tượng nổi có ngày lại bị cấp dưới sỉ nhục đến thế. Thân thể ông ta từ chân đến cổ bị chôn vùi trong đất cát. Chỉ với cái đầu trồi lên khỏi mặt đất,

Shima đào đường quanh công viên. Khi đâm vào một gốc cây lớn, không thể di chuyển thêm nữa, ông ta ngửa mặt lên trời và khóc toáng lên.

“Đáng lắm!” Osanai cảm giác như đang bị bóp nghẹt trong sự khoan khoái, khi cuối cùng cũng có thể trả đũa lại người cha gia trưởng, hay áp đặt của hắn. Hắn bắt đầu bước, định sẽ lia chân đá một phát vào đầu Shima cho bõ ghét. Chính lúc ấy, một giọng nói lanh lảnh như tiếng đàn piano vang lên từ sau lưng.

“Dừng ngay lại!”

Đó là Paprika. Dù cô ta xuất hiện trong hình dạng một đứa trẻ, Osanai vẫn có thể nhận ra ngay ấy là Paprika qua bộ trang phục áo phông đỏ và quần jeans quen thuộc. Có vẻ như Osanai trong giấc mơ cũng đã quay về thời niên thiếu. Paprika kéo căng dây của chiếc súng cao su và hướng về phía Osanai. Hắn biết rõ hơn ai hết vật đó có thể nguy hiểm đến thế nào. Ngày bé, đã có lần hắn bị bạn bắn vào mắt bằng súng cao su. Giả như hồi đó không nhắm mắt lại, dễ bây giờ hắn mù rồi cũng nên. Ký ức về cảm giác đau đớn khi ấy vẫn còn sống động trong tâm trí hắn.

“Đừng!”

Họ đang đứng trên một con dốc thoai thoải, hai bên trái phải đều là những ngôi biệt thự cao cấp, nhưng Osanai không kịp chạy trốn. Hắn ôm đầu, khuỵu gối ngồi xuống bên đường và hét lên.

“Dừng lại đi, nguy hiểm lắm, đừng có bắn!”

“He he”, Paprika cười láu lỉnh đầy tự mãn. “Biết ngay mà, con trai đứa nào cũng sợ cái này.”

Có che mặt đi Osanai cũng biết rằng Paprika đang đứng ngay

trước mắt hắn, dùng súng cao su nhắm bắn một viên đá cuội vào đầu hắn.

“Nào, Morio, đạn tới đây!”

“Không!”

Osanai không chịu nổi nữa. Kể cả đây là mơ đi chăng nữa, vẫn có khả năng hắn phải trở về hiện thực với một vết thương nghiêm trọng trên đầu. Hắn đứng dậy, khua khoắng hai tay để tránh viên đạn và chạy một mạch về nhà trong đêm Giao thừa.

Gia đình Osanai có thông lệ thức khuya vào đêm Giao thừa để chuẩn bị cỗ bàn cho mùng Một. Thường phải đến 3, 4 giờ sáng mọi người mới đi ngủ. Lũ trẻ con mãi không chịu ngủ vì háo hức, cùng thức luôn với đám người lớn bận rộn, rồi thiếp đi lúc nào không hay trong phòng khách, nơi ông nội thường ngồi với vẻ mặt nghiêm nghị, chai rượu sake bên cạnh, chén nhỏ trong tay, miệng liên tục ra lệnh cho đàn bà trong nhà. Nhưng lần này, khi Osanai lao vào phòng khách, hắn chỉ thấy Inui Seijirou ngồi khoanh chân trong bộ kimono truyền thống. Inui nhìn Osanai chằm chặp, vẻ bất mãn hiện rõ trên mặt.

“Ta đã mất bao công sức chế hỗn hợp butallylonal và sulfonal để ngủ cho sâu, khỏi mơ mộng gì, vậy mà cậu đang làm cái gì thế hả?”

“Tôi xin lỗi”, Osanai nhỏ nhẹ. “Nhưng mà, tôi sợ lắm, sợ lắm.”

“Đây là giấc mơ của cậu nhỉ?”, Inui nhìn quanh căn phòng. “Cậu là người ngủ sâu nhất đấy, tôi cảm giác có kẻ lạ đang xâm nhập vào đây.”

“Nơi này lưu lại những ký ức thời tôi còn bé, nhưng đồng thời cũng đáng sợ vô cùng”, Osanai nức nở. “Có lẽ chuyện đó không có

thực, có lẽ chẳng qua do tôi mơ nhiều quá nên nó mới thành một phần trong ký ức cũng nên.”

“Chuyện gì đã xảy ra ở đây?”, Inui hỏi với thái độ của một chuyên viên tâm lý.

Osanai nhìn ra hành lang. Cánh cửa vào nhà vẫn mở toang. Vì mọi người trong nhà liên tục đi ra đi vào, nên cửa thường mở cả đêm. Thỉnh thoảng những kẻ lang bạt cũng nhân lúc đó lẻn vào nhà. Lúc nào trong mơ Osanai cũng mơ thấy vậy, mà cũng có thể chuyện đó đã xảy ra thật, vào mỗi năm đúng dịp Giao thừa. Hoặc có thể chỉ một lần. Hoặc tất cả chỉ là do hắn tưởng tượng ra.

Đôi khi những vị khách không mời ấy là những tên du côn bất hảo, vừa nhếch mép cười vừa thó đồ trong nhà mang đi mất. Đôi khi lại là một tên yakuza với con ngươi đen sẫm, kiếm cớ không đâu để gây sự rồi vơ vét tiền và của cải. Đôi khi lại là một tên bợm rượu tướng tá bặm trợn, nhìn như phường du thủ du thực, chỉ chực xông vào cưỡng bức mẹ và chị gái hắn. Những người khách trong giấc mơ của Osanai thường là những kẻ trơ tráo, lì lợm, dù hắn và gia đình có chống đối cự tuyệt đến mấy, chúng vẫn cứ tiếp tục xuất hiện, nhất là trong những lần Osanai mơ thấy đêm Giao thừa.

“Vậy ư, thế đêm nay ai sẽ đến đây?”, Inui hỏi, gương mặt ảm đạm khi lội ngược lại dòng ký ức của Osanai. “Đây là một phần trong cái tôi của cậu, một sự yếu đuối cậu gồng mình lên bảo vệ. Chắc chắn chúng sẽ tấn công vào chỗ đó.”

Tiếng người phụ nữ la hét thất thanh vọng vào từ trong sảnh. “Ai? Anh là ai?”, là giọng mẹ Osanai. Chúng đến rồi. Hắn đứng dậy, gào khản cổ, giọng đẫm nước mắt. *Cút đi! Cút đi!* “Đây không phải

chỗ cho chúng mày đến!" *Gia thế nhà tao hơn hẳn chúng mày. Dòng tộc tao cao quý, ai cũng là trí thức. Không liên quan gì đến lũ bần nông vô giáo dục chúng mày.* "Không liên quan! Bần nông! Cút đi!"

"À, cậu là Osanai Morio đúng không?"

Tổng thanh tra Konakawa Toshimi bước vào tiền sảnh, bóng tối đen đặc như hũ nút bên ngoài làm nền cho khung cảnh. Ông ta không vô giáo dục, cũng chẳng phải hạng nghèo khó, trái lại còn là một thành viên cao cấp trong xã hội đến Osanai cũng phải kính trọng. Gương mặt nghiêm nghị của ông ta không để lộ một chút nhân nhượng nào. Konakawa mặc cùng một bộ suit giống như lần gặp Osanai trong thang máy, vô cùng chỉn chu, như thể trong mơ ông cũng không muốn mình thiếu chỉnh tề. Đã vậy ông ta lại còn làm như thể đương nhiên phải ăn mặc như vậy. Konakawa là kiểu người lớn Osanai ghét nhất thuở thiếu thời, nhưng chẳng biết tự bao giờ hắn đã không còn trong hình dạng cậu bé nữa. Có lẽ vì sự xuất hiện của Konakawa, Osanai buộc phải thay đổi dáng hình.

"Ai vậy?", hắn biết cả giọng nói và câu hỏi hắn thốt ra đều nghe rất đần độn, nhưng hắn không biết làm cách nào để ngăn cản bản thân. Cả người hắn đã nhũn ra, chỉ chực gục xuống bên thềm hành lang, phải cố lắm Osanai mới đứng thẳng được.

"Cậu biết rồi mà", Konakawa không cười. Ông ta đã bắt đầu sục sạo tâm trí của Osanai. Tổng thanh tra. Tổng thanh tra. Chỉ tên chức vụ của ông ta cũng đủ làm Osanai run rẩy. Cùng lúc đó, suy nghĩ của Konakawa cũng chảy vào tiềm thức Osanai.

Đây hẳn là hiệu ứng phụ. Càng tốt. Chắc chắn sẽ giúp ích được cho Paprika. Mình sẽ lợi dụng điều này để lật tẩy chân tướng sự thật

và đánh bại kẻ thù.

“Xác Himuro ở đâu?”

Osanai thầm gào thét trong lòng. Phải chạy, phải chạy cho bằng được. Hắn không còn đủ sức chiến đấu nữa rồi.

May mắn thay, sự sợ hãi làm hắn ngủ bớt sâu hơn. Osanai đang ở trong một nhà nghỉ kiểu cũ. Không, không phải nhà nghỉ, có lẽ là nhà trọ từ tận thời Edo. Cơ man những khách lữ hành đang ngồi trong một phòng nghỉ lớn. Osanai đã biến thành một chàng samurai trẻ tuổi. *Phải cẩn thận,* hắn tự nhủ. Vốn hiểu biết tích cóp được từ những cuốn tiểu thuyết dã sử cho hắn biết một điều rằng, những nơi thế này đầy rẫy trộm cướp, móc túi và dân lừa đảo. Đây là vị trí của hắn trong hiện tại. Chắc hẳn giấc mơ đang đưa ra cảnh báo “Phải cảnh giác”. Dù ăn mặc như samurai, thâm tâm hắn vẫn sợ hãi vô cùng. Đám người ở đây là ai? Dân bán rong. Một người mẹ và đứa con gái lưu vong. Một tay sumo. Một cặp đôi mới cưới. Một gã biểu diễn xiếc khỉ. Những đại biểu của tầng lớp hạ lưu thấp kém hắn vẫn thường khinh bỉ chê bôi. A, đây rồi. Một người đàn ông ngồi trong đám đông, nhìn hắn từ phía xa. Tóc muối tiêu, tay cầm tẩu thuốc, là tay thợ mộc Shima Toratarou. Còn kia là Chiba Atsuko trong bộ dạng nghệ nhân đường phố. *Không chịu nổi nữa rồi! Cứu với! Có chạy đến đâu cũng không thoát được. Chết tiệt! Tao sẽ chém hết bọn bay.* Osanai rút kiếm ra.

16.

Mình vẫn đang mơ. Osanai nghĩ, nhưng không thể chỉ vì đó là mơ mà xem nhẹ mọi sự được. Tiềm thức hắn tự ra lệnh cho bản thân phải chủ động kiểm soát mọi thứ.

Nhưng phải chăng trong mơ hắn chỉ có một mình? Osanai cảm giác như vậy. Bởi trên người vẫn mặc phục trang samurai, hắn biết mình chưa thể thoát khỏi giấc mơ này. Thanh kiếm còn ở trên tay hắn. Chuyện gì đã xảy ra sau khi hắn rút kiếm ra khỏi bao? Thanh kiếm không dính máu. Có vẻ như một khoảng thời gian khá dài đã trôi qua, nhưng trong ký ức hắn chỉ tồn tại những lỗ hổng. Có khả năng hắn vừa mơ mình đã thức giấc.

Tay kiếm sĩ trẻ tuổi thức giấc trên giường. Trong phòng có hai chiếc giường kê sát nhau, thiết bị PT nằm ngay cạnh. Ánh sáng lờ mờ bao phủ căn phòng. Đây là phòng trị liệu, nhưng hắn biết căn phòng này qua giấc mơ của một người khác. Là giấc mơ của Paprika. Đây là phòng ngủ trong căn hộ của Chiba Atsuko, là căn phòng cô ta sử dụng để chữa trị cho bệnh nhân.

Osanai chỉ tồn tại trong giấc mơ, không có cảm giác liên hệ gì với thực tế. Vậy mà khung cảnh xung quanh hắn, sự tồn tại của những dụng cụ kia đều rất thật. Có cả chuyện như vậy ư? Nhưng do vẫn ở trong mơ, Osanai không thể nghĩ sâu hơn được. Hắn bò ra khỏi giường với một sự mệt nhọc chẳng hề ra dáng samurai.

Một giọng nói văng vẳng từ căn phòng kế bên. Là giọng đàn ông.

Phòng bên cạnh phòng ngủ chắc hẳn là phòng khách. Chiba Atsuko mời đàn ông đến nhà, đã vậy còn nói chuyện thân mật với hắn ta ư? Osanai run lên vì ghen tuông. Hắn nghiêng người, dựa vào bức tường cạnh cửa, nhìn ra phòng khách qua kẽ hở và dỏng tai lên nghe ngóng.

“Nhưng con hổ đó không hề tấn công tôi. Nó rúc vào người tôi thân thiết như người bạn cũ. Đã vậy còn gừ gừ ra chiều thỏa mãn lắm.”

Là người quản lý cấp cao tên Noda. Hắn vừa nói vừa tròn mắt nhìn mọi người trong phòng, Chiba Atsuko, Tokita Kousaku, Viện trưởng Shima Toratarou và hai người đàn ông lạ mặt. Nhưng tại sao sự tồn tại của họ lại rõ ràng và ngôn từ lại rành mạch được đến thế? Cứ như thể họ đang tồn tại trong hiện thực vậy.

“Theo lẽ thường, một chuyện như vậy không thể xảy ra được. Một con hổ đang hăng máu tấn công đám đông, làm sao trong tức khắc lại đi thân thiện với người được? Khi vuốt bộ lông dựng lên như kim châm của nó, tôi chắc chắn được một điều. Đây ắt hẳn là một giấc mơ, hoặc nếu không phải vậy thì con hổ đã bước ra từ trong giấc mơ, là người bạn thân Toratake Takao của tôi trong hình dạng con hổ.”

Noda trở về từ chuyến công tác, ngay lập tức lao đến căn hộ của Atsuko và tập hợp mọi người lại. Konakawa không đến được vì bận việc ở Sở, nên Thanh tra Yamaji đi thay ông. Tokita và Shima đã hồi phục hoàn toàn, Morita và Saka không còn phải trông chừng họ nữa.

“Sau đó đột nhiên con hổ biến mất. Tôi cứ hét mãi, ‘Biến đi, biến

đi! Biến vào trong mơ đi!', có khi đó chỉ là mơ, hoặc tôi đã hét lên thật. Nanba lúc đó ngồi kế bên tôi, cậu ấy cũng nhìn thấy con hổ biến mất, nhưng không ngốc tới độ trình báo hết với cảnh sát để bị chê cười là đồ hoang tưởng. Sau đó thì mọi người đọc báo cũng biết đấy, chuyện lùm xùm hết cả lên. Cảnh sát, cứu hỏa, đội săn bắn tìm khắp mấy rặng núi, nhưng tất nhiên không thấy con hổ nào cả. Vấn đề ở chỗ, hai mạng người rành rành đã đi tong, bao nhiêu người nữa cũng bị thương. Không thể đổ vấy cho hiện tượng hoang tưởng tập thể được, đến giờ người ta vẫn tin chắc ở khu đó có hổ, canh giữ cẩn mật lắm."

"Thế thì chẳng khác nào vụ con búp bê ở nhà hàng hôm trước", mắt Yamaji lóe lên như thể đang cố thấu hiểu gốc rễ của sự việc, gắng hết sức để duy trì khả năng lý luận logic của một thám tử điều tra. "Một vật thể bước ra từ trong mơ, đương nhiên không tồn tại thật nên nó biến mất là đúng rồi, nhưng vẫn có người chết và bị thương đấy thôi. Vậy là sao mới được chứ?"

Yamaji hỏi, nhưng đến Atsuko cũng không biết được. Kẻ cả có trả lời đi chăng nữa, thì đó cũng chỉ lại là một phỏng đoán mập mờ về tiềm năng vô tận của giấc mơ. Dù những vật đó chỉ tồn tại trong mơ, chúng hoàn toàn có thể giết và làm người khác bị thương.

"Là lỗi của tôi", Tokita Kousaku nãy giờ lấy tay ôm mặt, bỗng thốt lên mệt mỏi. "Đáng lẽ không được làm ra cái thứ ngu xuẩn ấy. Tôi còn bất cẩn, chưa kịp cài mã bảo vệ cho nó. Thất bại rồi. Tôi không có tư cách gì tự nhận mình là một nhà khoa học."

Mọi người im lặng, không ai có thể biện hộ hay an ủi Tokita. Anh ta lại càng thêm trách cứ bản thân, cứ vậy ngọ nguậy liên hồi trên

ghế. “Tôi chưa hề tính đến hậu quả, chỉ biết chăm chăm đắm mình vào phát minh của bản thân. Đúng rồi”, anh quay sang nhìn Atsuko ngồi ghế bên cạnh và chầm chậm chìa bàn tay chắc nịch của mình ra. “Tôi sẽ đập hết mấy chiếc DC Mini đó. Cô đưa hết chúng cho tôi đi, ít nhất mấy cái chúng ta đang có, tôi sẽ đập hết.”

“G-gượm đã”, Yamaji cuống quýt, nhấp nhổm trên ghế. “Tôi hiểu cảm giác của anh lúc này, nhưng kẻ địch vẫn còn giữ DC Mini. Nếu giờ ngồi đây nhìn anh Tokita phá hết mấy chiếc DC Mini, mà rủi thay về sau có chuyện gì đáng tiếc xảy ra, tôi mới là người sẽ bị khiển trách.”

“Có lý đấy”, Noda nói thêm vào. “Ít nhất anh cũng thử trình bày riêng với Tổng thanh tra cái đã.”

“Cũng được, miễn sao sự tồn tại của DC Mini không làm hiệu ứng phụ mạnh lên”, Tokita lại rên rỉ.

“Nhưng kể cả khi hủy hết DC Mini của chúng ta đi”, Shima Toratarou mệt nhọc nói, ánh mắt không còn chút tinh thần nào, ”miễn kẻ địch vẫn còn có trong tay thiết bị đó, tối nào chúng cũng sẽ xâm nhập vào giấc mơ của chúng ta. Tôi sắp chịu không nổi nữa rồi. Đêm qua vừa bị Osanai hành lên hành xuống.”

Hẳn ông đang đề cập tới chuyện bị cấp dưới sỉ nhục, cả thân bị chôn dưới đất, chỉ độc cái đầu trồi lên, cứ vậy đào đường quanh công viên như con chuột chũi.

“Chúng ta chỉ có thể đoạt lại DC Mini từ trong mơ thôi. Dù tôi nghĩ chúng không còn dùng thiết bị đó nữa”, Atsuko động viên Shima yếu đuối, “Nhưng mong Viện trưởng cố kiên nhẫn thêm một chút. Tôi lúc nào cũng ở bên bảo vệ Viện trưởng mà, như đêm qua

ấy.”

“Phải, phải. Cô vẫn chiến đấu rất kiên cường”, Shima xót xa. Trong giây phút ấy, gương mặt ông như khắc khổ thêm.

Noda và Tokita gật đầu với Atsuko, đồng cảm với người bạn đồng hành cùng chia sẻ một giấc mơ. Cả hai người dù không xuất hiện trong giấc mơ, cũng đã chứng kiến những cuộc đấu giữa cô và kẻ địch hằng đêm.

“Tổng thanh tra có kể, đêm qua anh ấy cũng có một trận đối đầu ra trò với Inui Seijirou”, Yamaji cười gượng. “Xin lỗi, cũng chẳng phải chuyện gì đáng cười.”

“Ý anh là hồi sau đó”, Atsuko gật đầu với Shima.

“Hình như là khung cảnh đêm Giao thừa. Osanai thấy cảnh sát nên chạy, chẳng ngờ chạy về nhà, đến tiền sành lại thấy Inui Seijirou ngồi đó”, Shima lo lắng. “Nhưng tiền sảnh ấy cũng là một phần trong giấc mơ của Osanai, nên đương nhiên khung cảnh cũng phải lạ lẫm.”

“Tôi chưa thấy đoạn đó”, Tokita lo lắng. “Anh Konakawa không biết có đấu lại được Inui không?”

“Chắc không sao đâu, Konakawa mà”, Noda nói, như thể muốn phủ định sự e ngại, rằng nếu đối thủ của Inui không phải Konakawa mà là chính ông, Noda cũng sẽ chẳng biết phải làm sao. “Chúng ta đang ở thế tấn công mà.”

“Sau đó Osanai lại biến thành một tay samurai trẻ tuổi”, Shima Toratarou tiếp tục. “Tôi và Paprika cũng xuất hiện trong trang phục của thời ấy. Lúc hắn rút kiếm ra, tôi hơi giật mình. Trong khoảng thời gian đó, có lẽ Tổng thanh tra và Inui cũng đang đối đầu với

nhau.”

“Đúng vậy, tôi đã rút kiếm ra.”

Một giọng nói trống rỗng vô hồn từ đâu vẳng tới. Mọi người lặng im như tờ, đờ người vì sợ hãi. Ube đứng lên và nhìn chằm chằm vào cánh cửa phòng ngủ.

“Có người ở đó!”

“Ai vậy?”, Yamaji đứng dậy. Trực giác mách bảo có điều chẳng lành, anh ta lại kêu lên. “Ai đang đứng đó? Mau ra đây!”

Cánh cửa chầm chậm hé mở. Sáu người trong phòng khách quên cả thở. Osanai Morio trong phục trang samurai mệt nhọc dựa vào cửa, thanh kiếm trong tay. Những đường nét xung quanh vóc dáng hắn mờ mờ ảo ảo. Đôi mắt hắn vô hồn ảm đạm, trong ánh nhìn thoáng vẻ thù hận. Osanai không thực sự tồn tại trong hiện thực, sự xuất hiện quái gở của hắn xuyên thấu tiềm thức của sáu người. Hắn đẹp ngạt thở, như thể một nhân vật bước ra từ bức họa của một cuốn tiểu thuyết dã sử. Chứng kiến sự mê hoặc ấy, bất kỳ ai cũng cảm nhận được mối nguy hiểm cận kề.

“Hắn bước ra từ giấc mơ đêm qua đấy!”, Atsuko đứng dậy, di chuyển vào bếp. Chỗ ngồi ban nãy của cô gần với Osanai nhất.

“Biến đi, biến đi!”, Tokita nhớ lại câu chuyện Noda mới kể ban nãy, hét toáng lên, đứng dậy che chắn cho Atsuko với thân hình đồ sộ của bản thân. “Mày không có thật! Biến mau, cút khỏi đây đi!”

Tay kiếm sĩ trẻ nhếch mép cười, sau đó lầm bầm như thể nói mớ. “Sau khi ta rút kiếm ra. Trong tay ta. Phải dậy. Khi ta tỉnh dậy, Tokita Kousaku. Miso. Vòi rượu. Ta. Thông dâm ư? Con quỷ ngồi trên ghế trắng, con quỷ trên ghế vàng. Đồ ngu.”

Osanai khập khiễng bước về phía Tokita, kiếm chĩa thẳng tầm mắt anh. Ube chĩa súng vào tay kiếm sĩ, bối rối quay sang hỏi cấp trên, “Sếp ơi, làm gì bây giờ?”

“Có bắn chắc hắn cũng không chết được ngoài đời đâu”, Yamaji ngập ngừng. “Nhưng liệu hắn có chịu ảnh hưởng gì không?”

Osanai vung kiếm qua đầu Tokita.

“Biến đi!”, anh hoảng sợ co người lại.

“Anh mau bắn đi!”, Atsuko thét lên. “Không ảnh hưởng gì đến ngoài đời đâu!”

“Bắn!”

Linh tính mách bảo Osanai chuẩn bị bổ kiếm xuống, Ube bóp cò súng.

Thân hình tên kiếm sĩ trẻ giật này lên, tia máu đỏ vọt ra từ ngực hắn. Thanh kiếm lơ lửng trong không trung và rơi xuống. Gương mặt đẹp như tượng tạc của Osanai méo xệch đi vì đau đớn, tóc hắn rối bù. Bộ dạng hắn lúc này rất xốc xếch, nhìn như thể nhân vật trong tranh vẽ màu keo. Nhưng vẻ điển trai của hắn lúc này làm bất cứ ai nhìn thấy cũng phải ngộp thở, Osanai đẹp tới mức khó lòng nào tưởng tượng được hắn là một tạo vật của thế giới này. Những bước chân lảo đảo của hắn trông như điệu vũ đầy màu sắc của Tử thần. Tiếng rên đau đớn run rẩy bật thốt từ đôi môi hắn, dòng máu đỏ tươi rỉ ra nơi khóe miệng, đôi mắt tắt dần sự sống đăm đăm nhìn vào khoảng không, tất thảy đều là biểu trưng cho vẻ đẹp của cái chết. Khoảnh khắc hắn gục xuống nền nhà, mặt úp xuống, Osanai biến mất.

“A”, mắt hắn mờ đi, cả người rệu rã như sắp gục. Osanai vội vã ngồi thẳng trên ghế. Hắn đang ở văn phòng Viện phó trong Viện Nghiên cứu Tâm thần học, ngồi trước bàn của Inui. Hắn đang trò chuyện với ngài về vấn đề Hội đồng quản trị. Inui không hiểu sao nhìn hắn với vẻ ngạc nhiên cực độ.

“Xin lỗi Viện phó, tôi hơi chóng mặt. Dạo này không ngủ được nên… Nhất là tối hôm qua, Viện phó biết rồi đấy.” Hai người cùng mơ một giấc nên không việc gì phải giải thích thêm. Osanai bắt đầu nói lí nhí không rõ chữ.

“Cậu có sao không?”, Inui hỏi.

“Không sao đâu ạ”, Osanai trả lời. Nhưng hắn có ổn thật không? Cảm giác trống rỗng đeo bám hắn từ sáng tới giờ, nhưng phải chăng một phần của hắn đã lạc mất đâu đó trong cơn choáng váng ban nãy? Chuyện gì đang xảy ra vậy? Hắn những muốn tự hỏi bản thân. Một khoảng trống đã hình thành giữa những giác quan của hắn. Osanai lắc đầu thật mạnh cho tỉnh táo.

“‘Ban nãy có chuyện gì thế?”, Inui nghiêng đầu, vẫn tiếp tục nhìn Osanai không rời mắt.

“Chuyện gì kia?”

Inui đặt cặp kính đang đeo lên bàn và dụi mắt. “Tự nhiên cậu biến mất khỏi cái ghế kia, nhưng chỉ trong nháy mắt thôi. Rồi cậu xuất hiện trong phục trang của samurai, tay cầm kiếm, ngực đầy máu. Nhìn cậu như thể đang cận kề cái chết vậy. Trông thê lương, mà quả thực đẹp mê hồn. Chuyện gì vừa xảy ra thế?”, mắt Inui ánh lên sự thèm muốn, ngài chầm chậm đứng dậy, dục vọng làm đường nét trên gương mặt ngài giãn ra. “Quyến rũ đến hớp hồn người.

Như thể giấc mơ đêm qua, với sức mạnh của hạt mầm ác quỷ đã trở thành hiện thực trong chốc lát. Mà, ai đã giết cậu thế?”, Inui vòng ra sau lưng Osanai và nhẹ nhàng đặt hai tay lên vai hắn. “Nhưng quả thực, cậu đẹp quá. Tôi lại yêu cậu thêm nữa rồi.”

17.

Atsuko cũng sợ hãi việc ngủ không kém gì Osanai. Nhưng cô vẫn còn nhiệm vụ phải hoàn thành, ấy là đoạt lại những chiếc DC Mini. Đó là lý do cô ở thế tấn công trong những cuộc đối đầu với Osanai, Inui và Hashimoto. Chiếm ưu thế trong giấc mơ có ý nghĩa thế nào? Atsuko có thể điều khiển bối cảnh và diễn biến của những giấc mơ, đồng thời cũng có khả năng tự do xâm nhập vào giấc mơ của chúng.

Atsuko lo sợ rằng cô sẽ rơi vào giấc ngủ sâu khi đang mơ, rồi bị tiềm thức kẹp chặt lấy, không thể thoát ra được nữa. Dù biết về lâu về dài có hại cho sức khỏe, cô vẫn cố giữ mình ngủ thật nông. Cô dùng thuốc, thiết bị đánh thức tự động và ngủ ngồi trước máy PT.

Đêm đó, Atsuko quyết định dùng thiết bị đánh thức tự động. Cô chỉnh chế độ cài đặt để bản thân không ngủ sâu được. Cô cũng đặt điện thoại bên gối, trước đó cô, Shima và Tokita đã hẹn trước cứ vài tiếng lại gọi cho nhau, phòng ngừa trường hợp thiết bị đánh thức không hoạt động.

Tuy vậy, trong giai đoạn ngủ REM, cơ thể của Atsuko vẫn rơi vào giấc ngủ sâu, chỉ số sóng não vẫn không khác gì so với lúc thức. Gần như không thể điều khiển thiết bị PT khi mơ trong giai đoạn này, thậm chí cô còn không biết mình đang mơ.

Chuyện xảy ra có lẽ vào giai đoạn ngủ REM đầu tiên của đêm đó. Atsuko đang mơ nhưng không biết mình đang mơ. Cô đang ở

trong phòng thí nghiệm với Hashimoto, thời hai người vẫn còn thân thiết. Nhìn như phòng thí nghiệm sinh học, hoặc có lẽ là hóa học. Trước mặt hai người là những ống nghiệm chứa vi khuẩn, có vẻ như họ đang thực hành thí nghiệm trên ác vật ăn vi khuẩn. Atsuko tự nhiên cảm thấy khát không chịu được, cô định hớp một ngụm từ bình nước khoáng. Khi nhìn kỹ, cô thấy trong bình nhung nhúc những vật thể màu xanh dài mỏng đang ngọ nguậy.

“Vi khuẩn!”

“Cô phải đun nó lên”, Hashimoto đứng cạnh Atsuko lên tiếng. Cô cho nước vào ấm, chuẩn bị bật bếp lên.

“A”, Atsuko tắt bếp đi và giơ chiếc bình lên quan sát kỹ.

Con vi khuẩn đang sinh trưởng.

“Có khi đây là nấm?”

Hashimoto gật đầu. “Ừ, là nấm bất toàn, vẫn chưa hoàn thiện đâu. Chắc nó đang trong quá trình biến đổi.”

Trong bình có ba mẫu nấm màu xanh lá, đỏ thẫm và vàng đậm, nhìn đã thấy đầy độc tố. Có lẽ vì vừa mới tiếp xúc với không khí bên ngoài, mẫu nấm đó giờ đã dài đến ba xen-ti-mét. Phần trên có đầu, thân chúng hình thoi, nhìn hệt như một con ấu trùng khổng lồ. Thậm chí còn có thể nhìn ra được mắt và mũi trên mặt chúng.

“Nước thế này sao uống nổi”, Atsuko nói, nhưng cơn khát lại thiêu đốt cổ họng cô.

“Chỉ là carbonhydrat thôi mà”, Hashimoto cho đũa vào ấm, lôi ra vật thể dài ngoằng màu vàng và cắn đứt đầu nó.

Atsuko thấy nhộn nhạo trong ngực khi nhìn vào bình và thấy

gương mặt của chính cô trên thân mẫu nấm màu đỏ.

“Hahahahaha”, Hashimoto cười lớn, anh ta biến thành mẫu nấm màu xanh thẫm kia, còn khuôn mặt đổi thành mặt của Inui Seijirou. Hashimoto dùng nửa thân dưới hình thoi của mình cuốn quanh Atsuko.

“Là mơ!”, sự xuất hiện đột ngột của Inui làm Atsuko bất chợt nhận ra sự thực. Phần thân cô lập tức biến thành chiếc áo phông đỏ. Cô đã hóa thành Paprika. Hóa ra Inui cũng ngủ sớm vậy, lúc đó mới 7 giờ tối. Có lẽ hắn cũng như cô, muốn ngủ một giấc say sưa, thoải mái, không phải gặp ai trong mơ cả. Nhưng Inui không để ai nhìn thấu ý định của mình. Hắn có khả năng thượng thừa trong việc kiểm soát và tiết chế cảm xúc của bản thân.

Hashimoto. Cứu tôi với, cứu tôi với. Paprika thử gọi tên Hashimoto. Người xuất hiện ban nãy có thể là Hashimoto thật cũng nên. Anh ta chắc cũng đi ngủ sớm và trải nghiệm cùng một giấc mơ với Atsuko. Nếu vậy, chắc hẳn Inui và Osanai cũng đã cố tình ngủ sớm để Hashimoto không bị chèn ép rồi làm lộ thêm bí mật.

Bối cảnh chuyển sang tiệm mỳ ramen yêu thích của Hashimoto. Anh ta đang với tay qua bàn, cố tách phần thân dưới khô quắt đã trở thành ấu trùng quấn chặt của mình ra khỏi Paprika. Tiềm thức của Hashimoto vẫn còn mắc kẹt trong quá khứ, thời anh ta và Atsuko còn thân thiết. Cô nhận ra một điều, rằng Hashimoto đã đem lòng yêu cô, dù biết bản thân không thể với tới cô được.

“Đúng là đang ngủ có khác.” May quá, Paprika thở phào nhẹ nhõm.

Đồ ngu này! Inui hằn học và lao vào tấn công Hashimoto. Paprika

có thể đọc được ý đồ xấu xa của hắn ta. Inui, nếu không giết Hashimoto, ít nhất sẽ khiến anh ta hóa điên không còn đường quay lại. Bởi lẽ là đồng minh, nhưng anh ta vẫn chưa đem lại được gì ngoài thất bại, đã vậy lần này còn có hành động phản trắc. *Hashimoto, chạy đi! Dậy đi!* Paprika hét lên. Lửa cháy bùng lên từ chảo dầu trong bếp.

Inui biến thành quỷ Amon, đuôi rắn quấn quanh người hắn ta. Lửa phun ra từ miệng hắn. Gương mặt Inui giờ đây giống hệt mặt cú. Quỷ Amon. Hầu tước của Địa ngục. Chỉ sự hiện diện sống động đến kinh hoàng của một nhân vật quỷ quái vốn chỉ tồn tại trong trí tưởng tượng đã đủ khiến cho Hashimoto thất kinh. Anh ta hét lên thảm thiết, bất giác nhận ra việc giúp đỡ Paprika cũng đồng nghĩa với phản bội chủ nhân. Kinh hoàng khi nhận ra mình sẽ phải lãnh chịu hậu quả thế nào: hoặc chết, hoặc hóa điên, Hashimoto biết mọi lối thoát của anh ta, kể cả trong mơ hay hiện thực, đã đều bị bít kín. Trong cơn hoảng sợ đến tột cùng, Hashimoto đã đi tiểu mất kiểm soát.

Bỗng chốc, anh ta và quỷ Amon biến mất ngay trước mắt Paprika. Khi cảm nhận được mùi khai của nước tiểu và cảm giác âm ấm nơi hạ bộ của Hashimoto, cô biết anh ta đã bĩnh ra quần, đồng nghĩa với việc chắc hẳn đã tỉnh giấc rồi. Nhưng tại sao quỷ Amon, hiện thân của Inui Seijirou trong giấc mơ cũng biến mất luôn? Paprika rùng mình sợ hãi. Cô cảm giác như mình có thể nghe thấy tiếng thét gào thảm thiết của Hashimoto vọng về từ thế giới thực. Phải chăng Hầu tước Địa ngục đã cùng Hashimoto quay về từ giấc mơ, trong khi đang siết cổ anh ta?

Nhưng Hashimoto không ngủ trên chiếc giường trong căn hộ. Anh ta đã thiếp đi trên ghế sofa trong phòng làm việc của mình. Từ giấc mơ, Hashimoto đã mang về hiện thực nỗi đau quằn quại của cái chết, và tỉnh giấc cùng chính nỗi đau ấy. Chua xót làm sao, khi bản thân cố vùng vẫy thoát ra khỏi giấc mơ chỉ để chạy trốn khỏi sự sợ hãi, vậy mà hiện thực lại kinh hoàng gấp muôn vàn lần. Cay đắng làm sao, khi không còn cách nào trốn chạy hiện thực, chờ đợi phía trước chỉ còn cái chết. Lồng ngực Hashimoto bị phần đuôi rắn của quỷ Amon siết chặt, móng vuốt nhọn hoắt của hắn bấu vào hạ thân anh ta. Ngọn lửa từ miệng Amon phun ra, đốt cháy gương mặt anh. Nghẹt thở vì lửa, bộ phận nam tính bị bóp nát, xương sườn vỡ vụn. Hashimoto chết ba cái chết cùng một lúc: cái chết màu đỏ, màu vàng và màu tím. Thỏa mãn tận hưởng ba cái chết kinh hoàng của nạn nhân, Hầu tước Địa ngục rên lên sung sướng và tan biến.

Chọn cách giết tên thuộc hạ phản trắc chỉ vì một sơ suất nhỏ, thậm chí bỏ qua cả kẻ thù, quả nhiên là một động thái rất ra dáng Hầu tước Amon, con quỷ cai quản bốn mươi binh đoàn nơi Địa ngục. Hoặc phải chăng nhờ sức mạnh tiên tri, hắn có thể nhìn thấu được việc Hashimoto sau này sẽ phản lại hắn? Sau khi trừng phạt tên tội đồ một cách đích đáng, quỷ Amon quay trở lại giấc mơ, nơi kẻ thù thực sự của hắn đang phục kích.

Còn lại một mình trong giấc mơ, Paprika nhớ ra nhiệm vụ của mình. Cô đang ở gần lối ra lặng như tờ của một nhà ga giữa lòng Tokyo. Khi bước ra khỏi tòa nhà, cô nhìn thấy một vũng bùn trải rộng dưới chân, đối lập với khu phố mua sắm sầm uất với những tòa nhà cao tầng ngay đối diện. Chân lội qua vũng bùn, cô đi loanh

quanh, cố đánh hơi ra mùi của Osanai Morio.

“Anh Osanai?”

Cô thử gọi, nhưng không ai đáp lại. Hay hắn ta chưa ngủ? Nếu vậy, Paprika không thể định vị DC Mini lúc này được. Dù thế, việc lợi là cảnh giác lúc này vẫn quá nguy hiểm. Trong trường hợp xấu nhất, Inui đã thức dậy cùng Hashimoto trong hình dạng quỷ Amon, nhưng chẳng sớm thì muộn sẽ quay trở lại đây ngay. Lựa chọn duy nhất của Paprika là đối đầu với Inui, ép hắn tiết lộ vị trí của DC Mini. Nhưng làm sao cô có thể đánh bại ý chí và sự tỉnh táo của hắn ta khi chúng đã được bao bọc chắc chắn bởi một thứ dị giáo ngoan cố? Có lẽ trước hết cô nên tỉnh dậy.

Vài người đàn ông, có vẻ là dân lao động hay phường dạt nhà, chậm rãi loanh quanh nơi vũng bùn. Họ liếc nhìn Paprika. Linh cảm phụ nữ cảnh báo cô nguy hiểm đang cận kề. Những người đàn ông này có thể là thuộc hạ của Inui trong giấc mơ, vũng bùn này có khả năng là một hình ảnh được tạo nên trong tâm trí Inui. Paprika vội vã thay đổi khung cảnh. Cô đang ở trong thư viện, một phòng đọc được bao trùm trong bầu không khí khô và lạnh. Không gian rộng rãi và thoáng đãng, trần nhà cao. Không có ai ở đó, có lẽ cô sẽ được an toàn ở đây. Paprika mở cuốn bách khoa toàn thư bằng hình ảnh trên bàn ra. Tiêu đề là “Sách tranh Thiếu niên của Bertuch”.

Ôi không! Quả nhiên hắn ta đã quay trở lại, Paprika lo sợ. Một trong những bức tranh là hình Điểu Sư. Đầu và cánh của chim, thân sư tử. Con quái thú được vẽ dưới góc nhìn nghiêng. Ngay sau khi Paprika nhận ra đó là Inui, con thú cựa quậy và quay lại nhìn thẳng

vào mắt cô. Mặt nó biến thành mặt Inui, nhe răng cười tinh ranh như một con mèo.

“DC Mini”, Paprika tấn công phủ đầu. “DC Mini, ông giấu chúng ở đâu rồi?”

Con Điểu Sư với gương mặt Inui run lên, cánh vỗ phần phật.

“Không!”

Inui cố gắng áp chế ý thức của bản thân, nhưng Paprika đã kịp nhìn qua khe hở của tâm trí hắn. Cô thoáng bắt gặp hình ảnh phòng nghiên cứu của ai đó. Trong góc phòng là một chiếc hộp chứa chất hóa học nguy hiểm.

“Bên trong chiếc hộp đó chứ gì?”, Paprika hét. *Ra vậy. Chiếc hộp đó làm bằng chì. Chắc chắn vậy rồi. Chúng đã đặt thiết bị vào đó để chặn công dụng của thiết bị.* “Phòng của ai đây?”

“Gao!”

Biết được Paprika đã đọc ra suy nghĩ của hắn, Inui trong lốt con Điểu Sư phát điên lên. Sự kiềm chế của hắn đã đến giới hạn. *Con đàn bà này! Nó còn tiếp tục nhìn đến bao giờ? Ta phải chạy đi đâu đây.* Con quái thú vỗ cánh, bay ra khỏi trang giấy. Quyển bách khoa toàn thư bị gió thổi tung, các trang liên tục lật mờ. Điểu Sư bay về phía trần nhà hình vòm của phòng đọc, nó chuyển hướng, giơ hai bên móng vuốt và nhắm vào Paprika.

Cô bắt buộc phải tiếp tục ra đòn để bảo vệ bản thân.

“Của ai?”, cô quát lên. “Phòng thí nghiệm đó của ai? Khôn hồn thì khai mau!”

Con Điểu Sư biến mất. Chắc hẳn Inui đã chọn cách tỉnh dậy để

không làm rò rỉ thêm thông tin.

Được thôi. Mình sẽ đến Viện Nghiên cứu. Chắc là phòng của Osanai thôi. Tất cả những việc mình cần làm là đến đó, lấy chiếc DC Mini ra khỏi hộp, cầm chắc nó trong tay và quay trở về hiện thực. Cô xuất hiện ở góc hành lang hơi được nới rộng một chút trước cửa phòng Y tế.

18.

Noda và Konakawa đợi đến giờ nhân viên tan làm mới tới Viện nghiên cứu. Một vài người vẫn còn trong bệnh viện, nhưng không còn cách nào khác.

Cửa trước đóng nên họ đi vòng ra sau tòa nhà, vào trong qua cửa dành cho nhân viên. Một nhân viên bảo vệ cao tuổi thò đầu ra ô cửa kính, có lẽ ông ta ngày trước công tác trong Viện, đến tuổi nghỉ hưu thì giữ chân bảo vệ.

“Các ông đến đây làm gì?”, ông ta hống hách hỏi.

“Xin cho hỏi, phòng Thư ký ở đâu?”, Konakawa hỏi và chìa chứng minh thư ra.

Nhân viên bảo vệ không thèm liếc nhìn lấy một cái, giận dữ đốp chát lại. “Đóng cửa rồi. Tôi không biết các ông có việc gì, nhưng mai hẵng đến. Mai người ta mới tiếp các ông.”

“Chúng tôi muốn khám xét”, Konakawa điềm tĩnh, nhưng ở câu nói của ông toát ra một vẻ hăm dọa. Noda ngầm thán phục bạn mình.

Người bảo vệ nhìn kỹ chứng minh thư và bắt đầu hoảng loạn.

“Nhưng mà… Cái gì? Tại sao? Đang yên đang lành? Khám cái gì chứ? Thế lệnh khám xét đâu?”

“Ông nhìn cái này rồi mà vẫn chưa hiểu à?”, Konakawa đáp. “Tôi là Tổng thanh tra, là người ra lệnh khám xét. Ông cứ tưởng tượng tôi là cái lệnh khám xét biết đi cũng được.”

Người bảo vệ cuối cùng cũng chỉ cho họ vị trí của phòng Thư ký và văn phòng của Thư ký trưởng ngay bên cạnh đó. Noda và Konakawa đi tới cuối hành lang theo lời chỉ dẫn.

“Này, nãy ông nói thật à?”, Noda hỏi khi rảo bước để kịp với những sải chân dài của bạn mình. “Ông không cần lệnh khám xét thật à?” Đáng lẽ cảnh sát phải đệ đơn rồi tòa án mới thông qua được chứ?

Konakawa cười nhưng không nói gì. Chứng tỏ ông đã bóp méo sự thực đi đôi chút.

Chuông điện thoại reo, có lẽ từ văn phòng Thư ký trưởng ngay trước mặt họ.

“Chắc ông bảo vệ gọi điện báo đấy.”

“Hừm.”

Hai người bước nhanh hơn, không gõ cửa mà bất ngờ ập vào văn phòng.

Trong cơn hoảng loạn, Katsuragi đang cố nhét sổ sách kế toán vào chiếc két ở góc phòng sau bàn làm việc.

“Đứng im!”, Konakawa quát.

Katsuragi giật mình quay lại, đánh rơi chồng sổ sách xuống sàn nhà. Tóc hắn rối bù dù chẳng chuyển động gì nhiều. Tên thư ký bám vào một góc bàn, cứ thế la lối ầm ĩ. “Các anh làm gì thế? Tự nhiên lại xông vào phòng người khác? Đã vậy còn không gõ cửa? Phép tắc của các anh đi đâu hết rồi!”

“Anh biết chúng tôi là cảnh sát mà.”

Konakawa sải bước tới bàn của Katsuragi, nhẹ nhàng rút tập sổ

hắn đang giữ khư khư trong tay ra, đặt chúng lên bàn rồi đẩy về phía Noda.

“Noda, ông xem qua mấy cái này giùm tôi.”

Noda mở sổ sách ra và bắt đầu kiểm tra.

“Danh thiếp của tôi đây. Từ sau sẽ còn phải chạm mặt nhau dài dài đấy”, Konakawa chìa tấm thẻ ra.

“Hả?”, Katsuragi nhìn vào tấm danh thiếp, mắt như muốn lồi ra khỏi hộp sọ, miệng không nói nên câu. Hắn hớt hải nhấc ống nghe điện thoại lên.

Konakawa để hắn muốn làm gì thì làm và nhìn vào trong chiếc két sắt.

Đây là “Sổ kế toán số hai”, Noda nhận ra ngay khi nhìn cuốn sổ. Chắc chắn phải có vài loại giấy tờ liên quan đến thứ này. ”Konakawa, ông thử nhìn xem trong két có tập biên lai hay giấy tờ gì không? Kiểu gì cũng phải có. Ông tìm giúp tôi với.”

“Có một tập biên lai đây này.”

“Đã đóng dấu chưa?”

“Rồi, dấu của Inui.”

“Thế đúng rồi, tịch thu hết chỗ đó đi.”

“Tiến sĩ Inui?”, đối phương mãi không nghe máy, làm Katsuragi cáu kỉnh giậm chân liên tục. “Tổng thanh tra Sở Cảnh sát, ngài Konakawa đang đến lục soát phòng tôi”, hắn ta bắt đầu khai báo.

Konakawa và Noda nhanh chóng thu thập sổ sách, biên lai và các giấy tờ liên quan. Katsuragi đặt ống nghe xuống và giận dữ quát lên. “Tôi vừa nói chuyện với Chủ tịch xong đấy.”

“Chủ tịch ư?” Konakawa nhại lại. “Ban nãy anh mới nói chuyện với ngài Viện phó Inui Seijirou mà? Tại sao không gọi cho Chủ tịch Shima Toratarou ấy?”

Katsuragi cứng lưỡi, không biết trả lời thế nào, đôi chân luống cuống bên chiếc bàn. Hắn nhìn hai người đàn ông mới đến với vẻ khẩn nài. “Xin hai anh đợi một lát để gặp Viện phó. Ngài ấy sắp đến rồi. Nếu không thì… tôi sẽ…”

Noda cười nhạt. “Đương nhiên đợi cũng được thôi, mà sao tự nhiên lại ‘Viện phó’ thế?”, ông nhắc lại lời Konakawa ban nãy. “Viện phó đáng sợ hơn nhỉ? À quên mất, tôi thất lễ quá. Tôi tên Noda.”

Cánh của phòng đột nhiên mở toang. Nhân viên bảo vệ hốt hoảng bước vào, đóng sầm cánh cửa sau lưng lại. Ông ta đứng ngây ra như trời trồng, ngước lên nhìn mọi người trong phòng với ánh mắt bối rối vô cùng tận. Đoạn ông dang rộng hai cánh tay ra. Không ai hiểu ông ta đang muốn nói gì.

“Có chuyện gì thế?”, Katsuragi cáu kỉnh.

“Có con chim, trong hành lang.”

“Chim thì đuổi nó đi chứ có gì đâu.”

Katsuragi giờ đã hiểu người bảo vệ đang cố gắng miêu tả độ lớn của con chim qua hành động kỳ lạ kia. Giờ ông ta lại dang rộng cánh tay ra thêm nữa, như thể muốn nói kích thước con chim còn khủng khiếp hơn thế.

“Con chim đó trông thế nào?”, Noda hỏi.

Biết rằng mình bắt buộc phải vận dụng ngôn từ để miêu tả con chim, ông ta hoảng loạn tột độ, gương mặt như thể sắp khóc tới

nơi. “Phần thân nó là của thú hoang”, ông ta chỉ run rẩy nói khẽ. Đoạn ông hét lên thật to như không chế ngự nổi nỗi sợ hãi nữa, “NÓ THỞ RA LỬA!”

Noda và Konakawa quay sang nhìn nhau. Địa điểm này, hoàn cảnh này, rất phù hợp cho một con quái thú từ giấc mơ bất chợt xuất hiện.

“Ông ngủ mớ à? Biến ra khỏi đây ngay!”, Katsuragi quát. Ngay lúc đó, cả bốn người có thể nghe thấy tiếng vỗ cánh phần phật vang vọng từ hành lang. Đồng thời một thứ gì đó nặng nề vừa đâm sầm vào cánh cửa. Người bảo vệ đang dựa lưng vào đó, đứng thẳng người lên vì sốc. Mắt Katsuragi chỉ chực rớt ra ngoài.

“Mang súng không?”, Noda hỏi khẽ. Konakawa lắc đầu.

Tiếng vỗ cánh đã lùi xa. Người bảo vệ mở hé cửa, ngó nghiêng xung quanh hành lang và quay lại nhìn Noda. “Chắc nó đi rồi.”

Konakawa quay trở lại bàn, cầm lấy phong bì chứa tập tài liệu quan trọng Noda đang giữ trong tay.

“Hai người tuyệt đối không được ra khỏi đấy”, Konakawa ra lệnh cho Katsuragi và nhân viên bảo vệ. “Ngoài kia nguy hiểm lắm.” Ông quay sang giục Noda, “Đi thôi.”

“B-b-ban nãy, là gì thế?”, Katsuragi run như cầy sấy, nói với theo khi Noda và Konakawa sắp rời đi.

“Chính anh gọi hắn đến còn gì. Con chim đó, có khi là Viện phó chưa biết chừng”, Noda nói, nối gót Konakawa ra đến ngoài hành lang.

Không gian im ắng như tờ. Đáng lẽ ra vẫn phải còn vài nhân viên

trong Viện, nhưng có lẽ hoảng sợ trước viễn cảnh bị tấn công bởi con chim khổng lồ trong lời kể của người báo vệ, họ đã tạm thời lánh đi. Bóng đèn trên trần nhà đã vỡ, cửa và tường hai bên đều cháy đen. Hẳn tất thảy đã bị thiêu cháy ở nhiệt độ chừng vài trăm độ C.

“Không biết con chim đó đã biến mất như con búp bê hay con hổ chưa nhỉ?”

“Chịu thôi”, Konakawa nhặt một chiếc lông vũ màu nâu từ trên sàn lên.

Noda nhìn về phía cuối hành lang, bỗng chốc sững sờ đứng im không nhúc nhích. Trong chốc lát, khoảng không gian như được nới rộng ra, sáng rực, như thể màn hình tivi lóe lên trước khi khởi động. Một thứ gì đó màu đỏ cũng đồng thời xuất hiện.

“Paprika kìa!”

Konakawa ngẩng lên, giật mình khi thấy nữ thám tử giấc mơ đang chăm chú quan sát tình hình xung quanh. “Cô ấy đến lúc nào thế nhỉ?”

Hai người bước đến chỗ Paprika, cô cũng nhận ra Noda và Konakawa.

“Ô kìa, hai anh đã ngủ rồi kia à?”

Konakawa bối rối, không hiểu Paprika nói gì. Nhưng Noda đã kịp rùng mình, cảm nhận được một hiện tượng kỳ lạ trước nay chưa từng có tiền lệ. “Vậy giờ cô đang ngủ ư?”, Noda lớn giọng hỏi. Lo lắng sự xuất hiện của họ sẽ tác động xấu đến Paprika, Noda kéo tay Konakawa lại, ngăn bạn mình không tiến tới gần cô thêm nữa. Họ giữ nguyên khoảng cách, đứng xa Paprika chừng bốn, năm mét.

“Đây là giấc mơ của tôi đấy. Các anh cũng vào đây hết rồi nhỉ. Tôi vừa mới chiến đấu với chúng xong.”

Quả nhiên là vậy rồi, Noda thầm nghĩ. Giọng điệu Paprika cũng nghe như thể đang nói mớ. Mắt cô nhạt nhòa, bởi tâm trí đang dạt về miền vô thức.

“Thực ra, Konakawa và tôi đang ở hiện thực. Bọn tôi đang thật sự đứng đây, theo nghĩa đen. Sau đó tình cờ gặp cô, người vừa đặt chân tới nơi này thông qua một giấc mơ”, Noda hào hứng, bước tới gần Paprika hơn. “Cô có nhớ không? Sáng nay chúng tôi đã nói sẽ bất ngờ đến Viện để kiểm tra sổ sách đấy mà.”

“À”, mắt Paprika bỗng sáng lên minh mẫn, không thể tưởng tượng được cô chỉ đang mơ. Paprika đứng trên hành lang, thân hình mảnh khảnh, từ đầu đến chân toát ra vẻ tinh nghịch mà thiếu nữ thời đại ngày nay không ai có nữa. Một vầng ánh sáng màu nâu nhạt tỏa ra, bao trùm lấy Paprika, khiến cô lại thêm muôn phần kiều diễm.

“Không ổn rồi”, Konakawa rầu rĩ. “Tôi chưa bao giờ lường trước được tình huống này. Chuyện nghiêm trọng rồi đây.”

“Mơ và thực đã hòa lẫn vào nhau rồi, Paprika ạ. Cô có bị con chim nào đuổi theo không?”

“Chim ư? Ý anh là con Điểu Sư? Nó chính là Viện phó đấy.” Bất chợt, Paprika lơ lửng trên không trung. “Tôi mà tỉnh giấc bây giờ là coi như xong. Giờ vẫn chưa được. Phải lấy lại DC Mini đã.”

Cô bay là là cách mặt đất chừng một mét, toàn thân hơi chúc xuống, tự lẩm bẩm với bản thân để không quên nhiệm vụ chính của mình.

“Bởi vì chúng tôi tiếp cận cô ư?”, Noda hỏi. “Có phải cô sẽ tỉnh giấc nếu chúng tôi đến gần không?”

“Cũng không hẳn, nhưng bây giờ xin các anh đừng chạm vào tôi. Có khả năng nếu bị người ở hiện thực chạm tay vào, tôi sẽ tỉnh giấc mất.”

Tựa như cây bóng nước, chỉ chạm nhẹ cũng sẽ vỡ ra. Nếu chạm vào Paprika, cô sẽ tỉnh giấc. Chỉ một sơ suất nhỏ cũng sẽ phá vỡ thế cân bằng của hiện tượng kỳ ảo này. Paprika, giờ lơ lửng trong không trung, chếch một góc bốn mươi lăm độ so với mặt đất, cứ thế lướt qua hành lang tới cầu thang.

“Chúng tôi đã tìm thấy sai sót trong sổ sách rồi. Tôi nghĩ cô vẫn cần sự trợ giúp của đồng minh từ thế giới thực. Cô đang tìm DC Mini, vậy có nghĩa chúng đang ở đây, trong tòa nhà này ư?” Cách Konakawa đặt câu hỏi khiến Noda lo lắng. Lối nói chuyện rành mạch ấy có khả năng sẽ kích thích suy nghĩ logic trong đầu Paprika và vô tình đánh thức cô.

Bởi di chuyển trong mơ nên tốc độ của Paprika nhanh đến đáng ngạc nhiên. Như con cá lội ngược dòng, cô lướt dọc cầu thang lên tới tầng hai, sát với trần nhà, nhẹ nhàng di chuyển từ bên trái sang bên phải. Noda và Konakawa chạy theo, mắt dán vào Paprika. Konakawa chạy hai bậc một, nhịp thở vẫn đều đặn không biến chuyển. Chỉ riêng Noda đã nhọc bở hơi tai.

“DC Mini có lẽ ở trong phòng Osanai, Inui ban nãy có nói…”

Paprika lẩm bẩm, đặt chân xuống mặt đất, lao tới góc hành lang như lướt trên không khí. Căn phòng bên phải ngay cạnh đó là phòng làm việc mới của Hashimoto, nhưng chẳng ai mảy may biết

tới chuyện anh ta đang nằm đó trên ghế sofa, cả người bê bết máu, không còn dấu hiệu của sự sống.

Tấm bảng nhỏ đề tên Osanai treo trên cánh cửa của căn phòng cuối hành lang. Konakawa dùng vai huých cánh cửa bị khóa trái.

Bước vào phòng, Paprika gật đầu quả quyết. “Con Điểu Sư đó. Tôi chỉ nhìn thoáng qua trong giây lát, nhưng chắc chắn không sai được đâu. Là căn phòng này. Ở trong đó.” Cô chỉ vào chiếc hộp đựng chất hóa học nguy hiểm trong góc phòng.

Chiếc hộp được làm bằng chì và cấu tạo chắc chắn như một chiếc két nhỏ. Đã thế còn bị khóa nữa. Nhìn Noda và Konakawa bặm môi bặm lợi cố cạy chiếc hộp ra, tâm trí Paprika bắt đầu trôi dạt. Nơi này đang tồn tại trong hiện thực, không phải do mình mơ ra. Cô tồn tại trong thế giới thực, nhưng lại có khả năng thực hiện những hành động chỉ có thể trong mơ mới làm được. Nếu vậy, sẽ có những hai phiên bản của cô tồn tại trong hiện thực - Atsuko đang ngủ và Paprika, một nhân vật trong mơ.

Bỗng nhiên, tiếng còi báo động kêu lên. Âm thanh đó lớn đến độ Paprika phải bịt tai lại. Nhưng Konakawa và Noda dường như không nghe thấy gì cả, họ vẫn tiếp tục vật lộn với chiếc hộp chì. Chứng tỏ chỉ mình cô mới nghe được tiếng chuông đó thôi. Dù bịt tai lại, cô vẫn nghe rõ mồn một. Không phải chuông cảnh báo của Viện Nghiên cứu. Là tiếng chuông từ chiếc điện thoại của Atsuko.

Để Noda và Konakawa ở lại phòng làm việc của Osanai, Paprika tỉnh dậy trong hiện thực, trở về với nguyên dạng là Chiba Atsuko. Chuông điện thoại vẫn reo trong căn phòng mờ tối. Kể cả trong hiện thực, tiếng động vẫn lớn tới độ làm tai cô ù đi. Atsuko nhấc điện

thoại.

“Vâng, tôi nghe.”

“Cô Chiba, phải cô Chiba đó không?” Giờ này chưa phải giờ ngủ, nên dù giọng Atsuko có phần hơi rệu rã, đối phương cũng không nghe ra được cô mới tỉnh giấc.

“Xin cho hỏi ai vậy ạ?”

“Tôi là Matsukane của tờ Tin tức Buổi Sáng đây. Chuyện có phần hơi đường đột, nhưng vừa có tin cô Chiba và anh Tokita đã đoạt giải Nobel Sinh lý học và Y khoa rồi. Chúc mừng hai người.”

Atsuko tự hỏi không biết có phải mình chỉ đơn thuần di chuyển từ giấc mơ này sang giấc mơ khác không. “Nhưng mà, phía tôi vẫn chưa nghe gì từ Đại sứ quán Thuỵ Điển cả.”

Câu trả lời điềm tĩnh của Atsuko làm Matsukane hơi phật ý. Anh ta cười ha hả. Người phấn khích quá đà không phải Atsuko mà là anh chàng nhà báo. “Tôi nghe tin trực tiếp từ tòa soạn báo có trụ sở ở Thuỵ Điển đấy. Lúc nào họ cũng nhanh hơn Đại sứ quán mà.”

“Anh Tokita đã biết chưa?”

“Tôi vẫn chưa gọi cho anh ấy. Nói thế này có hơi khó nghe, nhưng tôi muốn tổ chức ngay một cuộc họp báo khẩn nên mới gọi cho cô trước. Tôi nghĩ bàn với cô về vấn đề này thì hợp lý hơn. Nếu cần bây giờ tôi gọi cho anh Tokita luôn cũng được.”

“Không”, Atsuko quả quyết. “Tôi sẽ gọi, cảm ơn anh.”

Bây giờ sự hào hứng mới bắt đầu bùng cháy trong cô. Atsuko muốn là người đầu tiên chia sẻ niềm vui này với Tokita. Cô là đối tượng duy nhất có thể chia sẻ mọi sự mừng vui trên đời với anh.

Atsuko đặt ống nghe xuống, nhanh chóng ra khỏi giường.

19.

Chiba Atsuko lái chiếc Marginal tới Viện Nghiên cứu Tâm thần học, trên xe còn có Shima và Tokita. Cổng vào đông nghẹt những phóng viên đang chất vấn các nhân viên bảo vệ, bác sĩ và y tá trực đêm. Dù đang là đêm, ánh đèn máy ảnh lóe lên làm sáng rực cả một khoảng không.

“Họp báo vào giờ này ư? Chuyện này tôi chưa hề nghe qua.”

“Tiến sĩ Chiba phải liên lạc rồi chứ?”

“Cô Chiba không còn là nhân viên của Viện nữa rồi.”

“Nhưng cô ấy đã bao giờ nói thế đâu”, Matsukane lớn giọng, lườm một nhân viên rõ ràng theo phe Inui. “Nếu chuyện đó là chuẩn xác, anh thử kể với mọi người xem Viện phó đã âm mưu đẩy cô ấy ra khỏi Viện như thế nào đi.”

“Hả? Âm mưu gì kia?”

Cánh ký giả nhao nhao lên. Người nhân viên trung tuổi nhăn mặt lại. “Ở đây không nói chuyện đó được. Anh bị làm sao thế. Mấy vấn đề như vậy phải có hẹn phỏng vấn đàng hoàng chứ.”

“Ông nói cái gì thế hả?”, một phóng viên nóng nảy la ó. “Bọn tôi đâu có thời gian cho mấy chuyện tào lao của các ông. Anh Tokita và cô Chiba đã được giải Nobel rồi đấy. Giải Nobel Sinh lý học và Y khoa ấy. Mấy người tại sao không cho tổ chức họp báo chứ? Ghen tỵ với đồng nghiệp ư?”

Bị ánh đèn chớp của máy ảnh làm cho lóe mắt, người bảo vệ hơi

mập nọ giơ tay che mặt.

“Mọi người, xin hãy để chúng tôi qua. Làm ơn cho chúng tôi qua. Rồi chúng tôi sẽ giải thích hết.”

Tokita Kousaku đứng lên phía trước, gạt đám phóng viên ra một bên và tiến về phía sảnh. Máy ảnh lập tức chuyển hướng về phía anh, đám đông lại càng thêm nhốn nháo.

“Không có sự cho phép của Chủ tịch Inui, tôi không thể để anh qua được”, nhân viên bảo vệ đứng chắn trước mặt ba người.

“Tôi là Chủ tịch đây”, Shima nói. “Còn chưa tổ chức họp hành gì, tôi cũng không nhớ mình có bổ nhiệm anh Inui hồi nào nữa.”

“Tôi không hiểu ba cái chuyện đó. Chỉ là có lệnh từ cấp trên, phải ngăn không cho các vị vào thôi.”

Tokita Kousaku nhẹ nhàng đẩy người bảo vệ vẫn còn hăng máu tranh luận sang một bên. “Thôi xong rồi đấy. Mọi người vào đi.”

Đám đông nhà báo phóng viên ồ ạt lao vào tiền sảnh qua cánh cửa kính tự động. Được Tokita dẫn đường, họ rồng rắn kéo nhau vào phòng hội thảo lớn vốn thường được sử dụng cho các buổi họp báo.

“Đợi đã! Các người không vào đó được đâu!”

Y tá trưởng Sugi đã luống tuổi đứng chắn giữa lối đi, hậm hực nhìn đoàn người. Atsuko gạt cô ta sang một bên, xuyên qua đoàn người phía trước, một mình chạy lên tầng hai qua cầu thang chính. Ban nãy cô đã thức dậy, bỏ lại Noda và Konakawa ở đó, nên giờ cô lo lắng không biết đã có chuyện gì xảy ra với họ. Chẳng biết hai người đó còn ở phòng làm việc của Osanai không? Có khi vẫn loay

hoay mở chiếc hộp bằng chì đựng DC Mini không biết chừng. Cô cảm thấy bản thân phải có trách nhiệm với hai người đàn ông đó, cứ như thể họ là con trai cô vậy. Atsuko hổ thẹn và nuối tiếc vô ngần, bởi Noda và Konakawa, vốn là những thành viên ưu tú cấp cao của xã hội, lại phải vất vả làm những việc này vì cô.

Không có ai trong phòng Osanai. Chiếc hộp cũng trống trơn. Có lẽ không mở được nên hai người đó đã mang nó đi rồi. Atsuko thở phào, nhưng một nỗi lo khác bất chợt ập đến, một điều cô vẫn chưa để ý tới khi còn ở trong mơ. Hashimoto đã chạy tới thế giới hiện thực, vẫn bị truy đuổi tới cùng bởi quỷ Amon. Thậm chí cô đã nghe thấy tiếng hét thảm thiết của Hashimoto vọng về trong giấc mơ. Chuyện anh ta bị giết không phải một điều gì quá phi lý hay khó tin nữa rồi. Nói thẳng ra, cô phải kiểm chứng xem chuyện đó đã thực sự xảy ra hay chưa.

Phòng làm việc mới của Hashimoto nằm ở phía đối diện, cách phòng Osanai vài bước chân. Tấm biển trên cánh cửa đề tên Hashimoto, nhưng Atsuko không biết anh ta có ở trong phòng hay không. Nếu xuất hiện trong mơ vào giờ đó, có khả năng anh ta chỉ tranh thủ chợp mắt luôn ở Viện chứ không ngủ tại nhà.

Atsuko cố kìm nỗi sợ hãi lại và mở cửa. Bước vào trong, cô bắt gặp một cảnh tượng khiến ruột gan muốn lộn nhào. Đống thịt đỏ tươi chất trên ghế sofa kia, chắc chắn là hiện thực. Khi định thần lại được, Atsuko mới bắt đầu phân biệt từng chi tiết của vật thể trên ghế. Ruột từ phần bụng xổ ra, kéo dài xuống sàn nhà. Một chiếc lỗ đỏ lòm há miệng nơi hạ bộ. Những chiếc xương trắng hếu lồi ra từ bộ ngực đẫm máu. Một gương mặt không biểu cảm gì, cháy xém tới

mức làm người ta liên tưởng đến chiếc mặt nạ đen. Đó là tất cả những gì còn lại của Hashimoto sau cuộc thảm sát tàn khốc của Hầu tước Địa ngục. Atsuko xây xẩm mặt mày, sức lực như bị rút cạn. Cô đóng cửa lại, bị áp đảo hoàn toàn bởi cảm giác bất lực.

Đương nhiên phải thông báo cho Konakawa ngay. Ông có lẽ đang ở cùng Noda, nhưng hai người đó đang ở đâu mới được? Atsuko muốn khóa cửa cho đến khi tìm được Konakawa, nhưng không đủ can đảm để quay trở lại căn phòng đó và tìm chiếc chìa khóa giữa đống thịt tươi đỏ lòm và những ruột rà nội tạng nhầy nhụa. Atsuko quay trở lại phòng họp báo, tự thuyết phục bản thân rằng sáng mai thế nào cũng sẽ có người mở cửa ra thôi.

Việc trì hoãn không thông báo ngay vụ giết người làm Atsuko cảm giác như bản thân đang dấn sâu hơn vào tội lỗi. Việc thắng giải Nobel có lẽ cũng là một phần trong tội ác cô đang mang. Nhưng Atsuko không thấy tội lỗi khi thắng giải. Chính vì lẽ đó, cô có thể ngẩng cao đầu, hãnh diện bước đi với vẻ yêu kiều vốn có, không sự xấu xa nào có thể chạm được vào cô.

Atsuko khoan thai bước vào hội trường như thể không có chuyện gì xảy ra. Khi ấy, một vài phóng viên đã miễn cưỡng đặt câu hỏi cho Tokita và Shima, thái độ vẫn ngầm thể hiện sự bất mãn trước sự vắng mặt của Atsuko. Nhìn thấy cô, cả đám đông lại xôn xao huyên náo, không đợi cô ngồi xuống đã lập tức hỏi ngay.

“Tiến sĩ Chiba, Tiến sĩ Chiba. Xin cô thứ lỗi vì sự đường đột, nhưng cô có thể giải thích tại sao các nhân viên lại có thái độ bất hợp tác ở cổng vào như thế được không ạ?”

“Chuyện gì đang xảy ra trong Viện Nghiên cứu vậy?”

“Không lẽ họ phản đối chuyện hai người đoạt giải ư? Tại sao họ lại cản trở cuộc họp báo chứ?”

“Cảm nhận của cô khi thắng giải Nobel là gì?”

Các nhân viên theo phe Viện phó cũng theo cánh nhà báo vào hội trường. Họ dàn hàng đứng trước bục phát biểu, gườm gườm nhìn Atsuko với vẻ thù địch không che giấu. Thư ký trưởng Katsuragi tự động ngồi vào ghế MC dù chẳng ai nhờ.

Atsuko đứng dậy. “Việc biến bản thân và anh Tokita thành tâm điểm, hoàn toàn không phải chủ ý của tôi”. Nói đoạn, cô hướng về nhóm người đang dàn trước bục phát biểu. “Chúng tôi nhận được vinh dự này, đương nhiên nhờ vào sự giúp đỡ nhiệt thành từ các nhân viên trong Viện Nghiên cứu và bệnh viện. Dù tất cả mọi người đều không có mặt ở đây hôm nay, tôi vẫn muốn nhân cơ hội này bày tỏ sự tri ân tới họ.”

Atsuko cúi gập đầu xuống. Sáu, bảy người bối rối, không biết làm thế nào cho phải, khó chịu ra mặt. Nhưng biết vài chiếc máy anh đang hướng về mình, họ đành miễn cưỡng cúi đầu xuống.

“Xin cho hỏi, cô đang làm gì khi nghe tin mình đoạt giải?”

Câu hỏi cho thấy người phỏng vấn không mảy may quan tâm tới lời tri ân khách khí ban nãy của Atsuko, mà chỉ chăm chăm kéo giải Nobel xuống thành một chuyện tủn mủn, nhỏ nhặt thường ngày. Là nữ phóng viên ba mươi tuổi đeo kính ở buổi họp báo trước.

Đúng rồi. Lúc ấy cô đang tìm kiếm DC Mini. Trước đó còn chiến đấu với con Điểu Sư đó. Chứng tỏ Inui khi ấy đang ngủ. Liệu bây giờ hắn còn ngủ nữa không? Trong mơ hắn có biết Atsuko và Tokita đã đoạt giải rồi hay không? Hắn đã ra lệnh cho bảo vệ không cho

phóng viên vào Viện khi đang nằm mơ chăng?

“Cô đã làm gì khi nhận tin mình được giải ạ?”, người nữ phóng viên lặp lại câu hỏi, gương mặt cô ta càng lúc càng xuẩn ngốc.

“Inui bây giờ chắc vẫn còn ngủ đấy”, Atsuko lờ cô phóng viên nọ đi, quay sang thì thầm với Tokita và Shima ngồi cạnh.

“Tôi biết”, Tokita trề môi dưới, hoảng hốt như sắp khóc. “Chúng ta nguy to rồi. Ban nãy trong mơ tôi thấy hắn xuất hiện dưới lốt con quái một chân thời Trung cổ tên Sciapod, nhưng mặt chắc chắn là Inui, không nhầm đi đâu được.”

“Tôi cũng thấy một thứ tương tự thế”, Shima thở dài. “Thân hình nó nhỏ như trẻ con, chân lại mọc ra từ đầu.”

“A, vậy chắc là Glyro đấy”, Tokita nói. “Thiên hạ truyền miệng nhau rằng ấy là một biến thể ma quái của hình ảnh Chúa Jesus khi ngài còn là một đứa trẻ.”

“Khi nhận được tin đoạt giải, cô đang làm gì vậy ạ?”, nữ phóng viên dai dẳng lặp lại câu nói nhạt nhẽo, nụ cười mỉa mai trên môi.

Ánh sáng trong phòng bắt đầu nhuốm sắc đỏ. Đám thợ chụp hình tặc lưỡi, để ý tới việc căn phòng thiếu sáng hơn sắc đỏ đang lan rộng. Các phóng viên xôn xao nhìn quanh phòng.

“Ta đã cấm rồi kia mà!”, giọng Inui ồm ồm thét lên giận dữ, vang vọng từ một chiếc loa rẻ tiền. Giọng nói rõ ràng vọng ra từ bên kia của trần nhà, cách xa đỉnh đầu của đám người đứng bên dưới, tựa như âm thanh ấy văng vẳng về chốn này từ một nơi trên thiên đường. “Ta đã nói không họp báo gì hết kia mà!”

“Là Viện phó đấy!”, Atsuko lại đứng dậy.

Nhiều phóng viên cũng đứng lên, kinh ngạc bởi âm lượng khủng khiếp của giọng nói.

“Ai vậy?”

“Nói to như thế là sao chứ?”

“Từ đâu ra vậy?”

Rầm. Tất cả mọi người đều cảm thấy một sức ép khủng khiếp đang dồn xuống hội trường. Những người vừa đứng dậy bắt đầu chao đảo. Bức tường ngăn cách căn phòng và hành lang chuyển động dưới áp lực đột ngột, làm cả sàn nhà và bầu không khí cùng rung lên bần bật.

Tiếng rầm vang lên lần hai, rồi lần ba. Ánh sáng đỏ tỏa ra từ bức tường, nóng như thiêu đốt. Bức tường bắt đầu nứt ra dưới nhiệt lượng khủng khiếp. Ngay giữa vết nứt ấy, một thứ từa tựa như vệt đen của mặt trời xuất hiện trong làn khói trắng. Nó lan rộng ra thành hình đầu của một con bò, ai ai nhìn vào cũng choáng váng, mắt nhòa đi vì chói. Móng vuốt của con thú khổng lồ xuất hiện từ những kẽ nứt trên tường. Một cánh tay lông lá đâm xuyên qua tường, mở đường cho con quái vật bước vào trong.

Từ cổ nó mọc ra thêm hai chiếc đầu nữa. Một chiếc là đầu cừu, chiếc còn lại có gương mặt tím ngắt lại vì giận dữ của một người đàn ông. Nét biểu cảm trên mặt hắn ta không khác nào một con quỷ.

Con quái thú gầm lên đủ mọi âm độ, từ âm thấp đến âm cao hòa giọng mũi. Nữ phóng viên đeo kính đứng dậy, hoảng hốt rú lên tru tréo. Cô ta vừa quay người định bỏ chạy thì lăn ra ngất, đập đầu vào góc bàn rồi ngã xuống nền đất.

“Là Asmodai đấy”, Atsuko hét lên.

Asmodai, con quỷ của sự hủy diệt. Chúa tể của ma giới, điều khiển mọi binh đoàn địa ngục. Con quái thú với ba gương mặt của bò, cừu và người. Nó có đuôi rắn, chân có màng như ngỗng. Asmodai cưỡi lên lưng rồng, cầm trong tay lưỡi giáo và lá cờ có biểu tượng của địa ngục. Lửa phun ra từ cả ba chiếc đầu khi con quỷ nhìn quanh phòng. Người đạo diễn quay phim bị bén lửa, vừa hét vừa chạy thục mạng đến cửa sổ.

Tokita nắm lấy chiếc microphone, cô nói thật to để át tiếng la ó gào khóc đang làm náo loạn cả hội trường. “Quý vị bình tĩnh. Đây là Asmodai. Các vị hãy giữ nguyên vị trí và đối mặt với nó. Để diệt trừ con yêu quái này, chúng ta phải gọi tên nó thật to và rõ. Đừng có sợ. Cứ kêu đi!”

Tokita và Atsuko hướng về phía Asmodai và hô to.

“Asmodai!”

“Asmodai!”

Shima cũng làm theo.

“Asmodai!”

“Asmodai!”

Đầu người của con quái thú bắt đầu vặn vẹo khổ sở. Bức tường trắng xóa vì nhiệt ngả dần sang màu xám. Con quái vật ngừng chuyển động, không tiến sâu thêm được vì mọi người đều đang gọi tên nó.

“Nó đang giãy chết kìa.”

“Nó đang bị rối đấy.”

Các phóng viên cũng bắt đầu hô hào, càng lúc nhịp điệu lại càng nhanh hơn dưới sự chỉ dẫn của Tokita.

“Asmodai!”

“Asmodai!”

Bị mắc kẹt trong bức tường không còn tỏa nhiệt nữa, Asmodai hóa đá, nửa thân trên vẫn còn ngả vào trong phòng. Cả ba gương mặt đều hằn lên vẻ thù hận, miệng há rộng, hổn hển thở không ra hơi.

20.

Gần như cùng thời điểm đó, những sinh vật chỉ tồn tại trong ác mộng bắt đầu xuất hiện khắp nơi trong thành phố, làm dấy lên sự kinh hoàng trong thế giới thực. Chúng gây nên những cái chết trong hiện thực, đồng thời cũng làm bao người bị thương hoặc hóa điên.

Quanh Shinanomachi, khu phố có tòa chung cư của nhân viên Viện Nghiên cứu và Bệnh viện tư Inui, hàng chục, hàng trăm, hàng nghìn con búp bê Nhật Bản cao chừng một mét chậm rãi khởi hành từ những góc phố tăm tối đến ngã tư, tràn ra vỉa hè và đường phố vào giờ cao điểm buổi tối. Chúng có cùng một điệu cười, mặc cùng một bộ kimono, bước từng bước ngắn như trượt trên mặt đất. Hai tay chúng vươn thẳng ra phía trước, vừa đi vừa cất lên điệu cười trống rỗng vô hồn.

“Hô hô hô! Hô hô hô!”

“Hô hô hô! Hô hô hô!”

Nhiều người hóa điên vì những hiện tượng kỳ lạ xảy ra ở Shinanomachi. Búp bê truyền thống là ví dụ tiêu biểu của ”những thứ kỳ dị” có gốc rễ ăn sâu vào tâm khảm người Nhật. Ở những con búp bê đó tồn tại một sự gớm ghiếc rất nguyên thủy, một thứ kích thích miền tiềm thức mà bất kỳ người Nhật nào cũng rất quen thuộc. Đoàn quân búp bê tràn ra ngoài đường đều bước diễu hành. Một người phụ nữ bắt gặp hình ảnh đó trong lúc điều khiển xe hơi, phá lên cười ngặt nghẽo, mãi không dừng lại được. Cuối cùng cô ta

gây tai nạn, làm chết hai người đi bộ.

Asmodai cuối cùng cũng biến mất, để lại bức tường bị phá nát như bằng chứng cho sự xuất hiện của nó. Nhưng rồi một tượng Phật khổng lồ cao chừng chục mét xuất hiện trong khu vườn trước Viện. Với sự nhân từ của Đấng sáng thế, bức tượng chuyển động, giẫm nát vài phóng viên hớt hải chạy ra khỏi tòa nhà. Nhiều người chết một cách bí ẩn: bị nghiền nát bởi một cơn ác mộng. Tượng Phật khổng lồ tiếp tục đuổi theo những chiếc xe hơi chạy trốn. Từ cổng chính, nó hướng về phía phố đêm tấp nập và tấn công người qua đường và các phương tiện giao thông. Một giọng cười ám ảnh bật ra từ cổ họng của tượng Phật, miệng nó há hốc để lộ vòm miệng đỏ chót.

Một bầy akbaba sải cánh bay lượn trên bầu trời đêm. Người ta đồn chúng là những con kền kền ăn xác chết và sống đến cả nghìn năm. Thỉnh thoảng, lũ chim ma quái lại sà xuống và tấn công người qua đường, hoặc móc mắt những nạn nhân xấu số của tượng Phật.

Quận Sakurada, nơi có trụ sở Sở Cảnh sát Thủ đô, cũng xuất hiện vô số những biến thể của các sinh vật rất phổ biến trong Thiên Chúa giáo. Ví dụ như con quái Hydra với vương miện gắn trên bảy chiếc đầu của nó. Buer với năm cẳng chân tỏa ra quanh đầu, lăn đi khắp nơi như thể bánh xe. Rồi quỷ lửa Haborym, con quái thú có đầu rắn, mèo và người chạy quanh Tokyo với ngọn đuốc trên tay, thiêu rụi mọi thứ trên đường nó đi. Ngọn lửa lan ra từ những công viên và khu vườn rậm rạp cây cối đến những tòa nhà bằng gỗ, gây ra hỏa hoạn khắp mọi nơi. Những dị tượng này đều bắt đầu xuất hiện sau khi Konakawa và Noda mang chiếc hộp chì đựng DC Mini

về Sở.

Tới chỗ làm, Konakawa lập tức được thông báo về những biến động xảy ra trong thành phố. Ông nhanh chóng lệnh Yamaji, Saka và Ube tới Bệnh viện tư Inui. Konakawa cho rằng Inui vẫn còn đang ngủ ở đó, đem những con quái thú trong giấc mơ ra ngoài thế giới thực. Dù chỉ là dân thường, Noda Tatsuo vẫn đi theo ba nhân viên cảnh sát. Tổng thanh tra Konakawa tạo ngoại lệ cho trường hợp này, vì ba cấp dưới của ông chỉ được trang bị kiến thức thực tế về thế giới thực, không có khả năng đối phó lại các chiến thuật của Inui.

Khi bốn người lái xe tới chỗ Inui, cả bệnh viện tối như hũ nút, hoàn toàn không thấy bóng người. Bác sĩ, y tá và bệnh nhân chắc hẳn đã sơ tán đi hết vì hoảng sợ trước những hiện tượng kỳ bí liên tục xảy ra trong thành phố. Nhưng giờ đây, dường như một linh hồn, một nguồn năng lượng đang ẩn náu trong bóng tối của tòa nhà, làm nhóm người lưỡng lự bước vào trong. Bản thân nó dường như đang thở.

“Cái nhà đó đang sống đấy!”, Saka thốt lên.

“Bây giờ vào thì nguy to”, đến cả Ube cũng khiếp sợ.

Yamaji quay sang nhìn Noda như thể muốn dò hỏi ý kiến ông.

“Chúng ta vào thôi!”, Noda quả quyết. “Chúng ta phải đánh thức Inui dậy. Nếu thành công thì sau đó chỉ cần xử lý đám còn lại thôi.”

Có khả năng bản thân Inui Seijirou chính là tòa nhà và cái bệnh viện đó đã trở thành một sinh vật sống. Ở Sở Cảnh sát, họ chỉ tìm được vỏn vẹn một chiếc DC Mini sau khi mở chiếc hộp ra. Chiếc còn lại hẳn Inui vẫn còn giữ, có lẽ hắn đang đeo nó trên đầu cũng

nên. Ngoài ra, DC Mini còn có hiệu ứng phụ làm người dùng ngủ sâu hơn, nên mọi chuyện chỉ có thể được giải quyết khi họ bắt được Inui và đánh thức hắn ta dậy. Noda và ba người cảnh sát bước vào bệnh viện. Họ băng qua tiền sảnh nhìn như vòm miệng, đi dọc hành lang quanh co tưởng chừng trải dài vô tận, chỉ được thắp sáng bởi ánh đèn đỏ lập lòe trong bóng tối. Nhóm người cảm giác như họ đang di chuyển bên trong cơ thể của một con người, cuối cùng cũng đặt chân tới tầng bốn. Cấp dưới của Yamaji đã thông báo rằng Inui sống ở tầng bốn, nhưng dùng thang máy ở thời điểm này vẫn quá nguy hiểm. Thang máy thường xuyên xuất hiện trong mơ như một biểu tượng của khát khao nhục dục. Rất có khả năng Inui sẽ dùng thang máy để tấn công trực tiếp vào tiềm thức của họ.

Họ phá khóa, đột nhập vào căn hộ của Inui, chầm chậm tiến vào phòng ngủ. Chiếc giường phát ra tiếng rên kỳ bí, nhưng Inui không có trên đó. Đệm vẫn còn ấm, chứng tỏ hắn vừa mới nằm đây xong. Bốn người lục tìm phòng làm việc, phòng đọc rộng thênh thang, những phòng khác không rộng bằng và cả những phòng bệnh, phòng khám ở bên dưới nữa, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Inui đâu cả.

“Hắn có thể xuyên qua giấc mơ, như thể đi qua hầm, rồi trốn thoát tới một nơi nào đó trong hiện thực”, Noda nói. “Chuyện đó hoàn toàn khả thi.”

“Anh đùa à?”, Yamaji sửng sốt nhìn ông. “Nếu vậy thì phải làm sao? Chúng ta biết hắn ở đâu mà tìm?”

“Không, có một chỗ nên kiểm tra xem thế nào”, Noda nói.

Cùng lúc đó, trước 11 giờ đêm một chút, Atsuko một mình chạy

trên khu phố Gaien Higashi, hướng về phía Roppongi, một đám ma quỷ đuổi theo cô sát gót. Chiếc Marginal màu xanh rêu của cô đã bị giẫm bẹp bởi tượng Phật khổng lồ. Ba người may mắn thoát ra được khỏi chiếc xe trước khi nó trở thành một đống phế liệu. Sau đó, họ quyết định chia nhau ra, mỗi người chạy một ngả. Lũ yêu quái chắc chắn đang nhắm vào họ. Tokita và Shima được giải cứu bởi xe của phóng viên, chạy thoát thân tới các hướng khác nhau. Atsuko một mình chạy thục mạng, ngược lại hướng về nhà mình.

Thế những con ác quỷ từ thế giới giấc mơ vẫn nhất quyết không buông tha cô. Dù Atsuko chạy tới bất cứ nơi đâu, khi vừa thở phào vì những tưởng đã cắt đuôi được lũ quái vật, chúng liền xuất hiện trở lại, tiếp tục truy đuổi cô ngay trong cảnh phố phường sáng trưng nhộn nhịp, hoặc lao ra từ bóng tối của màn đêm. Như thể tồn tại trong một cơn ác mộng, chúng được thúc đẩy bởi nguồn năng lượng của tiềm thức. Chúng tấn công người qua đường vô tội vạ khi họ vẫn bối rối chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra. Y như trong mơ, chúng cũng thay đổi khung cảnh phía trước để chặn đầu Atsuko. Cây hai bên đường rung lắc, con đường dưới chân xoắn vặn ngoằn ngoèo, một con kền kền sà xuống và lao vào cửa sổ một quán cà phê ngay trước mặt cô.

Gần ngã tư Roppongi, một chiếc bánh xe đường kính một mét lao tới tấn công cô. Ngay giữa chiếc bánh xe là gương mặt một ông lão gườm gườm nhìn Atsuko không chớp mắt. Là Buer. Atsuko không biết tự lúc nào đã biến thân thành Paprika. Cô hất cẳng chân, đá con quái vật sang một bên. Con thú bay vèo và biến mất sau bức tường của một tòa nhà, một giọng cười khô khốc như cát trên sa

mạc văng vẳng bên tai Atsuko. Hầu hết những người thưởng ngoạn cuộc sống về đêm hay khách bộ hành trên phố, may mắn thay không biết gì đến những việc kỳ lạ đang xảy ra khắp mọi nơi. Họ không liên quan gì tới Paprika cả, nhưng thỉnh thoảng cũng có người bị liên lụy, bị thương hoặc chết thảm.

Con kền kền lại tấn công Paprika lần nữa. Nhìn thấy con chim sà xuống ngã tư, một cặp thanh niên nam nữ kháo nhau với vẻ chẳng chút hứng thú gì.

“Gì thế kia? Kền kền à?”

“Có vài con đấy, bay qua bay lại nãy giờ.”

“Chẳng ra làm sao cả.”

Paprika chạy vào tòa nhà. Bên trái cổng vào là cầu thang dẫn xuống tầng hầm. Cô đi xuống, mở cánh cửa làm bằng gỗ sồi. Cảm nhận được bầu không khí ấm áp và mùi hương ngọt ngào quen thuộc của Radio Club, Paprika cảm giác như mình vừa trút được gánh nặng.

“Ôi, ai thế này”, Kuga gật đầu chào, đon đả đón Paprika với nụ cười hiền hậu. Nhưng ngay lập tức nhận ra biểu hiện bất thường trên gương mặt người khách mới đến, anh nheo mắt lại. “Cô gặp rắc rối sao, thưa cô?”

“Cứu… cứu tôi với”, cô thậm chí còn không trả lời rành rọt được.

Jinnai bước ra từ quầy, mắt vẫn chăm chú quan sát Paprika. “Có chuyện gì đang xảy ra bên ngoài ư?”

Quán bar không có khách, nhưng những người bồi bàn nhạy bén này dù có ở tầng hầm dưới mặt đất, họ vẫn có thể cảm nhận những

sự việc kỳ lạ đang diễn ra ngoài kia. Jinnai và Kuga dìu Paprika đến ghế sofa, bởi cô dường như không còn chút sức lực nào nữa.

“Chúng tôi đã chế tạo một thiết bị để chữa trị các bệnh tâm lý, nhưng thứ đó cuối cùng lại đem đến những hậu quả khôn lường”, Paprika giải thích.

Jinnai ngồi đối diện chiếc sofa, nhìn Paprika và gật đầu trước từng lời cô nói. Có lẽ anh đang cố thể hiện rằng mình rất hiểu câu chuyện Paprika vừa kể, hoặc đơn thuần chỉ bày tỏ sự động viên khi cô đã gắng hết sức để giải thích một câu chuyện phức tạp bằng các từ ngữ đơn giản. Kuga ngồi xuống dưới chân Paprika, mắt lim dim, nụ cười nhẹ nhàng vẫn nở trên môi. Anh lắng nghe chăm chú, bởi lẽ giọng Paprika tựa như một thứ âm nhạc dễ chịu có thể xoa dịu lòng người.

“Bây giờ mơ và thực đã lẫn lộn với nhau rồi. Nhưng không chỉ có giấc mơ của Inui mới xâm nhập vào thế giới thực, đây là tập hợp tiềm thức của tất cả những người đã bị ảnh hưởng bởi hiệu ứng phụ của DC Mini.”

“Thế tức là những thứ vốn chỉ tồn tại trong mơ, bây giờ lại chính là những sinh thể sống trong thế giới này, chúng thậm chí hoàn toàn có khả năng tác động lên hiện thực, đúng không?”, Jinnai hỏi khi Paprika đã giải thích xong.

“Vâng, đúng là vậy”, Paprika nhớ ra chuyện mình quên chưa nói. “Nếu bị chúng giết, các anh cũng sẽ chết ở ngoài đời luôn. Thế nên làm ơn hãy thật cẩn thận. Nhưng đồng thời, chúng ta cũng có thể giết được chúng. Chỉ có một điểm khác biệt là khi chết, chúng cũng hoàn toàn tan biến khỏi hiện thực.”

Jinnai ngay lập tức đứng dậy và quay trở lại vị trí của mình ở đằng sau quầy. “Vậy chúng ta phải chiến đấu với lũ quái vật đó thôi.”

Kuga mở to mắt, định hỏi Paprika gì đó. Cô chưa từng thấy đôi mắt lúc nào cũng lim dim của anh trừng to như thế bao giờ. ”Chúng có được nguồn năng lượng từ giấc mơ, đúng chứ?”

“Vâng.”

“Được rồi”, Kuga cũng đứng dậy, thái độ như thể anh đã đợi cả đời cho thời khắc này. Chẳng ngờ, anh nằm phịch xuống chiếc sofa ở buồng khách bên cạnh.

“Này Kuga, ông làm gì thế? Đây có phải lúc để ngủ đâu?”

“Tôi phải đi vào giấc mơ xem tình hình thế nào đã”, Kuga trả lời, giọng đã hơi ngái ngủ. Anh nằm ngửa, hai tay đặt lên bụng. “Chúng ta phải chiến đấu bằng sức mạnh tinh thần thôi.”

Paprika ngạc nhiên trước sự nhanh nhạy của Kuga. Anh đã hiểu ra rằng ranh giới giữa thực và mơ đã không còn nữa.

Thứ gì đó đang đập thật mạnh vào cánh cửa gỗ sồi. Một sinh thể sống nặng nề đang cố phá cửa để vào đây. Nó phát ra âm thanh “Gwa, gwa” đinh tai nhức óc, tiếng đập cánh liên hồi không ngớt. Thi thoảng lại có tiếng rít chói tai từ mỏ con thú.

“Akbaba đấy!”

Paprika hét lên và thu mình trong một góc trên ghế sofa. Jinnai gom hết dao nĩa, những vật sắc nhọn có thể dùng làm vũ khí. Cầm một con dao mỏng trong tay, anh rời quầy. Căn cử động sao cho khớp với những tiếng đập thùm thụp, anh bất chợt mở toang cửa

ra.

Con kền kền rú lên, suýt chút nữa đã đâm trúng bản lề khung cửa. Nó bay vào trong góc quán rồi hướng thẳng về phía trần nhà.

“Gwa!”

Khi con chim nhắm vào Paprika và chuẩn bị lao thẳng vào cô, Jinnai phi dao trúng mắt phải nó.

“Gwweee!”

Chiếc đầu trụi lông của con kền kền ngửa về phía sau, nó rơi thẳng xuống bàn, lông trắng lông đen bay lả tả khắp nơi. Nó quằn quại trong giây lát rồi biến mất.

Ồn ào vậy nhưng Kuga không để ý gì cả, vẫn nằm im trên ghế sofa và bắt đầu chìm vào giấc ngủ sâu.

21.

"Kẻ địch của chúng ta là những con yêu quái trong mơ."

Tổng thanh tra Konakawa triệu tập lãnh đạo của các đơn vị cảnh sát chống bạo động, cảnh sát giao thông, lực lượng kiểm soát các phương tiện tự động và đội không binh, Họ tập hợp ở Sở Cảnh sát Thủ đô, nghe lời tổng động viên của Tổng thanh tra.

"Để thắng được kẻ địch, điều đầu tiên chúng ta phải có chính là sức mạnh tinh thần. Phải mạnh mẽ, không được lúng túng trước mánh lới của kẻ thù. Vũ khí của chúng ta có thể làm chúng biến mất, nhưng không được lơi là cảnh giác, vì chúng sẽ liên tục xuất hiện. Trận chiến này có lẽ sẽ không có hồi kết. Nhưng sự nhu nhược yếu đuối cũng là kẻ địch của chúng ta. Tôi mong các đơn vị cố gắng hết sức. Các vị hãy trở về và điều động toàn bộ quân lực."

22.

Kuga đã học được cách điều khiển giấc ngủ như một phần trong thói quen sinh hoạt của anh, như đi lại, ngồi hay nằm. Giờ đây, sau khi dễ dàng bước vào giấc mơ, anh đứng dậy, quyết liệt chiến đấu với lũ yêu ma.

Như để minh họa cho cái tôi tinh thần được nâng cao của bản thân, Kuga trèo lên những bậc thang tưởng tượng, chạm tới bầu trời bao trùm thành phố. Anh nhìn xuống khu phố nhộn nhịp sầm uất mọi ngày, nay chìm trong hỗn loạn. Xuyên vào lãnh địa giấc mơ, Kuga nắm được toàn quyền điều khiển cơ thể và cử động của bản thân. Anh tiến tới đối mặt với những con ác quỷ với một nụ cười tỏa ra khí chất thanh cao. Thân hình anh cũng lớn hơn bình thường gấp vài lần.

Ngã tư ồn ã với tiếng còi inh ỏi của xe tuần. Sciapod một chân và Glyro chân mọc ra từ đầu đang đe dọa người qua đường, trong khi ác quỷ hình ngôi sao Haborym khiến những người điều khiển xe hơi hoảng sợ đến phát điên lên. Kuga chụm ngón tay làm thủ ấn, tụng chân ngôn của đấng Acala Bất Động Minh Vương, câu bùa chú của Hỏa giới. Lũ yêu quái nhìn anh với ánh mắt hận thù cay độc rồi biến mất.

Cảnh tượng vừa diễn ra làm người ta liên tưởng tới một bức tranh nhạt màu, độ gần xa không rõ, dường như thể hiện ranh giới nhạt nhòa giữa giấc mơ và hiện thực. Không phải đêm, cũng chẳng

phải ngày, độ sáng tối của bức tranh chỉ như một cái chớp của máy chiếu phim. Những tòa cao ốc lung lay, đường sá nhấp nhô uốn lượn như thể đang chơi đùa. Xe cộ, người, ma, cảnh sát, xe tuần lướt qua như những chiếc bóng đầy màu sắc trên ô kính cửa sổ. Paprika và Jinnai vừa chiến đấu, vừa chạy để tìm kiếm một thực tế chắc chắn hơn, nhưng trong sâu thẳm, cả hai đều biết rằng thứ đó thậm chí không tồn tại. Thật buồn làm sao, khi thậm chí một hiện thực để bám víu vào cũng không có. Hoặc phải chăng, chính điều đó là nguyên nhân của tất cả những nỗi bất an này. Phải chăng thế giới này vốn là nơi dành cho những người thắng cuộc, những kẻ có thể tự do di chuyển qua ranh giới mong manh? Jinnai không biết tự bao giờ đã cầm trong tay một khẩu súng và liên tục nã đạn. Paprika tự hỏi phải chăng anh có một nhân cách khác, hoặc một quá khứ bí mật anh đã chôn giấu từ lâu. Jinnai kề dao vào cổ con Glyro đang bám dính lấy Paprika. Họ đang cùng nhau hướng về phía căn hộ của cô, hy vọng sẽ tìm được một con đường trở về hiện thực.

Một nhà thờ lớn hiện ra trước mắt hai người. Cả hai đều biết đó là một cái bẫy. Nhưng họ phải dấn thân vào cái bẫy đó, chiến đấu với tiềm thức của những sinh vật dị tượng, thậm chí cả tiềm thức của bản thân nữa. Không chút do dự, họ chạy trên những bậc thang nhà thờ. “Tới đây”, cửa vào xoắn vặn và mở to như mời gọi.

“Khốn kiếp!”

Jinnai nã súng vào cánh cửa. Những bậc thang bất chợt rung lắc mạnh từ bên nọ qua bên kia. Nhà thờ tan biến, và Paprika nhận ra cô đang một mình chạy trên cầu thang hướng về phía căn hộ của mình. Jinnai không còn ở cạnh cô nữa.

Cô lo lắng cho Osanai Morio. Từ khi bị bắn trong mơ bởi Ube trong hình dạng một vị kiếm sĩ đẹp đến mê mẩn lòng người, hắn không hề xuất hiện kể cả trong mơ lẫn hiện thực. Hình ảnh lộng lẫy mà thê lương đến nao lòng của chàng samurai trẻ vẫn đọng lại trong tâm trí Paprika như một bức họa sashie*. Cô có lẽ đã mủi lòng thương cảm Osanai, không biết tự khi nào đã nảy sinh tình cảm với hắn.

Nền nhà hơi nhấp nhô, méo mó như thể đang chuẩn bị tan ra và trôi đi. Nhưng Paprika biết cô đang đứng ở chiếu nghỉ giữa tầng mười lăm và mười sáu. Có lẽ cô đang ở gần tầng mười lăm vì bản thân đang nghĩ tới Osanai. Cô bước dọc hành lang tới căn hộ của hắn. Osanai đang nằm trên giường trong phòng ngủ, toàn thân không một mảnh vải che chắn, đôi mắt dán lên trần nhà vô hồn không sức sống. Hắn đã mất đi một phần tối quan trọng trong bản ngã.

“Nhưng không sao đâu. Anh có thể lấy lại được nó mà”, Paprika giờ đã quay trở lại hình dạng Chiba Atsuko, cúi xuống nhìn hắn và an ủi. “Anh sẽ lấy lại được cái tôi của mình thôi. Vì Osanai à, anh đẹp đến thế này cơ mà.”

Hắn ngẩng lên nhìn Atsuko, đôi mắt tựa như hai chiếc hố làm từ đá vỏ chai, có thể nuốt chửng bất cứ thứ gì. Cô nhìn hắn như bị thôi miên và cúi xuống thấp hơn. “Ôi, tội nghiệp làm sao. Tội nghiệp làm sao.”

“Cô Chiba, tôi không cảm nhận được hiện thực nữa rồi”, Osanai rệu rã nói với giọng điệu của một người đàn ông đã mất đi tâm hồn. “Cô chỉ có thể yêu tôi trong tình trạng này mà thôi.”

Chẳng phải đó chính là lý do cô có thể yêu hắn hay sao? Cũng có thể không phải vậy. Có lẽ cô đơn thuần chỉ là đồng phạm của cái ác. Họ, hai kẻ cùng rơi xuống vực thẳm, chẳng phải chuyện trái tim xao động trước vẻ quyến rũ đến nao lòng của nhau là điều đương nhiên ư? Một cái ôm. Một hành động mê hoặc trong cảm giác tội lỗi. Atsuko đã khỏa thân tự lúc nào. Ánh sáng trong phòng chuyển sắc xanh thẫm, như thể cả căn phòng đã chìm xuống đáy đại dương. Atsuko ôm lấy Osanai, như sao biển trùm lên con sò. Tứ chi tê liệt, cô cảm nhận được cơn co thắt khi chuẩn bị đạt cực khoái. *Một con quỷ, một con quỷ đang tiến vào trong tôi, xâm chiếm cả tâm hồn và xác thịt của tôi. Nếu không phải ác quỷ, thì thứ khoái lạc tột đỉnh này là gì đây?*

“Không phải”, Inui Seijirou nói. “Cô cho rằng Chúa trời và Ác quỷ thuộc hai phạm trù khác nhau, thiện và ác là hai quan niệm đối nghịch, và con người là những sinh thể bất ổn tồn tại giữa hai thế giới.”

Hắn đang nhìn từ đâu, hắn đang nói từ đâu? Từ trong căn phòng này? Từ màn hình tivi? Atsuko quá đắm chìm trong lạc khoái, thậm chí không ngẩng đầu để nhìn ra xung quanh.

“Nhưng cô nhầm rồi. Thiện và ác là một thể thống nhất, đối chọi với con người. Chúa trời và Ác quỷ đều tồn tại trong một nguyên lý tôn giáo, đối lập với những thứ đạo đức và ý thức tầm thường tủn mủn hay những giáo lý tư sản.”

Inui đã nằm ngay cạnh đó từ bao giờ. Hắn nằm trên giường, không một mảnh vải che thân, đặt một tay lên vai Osanai và nói. Atsuko không còn thấy tình huống này thiếu tự nhiên như ngày

trước. Những lời Inui nói đáng lẽ ra phải mập mờ không rõ nghĩa, nhưng lại văng vẳng bên tai Atsuko và chạm vào thẳm sâu trong tâm trí cô, rõ ràng cả về mặt ngôn ngữ và ý nghĩa. Atsuko không còn nghi ngờ sự đúng đắn của những lời nói ấy nữa.

“Đúng thế. Đáng lẽ ra cô phải nhận thức được điều đó ngay từ đầu. Dù thiện dù ác, trong mơ chúng ta chia sẻ tất cả. Bởi vậy nên cô mới cảm thấy hoài niệm về sự xấu xa. Chính vì thế nên tất cả những cái ác trên đời đều gần gũi với con người như Chúa trời. Có ác nên mới có thiện, có ma quỷ nên mới có Chúa trời!”

Cánh cửa mở toang với một tiếng uỳnh. Noda Tatsuo bước vào phòng, theo sau là Yamaji và hai viên thanh tra.

“Hóa ra ông ở đây hà, Inui Seijirou.”

Yamaji quát. Inui đáp trả lại bằng cách đứng dậy và rú lên tru tréo. Atsuko ngay lập tức biến thành Paprika với phục trang đầy đủ, cảm giác như tính cách cô đã đảo ngược lại. Chính giây phút đó, cô đã vứt bỏ được những suy luận và lý lẽ của giấc mơ.

“Bắt hắn đi. Hắn là Inui thật đấy. Trên đầu hắn có gắn DC Mini, tôi đã thấy!”

Vẫn trần truồng, cơ thể Inui trương phồng lên, chạm tới tận trần nhà. “Quay lại đi!”, hắn gào lên. “Quay lại giấc mơ và tiềm thức của mấy người đi! Trở về nỗi sợ hãi của bản thân đi!”

“Đừng có nghe”, Paprika hét. “Đừng để hắn biết được nỗi sợ hãi của các anh!”

Nhưng đã quá muộn màng. Trước khi nghe được lời cảnh báo của Paprika, nỗi sợ hãi đã bùng lên trong Noda. Thôi xong rồi. Đây là giàn giáo của một tòa nhà cao tầng đang xây dở. Là nơi ông sợ

hơn bất kỳ chốn nào khác. *Chết tiệt! Lão già Inui khốn kiếp! Tại sao hắn lại biết về nỗi sợ độ cao của mình kia chứ?*

Thực ra, chính Noda đã tự dịch chuyển đến đó. Ông có thể nhìn thấy thành phố và nhà cửa trải rộng ra phía dưới giàn giáo lung lay. Nó bắt đầu vặn vẹo tứ phía dưới chân Noda, cố tình hất ông ngã xuống. Ông gào lên và cố bấu víu vào đâu đó, nhưng ngay khi vừa chạm vào cột thép, nó trượt khỏi tầm tay ông. Cảnh tượng kinh hoàng này tất cả đều diễn ra trong tâm trí Noda. Ông thảm thiết kêu lên.

“Cứu tôi, ai cứu tôi với. Paprika. Paprika ơi!”

Noda đang khóc. Nếu ngã xuống, ông sẽ chết. Một cái chết hiện hữu trong đời thực. Dù giống như một giấc mơ, nhưng đây là hiện thực. Một hiện thực khủng khiếp đáng lẽ ra không được phép tồn tại.

Nhưng Paprika không đến cứu ông.

23.

Tokita quay trở về căn hộ. Anh không biết rằng, vừa ban nãy thôi, Atsuko và Inui đã xuất hiện trong căn hộ của Osanai ở cùng tầng. Anh cũng không biết Noda và các nhân viên cảnh sát đã lao vào đó để đối đầu với Inui.

Shima Toratarou và Matsukane của tờ Tin tức Buổi Sáng đã tới nhà Tokita. Matsukane đã giải cứu Shima và chở ông tới Sở Cảnh sát. Khi những con yêu quái trong sách vở Tây phương đã ngớt đi phần nào, hai người lên xe trở về khu chung cư.

“Tại sao chúng lại bớt hoành hành đi nhỉ?”, Matsukane hỏi khi nhận tách cà phê từ mẹ Tokita.

“Có chắc là vậy không?”, Tokita bụng đói meo vì phải vận động nhiều, nhờ mẹ chuẩn bị cơm nước rồi ăn ngay trước mặt khách.

“Tổng thanh tra nói vậy mà”, Shima nói. Ông đang nằm dài trên ghế sofa trong phòng khách.

“Thế ư? Đã họp báo rồi kia à?”, Tokita đặt đũa xuống, hỏi lại vẻ ngạc nhiên.

“Không, vẫn chưa. Phải ngày mai mới họp báo. Konakawa chỉ nói riêng với bọn tôi vậy thôi.”

“Bọn yêu ma đó ít xuất hiện hơn”, Tokita lại thong thả nói, “là vì Inui đã dậy rồi. Hoặc hắn đã qua giấc ngủ REM và không mơ nữa. Một trong hai khả năng đó. Tôi có cảm giác hắn đã đeo DC Mini suốt. Mà như Chiba hay nói, đeo DC Mini vào sẽ làm người ta khó

dậy hơn. Vậy chứng tỏ Inui đã vào giai đoạn ngủ non-REM rồi.”

“Ngủ non-REM? Nhưng ở đâu mới được?”, Matsukane nôn nóng hỏi lại. “Chúng ta cứ biết vị trí của hắn là được đúng không?”

“Nhưng Inui có khả năng di chuyển qua không gian”, Tokita khổ sở đáp. “Giả như hắn đang ở những chỗ còn lưu lại trong trí nhớ của hắn, ví dụ như phòng khách sạn hồi hắn đi du lịch ở châu Âu thì làm thế nào? Thậm chí qua giấc mơ, hắn có thể trở về quá khứ.”

“Về quá khứ ư?! Ý là du hành thời gian?!”, Matsukane sửng sốt.

“Khủng khiếp quá!”, mẹ Tokita rùng mình và buồn bã nói. “Hắn ta gây ra những chuyện kinh hoàng hơn cả động đất hay lũ lụt, vậy mà bản thân lại được an toàn tuyệt đối ư?!”

“Thực ra, những yêu ma quỷ quái này không phải chỉ từ giấc mơ của Inui mà ra đâu”, Shima chậm rãi nhả từng chữ. ”Chúng là tập hợp giấc mơ của rất nhiều người. Những người mới dùng DC Mini được một lần. Những người như tôi và cậu Tokita, trước đó đã bị tiêm nhiễm vào đầu tưởng tượng của bệnh nhân tâm thần phân liệt. Rồi cả chính giấc mơ của các người bệnh đó, hay những người giao tiếp với người dùng DC Mini nữa. Cậu Tokita có nghĩ thế không?”

“Đám búp bê diễu hành đó, rồi cả tượng Phật khổng lồ nữa, những thứ đó chắc chắn không phải từ giấc mơ của Inui mà ra”, Tokita cầm đũa lên ăn tiếp, nhưng ngây ra khi nhìn thấy món cá nướng khoái khẩu của mình. “Đây này, như cái này nữa. Chính là nỗi khiếp hãi của tôi chứ đâu.”

Con cá, nửa phần thân dưới đã bị róc thịt tới tận xương, mở to miệng và bắt đầu nói the thé: “Có chuyện gì thế? Có chuyện gì thế?

Tớ rất thông minh. Rất thông minh. Tại sao lại vứt tớ vào thùng rác? Buổi hội thảo năm sau sẽ diễn ra ở Brussels. Nhớ ăn hai cái bánh gạo đấy nhé. Đây, cho anh một câu chơi chữ rất thú vị, 'Cô Yamaoka Sayuri nhà hàng xóm'. Đùa đấy. Ahahaha."

"Chắc bị lẫn với giấc mơ của người bệnh tâm thần phân liệt rồi", Tokita thì thầm.

Người mẹ đứng ngay cạnh đó, nhìn con cá mà xây xẩm mặt mày. Tokita đỡ mẹ, cùng Matsukane dìu bà vào phòng khách. Shima đứng lên, nhường ghế sofa cho bà nằm.

Quay trở lại bàn ăn, Matsukane nhìn chiếc đĩa với ánh mắt vô hồn. Con cá nướng giờ lại chỉ là đồ ăn. Đột nhiên, anh ta nói một câu mà phóng viên của một tờ báo uy tín bình thường sẽ không nói. "Có lẽ nào DC Mini có thể kết nối với thế giới tâm linh không nhỉ?"

Matsukane đứng lên, dường như tự ngạc nhiên trước phát ngôn có phần xuẩn ngốc của mình, vội vã chạy tới chiếc tivi để đánh lạc hướng hai người còn lại. "Bây giờ cũng muộn rồi nhưng biết đâu lại có tin tức gì đó thì sao?"

"… Hỗn loạn quanh khu vực Sở Cảnh sát Thủ đô. Một cuộc họp báo sẽ sớm được tổ chức để giải thích những sự việc lạ lùng đang xảy ra và đưa ra các phương án khắc phục hậu quả. Nhưng nhiều khả năng cuộc họp báo này cũng sẽ bị tấn công như cuộc họp báo liên quan tới giải Nobel vừa diễn ra…", gương mặt người đưa tin hiện ra trên màn hình tivi 37 inch. "Sở Cảnh sát đã ra thông báo, buổi họp báo ngày mai sẽ bị hoãn vô thời hạn. Chúng tôi vừa nhận được tin báo, một đài truyền hình đã bị tấn công hai mươi phút trước, vào khoảng 1 giờ 4 phút, trong khi đang cho phát sóng một

chương trình đặc biệt về sự kiện này. Do quái vật đột ngột xuất hiện, chương trình đã bị gián đoạn…”

Bỗng nhiên màn hình bị nhiễu một cách kỳ cục, nhưng không phải do sóng. Sau đó, màn hình chiếu cảnh bầu trời đô thị ban đêm. Chiếc camera chiếu thẳng xuống giàn giáo của một tòa cao ốc đang xây dở. Tiếng hét thảm thiết vang lên từ tivi.

“Cứu với! Paprika! Paprika!”

“Anh ta nói Paprika kìa!”, Tokita đứng bật dậy.

“Ơ kìa, là giọng anh Noda đây mà”, Shima sửng sốt lẩm bẩm.

Tokita bước về phía chiếc tivi, đứng khoanh tay như thể chờ đợi một câu giải thích hiện lên trên màn hình. Điểm nhìn của chiếc camera thay đổi, cảm giác như chiếc camera bây giờ đã nằm trong mắt Tokita. Bị mắc giữa những thanh thép mỏng trong làn gió đêm thổi phần phật, không có gì để bám víu chính là Noda Tatsuo người thật.

“Noda!”, Shima đứng dậy như bỗng nhớ ra điều gì. “Anh ta mắc chứng sợ độ cao. Ôi, chắc chắn đã có cái gì đó kích thích nỗi sợ hãi của Noda, rồi chính anh ta đã đưa bản thân đến đó. Nguy to rồi. Chúng ta mà không kịp trở tay, anh ta sẽ rơi xuống và chết đấy.”

“Chỗ này là đâu thế?”, Tokita hỏi.

Matsukane đứng cạnh Tokita, quan sát thật kỹ như thể tìm kiếm một chi tiết nào đó. Đoạn anh ta chỉ ngón tay vào góc màn hình.

“Là Palace Side Building đấy, chỗ này là trung tâm dự báo thời tiết. Chỗ này chắc là phía trên tòa nhà đang thi công ở Takehira-cho.” Matsukane dáo dác nhìn quanh phòng. “Điện thoại ở chỗ nào?

Để tôi gọi cảnh sát.”

“Noda sắp ngã rồi!”, Shima hét lên. “Cảnh sát không đến kịp được đâu!”

“Đúng thế. Chắc chắn không kịp được”, Tokita bình tĩnh nhắc lại. “Noda xuất hiện trên tivi, lại gọi tên Paprika nữa, chắc chắn là đang cầu cứu chúng ta rồi. Đã vậy thì”, Tokita cao giọng, “Anh Noda, anh nghe thấy gì không?”

Noda hướng về phía màn hình, tóc rối bù trong gió. Phản ứng của Noda cho thấy anh ta rõ ràng nghe thấy tiếng Tokita, nhưng không nhìn thấy anh.

“Nguy hiểm!”

Shima lấy tay che mắt, Tokita thọc cả hai tay vào chiếc tivi. Chiếc màn hình tinh thể lỏng tan ra, trong thoáng chốc khung cảnh trong đó trở thành một phần mở rộng của căn phòng. Cơn gió lồng lộng giữa bầu trời đêm ùa vào căn phòng. Tokita nắm chặt lấy cánh tay Noda. Sau một thoáng ngạc nhiên, Noda bám lấy bắp tay to khỏe của anh. Tokita dồn hết sức, kéo Noda từ màn hình tivi ra sàn phòng khách.

24.

Mai tuần. Rồi ba tuần trôi qua.

Mọi người vẫn ráo riết sục sạo khắp nơi, dò tìm tung tích của Inui.

Mật độ xuất hiện của yêu quái cũng thưa thớt dần. Nhưng không có cách nào để diệt trừ chúng tận gốc. Những vụ việc kỳ quái luôn xảy ra mỗi khi có một cuộc họp báo liên quan tới Atsuko và Tokita, hoặc khi có thông báo từ Sở Cảnh sát Thủ đô. Tai họa giáng xuống đầu những phóng viên muốn đưa tin tức về những sự kiện đó. Chỉ một người duy nhất vẫn giữ nguyên sự can đảm, ấy là Matsukane. Anh không chùn chân trước sự tàn nhẫn của những giấc mơ, gạt đi nỗi sợ hãi nhói lên trong lòng như lông gai của cây tầm ma lén lút lẻn vào tâm khảm, như lớp sơn ngấm từ da vào tiềm thức. Anh vẫn nhiệt tình thu thập tin tức và bình luận từ Atsuko và Tokita, rồi chuyển dữ liệu cho các tòa soạn báo. May mắn thay, những sinh vật trong mơ không thể thay đổi được nội dung của bài viết, một việc đòi hỏi phải cần ý thức khi tỉnh táo. Chúng cùng lắm chỉ có thể làm chữ trên giấy mờ đi và khó đọc hơn.

Một điều gì đó đang diễn ra. Tất thảy đều nghi ngờ và mong mỏi muốn biết, nhưng đồng thời cũng linh tính được rằng họ không được phép có mong muốn đó. Họ đã quá quen với việc phản ứng cùng sự kích động vừa phải, không phân biệt rạch ròi giữa những vụ việc lớn nhỏ. Họ đang đối đầu với một sinh thể đáng lẽ ra không

được phép tồn tại, thứ đe dọa đến mạng sống và sự an toàn của họ. Công chúng không thể ngăn ngừa sự điên loạn ngấm ngầm lan tỏa khắp nơi. Khi ai đó bất chợt cười phá lên trên phố, khó lòng nào có thể phán xét được liệu họ hóa điên vì một vụ việc xảy ra ngay gần đó, hay bởi sự sợ hãi bị kiềm nén quá lâu đến giờ này mới bộc phát ra. Có những vụ việc kỳ quái xảy ra, mà chỉ từng cá nhân mới thấu hiểu được hoàn toàn. Giả dụ như, chữ số trên đồng hồ đột nhiên lộn xộn hết cả, hoặc gương mặt người mẹ bỗng biến thành mặt hải cẩu. Ai cũng có lần trải nghiệm một sự việc tương ứng với phức cảm, ám ảnh tâm lý và nỗi sợ hãi của họ. Chúng chủ yếu là phức cảm tự ti, phức cảm Oedipus, những ám ảnh tình dục hoặc một chứng sợ hãi nào đó. Những cơn ác mộng sẽ biến thành hiện thực, nuốt chửng những người xung quanh vào cái hố của những sự kiện quái gở. Chính vì thế, khi hình ảnh Atsuko trên tuần báo biến thành mặt quỷ, rồi bắt đầu nói hoặc cười to, sẽ có người để ý, có người không. Và giả như khi nghe những lời gièm pha Tokita hay giải Nobel văng vẳng bên tai, chỉ những người nghe radio vào thời điểm đó mới sởn da gà.

Những vụ việc bắt đầu xảy ra ở trung tâm Tokyo, sau đó lan ra ba hay bốn khu vực lân cận. Có thể dễ dàng phán đoán Inui, hay “tâm bão”, đang ở trung tâm thành phố. Nhưng nỗi căm hận của hắn ta giờ đã vượt qua ranh giới không gian và thời gian. Dù Tokita và Atsuko có đi đến đâu đi chăng nữa, sự thù hằn của Inui vẫn sẽ đeo đuổi họ trong hình hài những cơn ác mộng. Ngày trao giải Nobel đang tới gần.

Dù vẫn còn đáng sợ, những giấc mơ hằng đêm của Atsuko đã

nhẹ nhàng đi nhiều. Những yếu tố từ giấc mơ của Inui chỉ xuất hiện rời rạc như những mảnh ghép. Chúng không hung hãn, mà chỉ để lại một bầu không khí tà dâm mơ hồ. Atsuko không biết chắc liệu có phải Inui ngủ ban ngày nên ban đêm ít mơ hơn, hay do tác dụng của DC Mini mà hắn không dậy nổi nữa, giờ đang chết dần chết mòn ở đâu đó? Hoặc phải chăng hắn đang ấp ủ âm mưu, đợi thời cơ chín muồi mới tấn công?

Giấc mơ của Tokita, Noda, Konakawa, Shima và Osanai hòa vào dòng chảy giấc mơ của Atsuko. Những người đàn ông đó yêu cô, dịu dàng như mật ngọt, họ bao bọc cô khỏi tác động từ những giấc mơ của Inui. Đôi khi cô mơ được thả mình trong niềm khoái lạc khi nằm giữa Tokita và Osanai. Nhũng lúc khác, hai người đàn ông nằm bên cô sẽ là Konakawa và Noda. Bởi trong thế giới giấc mơ của Atsuko có quá nhiều đàn ông, đôi khi cô cảm giác như bị lấn át. Cô không biết giấc mơ của mình đang trôi dạt về đâu, nhưng đương nhiên được gần gũi với những người đàn ông cô yêu cũng là điều cô mong mỏi. Niềm khoái cảm dâng tràn làm cơ thể cô như tan chảy, thậm chí còn sống động hơn cả trong thế giới thực. Đôi khi cả Atsuko và những người đàn ông đều không thể phân biệt được đâu là thực, đâu là mơ.

Khi gặp cô vào ban ngày, họ đỏ mặt ngượng ngùng khi nghĩ về chuyện đêm qua, Atsuko cũng không khác gì. Nhưng bởi đều là những quý ông lịch lãm, họ không bàn luận nhiều về chủ đề này, chỉ thỉnh thoảng buông vài câu đùa hóm hỉnh không hơn.

Ngày Atsuko và Tokita lên đường đi Thuỵ Điển cuối cùng cũng tới. 10 rưỡi sáng hôm đó, chỉ có Matsukane và vài ba phóng viên từ

các đài đến sân bay Narita để đưa tin. Nhiều đài truyền hình hoảng sợ trước những chuyện chẳng lành có khả năng ập đến. Mỉa mai thay, nếu không có gì xảy ra, thì hẳn sự nhiệt tình thái quá của phóng viên không phải điều làm Inui tức giận.

Thể theo yêu cầu của Tokita và Atsuko, chỉ có vài người đến sân bay tiễn họ: hai đại diện của Đại sứ quán Thuỵ Điển, ba hay bốn thành viên của Hiệp hội Văn hóa và các tổ chức chính phủ, và Shima Torataro. Ngoài Shima, không có nhân viên nào của Viện Nghiên cứu Tâm thần học đến. Thanh tra Morita và Ube cũng tới, nhưng rõ ràng chỉ vì lý do an ninh. Cuộc tiễn đưa diễn ra buôn tẻ, chỉ có một cuộc phỏng vấn đơn giản được tiến hành khi Atsuko và Tokita đứng trong sảnh.

“Cuối cùng cũng đến ngày, ừm, hai người đi nhận giải Nobel”, nữ phóng viên đặt câu hỏi, dè dặt đưa mắt ngó quanh như e sợ tai họa có thể ập đến bất cứ lúc nào, “Hai người có thể, ừm, phát biểu vài câu cảm nghĩ không?”

“À, lễ trao giải. Nếu mà nói cảm nghĩ thì…”, Atsuko không kìm nổi cơn buồn ngủ. “Như thể một giấc mơ vậy. Một giấc mơ. Mà khoan, đây là giấc mơ mà.”

“Vâng, quả là vậy”, từ cổ nữ phóng viên bất chợt mọc ra đầu của một con bò. Sức nặng của chiếc đầu làm cô ta tỉnh táo lại đôi phần, nhưng nước dãi vẫn nhễu ra từ miệng con bò. ”Xin thứ lỗi, sáng nay tôi mới ăn một bát cháo”, nói đoạn cô ta nuốt nước bọt vào trong.

“Chúc hai người thượng lộ bình an”, Matsukane không tiết chế được cảm xúc, nước mắt lưng tròng. “Tôi yêu cô, yêu cô, thực lòng yêu cô.”

“Ôi, anh Matsukane”, Atsuko hôn anh nhà báo một cách mãnh liệt.

“Những vụ việc kỳ dị gần đây. Liệu những chuyện đó…”, một nam phóng viên đặt câu hỏi cho Tokita. Anh ta lo lắng nhìn quanh, cảnh giác trước từng lời mình nói, “… Liệu những con quái vật đó có xuất hiện ở lễ trao giải? Đó không phải là dạng công việc anh có thể làm được ở nhà…”

“Đúng rồi, chính thế. Quái vật xuất hiện vì tất cả chỉ là giấc mơ”. Tokita nói nhịu còn hơn mọi khi. “Chúng ta tìm về hiện thực, len lỏi qua những giấc mơ, trườn mãi, như thể đây là hiện thực, hướng đến tận Stockholm, dần dần, dần dần…”

Tokita và Atsuko bắt đầu bước tới cổng hải quan, chỉ một máy quay hình đi theo. Ngay lúc đó, một biến động nhỏ xảy ra. Khung cảnh xung quanh tối dần đi, như thể tất cả được bao trùm trong ánh sáng màu tím. Thông báo trên sân bay bỗng dưng bị ngắt quãng, giọng nói và tiếng cười trầm đục của Inui vang lên, nham hiểm như thể đang toan tính ý đồ gì.

“Đội quân của chúa Jesus, tập hợp tại Jerusalem, tuyên chiến với đội quân cứa Lucifer ở Babylon…”

Đó là một đoạn trong lời giáo huấn quân sự của Hội dòng Jesus, nhưng dường như không ai trong số hành khách trên sân bay để ý tới nó. Ấy chính là một lời tuyên chiến được gửi trực tiếp tới Atsuko và Tokita, làm những người đến tiễn ai nấy đều có cảm giác không lành và thoái thác về sớm.

Chiếc Jumbo Jet của hãng hàng không Scandinavian khởi hành lúc 11 giờ 15 phút từ sân bay Narita, bay thẳng tới Stockholm. Máy

bay dự kiến hạ cánh lúc hơn 2 giờ chiều, nhưng bởi chênh lệch múi giờ nên thực tế chuyến bay kéo dài hơn mười tiếng. Atsuko ngồi cạnh Tokita trong khoang hạng nhất. Cả hai người đều là khách danh dự, tất cả các nhân viên Thuỵ Điển đều biết tới họ.

Sau hai tiếng khởi hành, chiếc máy bay bắt đầu rung lắc dữ dội. Gì thế, Atsuko nghĩ và nhìn quanh. Biết ngay mà. Ở cuối khoang, Tổng thanh tra Konakawa Toshimi ngồi đó với vẻ mặt bất an, lo lắng quan sát Atsuko và Tokita. Có lẽ ông đã tự chỉ định mình làm vệ sĩ cho họ trong chuyến đi này, nhưng không thông báo với ai để tránh làm kinh động Inui. Atsuko mỉm cười vì cảm động. Ban nãy máy bay chao đảo chính là tiếng nhịp tim lo lắng hồi hộp của Konakawa dưới áp lực của nhiệm vụ tối quan trọng.

Nhưng giờ chẳng phải lúc để cười. Inui rõ ràng đã chọn lễ trao giải Nobel trang trọng làm sàn đấu cho cuộc chiến giữa thiên đàng và địa ngục. Hắn chắc chắn sẽ kéo tất cả tới bờ vực của sự hỗn loạn.

25.

Đứng trên sân khấu tràn ngập hoa và microphone, giáo sư Karl Krantz phát biểu bằng tiếng Thuỵ Điển, giới thiệu những người đoạt giải trong lĩnh vực Sinh lý học và Y khoa. Vua Thuỵ Điển ngồi hàng đầu, đối diện sân khấu. Những người đoạt giải và nhân viên dàn đều hai bên trái phải, ai nấy đều ăn mặc trang trọng và lịch sự. Hơn hai nghìn quan khách ngồi kín hội trường rộng rãi, khẽ khàng nhắc nhở nhau giữ trật tự. Buổi lễ bắt đầu lúc 5 giờ chiều, bây giờ đã trôi qua được một tiếng. Vẫn chưa có chuyện gì bất thường cả, nhưng Atsuko có thể cảm nhận được một luồng điện trong bầu không khí của tòa nhà.

Hắn ta đang ở đây.

Atsuko biết rõ điều đó, nhưng sợ hãi sự tồn tại của Inui sẽ khơi mào cho sự xuất hiện của hắn. Nhưng mặt khác, một phần trong Atsuko đã từ bỏ, nghĩ rằng sớm hay muộn buổi lễ cũng sẽ rơi vào hỗn loạn. Rất ít những vị khách được mời, bao gồm cả những người từ Nhật sang, thấp thỏm sợ hãi vì những sự việc kinh hoàng xảy ra ở một vùng đất xa xôi, cách Thuỵ Điển đến hàng ngàn dặm. Phần đông trong số họ thậm chí chưa biết về những sự kiện này. Kể cả khi có nghe qua rồi, họ cũng chỉ gạt đi, coi đó là tin đồn vớ vẩn.

“Ban nãy mặt của Đức vua mới biến thành mặt Viện phó đấy”, Tokita thì thầm vào tai Atsuko.

“Đừng có sợ”, Atsuko đáp lại, “Hắn muốn chúng ta sợ hắn.”

Atsuko không hiểu tiếng Thuỵ Điển. Inui chắc cũng vậy. Bởi nếu hiểu, chắc hắn đã nổi điên lên trước những lời ngợi khen và tán thưởng dành cho Atsuko và Tokita lúc này. Kết thúc bài phát biểu bằng tiếng Thuỵ Điển, giáo sư Karl Krantz đằng hắng trước khi trình bày những thành tựu của người đoạt giải bằng tiếng Anh. Atsuko lo lắng. Nếu không có chuyện gì xảy ra, cô và Tokita sẽ bước trên thảm tới bục để nhận giải Nobel danh giá, được nhà vua trao tặng huy chương vàng và chiếc phong bì có đựng một tấm séc.

“Với phát minh thiết bị PT và những thành công vượt bậc trong việc điều trị bệnh tâm lý mà các vị đã đạt được, Viện Hàn lâm Khoa học Hoàng gia Thuỵ Điển rất vinh dự được trao giải thưởng Nobel, tại đây, ta sẽ nhấn chìm thứ chủ nghĩa lãng mạn đen tối kinh tởm của các người trên bệ thờ máu tươi. Trong dòng máu này ẩn chứa sức mạnh của sự đền tội. Phải có máu mới có được cuộc sống, chúng ta phải tế máu và mạng sống cho kiếp sau.”

Atsuko siết chặt tay Tokita. “Hắn bắt đầu rồi đấy.”

Giọng giáo sư Karl Krantz chầm chậm vỡ ra, thân hình ông bắt đầu vặn vẹo.

“Chết tiệt, hắn ngăn không cho chúng ta nhận giải đây mà”, Tokita thì thầm.

“Hahahahahahahahaha!” Với một tràng cười điên dại, Krantz biến thành một con Điểu Sư xấu xí, thân mình đầy máu. Nó đậu lên mặt bàn, đầu hướng về phía Atsuko. “Con đàn bà kia, ta sẽ tế máu của ngươi. Người là nguồn cơn của tất cả mọi sự sai trái và tội ác, là hiện thân của bất hạnh và sự nhục nhã!”

Giọng con quái thú sang sảng vang vọng khắp hội trường, nhưng chẳng mấy chốc đã bị nhấn chìm bởi tiếng la hét thất thanh của những người ngồi đó. Người đầu tiên chạy thoát thân là chỉ huy dàn nhạc giao hưởng. Nhà vua và các thành viên hoàng gia đồng loạt đứng dậy, ồ ạt lao ra cửa. Quan khách nước ngoài xô đổ ghế, lăn đùng ra ngất không còn biết trời trăng gì nữa. Những người đến nhận giải đứng ngay sát bục và gia đình của họ ngồi trên ghế danh dự ở tầng trên đứng chôn chân tại chỗ, ánh mắt vô hồn như thể không tin nổi những điều đang diễn ra trước mắt.

Nếu hoảng sợ, Atsuko và Tokita sẻ bị dồn tới một chiều không gian khác, nơi những nỗi khiếp đảm của họ hóa thực, họ sẽ không còn nơi nào để trốn chạy nữa. “Mạnh mẽ lên. Chúng ta phải chiến đấu thôi.”

“Nhưng làm thế nào mới được?”, Tokita thở gấp. “Không cách nào thắng được đâu.”

Làm sao để có được sức mạnh trong mơ đây? Konakawa đâu rồi? Ông không được mời, nên chắc chắn không thể ở đây được.

Con Điểu Sư ngẩng đầu lên trần nhà cao tít của hội trường và rú lên. Ánh sáng màu tím soi tỏ chỗ ngồi danh dự trên tầng hai. Một vật thể khổng lồ lơ lửng trong không khí và trôi về phía sân khấu.

Là Phật Tổ Như Lai.

Một bức tượng màu vàng cầm vũ khí trên tay di chuyển dọc lối đi. Đó là Bất Động Minh Vương, có gương mặt của Kuga. Còn Phật Tổ Như Lai không phải ai khác, chính là Jinnai. Con Điểu Sư gầm lên kinh hãi trước sự xuất hiện của hai vị Phật Đà phương Đông, nó chuyển hướng, tấn công Atsuko và Tokita.

Tiếng súng rền vang trong hội trường. Con Điểu Sư bỗng chốc không nhúc nhích nổi mình, nó ngừng bay và biến mất trong nháy mắt. Konakawa chạy vào từ cánh cửa phía sau sân khấu. Khẩu súng của ông đã cứu mạng hai nhà khoa học, ngay trước khi con quái thú chuẩn bị lao xuống xé toang họng họ. Những người xung quanh tỏa đi tứ phía, la hét om sòm vì sợ hãi. Đâu đó lại nghe thấy một tiếng thét vọng lên trong hội trường, những con quái vật bắt đầu xuất hiện khắp mọi nơi.

Atsuko và Tokita không đứng lên nổi vì biết không còn nơi nào cho họ chạy thoát thân nữa. Chẳng biết tự khi nào, Noda đứng ngay trước mặt họ, hét lên “Trước hết cứ chạy vào giấc mơ của tôi đi đã!”

Đúng rồi. Giờ ở Nhật đang là đêm. Noda, Jinnai và Kuga đều đang nằm mơ. Atsuko nhận ra ngay lập tức. Ba người đó đã bắt được tín hiệu từ giấc mơ của Inui và lao đến giải cứu cô trong hiện thực.

“Chạy đi!”, Konakawa hổn hển, ngụp lặn trong biển người xung quanh để tới chỗ Atsuko.

Noda dùng sức mạnh siêu thực của giấc mơ để thay đổi hiện thực. Ông, Tokita và Atsuko đang đứng bên vệ đường, xung quanh là những cánh đồng trải dài đến rặng núi phía xa xa. Khung cảnh hiện giờ rất đỗi thân thuộc với Paprika: bến xe bus trước cửa hiệu bán thuốc lá.

“Đây là quê nhà của tôi”, Noda giải thích cho Tokita, giọng điệu như thể đang nói mớ. “Là khởi điểm của một chuỗi các giấc mơ”, sau đó không nghe ra ông nói gì nữa.

“Đứng nói chuyện ở đây ấy hả?”, Tokita không mấy hài lòng.

“Chúng ta có thể đến chỗ khác để thảo luận không? Một chỗ để bình tĩnh ngồi suy nghĩ cách đối phó với Inui ấy?”

“Nếu vậy thì…”, Noda ngay lập tức dẫn hai người còn lại tới tiệm Okonomiyaki yêu thích thời sinh viên của ông.

Ba người ngồi quanh chiếc bàn, khách khứa xung quanh ngó họ đăm đăm, chủ yếu là các cặp đôi nam nữ sinh viên. Cửa hàng nhìn cũng có vẻ khác nhiều so với xưa kia. Giấc mơ mà cũng có thể cải tiến được ư? Hay phải chăng cửa tiệm đang tồn tại trong không gian thực, và đây chẳng phải mơ mà là thực tế?

“Jinnai và Kuga chắc vẫn đang chiến đấu nhỉ? Cả anh Konakawa cũng đang ở đó nữa”, Atsuko băn khoăn.

“Không đâu, bọn quái vật biến mất cả rồi”, Jinnai quay lại bắt chuyện với họ từ chỗ ngồi của mình trước quầy. Anh không còn là Bất Động Minh Vương nữa, nhưng vẫn giữ nguyên vẻ quả cảm hào sảng trên gương mặt. “Nhân vật Viện phó đó, chắc không xuất hiện ở đây đâu nhỉ?”

Người khách ngồi cạnh Jinnai quay sang, lặng lẽ gật đầu. Không phải ai khác, chính là Kuga trong bộ tuxedo.

“Buổi lễ bây giờ chắc loạn hết cả lên rồi”, Atsuko rầu rĩ. “Chắc khỏi nhận giải luôn quá.”

“Không sao đâu, chúng ta có thể quay về trước lúc buổi lễ bắt đầu bằng sức mạnh của giấc mơ”, Kuga mỉm cười đầy tự tin. ”Nhưng trước đó phải giải quyết thằng cha Inui Seijirou này đã.”

Nếu có thể “giải quyết” được đơn giản đến thế, thì mọi sự đã ngã ngũ từ lâu rồi. Mọi người chán nản và chìm vào im lặng. Chính lúc đó, chẳng biết tự bao giờ nhà vua Thuỵ Điển và giáo sư Karl Krantz

đã ngồi đối diện nhau trong góc phòng bên kia của nhà hàng nhỏ, mắt chớp liên hồi khi quan sát khung cảnh xung quanh.

“Tới rồi”, Atsuko nói mà như tên rỉ.

Tâm địa xấu xa của Inui đã mò được đường vào giấc mơ của Noda. Mà không hẳn. Đây vốn là giấc mơ của Noda, nhưng giờ chẳng biết được đây là giấc mơ của ai nữa. Có khả năng tất thảy đều đã bị kéo vào giấc mơ của Inui.

“Có thứ gì đen đặc, xấu xí, bên ngoài, bên trong nội tạng tôi”, Noda nói. “Nó nhọn như gai ấy, trong người tôi vốn không có thứ gì kinh khủng đến vậy.”

Nhóm người đồng loạt bị di chuyển từ nhà hàng okonomiyaki tới giữa khu rừng rậm, nhưng chẳng hiểu sao không thấy Kuga đâu. Khu rừng sâu thăm thẳm và sống động hơn bởi sinh khí ngùn ngụt của Inui. Nhưng rõ ràng đây không phải giấc mơ của Inui. Noda biết đây là hòn đảo của Tiến sĩ Moreau, ý nghĩ đó ngay lập tức chuyển tiếp sang tâm trí của những người còn lại. Jinnai lờ mờ nhớ được nội dung bộ phim, cầm chắc dao trong tay, chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc đối đầu sắp tới. *Đúng rồi. Chiến đấu trực diện đấy.* Atsuko nói, giờ đã biến thành Paprika. *Không sao cả, chúng ta có rất nhiều đồng minh.*

“Tôi đã chết rồi”, Himuro xuất hiện trước mặt họ, vóc dáng đã được phóng đại lên vài lần, mặc trên người chiếc áo choàng thí nghiệm lấm lem bùn. Cậu ta nhìn nhóm người với đôi mắt nhỏ và tròn, rầu rĩ nói. “Nhưng vẫn chưa thể quên được nỗi hận vì bị giết. Đây là những mảnh sót lại trong tiềm thức tôi, vẫn còn nhiều ở đằng kia kìa.”

Tokita giật mình hét lên, ngồi thụp xuống trảng cỏ.

Jinnai phóng dao vào mắt Himuro, nhưng bởi đó chỉ là một ảo ảnh trong giấc mơ nên hành động đó không đem lại hiệu quả gì cả. Gương mặt Himuro chỉ thêm phần ghê rợn, Tokita lại càng co rúm người lại vì sợ hãi. Noda nhớ lại cảm giác trống rỗng mỗi khi mơ về những cuộc ẩu đả với bạn học cũ. “Biến đi!”, ông hét lên và sấn sổ lao vào Himuro. Vài nhân thú quần áo rách tươm lao ra từ bụi rậm, cùng với Takao, Akishige và Shinohara.

Trong nháy mắt, Himuro biến thành Inui rồi biến mất. Đòn tấn công từ những sinh vật lạ lùng hẳn đã làm hắn giật mình.

Khung cảnh hiện giờ lại là bên trong một nhà thờ, ánh sáng đỏ thẫm bao trùm cả không gian. Không thấy Jinnai đâu nữa, do anh ta không vào được, hoặc bị ai đó cản đường. Shima thế chỗ anh.

“Ở đây nguy hiểm lắm”, Shima nói. “Đây rõ ràng là giấc mơ của Inui. Tôi bị hắn lùa tới chỗ này quá nhiều lần rồi.”

“Vậy thì quay về, quay về giấc mơ của tôi thôi”, Noda gợi ý, cố cưỡng lại giấc ngủ sâu đang mời mọc. “Giống như đi du lịch thôi mà. Mọi người đi cùng, tôi vui lắm. Nào, để tôi lái chiếc Marginal cho.”

Họ đang ở một nhà trọ kiểu truyền thống. Đang là ban ngày, trời xanh ngắt, nắng nhẹ nhàng. Nhìn ra cửa sổ có thể thấy cánh đồng từ phía xa xa. Giống hệt như nhà trọ của Toratake vậy. Shima và Tokita đã biến mất, chỉ còn Paprika và Noda trong căn phòng lát chiếu tatami. Có lẽ những người khác đã quay trở về giấc mơ của mình rồi, nhưng Tokita thì sao? Phải chăng đã bị lôi về giấc mơ của Inui rồi? Cửa giấy shoji mở ra từ cả hai phía, Kakimoto Nobue đang

ở phòng bên, ngồi xếp chân trong bộ yukata vải bông. Cô ta nhìn hai người Noda và Paprika chòng chọc, tóc xõa sang một bên và bờ môi trễ nải.

“Tình yêu nhạt nhòa như một thoáng phù du. Nỗi buồn ngay trước mắt tôi đây. Ước gì tôi có thể cắn chết lũ các người.”

Đó là kiểu yêu mà Noda sợ hãi nhất. Ông co rúm người trước cảnh tượng tà dâm tục tĩu và chạy đến bên cửa sổ. Ông cầu cứu người bán rau ngoài đồng, “Tôi sợ lắm, sợ lắm, Nanba, Nanba, Nanba ơi. Đến đây cứu tôi với!”

Nhưng Nanba chỉ cười và lắc đầu, trèo lên một quả cà chua khổng lồ và lao xuống đường, lơ lửng trên không chừng ba mét.

“Đúng rồi”, Paprika nói. “Đây là nỗi sợ hãi của tôi, Viện phó đã lợi dụng nó.”

“Được rồi, Torao, ra đây nào”, Noda không hiểu sao lại gọi tên con trai mình.

Dù gọi Torao, nhưng hình ảnh hiện ra trong tâm trí Noda lại là Toratake Takao. Một con hổ khổng lồ lao ra từ góc tokonoma và tấn công Kakimoto Nobue. Cơ thể vốn đã mềm nhũn ra của cô ta sụp xuống, biến thành một đống thịt không hình thù trước mặt con hổ. Con thú ngấu nghiến bữa ăn, máu chảy lênh láng khắp nơi.

Trận chiến với Inui đang đến hồi kết thúc. Paprika biết rằng giờ đây hai bên đang cân sức, nhưng cô vẫn chưa thể đánh bại hắn được. Làm sao có thể giải quyết được tận gốc? Phải phá hủy sự ngạo mạn của hắn ư? Làm cách nào mới được?

Làm thế nào đây?

Cô lại ở bên trong nhà thờ lần nữa, ngoài cô ra không có ai khác. Chỉ cần sơ sẩy một chút thôi, cô sẽ bị kéo vào giấc mơ của Inui. Nhưng lần này, nhà thờ trông chẳng khác gì hội trường nhạc thính phòng nơi buổi lễ trao giải Nobel được cử hành. Ngay bên trên bệ thờ là tượng Chúa Jesus cỡ người thật bị đóng đinh lên thánh giá. Thân thể trần truồng của ngài quằn quại trong đau đớn, máu chảy thành dòng trên làn da trắng như bạch ngọc. Tại sao hình ảnh Chúa Jesus lại quyến rũ cô đến thế? Paprika hét lên. Bởi đó không phải Chúa, mà là Osanai Morio. Bởi thế nên thân thể đẫm máu, gương mặt đẹp đẽ méo mó vì đau đớn kia mới cuốn hút và gợi tình đến thế. Đây chắc hẳn là hình dung Chúa trời trong trí tưởng tượng của Inui, là đối tượng hắn sùng kính và tôn thờ.

“Con đàn bà kia”, giọng Inui sang sảng, “Con khốn bẩn thỉu. Cặn bã của loài người. Loại cầu bơ cầu bất. Thứ sâu bọ nanh nọc. Ta sẽ giẫm chết ngươi. Ta sẽ băm người thành trăm mảnh, tế xác người trên bệ thờ.”

Cửa kính nứt ra, những mảnh vỡ phóng về phía Paprika. Cô không biết chạy đi đâu cả. Cô định trốn dưới ghế, nhưng sàn nhà bắt đầu rung chuyển, tình thế lại càng thêm nguy hiểm. Paprika cảm giác Noda, Tokita, Jinnai và Kuga đều đang cố hết sức để giúp cô, nhưng Inui đã chặn họ khỏi giấc mơ, và giờ đang tấn công Paprika, nạn nhân đầu tiên của hắn.

Noda cựa mình thật mạnh như thể cố thoát ra tấm màng nhựa đang siết chặt lấy ông, bằng cách nào đó đã xâm nhập vào giấc mơ của Inui để giải cứu Paprika. Ông được thúc đẩy bởi sự can đảm luôn xuất hiện trong những tình huống cấp bách ở trong mơ, cùng

một niềm khát khao mãnh liệt ông dành cho Paprika. Noda xuất hiện ngay bên dưới bệ thờ. Ngay lập tức, ông nhìn thấu suy nghĩ của Inui qua kẽ hở của tiềm thức hắn, thứ bị nứt ra bởi tình yêu và hận thù mãnh liệt. Noda tấn công Inui bằng một thứ logic chỉ có thể tồn tại trong mơ.

Ông nhảy lên bệ thờ và giật tấm khố quanh hông Osanai Morio ra. Noda dùng sức mạnh của giấc mơ để biến đổi hình ảnh theo ý muốn, và ở đó, ngay giữa đôi chân của Đấng cứu thế là âm vật của phụ nữ.

“Hahahahahahahaha!”

Giọng cười điên dại của Inui tràn ngập thính phòng. Trần nhà nứt toác và những mảnh kính vỡ lơ lửng trong không trung. Chúng biến thành xác chuột, từ điển tiếng Đức, ly rượu, bút mực, bọ cạp, đậu mèo, kim tiêm và vô vàn những vật dụng, lấp đầy cả không gian. Chúng bay vòng quanh, đôi khi xoắn vào như vòi rồng, cuồn cuộn như biển ngày bão.

“Hắn điên rồi”, giọng Tokita vang lên đâu đó.

Nhưng cơn hỗn loạn cũng trôi qua trong thoáng chốc.

Lễ đường biến mất, mọi người quay trở về hiện thực hoặc giấc mơ của bản thân. Ngoại trừ Inui, không ai biết chuyện gì đã xảy ra với hắn.

Kuga đã tính toán trước thời điểm này. Anh dự trữ năng lượng của giấc mơ để xoay ngược lại dòng thời gian. Kuga tập trung vào một thời điểm anh muốn quay lại trong quá khứ và đặt ra một mốc thời gian cụ thể trong giấc mơ. Nỗ lực của Kuga đã được đền đáp, nhưng toàn bộ sức lực tinh thần và thể xác của anh đã bị tiêu hao,

làm anh ngất đi.

Giáo sư Karl Krantz bắt đầu phát biểu bằng tiếng Anh. “Với phát minh thiết bị PT và những thành công vượt bậc trong việc điều trị bệnh tâm lý mà các vị đã đạt được, Viện Hàn lâm Khoa học Hoàng gia Thuỵ Điển rất vinh dự được trao giải thưởng Nobel trong lĩnh vực Sinh lý học và Y khoa cho Tiến sĩ Tokita Kousaku và Tiến sĩ Chiba Atsuko.”

26.

Khúc nhạc “P.S I love you” dìu dặt vang lên trong quán bar. Một bữa tiệc đang âm thầm diễn ra trong một quầy kín rộng rãi trong góc tiệm, được thiết kế như một căn phòng biệt lập. Những người tham dự cùng trầm ngâm suy nghĩ về những sự việc vừa xảy ra, lặng lẽ ăn mừng sự an toàn của họ.

“Không ngờ lại có một căn phòng như thế đấy”, Shima sững sờ. “Tôi không biết, mà cũng chẳng ai biết cả. Chắc Inui đã ngủ ở đấy suốt, không ăn không uống gì, cứ thế kiệt sức mà chết.”

Inui được tìm thấy nằm thoi thóp trong căn buồng giam đã bị quên lãng, dưới tầng hầm thứ hai của bệnh viện ngay sát hông Viện Nghiên cứu.

“Chắc hẳn hắn đã ẩn náu suốt ở đó, dự trữ năng lượng đến ngày trao giải”, Konakawa thở hắt ra, tựa như không tin vào những lời mình vừa nói. Ông chầm chậm lắc đầu vài lần, “Hắn biết thân thể và nhận thức của mình sẽ bị phá hủy hoàn toàn, vậy mà vẫn cố đeo DC Mini. Thứ đó đã ăn sâu vào hộp sọ hắn đến mức một lớp da đã mọc trùm lên nó. Dã tâm ghê gớm đến thế là cùng.”

“Có khi hắn đã chết ngay sau cuộc đối đầu cuối cùng đó ấy nhỉ”, Noda nghiền ngẫm.

“Tôi đoán vậy. Sau đó đến tận khi thi thể bị phát hiện, có thấy hắn xuất hiện nữa đâu. Cả trong mơ lẫn ngoài đời”, Konakawa gật đầu. “Trận đấu cuối đã vắt kiệt sức lực của hắn rồi.”

“Có những lúc, tôi nghĩ hắn đã hóa điên rồi ấy.”

“Thì đúng là vậy mà”, nói đoạn, Tokita quay sang hỏi Konakawa. “Osanai có biết Viện phó ở dưới đó không nhỉ?”

“Chính tay đó đã đưa Inui xuống đấy ấy chứ, tôi đoán trước kia Himuro cũng bị giam cùng một chỗ.”

Osanai đã bị bắt giữ để điều tra vụ sát hại Himuro.

“Himuro, rồi cả Hashimoto nữa. Tội nghiệp”, Tokita gục xuống, buồn bã nói. “Tất cả đều đã hóa điên ngay từ đầu. Đến cả tôi cũng thế.”

Mọi người ngọ nguậy trên ghế, tỏ vẻ không thoải mái trước những lời Tokita vừa nói. Hậu quả từ việc sử dụng DC Mini, hiệu ứng phản vệ ngày một gia tăng, rồi cả sự mẫn cảm chỉ lan rộng thêm. Ấy là nỗi sợ hãi tất thảy đều cảm thấy, nhưng không ai nói ra. Giá như ai đó có thể làm cho họ quên đi tất cả. Ai cũng được.

“Nhưng ít nhất Tsumura và Kakimoto cũng đang hồi phục dần rồi”, Chiba Atsuko vui vẻ thông báo, nhẹ nhàng vỗ về bàn tay to bản của Tokita.

“Mọi người có dùng thêm gì không?”, Kuga đứng bên cạnh Atsuko, nụ cười hiền hòa nở trên gương mặt.

“Đúng rồi, chúng ta còn chưa cụng ly nữa”, Noda quay sang Kuga, “Phiền anh cho mọi người cùng một loại nhé.”

“Vâng, có ngay đây”, Kuga cúi đầu, vẻ mặt bừng lên rạng rỡ vì vui sướng.

“Anh khỏe hẳn rồi chứ?”, Shima hỏi.

Kuga lại lịch sự cúi đầu. “Vâng, lúc đó tôi chỉ hơi yếu thôi, giờ lại

đâu vào đấy rồi, anh xem xem”, anh dang rộng hai tay.

“Hình như còn mập hơn trước đấy”, Jinnai nói vọng ra từ quầy pha chế.

“Mà tiện thể, cũng có chuyện các cặp vợ chồng cùng giành giải Nobel rồi, nhưng vẫn chưa có chuyện hai người đồng đoạt giải cưới nhau bao giờ nhỉ?”, Noda nói, “Bao giờ hai người cử hành hôn lễ thế?”

“Khi nào mấy vụ lùm xùm quanh việc nhận giải lắng xuống đã”, Tokita ngượng ngùng, “Chắc sẽ tổ chức âm thầm thôi, không họp báo gì hết.”

“Tôi xin lỗi mọi người”, Atsuko cúi đầu.

Hiểu ra ẩn ý trong câu nói của cô, mọi người đồng thanh cười ồ lên. Thức uống được mang đến. Mọi người, bao gồm cả Jinnai và Kuga nâng ly mừng giải thưởng và đám cưới của Atsuko và Tokita.

“Đây cũng là ly rượu chia tay Paprika”, Atsuko nhấn mạnh, “Từ nay về sau, dù có chuyện gì xảy ra, Paprika cũng sẽ không làm việc nữa.”

“Phải”, Shima buồn rầu. “Cũng không còn cách nào khác nhỉ. Vậy là Paprika đáng yêu, kiều diễm của chúng ta đã chết rồi sao?”

“Vâng, cô ấy chết rồi”, Atsuko cười nhẹ. “Không còn tồn tại ở đâu nữa cả.”

“Không, không có chuyện đó đâu”, Noda ngồi thẳng lên. “Paprika vẫn sống. Giống như những thần tượng khác vậy. Nàng sẽ sống mãi trong trái tim những người đàn ông đang ngồi ở đây hôm nay. Hoặc ít nhất, tôi sẽ không bao giờ quên nàng.”

“Nhưng chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại cô ấy nữa”, Konakawa nói.

“Không đâu. Gặp được chứ”, Noda khẳng định. “Nếu muốn gặp, chúng ta có thể tìm thấy nàng trong mơ bất cứ lúc nào. Nếu thực sự chân thành mong muốn được gặp nàng, chắc chắn nàng sẽ xuất hiện trong giấc mơ của chúng ta. Tôi tin chắc là như thế. Đó là Paprika, tồn tại như một cá thể độc lập. Nàng sẽ cười với chúng ta, nói chuyện với chúng ta, như trước nay vẫn thế. Với sắc đẹp làm ngàn hoa cũng phải ngại ngùng, với sự dịu dàng tinh tế, trí thông minh và lòng quả cảm của nàng,”

27.

Giai điệu của “P.S I love you” da diết vang lên, Trong quán không thấy bóng dáng người khách nào. Như mọi khi, Jinnai ti mẩn lau ly rượu sau quầy pha chế. Kuga đứng bên cửa ra vào.

Ô kìa, Jinnai nghiêng đầu. Anh cảm giác như mình nghe thấy tiếng vài người khách vang lên từ căn buồng trong cùng của quán, họ lặng lẽ trò chuyện và cười thật hiền hòa.

Ấy là những người khách anh đã gặp ngoài đời và thân thiết trong mơ. Sao mãi họ không đến nhỉ, Jinnai nghĩ. Lần cuối cùng họ tới đây là khi nào rồi.

Ngẩng mặt lên, anh thấy Kuga, người bạn thân thiết của anh vẫn lặng lẽ đứng bên cửa. Như mọi khi, Kuga đứng đó, không động đậy. Jinnai không kìm lòng được, nói vọng ra.

“Này, chúng ta đã chiến đấu hết mình phải không?”

Kuga không quay lại nhìn Jinnai mà chỉ khẽ mỉm cười, “Ừ, chúng ta đã chiến đấu”, anh trả lời, mắt vẫn lim dim như sắp ngủ.

Jinnai gật đầu hai ba lần rồi lại tiếp tục lau ly. Anh cười một cách thỏa mãn, rồi bắt đầu khúc khích. Một lát sau, anh lại bắt chuyện với Kuga, như thể muốn khẳng định lại. “Chúng ta cũng can đảm phết đấy nhỉ?”

“Ừm, can đảm lắm”, Kuga ậm ừ đáp.

Jinnai vui sướng, lau ly cẩn thận hơn, nhưng vẫn cảm thấy có điều gì đó khó hiểu. Khi nhận ra đó là gì, nụ cười anh tắt ngấm trên

môi. Jinnai thầm thì một câu hỏi, không phải với bản thân, cũng không phải với Kuga.

“Vậy, tất cả đều chỉ là mơ thôi ư?”

Kuga không trả lời. Anh vẫn quay lưng về phía Jinnai, đôi mắt khép hờ, tựa hồ đang trầm ngâm suy tưởng điều gì đó. Không ai rõ liệu anh có biết câu trả lời hay không. Nụ cười hiền hòa trên gương mặt khiến anh càng trông giống Đức Phật hơn bao giờ hết.

Table of Contents

Start
Tác giả
Phần một
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.
25.
26.
27.

28.
29.
30.
Phần hai
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.
25.
26.
27.